

Giới thiệu Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh

Edit: Jeongie

Beta: Thùy Lam

Designer: Tâm_Tit_Tấp

Độ dài: 63 chương

Thể loại: Hiện đại, Ngọt.

Tên gốc: Huyền ngoại chi âm

Đây là một câu chuyện nhẹ nhàng, nhiều tình tiết lãng mạn kể về nam chính là một đại thần khiêm tốn cổ điển, biết nấu ăn, nghề nghiệp là nhiếp ảnh gia, nuôi một con Husky sợ chụp ảnh. Nữ chính bị mù, về sau có lẽ có thể khôi phục thị lực."

Lời Long Xám

Xin chào, tôi là một chú chó Husky độc thân vui tính, sen của tôi cũng lấy tên Long Xám làm nickname trên mạng, nghe nói sen cũng có chút tiếng tăm.

Mỗi khi rảnh rỗi sen thường hát nhạc cover, nhưng hát bài nào thì tùy vào tâm trạng.

Ca hội gì đó thôi đi, sen từng tham gia một lần, nhưng lại cho mọi người leo cây, vì thế mà có biệt danh "Xám leo cây".

Từ đó về sau, muốn mời sen tham gia ca hội thì chẳng khác nào chấp nhận số phận bị leo cây.

Bình thường, sau khi hoàn thành 1 ca khúc quảng lên mạng thì sen sẽ lặn mất tăm mấy tháng trời.

Được xưng là "cư dân không định kỳ thường xuyên lui tới Tam Giác Quỷ" (1)

(1) Tam Giác Quỷ: tam giác Bermuda, một vùng biển phía Tây Đại Tây Dương, nổi tiếng với nhiều vụ mất tích khi tàu thuyền đi ngang qua đó.

Bỗng nhiên có một ngày, sen bắt đầu có hành vi không bình thường.

Nghiên cứu chòm sao, xuất quỷ nhập thần, lại còn cả ngày bịt mắt mò mẫm đi đường.

Đáng sợ nhất chính là, sen lại nhờ tôi giới thiệu cho vài huynh đệ chó chuyên dẫn đường cho người mù.

Mọi người đồn rằng, sen đang theo đuổi một cô gái mù.

Ha ha ha, tôi cười, sen đã quên rằng còn có một quân sư quạ mo của gái là tôi đây.

Của gái mà không mang theo cún, đáng đời kiếp FA!

Truyện này kể về hành trình theo đuổi bạn gái vô cùng gian khổ của một đại thần

Nhiếp ảnh gia VS cô gái mù - sự gặp nhau giữa ống kính và ánh mắt.

Năm năm trước anh nói: "Tôi không phải là một người dễ thổ lộ tình cảm. Đối với tôi, tình yêu chính là một điều ngoài ý muốn với xác suất rất thấp."

Năm năm sau, mặt anh đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cuối thu, bánh xe nghiền lên chiếc lá khô, phát ra những tiếng vang giòn giã.

Cổng sắt mở rộng, bác bảo vệ đang ngủ gật, đây cũng xem như là một buổi trưa yên tĩnh.

"Cậu đừng nói với tôi là cậu đuổi người mẫu Amy chính là để chụp cái." Hứa Trí Thịnh ló đầu ra cửa xe, trừng mắt khó tin nhìn băng rôn màu đỏ treo trên cái cây to bên ngoài: "Biểu diễn nghệ thuật lễ hội văn hóa trường tiểu học Miêu Miêu?"

"Có vấn đề gì không?" Người đang ngồi ở ghế phụ khép hờ đôi mắt, nhìn xe chậm rãi chạy vào bên trong sân trường, "Học sinh tiểu học là đóa hoa tương lai của tổ quốc, trong khi cái cô người mẫu kia, nhiều lắm cũng chỉ được gọi là "đóa hoa nhựa" mà thôi."

Hứa Trí Thịnh nhin không được bật cười sáng khoái, "Tốt xấu thì người ta cũng là siêu sao quốc tế mà, có cần độc miệng như thế không?"

"Đầu tiên cô ta phải lọt vào mắt của tôi cái đã..."

"Thì mới có thể lọt vào ống kính của cậu ~" Hứa Trí Thịnh bắt đầu tiếp lời anh, "Lại là câu này, có thôi đi không"

Hứa Trí Thịnh yên lặng thở dài, xoay tay lái vài vòng sang chỗ đậu xe, miệng không ngừng lái nhai: "Đây là trường học nào vậy, có thể mời cậu đến, chỉ cho cậu thù lao 6 con số á?"

"Không có thù lao." Giọng nói người ngồi bên cạnh bình thản mang theo chút tự đắc tựa như mọi thứ đều là chuyện đương nhiên, "Cũng không có ai mời tôi, là tôi tự đến."

"...Theo tôi thấy, là cậu có bệnh." Hứa Trí Thịnh tròn trắng mắt, "Chỉ vì tìm một lí do từ chối Amy mà chạy đến một trường tiểu học vô danh để chụp hình Biểu diễn văn nghệ của người ta, chuyện này cũng chỉ có cậu mới làm được thôi."

"Tôi không thấy đây là một lựa chọn sai lầm"

Ngày hôm qua mưa một trận, nhiệt độ giảm xuống vài độ, gió thu thổi qua, lá vàng trong sân trường bay đầy trời.

Anh nhẹ nhàng chuyển ống kính hướng ra ngoài cửa sổ xe, động tác trên tay vô cùng lưu loát.

"Tách" âm thanh thanh thúy vang lên.

Anh hài lòng cong khóe môi.

**

Vẫn chưa tìm được chỗ đậu xe thì có một người phụ nữ trung niên bước đến ra hiệu cho bọn họ không được chạy đến."Xin lỗi, phụ huynh không được đỗ xe ở trong trường."

"Chúng tôi không phải phụ huynh." Hứa Trí Thịnh hạ cửa sổ xe, lại đưa mắt ra hiệu cho người đàn ông ngồi bên cạnh, "Thế công tác."

"Ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, chỉ cúi đầu nhìn chăm chú vào tấm hình mình vừa chụp được, dường như không có ý định đáp lời.

"Lấy ra đi!"

"...Không có."

"Không có thế công tác?" Hứa Trí Thịnh kinh ngạc lườm anh.

Ho khan hai tiếng xấu hổ, Hứa Trí Thịnh lại nói với người ngoài xe, "Xin lỗi, chúng tôi đến đây để chụp ảnh, anh ấy là nhiếp ảnh gia."

"Nhiếp ảnh gia?"

"Vâng, anh ấy họ Nguyễn." Hứa Trí Thịnh cũng không chắc người này có biết lai lịch vị ngồi cạnh anh hay không, chỉ có thể giới thiệu như thế.

Rồi như đối phương không phải là nhân viên tổ chức hoạt động này, vậy thì chỉ có thể ngoan ngoãn chạy xe ra khỏi đây mà thôi.

"Anh Nguyễn... Nguyễn Thanh Ngôn?" Người phụ nữ trung niên vô cùng kích động, cúi người xuống chào hỏi người đang ngồi trong xe, "Xin chào, xin chào, tôi là hướng dẫn viên trường tiểu học Miêu Miêu, gọi tôi là cô Trương là được rồi."

Người đàn ông cảm máy ảnh lịch sự chào, "Cô Trương."

Cô Trương lập tức đổi sang gương mặt tươi cười chào đón: "Hiệu trưởng hôm nay không có ở đây, các cậu đỗ xe ở chỗ của ông ấy đi. Đi, tôi dẫn hai người qua đó."

"."

Đãi ngộ như vậy, đúng là khác biệt.

Hứa Trí Thịnh lái xe chậm chậm theo sau cô Trương, lại bắt đầu giảng đạo cho Nguyễn Thanh Ngôn: "Cậu từ chối Amy như vậy, chị già nhà cậu không có ý kiến gì sao?"

"Kệ chị ấy chứ." Nguyễn Thanh Ngôn khẽ cười, "Tôi đã nói rõ ràng với chị ấy rồi, công việc này quá nặng, không nhận."

Hứa Trí Thịnh dở khóc dở cười: "Cậu chụp 'tách tách' là xong, lấy đâu ra mà nhiều việc hả?"

"Tách tách là xong?" Người ngồi trong xe nở nụ cười bất đắc dĩ, "Cậu hình như có ý kiến với công việc của tôi thì phải?"

"Không phải tách tách rồi toàn bộ đều dựa vào chỉnh sửa hậu kì à?"

"Bây giờ mới nói đến trọng điểm nè" Nguyễn Thanh Ngôn nghiêm túc giải thích, "Mặt cô ta đã gọt thành như vậy, muốn chỉnh sửa cô ấy thành một người bình thường thì công việc của hậu kì rất lớn. Nói thật, cậu dùng điện thoại chụp một tấm hình 20 vạn pixel, người ta bảo cậu chỉnh sửa thành một tấm áp phích chất lượng hoàn mỹ để treo trên đầu phố Milan khoe mẽ, cậu làm không?"

Hứa Trí Thịnh không phục, chỉ chỉ cái máy ảnh trong tay anh: "Máy ảnh của cậu hơn 20 vạn pixel mà"

"À, cái pixel mà tôi nói là mặt của cô ấy."

"..."

"Huống hồ, yêu cầu của cô ấy không phải chỉnh sửa thành người bình thường thôi đâu." Nguyễn Thanh Ngôn thờ dãi, "Cô ấy muốn tôi chỉnh sửa thành Audrey Hepburn."

""

Hứa Trí Thịnh lúc này mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không bàn luận thêm nữa câu nào về chuyện này nữa.

**

Trợ lý xin nghỉ phép về quê, Hứa Trí Thịnh bị anh bắt làm tài xế kiêm trợ lý, anh ấy tất nhiên là không vui cho nên từ lúc xuất phát đến bây giờ cứ phàn nàn không thôi.

Sau khi xuống xe, Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy gò bó nên không để cô Trương đi cùng.

Một mình anh ôm máy ảnh đi dạo khắp sân trường, tìm cảnh đẹp để chụp.

Cuối thu, cây cối sân trường đều trơ trụi, cành cây lê loi đọng đưa trong gió lạnh. Nhưng hình ảnh này rơi vào mắt của nhiếp ảnh gia lại hiện lên một vẻ đẹp đặc biệt.

Những bức tranh do các em học sinh vẽ được treo khắp tường dọc theo hành lang, nét vẽ non nớt đáng yêu, không có kỹ xảo gì, nhưng lại chân thật lay động lòng người.

Và, trên con đường lớn phía trước hội trường, cô gái mặc áo ba dờ xuy màu trắng kia, đang đeo... đeo thứ gì đó không rõ.

A, rốt cục là thứ gì nhỉ?

Một hộp dài vuông vức, dường như cao gần bằng người cô.

Đeo một cái hộp to thế ở sau lưng, nhưng thần sắc cô lại vô cùng thông dong, yên tĩnh dưới tầng liễu dịu dàng.

Khi gió nổi lên, ngón út cô nhẹ nhàng vuốt tóc bên má ra sau tai.

Ổng kính của anh luôn luôn chuẩn xác và quyết đoán, mọi thứ tốt đẹp đều không thoát được.

Nguyễn Thanh Ngôn cúi đầu nhìn ảnh chụp trên camera. Phóng to lên nữa, lên nữa.

Cô gái ấy có đôi chân mày lá liễu trông vô cùng thanh tú, lẳng lặng nhìn về phía này, ánh mắt bình thản, nhã nhặn mà ung dung.

Anh vốn dĩ không có ý chụp trộm, nhưng khi nhìn ánh mắt vô tội ấy, anh bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.

Để tránh bị xem là kẻ biến thái, Nguyễn Thanh Ngôn bước nhanh về phía cô, chào hỏi: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý. Nếu như mạo phạm đến cô, tôi sẽ xóa."

"Anh nói gì?" Cô nghiêng nghiêng đầu, nhưng mắt lại không nhìn vào mắt anh.

"Ảnh." Nguyễn Thanh Ngôn chỉ chỉ vô cái camera trên tay.

"Anh gì?" Đối phương mang vẻ mặt hoang mang, nhìn cái cằm của anh.

"..." Anh nhú mồm, lười giải thích tiếp, "Không có gì, thôi quên đi, để tôi xóa là được."

"Tùy anh." Khóe mắt cô mang nét cười thân thiện, giống như sự thuần khiết của cô.

**

Nguyễn Thanh Ngôn thu lại camera, đưa mắt nhìn sang hội trường bên cạnh, thuận miệng hỏi: "Cô đến đây biểu diễn hả?"

Cô lắc đầu, trả lời hơi cứng nhắc, "Tôi, mang học trò đến đây biểu diễn"

"À..." Anh gật đầu, hứng thú với cái hộp sau lưng cô, "Cô đeo gì vậy?"

"Đàn tranh."

"Đàn tranh." Anh nghiêm túc khẽ lặp lại một lần.

Đang suy nghĩ làm sao để chấm dứt cuộc đối thoại đầy ngại ngùng này thì Hứa Trí Thịnh đúng lúc chạy đến, ngừng xe rồi vút chìa khóa cho anh.

"Tôi còn có việc, đi trước nha." Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười gật đầu.

"Vâng." Cô không nói nhiều, lời nói lại ngắn gọn khiến người ta không nghe được cảm xúc của mình.

"Cô gái đeo quan tài đó là ai vậy?" Người đi xa rồi, Hứa Trí Thịnh mới nhỏ giọng hỏi.

"Không biết."

Hứa Trí Thịnh kinh ngạc nhìn anh, "Cậu giỏi lắm, bây giờ biết bắt chuyện với gái rồi?"

"Tôi không bắt chuyện với cô ấy." Nguyễn Thanh Ngôn ung dung giải thích, "Huống chi cô ấy lại không phải là mẫu người tôi thích."

"Ồ? Cậu thích mẫu người nào?"

"Ít nhất khi nói chuyện với người khác phải nhìn vào mắt đối phương, đây là phép lịch sự cơ bản."

"Tôi hiểu rồi, cậu đây là bắt chuyện không thành công, tự mình đa tình đúng không?" Hứa Trí Thịnh bắt ngay lấy mấu chốt của vấn đề, đắc chí cười to, "Ha ha, Nguyễn Thanh Ngôn cậu cũng có ngày hôm nay?"

"A" anh cười khẽ, không giải thích.

**

"Tiểu Chi." Vu Niệm từ xa chạy đến, thuận tay đỡ lấy đàn tranh trên vai của Cố Sương Chi "Dao Dao đi thay đồ rồi, tụi mình vô sau cánh gà trước, để cậu chỉnh dây đàn."

"Ừ" Cô nhặt 2 cái giá gỗ ở dưới đất lên, khoác tay Vu Niệm chậm rãi đi theo cô ấy.

"Cẩn thận, phía trước có bậc thang." Vu Niệm dừng bước, chậm rãi hướng dẫn cô bước đi, "Đứng rồi, chậm một chút."

"Mẹ Dao Dao cũng thiệt là, chuyện quan trọng như buổi biểu diễn của con gái mà cũng không đến, lại để chúng ta đi cùng." Vào hội trường, Vu Niệm nhìn thấy mọi người đi tới đi lui, liền miêu tả cho cô, "Chỗ này rất to, có sân khấu được treo đầy bong bóng đủ màu sắc rực rỡ, mái nhà hình vòng cung, phía trước là chỗ ngồi của ban giám hiệu nhà trường, mọi người ai cũng ăn mặc chỉnh tề, lịch sự, phía sau cánh cửa có vài phụ huynh đang lục tục bước đến"

"Tiểu Chi?"

"Hả?"

"Sao trông cậu không được vui?" Vu Niệm khẽ sát vào nhìn Cố Sương Chi.

Cô khác trước, ít nói hăng, ánh mắt cũng mang theo nét u buồn nhàn nhạt.

"Không có gì." Cố Sương Chi chớp chớp mắt không được tự nhiên, quay đầu đi chỗ khác, không để cô ấy nhìn mình.

"Thật không có gì?"

"Thật." Cố Sương Chi khẽ cười, thấp giọng nói, "Thật ra cậu không cần chịu khó miêu tả xung quanh cho mình đâu, mình nghe được hết mà."

"Người phụ trách hoạt động đang ở bên sân khấu khiển trách MC vì chưa thuộc kịch bản. Ở giữa có một đứa bé đang khai thật điểm thi toán cuối tháng được 6 điểm với mẹ của mình, mẹ nhóc ấy bảo biết thế đừng đến đây, khiến người ta chê cười. Bên hông cửa có một cô giáo trẻ đang cãi nhau với bạn trai qua điện thoại, bây giờ hoàn toàn không có tâm trạng xem biểu diễn."

"Oa! Tiểu Chi, tai cậu thính thật." Vu Niệm thán phục, "Tuy rằng mắt cậu không nhìn thấy, nhưng cậu biết nhiều chuyện hơn mình nữa đấy."

Cố Sương Chi nở nụ cười chua chát, giọng nói cũng trầm xuống "Cậu sẽ không muốn cái năng lực này của mình đâu."

**

Tiếng âm ly vang lên không ngừng bên tai, Cố Sương Chi nghe hơi tê.

Bình thường cô không cần dựa vào âm ly vẫn có thể chỉnh âm rất tốt. Nhưng bây giờ dường như có một âm thanh kỳ lạ quá nhiều phán đoán của cô.

Âm chuẩn vốn dĩ đã khắc sâu vào lòng, thế nhưng lại mất tầm tung tích.

Chỉnh âm lại lần nữa rồi quay lại hội trường, buổi biểu diễn đã bắt đầu rồi.

Cố Sương Chi ngồi ở chỗ gần cửa ra vào, nghe thấy hai cô giáo trẻ nói chuyện với nhau.

"Cô nhìn đi, nhiếp ảnh gia kia đẹp trai ghê."

"Người kia á hả, nghe nói anh ta rất có lai lịch đấy."

"Lai lịch gì?"

"Không rõ, nhưng nghe nói là đạt được rất nhiều giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế."

"Nói bậy, nếu vậy sao lại đến trường học của mình chụp ảnh."

"Ai mà biết, biết đâu là do Bộ giáo dục cử đến. Có lẽ người ta chụp ảnh sang lâu rồi, bây giờ muốn thử thể loại khác thì sao..."

Cô không nghe tiếp họ nói gì, đầu bắt gặp chuyển sang hướng ngược với hai cô ấy.

Anh đang ở đây.

Nhiếp ảnh gia ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nguyễn Thanh Ngôn dời ánh mắt khỏi ống kính, bỏ camera xuống, nhìn sang nơi nào đó trong hội trường.

Chính là cô gái ban nãy, cô ngồi ở gần cửa ra vào, cứ im lặng nhìn anh, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Cô gái kì lạ này, lọt vào tầm mắt của Nguyễn Thanh Ngôn.

Dựa vào giác quan nhạy bén của một nhiếp ảnh gia cho anh biết, khí chất cô gái này khác với mọi người.

Tuy cô vô cùng duyên dáng xinh đẹp, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác trầm buồn khó tả.

Anh bị nhìn nhìn như thế nên có chút ngại ngùng, bèn mỉm cười gật đầu với cô.

Dù gì cũng đã gặp nhau một lần, chào hỏi chắc không sai nhỉ?

Ai ngờ đâu anh lại bị lơ...

Nguyễn Thanh Ngôn nhìn cô gái ở xa xa xem mình như không khí, lại còn nghiêng đầu trò chuyện với bạn, anh khe khẽ thở dài.

Anh bỗng dưng sinh ra cảm giác bất chuyện không thành công, tự mình đa tình.

Anh lắc đầu nở nụ cười tự giễu.

**

Trên đường trở về, tâm trạng Hứa Trí Thịnh vô cùng tốt. Giai điệu du dương của bản nhạc piano vang lên trong xe, ngón tay đặt trên vô lăng gỗ theo nhịp điệu, lơ đãng hỏi người ngồi cạnh: "Ca khúc này thế nào?"

"Cũng được, sao, cậu muốn hát hả?"

Hứa Trí Thịnh âm thầm hít một hơi thật sâu, ngừng lại, lấy hết dũng khí nói với anh: "Minh đã nhận giúp cậu rồi."

"" Ngón tay đang chọn hình bống dừng ngừng lại, Nguyễn Thanh Ngôn nhàu mày, nhìn anh đầy chất vấn: "mình có nói sẽ nhận bài hát hả?"

"Không nhận cũng phải nhận!" Thái độ của Hứa Trí Thịnh vô cùng cứng rắn, "Cậu không biết thôi, bình luận trong weibo nhà tớ đã bị oán niệm của fans nhà cậu nhấn chìm rồi. Bọn họ biết có giục cậu cũng vô ích, thế là chạy đến giục mình. Mỗi ngày đều có người nhắn tin hỏi mình, có phải cậu kết hôn đi hưởng tuần trăng mật sinh con rồi không?"

Nguyễn Thanh Ngôn buồn cười: "Kết hôn, hưởng tuần trăng mật, lại còn sinh con?"

"Cậu còn cười được hả?" Hứa Trí Thịnh chịu thua rồi, "Đợt trước sau khi cậu cho ra bài hát chủ đề anime “Tales of the Unusual” xong liền bỏ đi châu Phi chụp hình, hơn nửa năm rồi không có ca khúc mới, weibo thì cũng không thêm đăng bài mới. Đừng nói là kết hôn, nhiều người còn nghĩ rằng cậu đã cười hặc về trời luôn rồi ấy chứ!"

"Vậy nhờ cậu báo bình an cho bọn họ, nói rằng tôi vẫn còn sống." Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ nhàng đáp, "Không kết hôn, không hưởng tuần trăng mật, lại càng không sinh con."

"Vậy ca khúc này thì sao?" Hứa Trí Thịnh chỉ chỉ CD đang phát trên xe.

Người kể bên thờ dài, không suy nghĩ lâu liền thần nhiên trả lời: "Nhận đi, xem như niệm tình cậu nắn ni thành tâm như vậy."

Hứa Trí Thịnh cũng không thềm đôi co với anh, tiếp tục nói: "Đúng rồi, mình còn giúp cậu liên lạc một nữ ca sĩ để song ca nữa."

"" Đến lượt Nguyễn Thanh Ngôn nheo mắt.

"Cậu trùng mình làm gì..." Hứa Trí Thịnh lái xe, ánh mắt chột dạ nhìn người ngồi kế bên, "Lúc nào cậu cũng song ca với mình, mọi người đều nghĩ hai đứa mình là gay đấy. Anh hai à, cậu không cần thanh danh, nhưng mình cần tìm bạn gái nha. Được rồi, có trùng mình cũng vậy thôi, chuyện này đã quyết rồi!"

Nguyễn Thanh Ngôn nhàu mi, không tình nguyện hỏi: "Ai vậy?"

"Niệm Ngư"

"Ai?" Anh xanh mặt hỏi lại lần nữa.

"" Hứa Trí Thịnh lờm anh, "Mình không biết nói sao với cậu nữa, cậu ở trong giới cổ phong bao nhiêu năm như vậy mà chỉ biết có hai người hát là mình và Tiểu Oai hả?"

"Biết là tốt."

Hít thở sâu điều chỉnh cảm xúc, tạm thời đè nén ý nghĩ muốn bóp cổ Nguyễn Thanh Ngôn, Hứa Trí Thịnh lại nói tiếp: "Chất giọng của Niệm Ngư tốt, cũng rất nổi tiếng, cậu nên nghe thử vài ca khúc của cô ấy đi."

Nguyễn Thanh Ngôn không thấy hứng thú với chuyện này, cười hờ hững nói: "Cậu đúng là giỏi thay mình quyết định đấy"

"Quyết định vậy nhé!" Sợ anh đổi ý, Hứa Trí Thịnh vội vàng quyết định chuyện này, "Mình lập tức tìm người soạn ca khúc, sau đó sẽ đăng weibo thông báo."

"Tùy cậu" Nguyễn Thanh Ngôn đáp, lại lơ đãng nhìn đến tấm ảnh vừa chụp khi nãy. Anh vẫn chưa kịp xóa.

Ở trong nghề nhiều năm rồi, anh đã gặp rất nhiều người đẹp, có gọi cảm quyến rũ, có trong sáng thuần khiết, có hoạt bát đáng yêu. Lại chưa bao giờ gặp một cô gái xinh xắn nhưng có thần thái kỳ lạ như thế.

Cô không giống những cô người mẫu giả vờ mơ màng trước ống kính, trong đôi mắt xinh đẹp của cô có rất nhiều nỗi vô vọng trống rỗng.

**

"Nhìn gì thế?" Đèn đỏ, Hứa Trí Thịnh tranh thủ ngoác sang cái camera trong tay của anh, lần thứ hai cất tiếng cười to, "Quào, bảo không có hứng thú, không hứng thú mà còn chụp hình, bảo sao con gái nhà người ta hờ hững với cậu, haha..."

"Hờ hững" Nguyễn Thanh Ngôn bắt được điểm mấu chốt, nghiêm túc hỏi anh, "Cậu cũng thấy hả? Vì sao?"

Biết người ta lơ mình thì thôi đi, có ai như anh đâu, lại còn truy tìm nguyên nhân đến cùng. Hứa Trí Thịnh im lặng khinh bỉ trong lòng.

Thật ra anh cũng biết vì sao vị này lại có phản ứng lớn như vậy, dù sao, được Nguyễn Thanh Ngôn chụp ảnh chính là giấc mộng của rất nhiều cô gái.

"Minh nghĩ cậu bị người khác tăng bốc riết quen rồi, tăng thành bệnh luôn. Cậu chụp miễn phí cho người ta, không lẽ người ta phải cảm động phát khóc yêu cầu lấy thân báo đáp mới được hả? Đồng chí tiểu Nguyễn à, cậu thật là thất bại mà."

"Thất bại?" Nguyễn Thanh Ngôn cau mày, chăm chú nhìn màn hình camera, còn nghiêm túc phân tích, "Cô ấy thậm chí còn không thèm nhìn tấm ảnh này đã vội vàng phủ định mình? Cậu nhìn đường nét này xem..."

"Được rồi, được rồi, cậu đừng nói mấy cái lấy nét, lấy sáng này với mình, mỗi lần nghe là não lại căng." Hứa Trí Thịnh vội vàng cắt ngang lời anh, tránh việc anh lải nhải không dứt cái vấn đề chụp choẹt này, "Con gái nhà người ta giận chắc chắn không phải là do ảnh chụp đẹp hay không."

"Vậy thì vì sao?"

"Cậu chụp người ta làm gì hả?" Anh đúng là phục sự vô tư của Nguyễn Thanh Ngôn

"À" Nguyễn Thanh Ngôn ngại ngùng im lặng một lát, "Minh mắc bệnh nghề nghiệp mà, không dừng tay được."

"Trực tiếp nói tay cậu quá bí ối đi."

"..."

"Sau đó mình cũng đã giải thích với cô ấy, bảo sẽ xóa, nhưng trông đáng về cô ấy rất kỳ lạ"

"Này, cậu đã hứa với người ta sẽ xóa ảnh, thế sao nó vẫn còn nằm ở trong máy của cậu hả?"

"Nguyễn Thanh Ngôn không thèm nói chuyện với anh nữa.

Trên đường về anh nhận được điện thoại của chị anh Nguyễn Ngải Lị, chị ấy là tổng giám đốc của công ty giải trí, cái cô người mẫu Amy chính là nghệ sĩ của công ty kiêm bạn thân của chị ấy. Em trai nhà mình từ chối ngôi sao người ta đã khiến cho cô khó xử rồi, bây giờ lại biết được sau khi từ chối người mẫu nổi tiếng thì lại đến trường tiểu học chụp hình hội diễn văn nghệ, tức muốn xi khói, thế là gọi đến đề thông báo cho anh.

Nguyễn Thanh Ngôn rất thần thần với chuyện này, từ trước đến nay anh đều làm việc theo ý thích của mình, không cần giải thích với bất kỳ ai.

Giống như năm anh 15 tuổi, cầm máy ảnh nói sẽ đi Nepal, tùy tiện xếp vài bộ đồ, qua quyết tạm biệt với gia đình rồi một mình bước ra khỏi cửa, không ai có thể ngăn cản anh.

Mấy người lớn trong nhà đều nói, thằng nhóc này từ nhỏ đã độc lập, quyết đoán lại lạnh nhạt, rất có khiếu kinh doanh, chỉ tiếc là chí của anh không đặt ở đây.

Nguyễn Ngải Lị cũng khá bức mình việc này, nói xong rồi còn kèm theo một câu: "Mẹ bảo em rảnh thì về nhà ăn cơm", rồi cúp điện thoại.

Hứa Trí Thịnh ngồi kế bên nghe hai chị em nhà này nói chuyện thì cảm thấy thật vui sướng khi người gặp họa, anh hề thấy ngoài anh ra còn có người chịu đựng sức tàn phá của vị nhiếp ảnh gia này, anh liền cảm thấy vui vẻ.

Hơn năm giờ chiều, Nguyễn Thanh Ngôn về đến nhà, là một căn nằm trong khu chung cư xa hoa ở ngay trung tâm thành phố, cạnh bờ sông sầm uất.

Nguyễn Thanh Ngôn bỏ thiết bị xuống trước cửa, mở đèn, cả phòng khách nháy mắt được ánh đèn ấm áp chiếu rọi.

Tay vẫn còn cầm máy ảnh, anh khẽ nâng mắt, khóe môi lại lộ ra nét cười giảo hoạt, kêu với vào trong nhà "Tao về rồi nè Long Xám!"

**

"Long Xám?" Ngón tay đánh đàn chọt khựng lại, để lại tiếng ngân kỳ lạ khắp phòng.

"Ừ, Long Xám" Vu Niệm ngồi trên sofa gỗ bàn phím, tranh thủ giải thích cho cô, "Đại thần giới cổ phong, nghe nói anh ấy có nuôi một con Husky tên Long Xám, cho nên tên trên mạng cũng lười đặt, dứt khoát đặt là Long Xám."

Cố Sương Chi kinh ngạc nhìn cô: "Lần này cậu cùng anh ta song ca hả?"

"Ừ, bạn của anh ấy tìm mình." Vu Niệm chống cằm, nhàm chán nhăn mày, "Người này thần bí thật đấy, chả ai biết đáng về anh ấy ra sao, làm nghề gì. Bình thường sau khi đăng bài hát mới thì anh ấy liền biến mất tăm, mấy tháng sau mới lại xuất hiện, được mọi người gọi là " cư dân không định kỳ thường xuyên lui tới Tam Giác Quỷ"

"Anh ấy còn có biệt danh này à" Cố Sương Chi mỉm cười, nói: "Xem ra là một người kỳ quái, cậu để ý một chút."

"Cũng không đến nỗi vậy đâu." Vu Niệm đứng lên bước đến trước mặt cô, "Dù người này kỳ quái nhưng giọng hát rất hay. Cuối tuần cậu đi với mình nhé, cho cậu nghe sướng tai"

"Mình đi làm gì?"

"Ca khúc này còn thiếu một người đàn tranh, không cậu thì ai vào đây?." Nói xong Vu Niệm khẽ tùy ý gãy lên dây đàn đặt trước mặt, phát ra âm thanh trầm đục, khiến cho người nghe tê dại, bị cô đề tay lại, "Đi đi, giới thiệu hai người làm quen."

Cố Sương Chi đẩy bàn tay của Vu Niệm sang một bên: "Không có hứng thú, một mình cậu đi đi."

"Đi mà đi mà ~ hát hay lắm đó." Vu Niệm ngẩng đầu, hô to về phía phòng khách "Tiểu Mỹ, nghe nhạc của Long Xám bao giờ chưa?"

"Đương nhiên rồi! Anh ấy là thần tượng của em đấy!!" Tiểu Mỹ vừa nghe hai từ "Long Xám" thì nhanh chân chạy vào, tiếp đó là một tràng nịnh hót: "Nhưng mà Niệm Ngư đại đại, chị cũng là thần tượng của em đó."

"Vậy hả? Chị là thần tượng, anh ấy là đại thần tượng." Vu Niệm gật gật đầu cười lạnh, có vẻ không hài lòng lắm.

"Nếu chị có thể tăng lương cho em, chị sẽ trở thành đại thần tượng thứ hai của em." Cô gái nhỏ 20 tuổi nhìn cô với ánh mắt đầy mong chờ.

Vu Niệm chia vào trán cô, đập tan mộng đẹp, "Em thôi đi! Dù chị có tốn tiền cho em thì cũng chỉ được cái danh thứ hai, anh ta không tốn tiền lại được đứng nhất?"

"Em ấy là người không vì tiền mà thay đổi nguyên tắc, cậu nên khen thưởng em ấy." Cố Sương Chi nghiêm túc nói đỡ cho cô.

"Đúng vậy đúng vậy!" Tiểu Mỹ kích động nắm lấy tay cô, giống như nắm lấy sợi rơm cứu mạng của mình, "Chị tiểu Chi nói rất đúng!"

"Đúng cái cọng lông thần tượng nhiều như thế mà còn không biết xấu hổ bàn đến nguyên tắc hả." Vu Niệm một câu đã đập tan khối liên minh của hai người, tiếp tục tẩy não Cố Sương Chi, "Nói thật đấy, cậu đi với tớ một chuyến, mình không quen bọn họ, một mình đi thì ngại lắm."

"Cái gì? Chị sắp đi gặp thần tượng của em hả?" Ngay lập tức Tiểu Mỹ nhào đến ôm lấy Vu Niệm, "Năn nỉ thần tượng mà, thần tượng lớn lớn của em, dẫn em đi đi đi mà!? Em có thể hóa giải bất kỳ mối ngại nào của chị!"

"Em đi rồi ai coi tiệm?" Vu Niệm không phải không muốn dẫn cô đi, nhưng tiệm đàn chỉ có bấy nhiêu đây người mà thôi.

Cô là chủ, Cố Sương Chi là giáo viên đàn tranh, tiểu Mỹ là nhân viên cửa hàng.

Mất tiểu Chi không thấy, sao có thể để cô ấy ở lại coi tiệm được chứ?

**

Vu Niệm nhú mày, "Để lần sau đi, lần sau sẽ dẫn em theo."

"A, còn có lần sau hả?"

Cố Sương Chi tuy không nhìn thấy nhưng nghe được giọng nói đáng thương của tiểu Mỹ, cảm thấy buồn cười. "Niệm Niệm, cậu dẫn em ấy đi đi, chỉ mất thời gian ăn một bữa cơm thôi, mình trông tiệm cho, đừng lo."

"Thật không chị tiểu Chi?" Tiểu Mỹ vô cùng mừng rỡ, ở trong phòng nhảy ầm ầm, một lát sau mới nhớ đến hỏi ý kiến của người có quyền quyết định, "Đại boss à... em có thể đi không?"

Sắc mặt Vu Niệm không tốt lắm, lo lắng nhìn Cố Sương Chi, đối phương lại tỏ ra không sao hết, cười khể đáp, "Dẫn em ấy đi đi"

Hề cô bạn thân này lên tiếng là cô luôn luôn bó tay, "Thôi, một mình cậu tớ lo lắm, đến lúc đó đóng cửa tiệm, đi về rồi mở cửa sau."

Vu Niệm than nhẹ một tiếng, quay sang cảnh cáo tiểu Mỹ. "Đến lúc đó đừng có nói lung tung đấy!"

Tiểu Mỹ ngoan ngoãn gật đầu. "Nhất định nhất định!."

"Còn nữa, đừng ôm hy vọng lớn quá." Cô không nhịn được nhắc nhở, "Thường thường, đàn ông hát hay thì ngoại hình đều chả ra sao, coi chừng mộng đẹp tan tành đấy."

"Đừng nói chuyện không may thế chứ ~" tiểu Mỹ bị cô nói thế, có chút do dự, "Theo như chị nói, người mê nhan sắc + mê âm thanh như em là đi vào ngõ cụt rồi hả?"

"Chết chắc" Vu Niệm vui sướng khi người gặp họa, hừ lạnh, "Nói chứ không phải hù dọa đâu, chứng kiến nhiều ví dụ sống như thế, chị chỉ rút ra kinh nghiệm nhỏ mà thôi, cho thím tham khảo đấy."

Tiểu Mỹ bối rối, so sánh một lát, rốt cục cũng không quyết được, đành phải cầu cứu Cố Sương Chi, "Chị tiểu Chi, nếu là chị, chị chọn nhan sắc hay âm thanh?"

Nào biết rằng vừa mới mở miệng đã bị Cố Sương Chi cảnh tỉnh, "Em bệnh hả, mắt chị mù thì làm sao mê nhan sắc?"

"..."

"Chị tiểu Chi, em sai rồi..."

Cố Sương Chi vốn dĩ đang ra vẻ nghiêm túc giống như thực hiện được gian kế liền bật cười, "Nhưng mà trước kia 2 phương diện ấy chị đều mê, mê đến mù luôn."

"Đừng đừng! Chị có hai đứa mình tâm ý tương thông thôi!" Tiểu Mỹ kích động cầm hai tay của cô.

Cố Sương Chi hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Em nhìn đi, bây giờ không phải chị mù rồi sao?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Cửa hàng đàn Viễn Cầm" nằm bên cạnh cảng, vị trí tốt, nhiều người qua lại nên tiền thuê cũng cao.

Ba của Vu Niệm ở nước ngoài là người bỏ vốn đầu tư cho tiệm đàn này, ông cung cô con gái rượu đến mức có thể quăng đi mọi tư duy của một thương nhân, nếu như Vu Niệm muốn bán bánh crepe ở tòa nhà Kim Mậu, chắc chắn ông ấy sẽ cố gắng mà nghĩ biện pháp thực hiện.

Cho nên một tiệm đàn nho nhỏ, trang trí sang trọng nhưng lại không có áp lực đồng tiền, Cố Sương Chi ngày thường sẽ đến đây chơi đàn, cuối tuần dạy đàn cho các bé mẫu giáo.

Trưa nay, Vu Niệm và Tiểu Mỹ đi gặp Long Xám.

Từ lúc sáng sớm Tiểu Mỹ đã bắt đầu ồn ào làm nhảm các vấn đề thiếu muối như trang điểm có đậm hay không, váy có ngắn quá không.

Sau khi hai người rời khỏi, Cố Sương Chi đóng cửa hàng, đi đến salon tóc gần đó để cắt tóc.

Mái tóc dài vốn dĩ đã lâu rồi chưa cắt, cô muốn cắt bớt phần tóc hư ở đuôi tóc, nhưng không biết họ có nghe vào không, từ lúc cô ngồi xuống là bắt đầu huyền thuyên giới thiệu các kiểu tóc

"Khỏi kiểu cọ giết, tôi chỉ muốn cắt ngắn bớt, không uốn cũng không nhuộm, tìm cho tôi một thợ cắt tóc bình thường, dùng dầu gội bình thường là được." Cố Sương Chi nói liền một mạch ngăn lời tiếp theo của đối phương.

"Dạ được rồi." Cuối cùng bọn họ cũng mất kiên nhẫn, gọi một người đến.

Tuy rằng cô không nhìn thấy nhưng tai lại rất thính, âm thanh cảm kéo không có kinh nghiệm của cậu thanh niên ấy đều lọt vào tai cô.

Cô than nhẹ, chắc là không làm ăn được gì từ cô nên mới tìm người mới tới cắt cho cô.

Cô hiểu rõ nhưng lười vạch trần, cứ chịu đựng 10 phút, cuối cùng cũng xong.

**

Cố Sương Chi sờ sờ mái tóc của mình, vẫn còn khá tốt, liền cảm ơn cậu thanh niên ấy.

"Làm phiền cậu dẫn tôi đi thanh toán." Cô mỉm cười, cầm lấy cây gậy của mình.

"Dạ... chờ em" Cậu thanh niên ấy vô cùng thật thà, nhẹ nhàng đỡ khuỷu tay của cô, dẫn cô bước từng bước đến quầy tính tiền.

"Tổng cộng là 98 tệ" Giọng nói lạnh lạnh của cô gái đứng ở quầy thanh toán vang lên.

Không khí bỗng chốc trở nên trầm mặc tĩnh tế.

Một lúc sau, cô gái lại nói tiếp, "Xin hỏi, thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?"

"Tiền mặt" Cố Sương Chi lấy cái ví trong túi ra, rút một tờ 100 tệ đưa cho cô gái ở quầy.

Trong nháy mắt liền có người cầm lấy tờ tiền nhét trở lại tay cô.

Là cậu nhóc đã cắt tóc cho cô.

"Chị, em xin lỗi, nói thật với chị là em cắt cho chị không đẹp lắm..." Tay của cậu chỉ lên trán của cô, "Tóc mái của chị bị em cắt hư rồi... thật xin lỗi, tiền này chúng em không nhận đâu ạ."

"Cậu nói gì đấy hả? Nhận hay không do cậu quyết định chắc?" Cô gái đứng ở quầy thanh toán nghe xong thì nóng nảy liền trừng mắt nhìn cậu.

"Tôi sẽ giải thích với ông chủ, cùng lắm thì số tiền này tôi sẽ trả." Đúng là tuổi trẻ hăng hái, còn phân cao thấp với cô ấy.

"Này, cậu mới đi làm được mấy hôm mà dám cãi tôi, có tin là bây giờ tôi báo cho ông chủ liền không?"

Cố Sương Chi cảm thấy có chút khác thường, cầm tiền nhét vào tay cậu thanh niên ấy, "Đừng lo, chị rất hài lòng, không sao đâu."

Cậu nhóc kia đoán chừng là mới bước vào xã hội, tâm tính vẫn còn thiện lương, nghe cô nói thế lại càng xấu hổ.

Cô nghe thấy cậu ấy cúi đầu, giọng nói vô cùng áy náy, "Em thật sự xin lỗi, chị..."

"Không có gì, làm phiền em rồi." Cố Sương Chi mỉm cười, "Chị đi đây"

Cô gái kia thu tiền, giọng điệu kỳ quái, "Hoan nghênh lần sau lại đến ~"

Ra khỏi cửa, đằng sau lại truyền đến tiếng dạy bảo, "Để cậu cắt tóc cho một người mù bộ khó lắm hả? Cắt hư thì giả vờ như không biết là được rồi, cậu sao mà ngốc thế hả..."

**

Việc nhỏ này cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Cố Sương Chi.

Cô chậm rãi bước đến thang máy, khom lưng, tìm nút ấn theo trí nhớ.

Lúc này, có một bàn tay khác giúp cô ấn nút.

"Sao cậu lại ra đây?" Cố Sương Chi nhờ mùi hương mà nhận ra là cậu thanh niên trong salon lúc nãy.

"Để em đưa chị xuống" Giọng nói nhàn nhạt, nghe ra có chút buồn bã.

Cố Sương Chi cười, "Cảm ơn em"

Cậu gái đầu, "Là chuyện nên làm mà, vốn dĩ đó là lỗi của em"

Cô nghĩ cậu nhóc này trẻ tuổi thật thà dễ đắc tội người khác, lát nữa quay về thế nào cũng bị người ta ăn hiếp, trong lòng thương xót, hỏi cậu: "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Qua năm là 20 rồi, sao vậy ạ?"

"Thật ra em không cần lãng phí thanh xuân ở chỗ này, em còn trẻ, học cái mà mình thích, vẫn tốt hơn nhiều"

"Sao chị biết em không thích cắt tóc?"

"Tuy rằng chị không nhìn thấy, nhưng nơi này..." Cố Sương Chi chỉ vào trái tim của mình, "...nhìn rõ hơn ai hết."

Cửa thang máy "tùng" một tiếng liền mở ra, cậu nhóc đi vào thang máy với cô, ấn lầu 1 giúp cô, nói tiếp, "Chị, chị đúng là người tốt"

"Người tốt?" Cố Sương Chi nâng mí mắt, nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

"Vâng" Giọng nói của cậu nhóc không được lưu loát lắm, "Chị cầm đi"

Giây tiếp theo, trong tay cô xuất hiện vài tờ tiền mặt nhăn nhúm.

"Chị nói rồi, chị rất hài lòng, không cần em bồi thường."

"Chị cảm đi, nếu không em không an tâm" Cậu thanh niên ngại ngần nói.

Không gian chật hẹp trong thang máy có chút căng thẳng.

"Vậy nếu như chị nhìn thấy thì sao?" Cô đưa ra giả thiết, "Vậy có không an tâm nữa không?"

Cậu nhóc không trả lời, giống như bị dọa sợ người rồi.

Cửa thang máy lại mở ra, Cố Sương Chi vẫy vẫy tay với người ở phía sau, "Được rồi, không cần tiễn, chị đi đây."

Một lát sau, nghe được âm thanh từ phía sau: "VẬYCHỊ ĐI CẦN THẬN Ạ"

**

Không nhớ rõ bao lâu rồi, hay là đã quên, cô vì sao lại có thói quen cảm thông với người khác như thế.

Nếu như nhìn thấy thì sao

Cố Sương Chi ngẩng đầu, nghênh đón cơn gió lạnh xào xạc dần vào đông, bắt đầu hồi tưởng màu sắc, ánh sáng và hình ảnh có chút mơ hồ ở đây.

Ở chỗ kia, chắc chắn sẽ xuất hiện ánh mặt trời ấm áp. Là màu vàng nhưng lại không chói mắt.

Và, gió hôm nay rất to, mây chắc là trôi nhanh lắm.

Bầu trời xanh thẳm, nóc nhà màu đỏ, cây cối trơ trọi.

Mọi thứ đều bình dị mà xinh đẹp.

Tiếng lòng vốn êm ả của cô bị khuấy động, tiếng còi tàu cách đó không xa kéo ngân buổi trưa bình thản ra thật dài.

Trong đầu cô đột nhiên vang lên câu nói.

"Ít nhất, khi nói chuyện với người khác phải nhìn vào mắt của họ, đó là phép lịch sự tối thiểu."

Giọng nói ấy trầm thấp đầy nam tính, nhưng lại vô cùng lạnh lùng, không có một chút tạp chất nào.

Anh phát âm vô cùng êm tai, dù nhàn nhạt nói ra lời thô tục cũng có thể khiến người khác bỗng dưng cảm thấy thoải mái.

Cô biết anh vô tình xúc phạm, cũng không định giải thích, nhưng mỗi lần nhớ lại lại sinh ra một cảm giác không cam lòng. Cô thậm chí còn có một ý nghĩ kỳ quái, nếu như mình có thể tìm được chuẩn xác vị trí mắt của người khác thì tốt rồi.

**

Tự mình hờn dỗi, cô đi dọc theo con đường trở về tiệm đàn. Con đường này cô đã đi quen, dòng người tấp nập, mỗi ngày đều tấu lên một câu chuyện khác nhau.

Nhưng hôm nay Cố Sương Chi lại mơ hồ nghe được một âm thanh khác lạ.

"Mua mua mua! Sao cô giỏi chuyện tiêu xài vậy hả?"

"Vậy thì sao? Tôi xài tiền của tôi, làm anh giận à?"

"Theo ý cô là đang trách tôi kiếm ít tiền sao?"

"Đây là anh nói đấy nhá."

"Mẹ nó"

Hai vợ chồng trẻ cãi nhau trên đường, người phụ nữ đẩy cửa tiệm mỹ phẩm bước vào, để lại một hồi chuông gió ngân vang. Người đàn ông ở bên ngoài buồn bực, không chịu đi vào. Đứa nhỏ ở bên cạnh không hiểu ba mẹ đang cãi nhau chuyện gì, khẽ hát một ca khúc thiếu nhi, đứng chơi ở bên cạnh bảng quảng cáo hoạt hình ngay cạnh cửa hàng.

Cố Sương Chi chậm rãi bước đến gần, nhận thấy bầu không khí lúng túng và căng thẳng. Cô không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột...

Phố kinh doanh, người qua kẻ lại đông đúc, cô bị người khác đụng vào, bị đẩy lùi về sau hai bước.

"Anh đến đây du lịch sao? Đây là dịch vụ của công ty du lịch chúng tôi, anh có thể tham khảo một chút" Thăng nhóc phát tờ rơi kéo người đàn ông đang

rút điều thuốc lại.

"Không cần đâu" Người đàn ông đó không có tâm trạng tham khảo, từ chối ngay.

"Công ty chúng tôi còn có tour du lịch vòng quanh Thượng Hải, anh tham khảo xù a..."

Cố Sương Chi bỗng nhiên nghe được tiếng xô đẩy trong đám đông chen chúc.

Ngay sau đó, cô đột nhiên la to lên: "Coi chừng đứa nhỏ!"

"Mẹ mày! Ai bảo mày lo chuyện bao đồng hả?" Câu này là nói với cô, Cố Sương Chi bị rống hơi ngơ ngác.

Tiếng gào thét bất ngờ này giống như bật nút công tắc nào đó, ở bên cạnh có người thuận thế đẩy mạnh cô.

Cô lập tức lao đảo ngã vào lan can ở bên đường, bị trẹo chân, ngã ngồi dưới đất không tìm ra phương hướng.

Thế giới vốn một màu đen tối giờ đây lại quay cuồng, đáy lòng cô bỗng sinh ra cảm giác giá buốt đầy sợ hãi.

Xung quanh đủ các loại âm thanh, tiếng kêu la của người đàn ông, tiếng khóc của đứa nhỏ, tiếng thét chói tai của người qua đường.

Đủ loại âm thanh hỗn tạp chồng chất đan xen vào nhau, khiến cho đầu cô sắp nổ tung.

Bàn tay run run lần mò cây gậy của mình.

Cô chưa bao giờ chán ghét thính lực tốt của mình như thế.

**

Tiếng bước chân nhón nháo đi xa, mọi người vây xem vẫn chưa tản ra, thậm chí có xu hướng ngày càng đông.

"Chuyện gì? Chuyện gì vậy?"

"Nghe nói vừa rồi có người bắt cóc con nít"

"Muốn chết à, ban ngày ban mặt mà có người bắt cóc à?"

"Đúng là."

".."

Đứa nhỏ ôm ba khóc nức nở, người mẹ nghe thấy cũng chạy ra, thấy chồng và con mình bị người ta vây xem, sau khi nghe kể cũng bị dọa cho khóc luôn.

Chỉ có cô là không ai quan tâm.

Cố Sương Chi cũng không nói gì, cứ sờ soạng trên mặt đất tìm gậy của mình.

Bỗng nhiên có một bàn tay đưa đến, độ ấm từ lòng bàn tay trong nháy mắt truyền đến ngón tay lạnh lẽo của cô.

Đôi tay kia đỡ cô đứng dậy, cầm cây gậy nhét vào tay cô.

"Cám ơn" Cố Sương Chi gạt đầu với người vừa giúp đỡ mình.

Nào ngờ trả lời cô chỉ là một tiếng than nhẹ, kèm theo giọng đàn ông vô cùng quen thuộc. "Thì ra mất của cô..."

"." Anh không nói tiếp, chỉ dựa vào mấy chữ này cô liền nghe ra được người đó là ai.

Nhiếp ảnh gia kia, người nói cô không tôn trọng người khác.

**

Trên phố ồn ào nhón nháo, mọi người trong lòng vẫn còn khiếp sợ, bàn luận chuyện lúc nãy, giống như là đứa trẻ mém tí bị bắt là con cháu nhà họ.

Bọn họ cảm thán xã hội ngày càng loạn, tình người ngày càng đáng sợ, lại nhắc nhở nhau nghe phải lưu ý một chút, có người còn nhắc báo cảnh sát.

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn dẫn cô ra khỏi đám người ấy, cúi đầu hỏi cô: "Sao cô lại biết đám kia là đám buôn người?"

Cô không biết, lúc hỏi câu này, hai tay anh không biết phải đặt ở chỗ nào, vô cùng xấu hổ.

Giúp cô, hay là không giúp?

Anh chần chờ, chốc chốc lại quan sát người qua kẻ lại xung quanh, luôn luôn giúp cô ngăn lại mấy người đi đường không dòm trước ngó sau.

Lúc đi một mình trên phố, anh còn không có lo lắng căng thẳng như vậy đâu nhỉ?

"Hai người đàn ông đó luôn đi theo gia đình này, tôi nghe thấy họ bàn bạc với nhau"

Anh lộ ra vẻ không thể tin được: "Nghe thấy?"

Cô gật đầu: "Ừ, mắt không thấy nên thánh lực của tôi tốt hơn người bình thường."

Nguyễn Thanh Ngôn định nói gì đó, nhưng vừa đến bên miệng liền nuốt trở về, đổi thành một tràng thở dài.

Một cô gái tốt như thế, mắt lại không nhìn thấy, thật là đáng tiếc. Mọi nghi ngờ kỳ quái ngày đó cuối cùng đã có lời giải.

Nhưng sự thật lại làm cho anh trầm mặc.

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại thấy dường như không đủ lập trường và cần thiết.

Ánh mắt nhìn xuống mái tóc lộn xộn trên trán cô, trên người cô vẫn còn hương thơm của tinh dầu, Nguyễn Thanh Ngôn nhú mày, hỏi cô: "Cô mới đi cắt tóc à?"

"Ừ"

"Tóc mái bị cắt hư rồi" Anh vô ý nói, dừng lại kịp thời, cánh tay đang sờ sờ tóc mái của cô thu về nhét vào túi, nói: "Tôi dẫn cô quay lại tìm bọn họ"

"Không cần, chuyện này tôi đã biết rồi" Cố Sương Chi không để ý chút nào, "Dù sao tôi cũng không nhìn thấy, dù có cắt đẹp thì tôi cũng không thấy được."

"Đây gọi là lộn xộn không sợ nước sôi, biểu hiện của vô mề chẳng sợ nứt. Đúng đó, tôi cũng không phủ nhận mà" Cô trái lại rất thản nhiên, gương mặt đầy ý cười.

".."

"Anh đi đâu vậy?" Cố Sương Chi hơi ngoảnh đầu, "Cứ đi theo tôi làm gì?"

"Để tôi đưa cô đến nơi cô muốn đến, đi thôi."

Cô khoát khoát tay, "Không cần đâu, gần lắm, tôi nhớ đường mà."

"" Nguyễn Thanh Ngôn cảm giác thật phiền phức, sao cứ mỗi lần gặp cô, anh lại trở thành người có sức mạnh ảo tưởng vậy chứ.

Không biết dây thần kinh nào bị gần nhầm rồi, anh dừng bước, hai tay đặt lên bả vai gầy yếu của cô.

Cố Sương Chi bị hành động bất ngờ của anh dọa sợ đến mức không dám cử động.

Tay đặt trên vai bỗng nhiên hơi dùng sức, xoay cô gái không nhìn thấy này vài vòng, rồi buông ra.

"Bây giờ không biết rồi." Giọng nói vô cùng khẳng định, mang theo nụ cười giảo hoạt.

Cố Sương Chi nhếch môi, phục anh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Sao bây giờ mới tới?" Hứa Trí Thịnh nhìn ra cửa, kích động vỗ bàn, "Em gái người ta chờ lâu như thế, mình gọi điện cũng không bắt máy, bộ cậu đi để hả?"

Ánh mắt Nguyễn Thanh Ngôn vô cùng thản nhiên, thuận miệng giải thích: "Trên đường gặp một cô gái mù, mình đưa cô ấy về."

Hứa Trí Thịnh đỡ trán, "Lần trốn ca hội vừa rồi cậu đã dùng cái cơ này rồi, Xám leo cây."

Nguyễn Thanh Ngôn trong giới này cũng chỉ biết có hai ca sĩ, càng không thích tham dự ca hội. Anh từng tham dự một lần, là bị Tiểu Oai bắt ép tham gia. Vốn dĩ anh đã đồng ý sẽ đến nhưng cuối cùng lại cho người ta leo cây, mà không có 1 lý do đáng hoàng. Khoảng thời gian đó bị người ta bôi nhọ muốn sập mặt, còn bị đặt biệt danh là "Xám leo cây", từ đó đến nay anh có chết cũng không dấy vào vũng nước bẩn ấy nữa.

"Ồ? Thế à?" Nguyễn Thanh Ngôn còn nghiêm túc nhớ lại, "Minh còn tưởng lần trước là giúp một đứa bé bị lạc tìm được mẹ mà."

"..." Hứa Trí Thịnh sắp tức đến nổ phổi rồi, nhưng lại ngại có hai cô gái ngồi đây, cũng không dám nổi bão.

Cố gắng áp chế cơn tức này, ngoác anh tới, sẵn tiện giới thiệu với hai cô gái, "Đây là Long Xám."

"Đây là Niệm Ngư, đây là Tiểu Mỹ bạn cô ấy."

"Xin chào." Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười gật đầu chào với hai cô gái, ngồi xuống bên cạnh Hứa Trí Thịnh.

Tiểu Mỹ kích động sắp ngất rồi, hai tay để dưới bàn bóp tay Vu Niệm, bóp đến phát đau, mém tí nữa là bị cô đá văng ra ngoài rồi.

Ánh mắt của cô như muốn nói với Vu Niệm, "Thấy không? Đáng sắc thanh* lên nào!"

*ý chỉ những người vừa mê vẻ ngoài vừa mê giọng nói.

Vu Niệm bĩu môi, cạn lời.

Sau đó, Vu Niệm bàn chuyện song ca với Hứa Trí Thịnh, toàn bộ quá trình Nguyễn Thanh Ngôn cũng không nhúng tay vào. Giống như anh chả có liên quan gì trong việc này, chỉ là theo bạn đến đây vậy.

Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn ngồi ở đấy, trên mặt hiện lên nụ cười lịch sự, lâu lâu lại gật đầu, giống như đang chăm chú nghe họ bàn luận, nhưng suy nghĩ lại bay đến một màn vừa nãy.

Trước cửa tiệm đàn, anh chủ động thừa nhận mình là nhiếp ảnh gia đã từng nói chuyện với cô trong trường tiểu học ngày hôm đó.

Cô gái chả có tí kinh ngạc nào, ngược lại là đáng vẻ tôi đã biết lâu rồi.

Cô nói, cô biết, giọng nói của anh rất đặc biệt.

Lúc trước, dù được mọi người trong giới khen ngợi, nhưng Nguyễn Thanh Ngôn chưa bao giờ cảm thấy giọng mình là thứ đáng để vui.

**

Nguyễn Thanh Ngôn về đến nhà, Long Xám vội lao tới, thè lưỡi ra nhìn anh.

"Nhìn cái gì?" Nguyễn Thanh Ngôn vừa thay giày vừa xoa đầu nó, "Nhớ tao hả?"

Nó im lặng nhìn anh, không thêm phản ứng.

Husky trời sinh có đáng vẻ vô cùng đàn, Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy mình đang bị nó troll.

Ngồi làm tổ trên sofa, ôm máy tính chỉnh ảnh, là ảnh chụp ở châu Phi. Mặt đất mênh mông bát ngát, dòng suối khô cạn, và ánh dương rực rỡ xuyên qua rừng cây loang lổ.

Bất kể vật gì trên thế giới này, đầu tiên phải lọt vào mắt anh thì mới có thể lọt vào ống kính của anh.

Cho dù là sa mạc hoàn toàn hoang vu và tuyệt vọng, thậm chí vô biên vô hạn, dưới ống kính của anh cũng trở nên vô cùng sống động.

Anh là một nhiếp ảnh gia tôn trọng sinh mệnh và tự do, nhưng bây giờ lại có cảm giác hoang mang trước nay chưa từng có.

Nếu không còn ánh sáng? Nguyễn Thanh Ngôn bắt đầu suy nghĩ vấn đề này.

Nếu không còn ánh sáng, thì thế giới bao la lúc thì xinh đẹp rạng ngời lúc lại tịch mịch cô liêu đều bị lãng phí rồi.

Linh cảm của anh không ngừng, có yêu cầu khắc nghiệt với chính bản thân, thường vì tấm ảnh mình vừa lòng mà mất ăn mất ngủ tranh thủ cơ hội ở những chỗ vô cùng nguy hiểm.

Lúc đó anh cảm thấy, mọi chuyện mình làm đều đáng giá. Anh có thể đem mọi hình ảnh tốt đẹp nhất trên thế giới truyền cho người khác.

Nhưng bây giờ anh lại chần chừ, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp một người như thế.

Cô không nhìn thấy, bất kể là sống động và rực rỡ của thế giới hiện thực hay nét đẹp hoặc tình hoặc động của khoảnh khắc trong hình.

Mọi hình ảnh xinh đẹp hay xấu xí, đều không có liên quan gì đến cô.

Có lẽ trong thế giới của cô, nhiếp ảnh gia là một người cả ngày sống lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Thanh Ngôn bỗng dưng cảm thấy thật thất bại.

Anh dứt khoát nằm ngán người trên giường, Lông Xám dường như cảm nhận được cảm xúc xuống dốc của chủ mình, bèn chậm chạp đi đến, nằm sấp trên tấm thảm lông mềm.

Đôi mắt to linh động như hạt châu, như đang quan sát và thưởng thức đáng vẻ trầm tư của anh.

Thân hình cao gầy của anh chiếm gần hết cái giường, cổ tay buông thõng bên giường, ngón tay nhẹ nhàng ngoắc ngoắc nó: "Lại đây"

Lông Xám vâng lời nhồm dấy, di chuyển đến bên cạnh anh, còn chưa kịp ngồi xuống, bỗng nghe thấy tiếng chụp hình.

"Tách tách"

"" Kê gian khó phòng mà.

Một con Husky lớn như vậy, lại sợ chụp ảnh, mỗi lần đều bị anh cho vào tròng.

Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy ánh cười to, mà Lông Xám từ lâu đã không còn bóng dáng.

"Ngốc hay không ngốc?"

Giờn với chó đã đòi, anh lại nhàm chán xem lại ảnh vừa chụp, đó là khoảnh khắc ánh mắt Lông Xám vô cùng kinh ngạc hốt hoảng chạy trốn.

Thật là dễ thương mà, những lúc không đi công tác, mỗi ngày anh đều ở nhà cho nó một tấm như thế.

**

Tối nay hiếm khi Nguyễn Thanh Ngôn lên weibo. Đúng là bùng nổ thật mà, y như lời Hứa Trí Thịnh nói.

Fans đều nhấn lại, lại còn có tin nói anh đi nước ngoài chụp ảnh bị phần tử khủng bố bắt cóc đòi tiền chuộc lên đến 10 triệu. Sau đó có tài khoản báo góp tiền chuộc anh, không biết là giỡn hay là lừa đảo.

Anh cạn lời rồi, nhìn thế giới mạng kì quái này có cảm giác giống như mình đã qua mấy đời.

Ngón tay thon dài gõ vài cái trên bàn phím, share tin của Hứa Trí Thịnh về ca khúc mới.

@Lông Xám: share vi ba//@ Bài hát của tiểu Hứa: chào các bạn, Lông Xám đại thần nhờ tôi chuyển lời: anh ấy không kết hôn, không hưởng tuần trăng mật, không sinh em bé, lại càng không chết. Nói nhỏ cho mọi người biết, bài hát mới sắp lên sàn rồi. @Lông Xám

Mới đăng chưa được nửa phút, đã thấy hơn mấy chục lượt share và cả trăm bình luận.

Nguyễn Thanh Ngôn nhìn thoáng qua, về mặt trong nháy mắt liền kinh ngạc.

"Share vi ba là cái gì vậy hả? Lò vi ba sao? Hahahaha"

"Ha ha ha ăn tôi một cái lò vi ba!!!"

"Lông Xám đại thần lại ra vẻ dễ thương rồi, tôi muốn báo cảnh sát!!!"

"Share vi ba, chắc chót!!"

"Cư dân mất tích đã trở về share vi ba rồi"

""

Nguyễn Thanh Ngôn rất ít khi chơi weibo, nên không rõ cách dùng.

Anh thấy khi mọi người share bài đều có 2 từ "share weibo" cứ nghĩ là phải gõ bằng tay, thế nên anh cũng thật thà mà gõ.

Không ngờ chỉ gõ lộn một từ, để lộ việc gõ bằng tay, liền trở thành trò cười của mọi nhà.

Người bình thường gõ sai có sao đâu, nhưng anh lại là Long Xám, mỗi ngày có hơn mấy trăm nghìn fans follow anh. Chỉ vì 2 từ ngán ngùn, đã nhen nhóm nhiệt tình đũa ác của nhóm fan.

Ngày càng nhiều người bắt chước anh gõ "share vì ba", làm kinh động đến các anh nhân viên kỹ thuật, cứ tưởng weibo bị lỗi.

Nguyễn Thanh Ngôn cau mày, xem mọi người lấy lỗi chính tả của anh ra làm trò cười, cảm thấy bọn người này rất tệ nhạt.

Cho nên internet là khắc tinh của anh mà.

Anh tốt nhất là ít đăng weibo thôi.

**

Đã lâu không đến phòng thu âm, lần này Nguyễn Thanh Ngôn cũng không phải đi thu âm mà là bước ra khỏi tòa soạn đã bị Hứa Trí Thịnh ép lên xe kéo đi xem người ta thu nhạc đệm.

Hứa Trí Thịnh làm ở công ty của cậu mình, bình thường bị quản lý gắt gao. Mấy bữa nay cậu anh đi công tác rồi nên anh vội chạy đến.

Trong phòng thu âm đã có vài người, Tiểu Bạch phối âm và soạn nhạc Văn Hoài, đều là bạn bè đã quen biết nhiều năm. Văn Hoài vừa thấy Nguyễn Thanh Ngôn liền chạy lên chào, "Cậu cũng thật là, share bài của tiểu Hứa thôi mà cũng lên hot search."

"Phải đấy Long Xám." Tiểu Bạch chạy theo a dua, "Khi nào cậu mới share vì ba mình đây?"

Mọi người cười to.

"Bệnh hoạn." Nguyễn Thanh Ngôn không thèm nhìn mấy người này, sắc mặt không tốt bước vào trong.

"Long Xám" Bên trong phòng điều khiển có người gọi anh.

Về mặt anh hơi đơ lại, suy nghĩ một lát, gật đầu chào: "Niệm Ngr"

"Tiểu Hứa không đến cùng anh hả?" Ánh mắt Vu Niệm nhìn phía sau anh thăm dò.

"Cậu ấy đi đỗ xe."

Cô cười bí hiểm, "A, đúng như tôi nghĩ, cặp đôi nhà anh mà không cùng xuất hiện thì quá phi khoa học rồi."

Nói năng lung tung, hèn gì Hứa Trí Thịnh không muốn song ca với anh. Mấy cô gái bây giờ có lối suy nghĩ lệch lạc thật.

Nguyễn Thanh Ngôn thờ dài bất đắc dĩ, không nói tiếp, lơ đãng nhìn qua phòng thu âm sau kính thủy tinh thì giật mình.

Vu Niệm thu lại ánh mắt, giới thiệu với anh: "Đây là bạn tôi"

Anh gật nhẹ đầu, đáy mắt phảng phất niềm vui.

Vu Niệm lại hỏi: "Muốn nghe thử không?"

Nguyễn Thanh Ngôn chần chờ một lát rồi gật đầu, cầm lấy tai nghe từ cô.

Âm thanh du dương của đàn tranh, biểu diễn một khúc "vong linh tự khúc", ca khúc của tộc Vong linh trong mơ thú, nhưng qua những ngón tay linh hoạt của cô nhuộm lên cổ âm tao nhã.

Cô khảy ca khúc kinh điển thành một phiên bản hoàn toàn mới, khi thì hào hùng, khi thì uyển chuyển, tiếng đàn lưu loát tựa như tiếng trời.

Nguyễn Thanh Ngôn cầm tai nghe, ánh mắt chăm chú nhìn người bên trong, không giấu được ý cười trên khóe môi: "Cô ấy tên gì?"

"Tiểu Chi, Cố Sương Chi"

"Cố Sương Chi" Anh nhỏ giọng lặp lại lần nữa.

Vu Niệm gật đầu, nói tiếp: "Mắt Tiểu Chi không nhìn thấy, nhưng lại rất lạc quan, đánh đàn rất hay."

"Đúng vậy..." Anh nhẹ nhàng đồng ý, lại còn gật gật đầu.

**

Ca khúc kết thúc, Cố Sương Chi nghiêng đầu nhỏ nhẹ hỏi: "Có được không?"

"OK"

Không ít người mở cửa bước vào, người đi trước nhất là Vu Niệm, vừa vào liền dọn dẹp đàn tranh phụ cô.

Tiếp sau đó là một người bước lại gần, cách nửa bước thì dừng lại.

"Xin Chào, Cổ Sương Chi, tôi là Nguyễn Thanh Ngôn." Giọng nói mang theo ý cười.

Mỗi lần giới thiệu với mấy người bạn anh đều xưng mình là Long Xám, chưa bao giờ chủ động khai ra tên thật của mình, chỉ có cô là khác biệt.

Cổ Sương Chi không biết những điều này, vô thức né sang bên người Vu Niệm, giọng nói cũng không được tốt: "Sao lại là anh?"

Cô nhớ chuyện ngu ngốc lần trước ở trên đường, bị nhiếp ảnh gia ngẫu nhiên này xoay vòng vòng không tìm được phương hướng.

"Hai người biết nhau hả?" Vu Niệm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, đối phương cũng không nói gì.

Hứa Trí Thịnh cũng nhận ra Cổ Sương Chi, cười cười vỗ vai Nguyễn Thanh Ngôn, "Thằng nhóc, cậu đã làm gì người ta? Xem người ta sợ rồi kìa"

"..." Làm sao anh biết mình đã làm gì, trừng mắt vô tội, lắc đầu bày tỏ không biết.

Anh không biết rốt cuộc mình có cảm giác gì đối với Cổ Sương Chi. Cảm thông, kính nể thậm chí là áy náy?

Giống như từ khoảnh khắc nhìn thấy cô sững sờ tìm gậy ở trên đường hôm ấy, trong đầu anh luôn không kiềm được bị hình ảnh này chiếm cứ. Dù gì bọn họ cũng là bạn bè, có tổ chức hẳn hoi, nói không chừng thật có người nấp trong bóng tối âm thầm tìm cơ hội trả thù.

Nhưng Cổ Sương Chi thì hay, nhìn phản ứng của cô, chắc là xem anh như người xấu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Khúc đàn tranh vừa này chỉ cần xử lý hậu kỳ thì có thể sử dụng được, mà mọi người cũng không gấp gáp gì, ngồi quây quần ăn lẩu ôn chuyện cũ.

Vu Niệm biết Văn Hoài lâu nhất, những người khác đều quen biết lần lượt qua giới thiệu. Mấy người trong giới này đều là những người khá khiêm tốn, nhất là Long Xám, mọi người đều bảo nhà anh ấy ở tam giác Bermuda, lâu lâu lại mất tích vài tháng, rốt cục anh ấy làm nghề gì cũng không có ai biết chính xác.

"Nhiếp ảnh gia" Cổ Sương Chi ngồi bên cạnh mở miệng, "Nhiếp ảnh gia đó là một người rất quái đản"

Cô không có phản ứng quá khích đối với việc ăn cơm cùng Long Xám, Vu Niệm âm thầm cảm khái, nếu mắt của Tiểu Chi còn tốt, với tính cách trước kia của cô, chắc chắn sẽ như hổ đói mà nhào lên.

Cô cười lên, ngồi trên bàn cơm kề vào tai Cổ Sương Chi nói nhỏ: "Cậu có biết anh chàng nhiếp ảnh gia quái đản kiêm Long Xám đại thần này đáng về ra sao không?"

Cổ Sương Chi lắc đầu, "Sao?"

"Nói thế nào thì cũng ra dáng phết" Cô tổng kết lại một câu đơn giản.

"Cậu nói thế không phải phí lời sao?" Cô nhún chân mày, "Được rồi, dù gì chắc chắn cũng không phải dạng tốt lành gì"

Cô tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nghe hai cô giáo ở trường tiểu học ngày đó bàn tán thì cũng biết được Nguyễn Thanh Ngôn rất đẹp trai. Nhưng vậy thì sao? Nếu không nhìn được thì chỉ bằng không nghĩ tới.

"Mình chỉ muốn nói đây là gu của cậu." Vu Niệm lại thêm vào một câu.

Cổ Sương Chi nở nụ cười, tò mò hỏi: "Cậu biết gu của mình là gì hả?"

"Mình chơi với cậu bao nhiêu năm, đương nhiên là biết rồi. Cậu thích thể loại bên ngoài có khí chất, khiêm tốn lịch sự, còn có thể đem ra ngoài khoe mẽ. Giống như, giống như... ai kia."

"Nói thật, cậu nghĩ về mình kinh quá" Cổ Sương Chi nhún mày, không hài lòng với lời cô ấy "Thật ra mình là người chú trọng vẻ đẹp nội tâm mà."

Vu Niệm gật đầu: "À, cậu thế này rồi, đương nhiên chỉ có thể thích vẻ đẹp nội tâm thôi."

Cố Sương Chi giả vờ tức giận: "Lại kì thị người tàn tật, cậu có còn là người không hả?"

"Hai em đang nói gì thế? Kì thị với chả kì thị?" Hứa Trí Thịnh chỉ một bàn đầy thức ăn, "Ăn đi, không ăn thì đấm này nó chén sạch đấy"

Vu Niệm còn chưa kịp giải oan cho mình, thì thấy cô nàng ngồi bên cạnh chống đầu, mặt dày tuôn ra một tràng các loại thức ăn: "Rau chân vịt, khoai tây, bánh chèo, cá viên, bánh bao hải sản, cảm ơn"

"Được được được, mắt cậu không thấy, cậu là lớn nhất." Vu Niệm ngoan ngoãn đứng lên, gấp mấy món Cố Sương Chi vừa nói.

Ánh mắt Nguyễn Thanh Ngôn nặng nề nhìn cô gái đang thỏa mãn nhận lấy cái chén đối diện mình, cô cười vui vẻ như thế, khác hẳn với dáng vẻ ít nói trong trí nhớ của anh.

Vì vậy, anh thử gọi cô: "Cố Sương Chi"

"Sao vậy?" Đối phương nhú mày, giọng nói vô cùng gượng gạo, hoang mang.

Đúng như anh nghĩ, cô không muốn nói chuyện với anh.

**

Vài ngày sau, lần thứ hai Long Xám đăng weibo, lần này anh đã kiểm tra thật kỹ lỗi chính tả rồi mới dám ấn nút đăng bài.

Long Xám: “Vong Linh tự khúc” thedawn [khôi giáp điều tàn, không giấu được tin ngưỡng xưa người chiến sĩ] Ý tưởng: @khúc ca của tiểu Hứa | Cài biên: @Văn Hoài | Hậu kỳ: @Tiểu Bạch | Biểu diễn: @niệm Ngư @Long Xám | Cover: @ Đường khí quân | Địa chỉ nghe: Vong linh nhạc đạo.

“Bóng đêm mịt mù

Trên cánh đồng màu máu

Ánh trăng mờ không chiếu tới

Không tàn được tử vong

Quên và bị quên

Còn lại gì trong tim

Trái tim khô héo

Trời tang täng sáng

Tĩnh lại bên huyết mộ

Bức tường ngăn tiếng chuông tang

Chỉ để lại đau thương loang lổ

Nhìn lại

Chiến trường máu lửa

Vinh quang quá khứ...”

"Cậu đừng có mơ đi mơ lại được không? Cứ như vậy mình sẽ nghĩ cậu đang si mình đấy." Nguyễn Thanh Ngôn bắt đắ dĩ chống đầu, không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa.

Hứa Trí Thịnh cười to, đành ngưng bài hát. "Cậu hát bài này hay đấy, thấy sao, song ca với giọng nữ như thế nào?"

"Không sao cả, lần sau đừng tìm mình nữa" Anh khoát khoát tay, không nói nữa

"Niệm Ngư hát không hay hả?"

"Hát hay, nhưng mà không hợp"

Hứa Trí Thịnh cùng anh lớn lên, đương nhiên hiểu ý anh là gì, người này khi không biết giải thích như thế nào sẽ lấy từ "không hợp" ra làm bìa đỡ đạn.

"Tùy cậu vậy" Hứa Trí Thịnh cũng không ép anh nữa, "Dù sao sắp tới đây không còn ai đến weibo của mình kêu than là được."

"Cái này thì cậu yên tâm đi, hôm qua mình đã lên weibo nói với bọn họ, bảo rằng cậu đang muốn tìm bạn gái cho nên không quản lý mấy chuyện không đâu cho mình nữa, bảo với họ đừng đến làm phiền cậu."

"Cậu nói vậy giống như mình đã cậu vậy, không phải càng khiến người ta hiểu lầm thêm hay sao?"

Anh nhắm mắt lại, nói nhảm nhí: "Cậu vốn dĩ đã mình mà"

Một câu nói bình thường nhưng lại khiến Hứa Trí Thịnh muốn ngắt, trong chốc lát, anh mém nữa là tin lời nói nhảm nhí của Nguyễn Thanh Ngôn, nghĩ rằng mình đã làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy vậy.

**

Khi rảnh Hứa Trí Thịnh sẽ cùng Nguyễn Thanh Ngôn ra ngoại ô câu cá, con người của Nguyễn Thanh Ngôn thích yên tĩnh, có đôi khi anh có thể ngồi bất động cả ngày trời, là bạn đi câu tốt.

Nhưng hình như hôm nay hồ cá này rất nổi tiếng, bà chủ biết hai người họ, vừa gặp đã thao thao nói chuyện: "Gia đình nhà nông bên cạnh hợp tác với chúng tôi, họ tìm khách cho tôi sau đó phân chia, mấy ngày nay làm ăn được lắm."

"Cô thật biết làm ăn mà." Hứa Trí Thịnh có thể bắt chuyện với bất kì ai "Vậy chúng tôi vẫn ngồi chỗ cũ chứ?"

"Chỗ cũ hôm nay hơi nhiều người, anh Nguyễn không ngại thì tốt rồi" Bà chủ ấy nãy nhìn Nguyễn Thanh Ngôn.

Nguyễn Thanh Ngôn hơi nhú mồm, vốn dĩ muốn nói "rất ngại" nhưng lại bị Hứa Trí Thịnh chặn họng "Cậu ấy không ngại đâu"

".."

Anh không thích tụ tập cùng người khác, câu cá cũng vậy, chụp ảnh cũng thế, hơn một người, hình ảnh vốn dĩ đang đẹp cũng sẽ thay đổi.

Nhưng lúc này Hứa Trí Thịnh chỉ cho anh cơ hội phản đối, cầm một đồng dụng cụ đi đến góc ao cá yên tĩnh trước kia.

Đúng như lời bà chủ nói, chỗ này đông người hơn mọi khi.

Đặt cần câu xuống, Nguyễn Thanh Ngôn im lặng ngồi trên ghế qua sát động tĩnh của phao, góc ao yên tĩnh bỗng dưng có chút ồn ào.

Anh nhìn sang, cách đó không xa có vài cô gái, dáng vẻ chỉ trạc cỡ 20 tuổi. Vài người ngồi chồm hổm trên mặt đất, chốc chốc lại kêu lên kinh ngạc.

Nhóm con gái đến đây câu cá?

Anh không nhìn nữa, nghĩ thầm, mấy người này tám phần là đến nhà nông nghỉ phép, đoán chừng ngay cả mỗi câu gần như thế nào cũng không biết.

Chỉ mới nghĩ thoáng qua như vậy, nhưng không ngờ phán đoán của anh lại được thực nhanh như thế.

"Xin hỏi" Không biết từ lúc nào cô gái trước mặt đã bước đến bên cạnh anh, nhát gan hỏi: "Anh có thể gần mỗi câu giúp chúng em được không ạ?"

Ba cô gái còn lại trốn phía sau cô này, một cô trong đó như lấy hết can đảm, bước lên nói: "Cái này ghê quá, tui em không dám..."

Nguyễn Thanh Ngôn thần nhiên ngược lên nhìn, ánh mắt lướt qua cô gái trước mặt, cô cúi mặt hai má đỏ bừng

Im lặng một lúc, anh quay đầu: "Hứa Trí Thịnh"

Hứa Trí Thịnh vốn tính không quan tâm đến đàn phải buông cần câu xuống, đặt trên mặt đất, hai tay vỗ vỗ quần áo, bất đắc dĩ nói: "Để tôi giúp mấy cô."

Ai bảo anh từ trước đến nay không cự tuyệt được mấy cô gái, đặc biệt là xinh đẹp thế này. Nguyễn Thanh Ngôn này xem như nắm được điểm yếu của anh.

**

Lúc Hứa Trí Thịnh quay lại, cái xô bên cạnh của Nguyễn Thanh Ngôn đã có thêm vài con cá, còn mỗi câu của mình coi như bị ăn hết sạch.

"Cậu cũng thật là" Anh vừa mới giúp người, quay lại đây gần mỗi cho mình thuận tiện ngồi trách móc con người lạnh lùng bên cạnh: "Giúp các cô ấy một chút thì có chết ai đâu chứ?"

"Mình không muốn tự chuốc phiền phức" Giọng nói Nguyễn Thanh Ngôn vẫn nhàn nhạt như cũ, lại quay sang nhìn mấy cô gái trẻ ấy, cả nhóm vây quanh thảo luận gì đó, lâu lâu lại nhìn sang bên này. Tiếng đùa giỡn trên ghẹo lẫn nhau, vắng vắng từ xa tới.

"Cậu không thấy bọn họ quá ồn à?" Anh lại nói thêm một câu "Cá của mình sẽ bị các cô ấy dọa chạy mất."

Hứa Trí Thịnh lườm anh: "Chẳng qua là nhờ cậu giúp một chút thôi, cá của cậu sao mà bị dọa chạy hả?"

"Bọn họ ngay cả mồi câu cũng không biết gắn, lát nữa là có chuyện" Nguyễn Thanh Ngôn bình thản nói, "Nhìn làm sao biết cá có cắn câu không? Vì sao cá lại không cắn câu? Cá cắn câu rồi thì làm sao bây giờ?... Mình đã dự đoán trước, cậu sẽ bị làm phiền cả ngày hôm nay cho xem"

Hứa Trí Thịnh trừng mắt, xém tí nữa là gào ầm lên: "DM! Thế mà cậu còn gọi mình sang?"

Nguyễn Thanh Ngôn nháu mày bình tĩnh nói, "Mình không có bảo cậu đi, mình chỉ mới gọi tên cậu, thế mà cậu đã bỏ cần câu xuống xung phong chạy sang rồi."

"..." Hứa Trí Thịnh hán hán lời, chỉ có thể âm thầm nguyền rủa thằng nhóc này.

Một lát sau, quả nhiên lại nghe thấy cô gái kia gọi: "Anh ơi, làm sao để biết cá có cắn câu hay không?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhìn anh đầy trêu tức, người bị nhìn nghẹn đỏ mặt, nhưng không thể từ chối, đành phải đứng dậy đi sang bên ấy hướng dẫn.

Lần này sau khi trở về, sắc mặt Hứa Trí Thịnh vô cùng u ám, ngồi xuống băng ghế, bắt đầu lèm bèm với anh: "Nguyễn Thanh Ngôn ơi Nguyễn Thanh Ngôn à, mình thế mà lại thành lá chắn của cậu"

Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, bình tĩnh nhìn xuống mặt hồ.

"Mình mới vừa qua, mấy cô ấy lại hỏi mình một đồng câu về cậu"

"..."

"Họ đều nói cậu đẹp trai ra sao, chứ chả ai nói mình giúp người như thế nào" Hứa Trí Thịnh không phục, "Mấy cô gái bây giờ sao vậy? Đẹp trai có làm com ăn được không?"

Nguyễn Thanh Ngôn không bình luận gì, kéo cần câu lên, thu dây, cầm lấy con cá lớn, gỡ móc ra, nói với Hứa Trí Thịnh: "Cái này có thể làm com ăn"

Một loạt động tác lưu loát, lại khiến mấy cô gái bên kia xôn xao một trận.

"Ông trời không công bằng, có người không cần tốn sức mà vẫn có cá tự mắc câu." Anh nói có thâm ý, bắt đầu đi thò dài, cảm thấy người này đúng là gian lận. Nhìn mấy cô gái mang về mặt sùng bái kia, anh nói với Nguyễn Thanh Ngôn: "Cô gái mặc áo màu trắng hỏi chuyện cậu ban nãy tên là San San, là sinh viên viện mỹ thuật, đáng vẻ cũng được lắm, cậu thực sự không hứng thú?"

"Không hứng thú." Nguyễn Thanh Ngôn trả lời vô cùng quyết đoán, giống như mọi chuyện chả có liên quan gì đến anh.

"Vậy mà không thích?" Hứa Trí Thịnh cười nói: "Mình thấy là cậu chả hứng thú với tất cả các cô gái nhĩ"

Ánh mắt đối phương thâm trầm, lười trả lời với anh.

"À, đúng rồi, cậu đối xử với cô bạn của Niệm Ngư lại khác." Hứa Trí Thịnh bỗng nhiên nhớ đến, "Cô gái mù ấy, cậu cứ trêu cô ấy làm gì hả?"

"..."

"Không đúng!" Hứa Trí Thịnh buông cần câu, ung dung hỏi người bên cạnh, "Sao mình nhắc đến cô ấy cậu lại cười? Chắc chắn có vấn đề!"

Anh cười thật trong trẻo, cũng không che giấu tâm trạng tốt: "Cậu không cảm thấy cô ấy rất thú vị hay sao? Chọc cô ấy tức giận, trông chả khác gì chú chó Bắc Kinh"

"Người ta không thấy đường, cậu không thể đồng cảm một tí được à?" Hứa Trí Thịnh thật sự cạn lời với anh rồi.

Anh lại tự tin nói: "Cô ấy không thích người khác thương hại đâu"

"Ồ hay, nói cứ như cậu rõ lắm ấy" Hứa Trí Thịnh đánh giá anh từ trên xuống như muốn tìm kiếm manh mối, còn cảnh cáo một câu: "Cô gái như thế lòng tự trọng rất cao, cậu không có việc gì thì cũng đừng chọc con nhà người ta chứ"

"Trêu chọc?" Nguyễn Thanh Ngôn lặp lại lần nữa, ý cười trong đáy mắt bỗng chốc bị thu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hai người hôm nay trúng lớn câu được cả thùng cá mang về, bà chủ cân cá, cười nói: "Tổng cộng 280, hôm nay thu hoạch được nhiều nha"

"Thu hoạch nhiều nhất không phải là cô sao?" Hứa Trí Thịnh vui vẻ đưa tiền, định xách thùng cá ra về thì thấy Nguyễn Thanh Ngôn đang bị mấy cô gái vây quanh.

Hai tay anh đút vào túi áo khoác, cúi đầu, anh lạnh nhạt nói gì đó rồi xoay người đi về phía Hứa Trí Thịnh.

Hứa Trí Thịnh không cần nghĩ cũng biết, nhìn vẻ mặt thất vọng của San San thì biết ngay anh lại từ chối người ta rồi.

Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn càng lúc càng nhạt dần: "Đi mau."

"Sao vậy? Sợ người đẹp đuổi theo?"

"Không quay về thành phố kịp".

Hứa Trí Thịnh cúi đầu xem giờ "Cậu gấp gấp gì? Bây giờ quay về mới 5 giờ hơn."

"5 giờ hơn, người ta đã bắt đầu ăn cơm chiều rồi."

"...Thì sao?"

Nguyễn Thanh Ngôn cúi mắt nhìn mấy con cá to bơi tới bơi lui trong thùng, khóe môi gợi lên ý cười.

Cửa hàng đàn "Viễn Cầm" cuối tuần buôn bán rất tốt.

Tiểu Mỹ mở "Vong linh tự khúc" cả ngày, chỉ cần có khách tới, cô sẽ giới thiệu với họ một lần.

"Đây là bà chủ và Long Xám đại thần song ca đấy!"

Nhưng hơn phân nửa người qua đường đều có cùng phản ứng: "Long Xám là ai?"

Thế là đã thành công mở khóa nguồn của Tiểu Mỹ, cô không ngại phiền phức mà lần lượt đề cử cho từng người.

Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, chạng vạng có hai cô bé học sinh trung học đi dạo phố, vừa nghe nhạc trong tiệm phát ra liền nhón nháo: "Ồ đây mở ca khúc mới của Long Xám nè!!"

Khi đó Tiểu Mỹ giống như gặp được đồng chí cách mạng, kích động chạy đi tán gẫu với bọn họ.

"Cái gì? Niệm Ngự đại đại là bà chủ chỗ này hả?" Vừa nghe tin này, hai học sinh trung học hét to, khó mà tin được nhìn khắp phía, "Chị ấy có ở đây không?"

"Bà chủ, có người tìm chị ~" Tiểu Mỹ quay sang phòng đàn hô to.

Vu Niệm đang giúp Cố Sương Chi dạy đàn cứ tưởng là có người muốn mua đàn, vừa ra thì gặp được hai cô bé học sinh với ánh mắt chứa đầy tim hồng.

"Niệm Ngự đại đại!!" Hai người vừa gặp cô liền nhiệt tình nhào tới xin chữ kí.

Mặt Vu Niệm tối sầm, trừng mắt nhìn Tiểu Mỹ, cái biện pháp tìm cô mà tuyên truyền thế này, thân phận ngoài đời sớm muộn gì cũng bị phơi bày trên mạng.

"Niệm Ngự đại đại, chị quen Long Xám hả?" Hai người quấn lấy cô hỏi.

"Long Xám?" Vu Niệm nhú mi, bây giờ mà nói không biết thì quá trễ, bài hát cũng đã ra rồi, "Cũng chỉ biết sơ thôi chứ không có quen"

"Quào"

"Vậy có thể nói cho tụi em biết đáng về của Long Xám đại thần ra sao không?"

".." Cô cụp mắt than nhẹ, xem ra hai cô bé này không phải là fan của cô.

**

Hôm nay Cổ Sương Chi nhận vài học trò mới, Tiểu Y và Tiểu Ni là hai chị em sinh đôi, Vu Niệm bảo hai đứa nhỏ này xinh như búp bê. Tụi nhỏ ở gần đây, ba mẹ là thương nhân, cuối tuần không có thời gian trông bọn nó nên cho bọn nhỏ học tí ti hoạt động ngoại khóa, ví dụ như học đàn.

Đây là ngày đầu tiên họ đi học, Cổ Sương Chi đưa cho vài bài giới thiệu đơn giản và một khúc nhạc cơ bản. Hai đứa nhỏ không lo học đàn hoàng, nhất là khi không có Vu Niệm ở đây liên âm ỉ, còn ồn ào cãi nhau. Nhưng Vu Niệm nghiêm khắc, đáng vẻ khó gần cho nên không ai dám gây chuyện trước mặt cô.

Cho nên cô dứt khoát ngồi cạnh quan sát cả một buổi chiều để tránh cho bọn nhỏ không nghe lời, quậy phá Cổ Sương Chi.

Đến lúc chạng vạng, nghe Tiểu Mỹ gọi, cô dặn dò vài câu rồi mới rời khỏi phòng học.

"Tiểu Y, có một âm em luôn gảy sai." Cổ Sương Chi gảy lại một lần trên đàn của mình, lại gảy chính xác âm kia, "Là âm này này, so"

"Cô giáo, em không gảy sai, là tiểu Ni gảy sai." Tiểu Y chỉ em gái ở bên cạnh.

"Nói bậy, rõ ràng là chị gảy sai!" tiểu Ni ầm ức, bắt đầu tranh luận với chị gái.

"Là em!!"

"Là chị là chị, chính là chị!!"

"..." Trong nháy mắt phòng đàn như muốn nổ tung

Cổ Sương Chi nhú mày, cảm giác được giọng nói có chút khang khác: "Hai em đổi chỗ cho nhau?"

"Đúng vậy!" Tiểu Y gật đầu, "Cho nên gảy sai là em em"

Cổ Sương Chi hết nói nổi với hai đứa nhỏ này, bề ngoài giống nhau như đúc, lại không chịu yên tĩnh, còn đổi chỗ ngồi đổi tới đổi lui.

"Vậy cô sẽ chỉ chỗ ngồi vậy" Cô bắt đầu dĩ nói, "Em này ngồi ở bên trái của cô, em đàn lại một lần nữa cho cô nghe xem"

Tiểu Ni mất hứng, giận dữ không chịu đàn.

"Nè, cô giáo bảo em đàn kia!" Chị gái tiểu Y vui sướng ngồi một bên xem kịch.

Cổ Sương Chi sờ sờ đàn tranh trong tay, nói lại lần nữa: "Là đoạn này, so, dây đàn màu xanh"

Tiểu Ni "hừ" một tiếng, rồi lại cười hỏi: "Cô giáo, cô không nhìn thấy, làm sao mà biết dây đàn nào màu xanh thế?"

Cái này làm tiểu Y hứng thú, cũng ồn ào hỏi: "Đúng rồi, đúng rồi! Rõ ràng là dây màu đỏ mà!"

Hai đứa nhỏ rõ ràng vừa mới cãi nhau mà trong nháy mắt đã đứng cùng chiến tuyến, không biết có nên gọi là chị em đồng tâm hay không.

Cổ Sương Chi biết rằng trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ, cũng không muốn so đo với hai đứa trẻ, khước miệng nở nụ cười miễn cưỡng.

**

"Niệm Ngư" Hứa Trí Thịnh xách theo một xô cá bước vào, nhìn thấy Vu Niệm đang bị hai cô bé học vây sinh trung học vây quanh: "Có khách hả?"

"Cũng không hẳn" Cô xấu hổ cười với anh, "Có việc gì sao?"

"À, hôm nay tôi và Long Xám đi câu cá, câu nhiều quá ăn không hết, nên mang tới cho mọi người" Hứa Trí Thịnh đặt xô cá xuống bên cạnh quầy thu ngân, "Cô chưa ăn cơm hả?"

"Chưa, cảm ơn anh" Vu Niệm ngồi xuống nhìn mấy con cá trong xô.

Hai cô nữ sinh và tiểu Mỹ đã không còn bình tĩnh rồi: "Long Xám! Cùng đi câu cá với anh??"

Tiểu Mỹ biết anh là tiểu Hứa, nhưng hai cô gái kia không biết, nửa tin nửa ngờ hỏi anh: "Anh biết Long Xám sao?"

Hứa Trí Thịnh thấy vậy, chột dạ nhìn Vu Niệm, Vu Niệm hết hi vọng nhắm mắt lại, bí tráng nhìn anh gật gật đầu.

"Long Xám đại nhân tới sao?" Tiểu Mỹ chạy ra cửa ngó nghiêng, nhưng không thấy bóng dáng người trong mong đợi.

Hứa Trí Thịnh trả lời: "Cậu ấy bảo tôi mang cá đến, còn mình thì ngồi chờ trong xe"

"Trời ạ!!" Tiếng hét chói tai lại vang lên.

"Anh chắc chắn là tiểu Hứa rồi đúng không?" Trong nháy mắt hai cô gái liền đoán được thân phận của anh.

Anh cười bất đắc dĩ, gật đầu.

"Tiểu Hứa đại đại, anh đừng bao giờ đá Long Xám của tui em nha!!!"

"Đúng vậy!! Anh ấy là bạn tốt của anh mà, anh nhất định phải tốt với anh ấy đó nha!!"

"" Hứa Trí Thịnh mặt mày tối sầm lại. Đều do weibo lung tung, đều do Nguyễn Thanh Ngôn nói năng mờ ám trên weibo.

Tiểu Mỹ ngồi xỏm ngấm cá Long Xám nhà cô cậu, đáng về mề trai "Anh ấy giỏi thật, còn biết câu cá nữa chứ!"

Sắc mặt Hứa Trí Thịnh lại càng khó coi, "Này, ở đây hơn một nửa là do tôi câu đấy nhá!"

"Hả? Vậy à" Tiểu Mỹ nhú mày, "Con nào là anh cậu?"

"Cô muốn làm gì?"

"Tách ra chứ sao ~" Tiểu Mỹ chọt chọt Vu Niệm bên cạnh, "Bà chủ, cá to của tiểu Hứa cho chị ăn hết đó, cá của Long Xám cậu mình để nuôi trong tiệm được không?"

"Mơ à" Hứa Trí Thịnh cảm thấy mình đã đến ngay cái chỗ bị Nguyễn Thanh Ngôn ám rồi, cũng không còn can đảm mà ở lại nữa, "Niệm Ngư, tôi đi trước đây"

"Vâng, phiền anh rồi." Vu Niệm nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa, tiễn anh ra cửa, "Nhờ anh cảm ơn Long Xám giúp tôi."

"Không cần đâu, bạn bè cả mà" Hứa Trí Thịnh phát tay, vừa bước ra khỏi cửa thì hai cô gái kia và tiểu Mi cũng chạy ra theo.

Bây giờ Vu Niệm mới thở phào nhẹ nhõm, thâm than trong lòng, fan của Long Xám có độc.

Tiệm đàn trong nháy mắt không còn ai, đến khi người giúp việc Mary của nhà Tiểu Ni và Tiểu Y đến đón, Vu Niệm tiễn hai tiêu quý gây chuyện về, hỏi Cố Sương Chi, "Hôm nay thế nào, hai đứa nhỏ này thì sao?"

"Còn sao nữa, ca khó đẩy" Giọng điệu sâu kín, "Nhưng mà, cuối cùng cũng chịu đựng đến lúc tan học ~"

"Cậu vất vả rồi." Vu Niệm xoa bóp vai cô, "Đi, hôm nay khao cậu ăn cá."

"A, sao hôm nay lại có lòng tốt thế, biết khao mình ăn nữa"

"Cũng không phải" Vu Niệm đành nói thật, "Tiểu Hứa và Long Xám mang cá đến cho."

Cố Sương Chi nhú mày: "Long Xám mới tới đây hả?"

"Không có, là Tiểu Hứa mang cá đến" Vu Niệm xách xô cá lên, đỡ cô bước đi: "Muốn ăn cá gì?"

Cố Sương Chi cười híp mắt, co ngón tay đếm: "Cá chiên cay, cá sốt dấm, cá hấp bia, canh cá hấp, canh đậu hũ cá"

"Đủ rồi nha" Vu Niệm lườm cô ấy, cô nàng này muốn nhiều thế, dứt khoát mở nhà hàng luôn cho rồi.

**

Hứa Trí Thịnh đi thẳng lên xe ngồi rồi đóng cửa lại, động tác vô cùng mau lẹ, như bị ma đuổi vậy.

Hứa Trí Thịnh thở hổn hển nói với người đang ngồi ghế phụ, "Fan Leo cây nhà cậu thật ghê gớm."

"Sao?"

"Mém tí nữa là bị mấy cô ấy theo đuổi"

"Cậu sợ cái gì, mấy cô ấy cũng không có ác ý"

"Nói thì dễ lắm, vừa rồi nên để bọn họ đuổi kịp, để mình xem cậu đối phó ra sao?"

Nguyễn Thanh Ngôn không thèm đếm xỉa đến lời phàn nàn của anh, hỏi: "Tặng cá rồi?"

"Rồi, mình làm việc thì cậu cứ yên tâm" Hứa Trí Thịnh cài dây an toàn, cười khỏ, "Là cậu đòi tặng cho bằng được, thế sao lại không tự mình đi? Cậu cứ ngồi trong xe hưởng thụ gió mát, chỉ có mình vừa bần vừa mệt."

"Việc tặng quà này cũng vừa bản vừa mặt hả?"

"Theo ý cậu, vậy mình phải cảm ơn cậu à, cảm ơn cậu đã cho mình cơ hội đi tặng quà?"

"Không có chi"

".."

**

Nguyễn Thanh Ngôn xách một bịch cá to về nhà, hô to: "Tao về rồi nè, Lông Xám"

Lông Xám nghe tiếng lập tức chạy từ ban công tới mừng, thè lưỡi ra chờ anh xoa đầu.

Bỗng nhiên phát hiện trong tay sen mình xách theo một cái bịch, đưa cái mũi ngửi qua ngửi lại, hình ảnh này chọc cho Nguyễn Thanh Ngôn bật cười.

"Nhớ cho kỹ, mày là chó chứ không phải mèo." Anh khom lưng, dịu dàng xoa xoa đầu Lông Xám

Một người một chó vào nhà bếp, anh chậm rãi làm cá, Lông Xám ngồi bên cạnh ngó, trông rất hiếu kì.

Nó nhìn sen mình đập đầu cá, làm vẩy, rửa sạch sẽ. Kỹ năng dao kéo của anh rất thông thạo, cắt đều thịt cá ra từng miếng.

Không lâu sau, trong nồi tỏa ra mùi hương thơm phức.

Mỗi khi rảnh anh thích ở nhà nấu ăn, hôm nay làm cá chung, Lông Xám không cần ngửi cũng biết, hương vị chắc chắn rất ngon.

Nguyễn Thanh Ngôn nghiêng người, nhìn con Husky đang ngồi xỏm trong phòng bếp, "Muốn ăn không?"

Lông Xám "gâu gâu" vài tiếng, ánh mắt ngoan ngoãn.

Bóng dáng cao lớn trong phòng bếp múc một muổng canh cá và vài miếng thịt, cẩn thận bỏ vào trong chén, nói với Lông Xám trên sàn, "Lại đây"

Thằng nhóc kia mừng như điên chạy theo anh ra ban công, nhìn anh bỏ canh cá vào tô đựng thức ăn cho chó, bỏ thức ăn vào cho nó ăn.

Nó liếm một miếng, chỉ hận không thể úp cái mặt vào trong tô.

Đúng là đồ ngon mà!!!

Mặc dù là chó nhưng cũng có quyền theo đuổi thức ăn ngon, như vậy mới đúng.

Lông Xám mừng rỡ quắc quắc cái đuôi, cảm thấy mình thật may mắn khi có một sen giỏi giang như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lễ độc thân, ngày hội mua sắm, không biết bắt đầu từ khi nào, đề tài 11 tháng 11 lúc nào cũng có thể thu hút mọi người.

Mà Lông Xám lại chọn ngày sáng sớm hôm đó, ngay lúc mọi người điên cuồng mua sắm mà đăng ca khúc mới, chẳng ai biết mục đích của anh là gì. Đáng sợ hơn, tên ca khúc mới là “Ca khúc cún FA”, lúc đăng bài còn kèm theo một câu, "Hôm nay, bạn có còn là cún đủ bốn chân không?"

Sau đoạn nhạc dạo guitar ngắn ngủi, giọng hát tình tứ của anh vang lên, sự êm ái, du dương hát cổ phong lúc trước chuyển thành tiết tấu thoải mái nhẹ nhàng, anh hát lên:

“Đôi chim hoàng oanh hót bụi liễu, bạn chưa có bạn gái.

Đôi thỏ đực cái cùng sánh vai, bạn chưa có bạn trai.

Một làn gió xuân chảy về đông, bạn chưa có bạn gái

Hỏi người có được bao nhiêu sầu, bạn chưa có bạn trai.

Rút dao chém nước nước càng chảy, bạn chưa có bạn gái

Nâng chén tiêu sầu sầu thêm sầu, bạn chưa có bạn trai.

Đọc đường gặp chuyện bất bình hô một tiếng, bạn chưa có bạn gái

Bài này chỉ trên trời mới có, bạn chưa có bạn trai.

Tôi cũng là một.... cún... FA..”

Ở phía dưới bài đăng, ít khi thấy anh đăng kèm ảnh chụp, trong ảnh là vẻ mặt đầy kinh ngạc đang nhìn chăm chăm ống kính của một con Husky, khiến cho người khác bật cười.

Vừa qua 12 giờ, cả đám nhốn nháo bình luận phía dưới.

"Phắc, Lông Xám anh còn muốn thế nào?"

"Bùng cháy!!!"

"Thần leo cây, anh quá đáng!!!"

"Xám Xám, biết anh độc thân thì em vui rồi!!!"

"Trời ạ Lông Xám cư tế quá!! Muốn ôm một cái!"

"Nhìn ảnh thấy nhà Lông Xám thật sạch sẽ!"

"Muốn khóc"

"Mẹ hỏi em vì sao lại quỳ trên sàn nhà nghe nhạc"

"Cùng FA như nhau, sao lại gấp gấp quá a a a!"

"Lông Xám đại đại gâ cho em đi!!!"

"Có ai phát hiện không, từ khi bị tiểu Hứa đá, năng suất như heo mẹ!!"

"Tôi lo là sau khi đăng bài này xong là Xám Leo Cây lặn luôn vài năm ấy."

"..."

Nguyễn Thanh Ngôn luôn không có khái niệm về “fan”, giống như anh rất ít khi lên weibo, thỉnh thoảng đọc bình luận cũng không hề cảm thấy mình là người trời. Đối với anh, những người xa lạ bình luận trên đùa đùa cũng chỉ là vài người bạn yêu thích âm nhạc. Có lúc anh sẽ trả lời lại vài câu, cũng có lúc anh chỉ đọc qua, cười cười rồi thôi.

Nhưng mà người kia vừa nói cái gì? Năng suất cao như heo mẹ?

Anh không khỏi nghi ngờ bản thân, không lẽ lúc trước mình lười tới cỡ đó hả?

Anh lật xem từng lá thư có vẻ là lời mời hát trong hộp thư đến.

Đến khi trên màn hình xuất hiện đoạn giới thiệu sơ lược ca khúc nào đó, anh chợt dừng chuột, ngón tay thon dài gõ gõ lên nó.

Sau khi dừng lại động tác nhỏ trên tay, gương mặt Nguyễn Thanh Ngôn tràn ngập ý cười.

Lông Xám đang ngồi ngáy ngốc ở cửa, nhìn cái ảnh trên màn hình giống mình y đúc, toàn thân tỏa ra một luồng oán khí.

**

"A~ ~~, mới sáng đã bị Lông Xám đại thần nhà mị đâm cho một nhát rồi, mất 10000 máu!!" Tiểu Mỹ ngồi trong tiệm đàn gào khóc âm ỉ, vừa ồ ồ ào muốn trả thù vừa khóc la đòi tìm bạn trai, vài nhóm khách hàng đến đây đều bị cô dọa chạy mất.

Đến khi một giọng nói quen thuộc, giống y âm thanh trong điện thoại và máy tính phát ra, xuất hiện ở cửa tiệm đàn đang đông khách, "Cho hỏi, Có Sương Chi có ở đây không?"

Hết hồn, cô còn nghĩ mình bị ảo giác, "Có... à không có!"

Nguyễn Thanh Ngôn bị lời nói lộn xộn của cô làm cho mơ hồ, lại hỏi lần nữa: "Có không?"

"Không có!" Tiểu Mỹ gạt đầu đầy kiên quyết, phút chốc nghẹn đỏ cả mặt.

Anh gạt gạt đầu, mắt đảo một vòng, lại hỏi tiếp: "Hôm nay cô ấy không đi làm à?"

"Chị... chị tiểu Chi ngủ quên, vẫn chưa đến. Chắc là, chắc là đang mua đồ ăn sáng ở đối diện"

Anh mỉm cười khom người rời đi: "Cám ơn cô."

Chi 3 từ ngán ngùn lại khiến Tiểu Mỹ sùng sốt, cô ngo ngắc cả năm phút mới bình tĩnh: "Lông Xám vừa cảm ơn mì?!!"

Nhưng mà mãi sau đó cô mới phát hiện ra, ngay cả bóng dáng của Lông Xám cô cũng

bỏ lỡ mất rồi.

**

Tiệm cháo gần đó đã mở được mười mấy năm, nổi tiếng gần xa, dù đã trưa nhưng khách vẫn nối dài không dứt.

Ông chủ là người Thượng Hải, dù không nhìn thấy, Cố Sương Chi cũng có thể nghe ra ông là một ông chủ hiền lành. Mỗi lần gặp Cố Sương Chi đều chăm sóc mức thêm cháo cho cô: "Tiểu Cố ngồi chờ tí, để chú kêu người làm cho con"

Cố Sương Chi vuốt cằm cảm ơn ý tốt của ông chủ: "Không sao, cứ từ từ, con không vội đâu ạ"

"Tiểu Cố hôm nay tâm trạng tốt nh?" Ông chủ thấy nụ cười trên khóe môi cô cũng cười theo.

"Đúng ạ" Cô không phủ nhận, ngồi xuống cái bàn quen thuộc bên cạnh cửa chờ đợi.

Cửa sau quán thông ra một con hẻm nhỏ, sáng sớm luôn có người qua lại không ngớt, mà sau giờ cao điểm, con hẻm lại khôi phục sự yên lặng vốn có.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, bên tai như có như không truyền đến tiếng người ở con hẻm nhỏ đó, hình như là một người đàn ông trẻ tuổi đang gọi điện thoại.

"Há? Ít quá! Nhiều đó tiền sao đủ! Tôi đã bắt chấp mạo hiểm để làm, dù sao cũng phải thêm một tí, nếu không lần sau tôi sẽ không hợp tác với mấy người nữa~ Đúng, đã có người khác tìm tôi, ra giá cao hơn mấy người. Tô giác? Ha ha, tôi bị tổ không lẽ mấy người được yên? Hơn nữa, lúc đó tôi sẽ đem chuyện này phải sạch không còn một mống..."

Thế giới này, mỗi ngày đều có những giao dịch dơ bẩn.

Nhân tính phức tạp luôn thích mang thứ đẹp nhất và thứ xấu nhất đan xen vào nhau.

Thay vì cả ngày sứt đầu mẻ trán theo đuổi danh lợi, Cố Sương Chi ngược lại có khuynh hướng muốn có một cuộc sống bình thường thanh thản.

Có đôi khi cô thà rằng thính lực của mình kém đi một tí, như vậy sẽ không bị những ồn ào hỗn loạn xung quanh làm cuộc sống của cô mãi không có ngày yên tĩnh.

Nhưng trên đời này lại có một âm thanh khác, một giọng nói lạnh nhạt, trong veo, nhưng lại cho cô một giấc mộng đẹp.

Đã bao năm rồi không nằm mộng, sinh động, tốt đẹp, có ánh sáng, có màu sắc.

Trong mộng cô quay về căn nhà lúc nhỏ, hoa mộc lan nở cả một con đường, vừa sang xuân, dưới thảm cỏ xanh phủ kín một màu trắng hồng của những cánh hoa, trông thật ấm áp. Nhẹ nhàng giẫm lên lớp bùn non khiêu vũ, nhẹ nhàng in dấu chân nhỏ bé.

Bầu trời xanh thăm thẳm, mây bay hờ hững, hoa rơi trong gió tháng ba, giấc mộng xinh đẹp trong veo của cô gái trẻ.

Lúc ấy cô còn cho rằng, cả đời này, mình sẽ luôn sống trong cảnh sắc xanh tươi rờ rờ như thế.

**

"Nhìn là biết tâm trạng cô rất tốt" Cô còn đang hồi tưởng về hình ảnh tốt đẹp trước kia, bên cạnh chợt có thêm một người, không lên tiếng chào hỏi mà đột ngột cắt ngang mộng đẹp vẫn vương của cô.

Cố Sương Chi bị dọa đến giật cả mình, cái ghế gỗ lung lay, thiếu chút nữa là té xuống rồi, cô cau mày, tức giận đáp lại: "Sao lại là anh?"

"Cô còn nhớ tôi ư" Nguyễn Thanh Ngôn cười híp cả mắt, ngồi xuống cạnh cô.

"" Nhảm nhí, mỗi lần xuất hiện cứ như ma, ai mà quên cho được?"

Cái bàn cạnh cửa sau chỉ đủ chỗ cho hai người, Nguyễn Thanh Ngôn cố gắng thu chân lại nhét dưới bàn. Đối với anh mà nói, chỗ này rất chật, Cổ Sương Chi thể mà vừa người, đáng người nhỏ nhón cuộn mình ngồi trong góc, chống đầu lên bàn, rất giống một học sinh đang bị giáo viên phạt ngồi góc tường tự kiểm điểm.

Anh thấy cô thật đáng yêu, không che giấu cứ nhìn cô chăm chú.

Dù gì cô cũng không nhìn thấy, không có ai cảm thấy mất tự nhiên.

Nào ngờ Cổ Sương Chi lại nhủ mảy, giọng điệu cứng đờ hỏi anh: "Sao anh cứ nhìn tôi hoài vậy?"

"Không lẽ đến cả ánh mắt cô cũng nghe được hả?" Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc dựa sát vào, quan sát gương mặt xinh xắn của cô.

Khóe miệng cô khẽ cong, hào hứng hỏi anh: "Anh chưa từng thấy sao? Lúc anh đang nhìn chăm chú một người, người đó sẽ bỗng nhiên quay lại nhìn anh."

Anh còn tưởng thật, suy nghĩ một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận: "Hình như là có thật"

"Đương nhiên" Cổ Sương Chi nói, "Có người bảo là từ trường, sóng điện gì gì đó, nhưng không ai có thể tìm ra chứng cứ xác thực. Ai biết được, dù sao tôi cảm giác vậy đó"

"Đề tôi về nghiên cứu, có khi ống kính của tôi cũng có từ trường." Nguyễn Thanh Ngôn nghiêm túc nói, Cổ Sương Chi bỗng nhiên bật cười.

"Cô cười cái gì?"

"Cười anh." Nụ cười của cô thật trong sáng, không hề có dáng vẻ lo sợ vẩn vơ như lúc trước, "Ống kính lạnh băng thì sao mà có từ trường?"

"Sao lại không?" Nguyễn Thanh Ngôn tích cực giải thích cho cô hiểu, "Ống kính là mắt của nhiếp ảnh gia, mọi thứ, đầu tiên phải lọt vào mắt tôi thì mới có thể lọt vào ống kính của tôi."

"Nói như anh, vậy ống kính còn quan trọng hơn cả ánh mắt?"

"Đúng vậy." Anh có tình cảm với ống kính, từ lúc mười tuổi đã cầm máy, mọi loại ống kính anh đều có, "Thật ra, thế giới xuất hiện trước mỗi loại ống kính đều khác nhau, giống với con người."

"..." Cổ Sương Chi không trả lời, con ngươi mờ mịt vụt qua chút cô đơn.

"A đúng rồi, giống với đàn tranh của cô vậy." Nguyễn Thanh Ngôn nghĩ nghĩ, lại cho cô một ví dụ khác, "Đàn tranh của cô có bao nhiêu dây?"

"21 dây."

"Đúng, 21 dây đàn, mỗi một dây đều cho ra một âm khác nhau. đúng không?"

"Nói thừa." Cô bó tay với sự so sánh vụng về của anh, không nhịn được bật cười thành tiếng, "Nếu giống nhau hết thì cần 21 dây để làm gì?"

"Cũng đúng..." Mặt anh giãn ra, ánh mắt lạng lẽ lướt qua khóe mắt chứa ý cười của cô. "Nụ cười xinh đẹp bao người đắm say, Đông đưa sóng mắt nhà ai", chính là để miêu tả cô gái như thế này đây.

Hôm nay tâm trạng cô quả thật rất tốt, không hề phòng bị hay né tránh anh, Nguyễn Thanh Ngôn nghĩ, chỉ bằng nhân cơ hội này, lấy hết dũng khí mà nói?

Nhưng vừa định mở miệng, ông chủ đã mang hộp cháo đến cho cô: "Tiểu Cổ, cháo thịt nạc trứng muối của con nè, cầm cho chắc nhé"

"Cảm ơn chú" Cô cầm lấy cái túi, đứng dậy bước ra ngoài.

Nguyễn Thanh Ngôn không nói hai lời đứng chặn cô lại: "Trong quán nhiều người lắm, để tôi dẫn cô về."

Không đợi cô từ chối, anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô bước ra khỏi quán.

Tháng 11 ở miền Nam, thời tiết đã dần chuyển lạnh, lòng bàn tay dày rộng dần dần truyền đến một cảm giác ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Từ quán cháo về đến tiệm đàn, tuy chỉ cách nhau một con đường, nhưng Cổ Sương Chi lại cảm thấy đi thật lâu.

Cảm xúc xa lạ trên cổ tay khiến cô không thể tập trung tinh thần, lực tay anh không mạnh không yếu, vừa đủ nắm tay cô, lại không làm người khác thấy xúc phạm.

Lúc băng qua đường, Nguyễn Thanh Ngôn bỗng lơ đãng gọi tên cô, Cổ Sương Chi nghiêng đầu, im lặng chờ anh lên tiếng.

"Cô là người đánh đàn, chắc biết câu chuyện ‘Bá Nha đập đàn’ chứ?"

Cô không ngờ anh đột nhiên lại nói thế, mù mờ gật đầu, không quên đáp lại anh: "Chuyện này người không biết đánh đàn cũng biết mà?"

".Sao cô cứ thích phá tôi thế" Về mặt Nguyễn Thanh Ngôn bắt đắc dĩ, thanh thanh cổ họng nói tiếp, "Thật ra là tôi cố ý đến gặp cô."

"Gặp tôi?"

"Ừ" Anh dừng bước, giọng nói cũng trầm thấp xuống, "Cô chắc biết đánh đàn đúng không?"

"Biết" Cổ Sương Chi nhủ mảy, "Không lẽ anh định hát ?" Bàn này có thể hát ư?

"Ừ, nhận được một yêu cầu, biết Củ Cải kun của giới cổ phong không?"

Cô mờ mịt lắc đầu, Củ Cải Củ gì ở đây.

"Một người soạn nhạc vô cùng nổi tiếng đã cải biên khúc để cho tôi hát" Nguyễn Thanh Ngôn sợ cô không đồng ý, không đợi cô suy nghĩ đã nói tiếp, "Hay lắm, nghe thử đi, chắc chắn cô sẽ thích."

Bây giờ Cổ Sương Chi mới hiểu rõ mục đích đến đây của anh, "Anh muốn tôi đệm nhạc giúp anh?"

"Có thể chứ?"

"Vậy anh đưa bản nhạc cho tôi trước, để tôi tập vài ngày đã." Cô không do dự hay từ chối, chỉ hơi kinh ngạc, "Anh ở trong giới bao nhiêu năm, không lẽ chỉ quen mỗi một người biết đánh đàn là tôi?"

"Không phải, còn hai người nữa." Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười, "Nhưng không thân lắm."

"Anh thân với tôi lắm hả?" Cô đúng là sa mào lời với anh luôn.

"Rất thân." Ai ngờ anh lại nghiêm túc gật đầu, "Cô cũng đã ăn cá của tôi câu rồi."

"Hóa ra anh đến đòi nợ tôi à?" Cổ Sương Chi cười, chậm chậm bước đi, "Biết thế tôi đã không ăn cá của anh"

"Nói giỡn với cô thôi." Nguyễn Thanh Ngôn bước nhanh đến, đỡ lấy cô, "Vậy, quyết định thế nhé?"

"Chừng nào ghi âm?"

"Không gấp, chờ cô chuẩn bị xong, thì gọi điện thoại cho tôi." Anh hạ tầm mắt, hỏi cô: "Cho tôi số của cô"

Cổ Sương Chi khoát tay, "Không cần, anh đưa bản nhạc cho Niệm Niệm đi, sau khi tập xong, tôi sẽ bảo cô ấy gọi cho anh."

Nguyễn Thanh Ngôn bỗng chốc dừng bước: "Thế thì không được"

"Sao lại không được?"

Anh không tìm được lý do đường đường chính chính, dứt khoát không thêm tìm cớ nữa, nói thẳng, "Chúng ta không nói cho Niệm Ngư biết."

"?"

"Đưa điện thoại cho tôi."

Cô không lay chuyển được anh, đành phải móc di động trong túi áo khoác ra đưa anh.

Nguyễn Thanh Ngôn nghiêm túc cầm lấy điện thoại chuyên dụng dành cho người khiếm thị lưu số mình vào, xác nhận một lần nữa, "Cô biết tên của tôi đúng không?"

"Biết, cá của anh tôi cũng ăn rồi, sao lại quên được chứ?"

"Đúng đó." Anh cười sáng khoái, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô.

Lúc trả lại điện thoại cho cô, anh còn dặn dò, "Tôi đã thiết lập chế độ quay số nhanh cho cô, ấn phím 1, gọi điện, có thể gọi trực tiếp cho tôi."

"..! Thật sự là từ trước đến giờ cô chưa bao giờ gặp người nào như anh.

**

Đến cửa tiệm đàn, Nguyễn Thanh Ngôn buông tay cô ra, trước khi rời đi ánh mắt lướt qua túi to trong tay của cô, không ngập ngừng mà nói ngay, "Thật ra cháo tôi nấu còn ngon hơn tiệm này."

Cố Sương Chi nhú mi cười, nói: "Cái anh này, đừng có tự tin thế chứ?"

"Tôi nói thật, cháo ngoài tiệm bỏ muối nhiều lắm, không tốt cho sức khỏe." Lúc nói lời này, anh nói vô cùng chân thành, sâu sắc, nhưng Cố Sương Chi không kìm được mà nhớ tới giọng hát nhẹ nhàng của anh trong "Ca khúc cún FA".

Giọng hát vô cùng cuốn hút, làm người ta vừa nghe sẽ nghĩ đến người đàn ông có khí chất ở bên kia microphone, gương mặt sáng ngời hiện lên nụ cười ấm áp.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ đi theo con đường giả tạo, muốn nhận bài nào thì nhận bài đó. Đại thần giới cổ phong, thẳng ngốc giới cover, bệnh lười thời kỳ cuối, cư dân vùng Bermuda, cái người này có cả chục cái biệt danh.

Nhưng mà Long Xám đại thần trên mạng, đang đứng trước mặt cô, cứ phải lấy tay nghề làm bếp của mình ra mà ganh đua với ông chủ quán cháo.

Cố Sương Chi thấy việc này không chân thật lắm, cẩn thận hỏi: "Nguyễn Thanh Ngôn, sao anh lại đến tìm tôi?"

"Tôi đã nói rồi mà, đến tìm cô giúp đỡ"

"Tôi muốn nghe lời nói thật"

"Nói thật?" Nguyễn Thanh Ngôn đứng trước cửa tiệm đàn, mắt lướt qua biển người rộn ràng nhốn nháo trên phố, hơi giãn chân mày, "Tôi nói thật, cô đừng nghĩ nhiều nhé"

"Ừ"

"Nói thật, lần đầu tiên gặp mặt, không biết mắt cô không nhìn thấy, tôi còn nghĩ rằng cô thật kiêu ngạo. Sau đó gặp lại cô trên đường, vốn dĩ tôi muốn giả vờ làm lơ. Nhưng không ngờ xảy ra chuyện bất cóc đưa nhỏ tôi mới thấy cô ngồi xồm trên đường sờ soạng tìm gậy, mới giật mình tỉnh ngộ. Biết chuyện mắt cô không nhìn thấy, trong lòng tôi rất buồn. Tôi cũng không biết tại sao, có lẽ là do lúc trước hiểu lầm cô nên trong lòng không thoải mái, hoặc là giận bản thân mình vì sợ ý không phát hiện ra cô là người mù, cũng có thể là do nhiều người qua đường thế, nhưng họ thà vấy quanh hóng hớt chứ không ai chạy lại giúp cô. Cô là một cô gái tốt, dù sao nhìn cô như thế tôi rất khó chịu.

Anh nói rất nhiều, không mạch lạc rõ ràng, nghĩ gì nói đó, nhưng lại khiến cho Cố Sương Chi giật mình ngơ ngác tại chỗ.

"Tôi không cần thương hại" Giọng nói của cô bỗng chốc trở nên xa cách.

"Tôi biết cô sẽ nghĩ nhiều mà" Nguyễn Thanh Ngôn chậm rãi thờ dài, tiếp tục nói.

"Tôi biết rõ cô không cần thương hại, tôi cũng không cảm tính đến thế, thấy một người thì tự động bật chế độ thương hại. Tôi chỉ thường không kiềm được suy nghĩ, nếu đối lại là mình, thì sẽ ra sao?"

Cô tò mò nhìn anh, "Sẽ ra sao?"

"Sẽ áp lực, tuyệt vọng, giống như không nhìn thấy tương lai"

"Vậy anh còn thấy ống kính quan trọng hơn ánh mắt nữa không?"

"Anh suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên kinh ngạc, không ngờ anh lại cùng cô đứng trước cửa tiệm đàn lạnh lẽo, thảo luận vấn đề nghiêm túc như thế."

Cuối tháng, Nguyễn Thanh Ngôn quay về phòng làm việc 1 chuyến, mấy ngày nay công việc dần bận rộn. Trợ lý Phương Đào cũng đã trở lại, nhưng xem ra anh ấy có vẻ rảnh rỗi, cầm cuốn tạp chí thời trang, nói chuyện với chuyên gia trang điểm Tiểu Diệp về buổi chụp hình với mình tính kia hai ngày trước.

"Ừ ời, tôi đã nhìn ra anh ta có khuynh hướng ngoại tình rồi!" Tiểu Diệp chỉ chỉ vào gương mặt nam mình tính trên tạp chí, "Anh xem, ánh mắt đào hoa, nếp nhăn ở khóe mắt này, đôi môi mỏng này, vừa nhìn là đã biết là người lăng nhăng rồi!"

"Ghe, cô còn biết xem tướng nữa hả?" Phương Đào gối đầu tựa vào sofa, hai chân bắt chéo, trêu cô, "Hay là cô xem cho tôi đi!"

"Anh ấy à? Mơ đi! Phí sức!" Tiểu Diệp hừ một tiếng, nhìn về phía Nguyễn Thanh Ngôn. "Tôi thà đi xem cho sếp còn hơn"

Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, nhìn bọn họ, "Hai người rảnh rồi nhĩ?"

"Đừng có ngại mà sắp, để cho Tiểu Diệp xem giúp anh." Phương Đào phấn khích vẫy vẫy anh.

"Haiz, nghĩ cũng đừng nghĩ, sắp của tôi chắc chắn sẽ không ngoại tình" Tiểu Diệp đảo mắt sang cô người mẫu hàng đầu châu Âu - Sumami vừa đổi sang một bộ âu phục, "Mỗi ngày ngắm đủ thể loại mỹ nữ, chắc là đã chán rồi?"

"Hai người rảnh quá hả, lo đến cuộc sống của tôi luôn" Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười cầm camera, không thèm để ý lời họ nói.

Sumami có vẻ đẹp góc cạnh phương Tây và đôi mắt xanh thần bí, phối hợp với hốc mắt sâu, chụp kiểu gì cũng rất ăn ảnh.

Thay đổi liên tục các động tác và biểu cảm, từ ngọt ngào đến lạnh lùng, vừa đến trưa đã kết thúc công việc.

Cô đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn, đặc biệt là mọi người chưa bao giờ thấy người mẫu bước ra khỏi phòng chụp ảnh, việc đầu tiên chính là bước tới tìm nhiếp ảnh gia chụp ảnh chung.

"Yan, thật vui khi được hợp tác với anh."

"Cám ơn cô, tôi cũng thế" Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười gật đầu đáp lại.

Sumami giống như một cô bé được gặp mặt thần tượng, nở nụ cười đầy sùng bái, "Thật ra tôi đã theo dõi tác phẩm của anh từ rất lâu rồi, năm ngoái còn bay đến Rotterdam để xem triển lãm tranh của anh đó."

"Vậy hả? Tôi rất vui vì cô thích nó." Từ ngữ lễ phép gì gì đó Nguyễn Thanh Ngôn có thể hạ bút thành văn, nụ cười dịu dàng cũng không chê vào đâu được.

Con người anh vô cùng kỳ lạ.

Đối với những người không quen mà nói, anh là một người đàn ông dịu dàng, nho nhã, lễ độ. Anh có thể trêu đùa với mọi người, chưa bao giờ giận dữ, rất đáng tin cậy, thoát nhìn là đáng về luôn luôn hòa ái dễ gần.

Nhưng đối với những người đã quen thân, anh là một người vô cùng kỳ quái, thỉnh thoảng độc mồm, độc miệng, thẳng thắn, thích cười, yêu tự do. Không ai dám vỗ ngực nói rằng, mình có thể tiếp cận được Nguyễn Thanh Ngôn.

"Lát nữa cùng ăn cơm nhé, Yan?" Sumami nhìn anh đầy ẩn ý, "Tôi bảo trợ lý đặt một nhà hàng rất tuyệt."

"Thật xin lỗi, lát nữa tôi có hẹn rồi." Anh ra về vô cùng tiếc nuối, cau mày nói, nhưng bọn Phương Đào nhìn là biết, đây là mảnh khảnh quen thuộc của anh.

"Tiếc thật" Sumami mỉm môi, nhìn trợ lý đang nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ ở xa xa, lại nói với Nguyễn Thanh Ngôn, "Hẹn anh lần sau vậy"

"Nhất định." Hai từ này khó cho anh rồi, tuy là anh không có ý kiến nhiều với cô em gái người Pháp này như với Amy, nhưng suy cho cùng, công tư phân minh vẫn tốt hơn.

Nếu muốn anh cân nhắc đến việc tư ấy à vậy thì lấy mạng anh luôn đi cho rồi.

**

Kết thúc công việc, chuẩn bị ăn cơm, Phương Đào và Tiểu Diệp lại tiếp tục thảo luận về cung hoàng đạo trong tạp chí.

"Ha ha, năm sau ti lệ Song Ngư gặp được tình yêu đích thực cao à nha ~" Tiểu Diệp trước đến giờ đều tuyệt đối tin tưởng mấy lời kiểu này, chỉ khi dăng trào nói với mọi người, "Tôi thấy Mr. Right của tôi sắp xuất hiện rồi."

Chuyên gia tạo hình Allen cũng nhảy vào góp vui: "Coi cho tôi đi, chòm Bò Cạp thì sao?"

"Từ từ nào." Cô lật một trang, đọc kỹ, "Tình cảm bình thường, đường phát tài thì rất tốt, đầu năm rất thích hợp để đầu tư"

Mấy nhân viên vây quanh mồm năm miệng mười, nói chuyện trên trời dưới đất, lúc Nguyễn Thanh Ngôn đi ngang còn liếc bọn họ một cái, thuận miệng hỏi, "Còn chòm Sư tử?"

"~" Cả bọn cảm như hén.

Từ trước đến giờ anh không tham gia vô mấy cuộc thảo luận như vậy, cho nên lúc anh mở miệng, mọi người đều giật mình.

"Sếp hỏi cô kia." Phương Đào hoàn hồn, đẩy đẩy Tiểu Diệp.

Cô mới bừng tỉnh, luống cuống tay chân tìm kiếm cung Sư Tử, "Chòm Sư tử năm sau sẽ gặp một bước ngoặt to lớn trong đời"

“Hà? Bước ngoặt gì?” Anh nhào người qua, tiện tay lấy thanh sô cô la trong hộp đồ ăn vặt trên tay Tiểu Diệp bỏ vào miệng cắn một cái.

Tiểu Diệp vừa mừng vừa lo, tay cầm cuốn tạp chí run run, “Thì... thì nói là kết quả rất đáng mong chờ.”

“Ồ ~ đáng mong chờ sao.” Nguyễn Thanh Ngôn nhai sô cô la, đôi mắt vụt sáng, không nói gì nữa liền rời đi.

Nhưng anh không hề biết mình vừa quay đi, sau lưng bỗng chốc nổ tung.

“Chuyện gì đây? Sếp có bao giờ tin vào mấy cái chòm sao này đâu?”

“Gần đây tâm trạng anh ấy rất tốt, không lẽ đã yêu rồi?”

“Không thể nào ~ ai yêu cũng có thể nhưng lão đại thì không nhé”

Lúc này bỗng dung trong nhóm có người thốt lên: “Tôi nhớ rõ ràng lão đại là cung Nhân Mã mà”

“.” Mọi người nhìn nhau, không ai dám hỏi tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cao sơn lưu thủy, ca khúc đúng như tên, chia thành hai phần núi cao và nước chảy.

Phần núi cao thể hiện cảnh tượng nguy nga hùng vĩ, trong đàn tranh Chiết Giang, tay phải đánh song thanh quảng tám, tay trái phải ấn giữ dây đàn để tạo ra tiếng vang. Mà đàn tranh, dây càng trầm thì tiếng càng thô, lúc đàn rất dễ bị trượt. Tập đi tập lại, Cố Sương Chi mới tìm lại được cảm xúc của phần núi cao.

Đây là khúc nhạc cấp 5, cũng không tính là khó, nhưng đối với một người không nhìn thấy, để đánh chuẩn từng âm thì có chút khó khăn. Bình thường một âm trước đó gây sai thì âm tiếp theo cũng sẽ sai luôn.

Lúc nhỏ Cố Sương Chi có học qua khúc nhạc này, bàn tay lúc đó còn nhỏ, dễ gãy được song thanh quảng tám rất khó, nhưng khi đó bị giáo viên kèm cặp cả ngày, dần dà cũng đàn thành thạo. Bây giờ cô cũng dạy đàn, nhưng không có ý nghĩ bắt ép bọn nhỏ phải luyện đàn cả ngày.

Nhất là hai đứa tiểu Y và tiểu Nỷ, hai đứa ấy vốn dĩ chỉ đến đây chơi đùa.

Nghe cô đàn hết một bài, hai đứa bé vô cùng kích động hỏi cô: "Cô Cố, đây là ca khúc nào vậy? Em cũng muốn học!"

"Là Cao sơn lưu thủy." Cố Sương Chi chống đầu, nhả nạt giải thích với hai đứa, "Đối với mấy đứa thì hơi khó đấy, tuần sau sẽ dạy cho hai em khúc 'Phượng hoàng ca', các em biết chứ?"

"Không ~ biết ~" Hai đứa bé đồng thanh la lên.

Cố Sương Chi đỡ trán, thờ dài.

**

Đến trưa, Mary vội vã chạy đến tiệm đàn, nói trong nhà có việc gấp, ba mẹ bọn nhỏ đòi ly hôn, muốn rước hai đứa về nhà sớm.

Xảy ra việc đột xuất, Tiểu Mỹ ra ngoài mua com, Vu Niệm không biết đi đâu. Chỉ có một mình Cố Sương Chi ở tiệm đàn, hơi kinh ngạc, tuy là chuyện nhà người ta mình không có quyền can thiệp, cô khom người vỗ vỗ đầu an ủi hai đứa bé. "Đừng buồn, về nhà khuyên ba mẹ, để ba mẹ đừng cãi nhau nữa, có được không?"

"Không được." Tiểu Y đắc ý nói, "Cãi nhau vui lắm, em muốn xem bọn họ cãi nhau."

"Đúng đó, đúng đó!" Em gái tiểu Nỉ đứng bên cạnh vỗ tay, "Cãi nhau rất vui, cãi nhau rất vui!"

." Mary ở bên không nói gì, dáng vẻ không muốn nhiều lời.

Cố Sương Chi bó tay với gia đình này, ba mẹ không ra dáng ba mẹ, con cái cũng không ra con cái.

Sống trong một gia đình như thế, không biết sau này hai đứa nhỏ sẽ trưởng thành ra sao nữa.

Nhưng mà cũng không phải là chuyện của cô, Cố Sương Chi đưa hai đứa nhỏ đến cửa tiệm đàn, định nói tạm biệt, bỗng nhiên bị hai đứa nắm chặt tay, cơ thể bị kéo xuống, trên cổ có cái gì đó mềm mềm.

"Tặng cô nè, cô Cố" Tiểu Y cười ngọt ngào.

Cố Sương Chi bị nhiệt tình bất ngờ này dọa cho sợ, sờ sờ cái khăn trên cổ, hơi buồn bực, đứa nhóc kia nói: "Lễ tạ ơn sắp tới rồi, chúc cô Lễ tạ ơn vui vẻ."

Cô im lặng, ghen lời một lúc rồi mới gật đầu nói nhỏ: "Cám ơn em"

**

Người ta nói 'Bỗng dưng niềm nở bất thường, nếu không đạo chích cũng phường gian manh', nhưng đối phương cũng chỉ là hai đứa trẻ, sau khi tặng khăn quàng cổ xong, nắm tay nhau ngâm nga bài hát về nhà xem ba mẹ cãi nhau. Cố Sương Chi nhẹ nhàng thở ra, gió đầu đông lạnh thấu xương thổi tung mái tóc của cô, chút ảm áp lặng lẽ hiện lên trong đáy mắt.

Tiếng cười đùa dần dần khuất xa, Cố Sương Chi đang định quay vào tiệm đàn, bỗng có người đụng nhẹ lên vai cô, không có ý xấu, chỉ mở khăn quàng cổ của cô ra, lấy xuống. Đối diện với hành động bất ngờ này, cô rụt về sau theo tiềm thức,

"Là tôi, đừng sợ." Nguyễn Thanh Ngón mới nhớ phải lên tiếng, tháo khăn quàng cổ ra, thuận tay vén mái tóc đang bay tứ tung của cô vào nếp.

Tay phải đang lơ lửng không trung im lặng thu về, mắt tự nhiên nhét vào túi quần.

Cố Sương Chi thờ phào, "Sao lần nào anh cũng xuất hiện như ma thế hả?"

"Là tôi sai." Giọng nói của anh nhiễm ý cười, "Lần sau khi xuất hiện tôi sẽ gõ trống khua chiêng cách đó trăm mét."

."

"Hai đứa nhỏ đó là học trò của cô à?" Anh nhìn bóng dáng đang đùa giỡn của hai đứa bé ở đằng xa, lâu lâu lại thấy hai đứa quay về phía này cười trộm.

Cố Sương Chi gật đầu, "Đúng vậy, có chuyện gì sao?"

Nguyễn Thanh Ngón nháu mày, nhìn cái khăn quàng màu xanh dạ quang trên tay mình, rồi lại nhìn cô ngốc mặc áo lông đỏ với vẻ mặt ngờ ngác này.

Dáng vẻ lúc này của cô, trông rất giống một cây thông Noel di động.

"Không có gì." Nguyễn Thanh Ngón tiện tay ném khăn quàng cổ vào thùng rác đằng kia, anh không tin mấy đứa nhỏ không biết thăm mý là gì.

Nhìn dáng vẻ ngờ ngác của cô, anh mỉm môi, suy nghĩ một hồi, rồi lấy khăn quàng cổ của mình xuống quàng lên cho cô.

Cố Sương Chi né tránh không chịu phối hợp, cảnh giác hỏi anh: "Anh đang làm gì đấy?"

"Tôi xem thử cô quàng như thế nào, học một chút" Ánh mắt anh sáng ngời, mỉm cười rồi nói: "Xem xong rồi, trả lại cho cô đấy."

Cô lại im lặng.

"Anh đến tìm tôi làm gì?"

"Luyện đàn với cô." Anh nói như lẽ đương nhiên, lại làm cho Cố Sương Chi mơ hồ.

"Luyện đàn cũng phải có người giúp à?"

Nguyễn Thanh Ngón lại bắt đầu giả vờ nghiêm trang nói vớ va vớ vẩn: "Đương nhiên, nếu không thì Bá Nha tại sao lại đập đàn chứ?"

"" Cô hét cách với thằng cha này rồi, "Đại niếp ảnh gia, hình như anh rất có kiến giải đối với cổ văn nhỉ?"

"Biết một chút" Anh thoải mái trả lời cô, không khách sáo nói tiếp: "Thế nào, Cố Bá Nha, có muốn đàn một khúc cho Nguyễn Tử Kỳ nghe thử không?"

Cố Bá Nha và Nguyễn Tử Kỳ.

Không hiểu sao hai cái tên kỳ lạ này lại khiến cô bật cười.

**

Phòng ghi âm yên tĩnh, bàn tay linh hoạt của cô nhảy nhót trên đàn tranh làm hiện lên dãy núi hùng vĩ, nguy nga và dòng chảy róc rách uốn lượn.

Nguyễn Thanh Ngôn ngồi trong phòng điều khiển, nghiêng tai lắng nghe, tiếng đàn tình tẻ thế này dư âm vắng vắng bên tai. Mà người đánh đàn trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt sâu lộ ra vẻ điềm tĩnh. Bàn tay trắng nõn thon dài, trên môi còn vương ý cười. Cô hưởng thụ thời khắc tuyệt vời của âm nhạc, không có đáng về khản trương lúc trước, giống như xuyên về ngàn năm trước, quay lại chốn Bồng lai thời xuân thu ấy.

Say mê thưởng thức tiếng đàn, Nguyễn Thanh Ngôn bỗng cảm thấy mình giống kẻ đang rình trộm. Tay chống má, nhìn chăm chú người ở sau tấm kính, bất giác xuất thần.

Cố Sương Chi, cô ấy có một đôi mắt hạnh trong veo vô cùng xinh đẹp, tiếc là con ngươi màu nâu sẫm luôn âm thầm thiếu sức sống.

Anh nhìn cô, không nhận được nghĩ, nếu như cô có thể nhìn thấy, thì tốt biết bao.

"Cô ấy đàn rất hay." Anh Tống - chủ phòng ghi âm xuất hiện: "Không có tí căng thẳng nào."

"Căng thẳng?" Nguyễn Thanh Ngôn nhìn người bên trong, cười nhẹ: "Cô ấy sẽ không căng thẳng."

Cô vốn dĩ sống trong một màu đen, căng thẳng, luống cuống, chắc hẳn là cô không có loại tâm trạng kiểu này.

Đây có được tính là, do ông trời chiếu cố cho cô ấy hay không? Một người đã quen với tối tăm và sợ hãi, càng chịu đựng áp lực hơn cả người bình thường.

"Lông Xám, bạn gái cậu đây hả?"

Anh sững sốt một lúc, vô thức đáp: "Không"

Anh Tống cười, lại hỏi tiếp: "Không gì? Không phải bạn gái? Không có hứng thú? Hay không theo đuổi được?"

"Không có ý kiến." Anh giang tay tỏ vẻ bất lực.

"Ha ha" Anh Tống vỗ vai anh, "Thích thì theo đuổi, chả có gì phải ngượng cả. Cậu xem ngoại hình đẹp trai, hát lại hay, cô gái nào mà không thích cậu chứ?"

"" Đề tài bỗng chốc bị lệch đi, Nguyễn Thanh Ngôn không hiểu sao anh Tống lại tưởng mình đang ngại, mỉm cười lắc đầu, không nói nữa.

**

"Bang" âm thanh kì lạ vang lên.

Tiếng đàn trong phòng thu bỗng chốc dừng lại, Nguyễn Thanh Ngôn mở cửa đi vào, Cố Sương Chi bụm mặt nhủ thầm.

Dây đàn đứt, anh chưa kịp tình huống này bao giờ, nhanh chóng bước lên, ngồi xổm cạnh cô kéo tay cô xuống hỏi, "Có sao không?"

"Không sao." Cô sờ trán, không có gì, chỉ bị bắn trúng hơi đau.

Nhẹ nhàng thổi thổi trán cô giống như đang trấn an một đứa trẻ, Nguyễn Thanh Ngôn nhìn dây đàn bị đứt, nhủ thầm hỏi cô: "Dây đàn bị đứt có ý gì? Điềm xấu sao?"

"Này, cậu không hiểu rồi Lông Xám." Anh Tống cười cười bước đến, "Dây đàn đứt, chứng tỏ tri âm đã xuất hiện, tôi nói đúng không, cô bé?"

Lời anh nói đầy ý sâu xa, nói xong còn nhìn Nguyễn Thanh Ngôn trên tức.

Nguyễn Thanh Ngôn hiểu ý anh, không đáp lại, cùng lúc ấy lại nghe người đang bình tĩnh ngồi cạnh cây đàn, chậm rãi mở miệng: "Dây đàn đứt, là do nó quá căng."

Một lời giải thích rất khoa học, khiến người ta không thể không tin.

"Vậy bây giờ làm sao?"

"Đổi dây mới là được." Cố Sương Chi đứng dậy, sờ soạn tìm cái túi đựng đàn tranh, kéo dây kéo bên hông, lấy ra một sợi dây đàn.

"Đề tôi." Anh tiến lên hỗ trợ, cầm lấy gói đựng dây đàn trong tay cô, "Cái nào?"

"Dây số 5"

Nguyễn Thanh Ngôn rút một dây, tháo ra giúp cô, "Rồi sao nữa? Gắn vào như thế nào?"

Cố Sương Chi đứng cạnh chỉ huy anh mở đàn tranh, rút sợi dây đã bị đứt ra, lại gắn dây mới vào, xuyên qua hộp đàn.

Lên dây đàn, chỉnh lại dây. Mở nắp đàn, bên trong có 21 trục dây đàn, phải dùng cờ lê mở ra.

Nguyễn Thanh Ngôn lấy nửa sợi dây đàn cũ bị đứt ra, gắn dây mới vào trục, vặn lại.

Chuyện còn lại, là của người chỉnh âm.

Cái này nhìn thì đơn giản, thực ra trình tự phải rất cẩn thận.

Anh đòi chỗ cho Cố Sương Chi, đứng cạnh xem cô chỉnh âm, nhìn không được hỏi: "Nếu dây đàn đứt khi chỉ có một mình cô thì phải làm sao đây?"

"Tự mình đòi thôi" Về mặt nhân nhạ, lỗ tai tập trung nghe tiếng đàn cao, thấp, thuần thực vắn vắn con ốc, không lâu sau đã tìm được âm chuẩn, "Cùng lắm sẽ mất nhiều thời gian hơn mới có thể thay xong."

Cùng lắm sẽ mất nhiều thời gian, cô nói nghe thật nhẹ nhàng, giống như đã đi vào nhịp điệu chậm chậm trong cuộc sống.

Nghĩ thế, Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy xúc động, mở miệng nói: "Lần sau nếu cần giúp gì nhớ gọi cho tôi, bất cứ lúc nào."

Cô mấp máy bờ môi, giọng nói khô khốc của Cố Sương Chi thốt lên 2 chữ: "Không cần"

Lại là thói quen cự tuyệt xa cách ấy, hình như cô rất miễn cảm mỗi khi nhận được ý tốt của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lễ Tạ ơn, Long Xám lại đăng ca khúc mới.

Đây là khoảng thời gian bất thường nhất của anh kể từ khi gia nhập giới cổ phong, một tháng đăng 3 ca khúc mới, có xu hướng phát hành album.

Lúc trước toàn đăng mấy ca khúc kì lạ, bây giờ cũng xem như là một ca khúc đúng chất cổ phong.

Giọng hát ấm áp hòa cùng tiếng đàn tranh êm tai làm nhạc đệm, đã giải thích ý cảnh của bài "Cao sơn lưu thủy" một cách thấu đáo.

Đặc biệt là câu nói của anh trong phần "linh cảm sáng tác" đã khiến cho rất nhiều fan hâm mộ suy đoán – “Giai khách đến cùng cảm, Đây ắt hẳn tri âm” (1) - cảm ơn nhạc đệm của G Bá Nha ($\geq \omega \leq$)"

(1) Trích “Văn chinh minh sơn thủy” của Càn Long.

"G Bá Nha là ai?". Bình luận đều là cùng một câu truy hỏi, nhưng Long Xám không thèm hé nửa lời.

"Xong rồi, em thấy Long Xám đại đại càng lúc càng cách xa em." Tiểu Mi buồn bực nằm bò lên bàn, "Trước kia có khi nào thấy anh ấy đăng chữ viết tay của mình lên đâu chứ, nhìn anh ấy thể hiện chưa kia!"

Cô nhóc này đã lèm bèm suốt cả ngày, vốn dĩ không phải chuyện gì to tát, Cố Sương Chi còn định thừa nhận người đó là mình, nhưng lúc định mở miệng thì bị câu nói của tiểu Mi "Nếu G Bá Nha mà là nữ thì em sẽ liều mạng với cô ấy" dọa cho sợ chết khiếp, lời nói đến bên môi cũng vội vàng nuốt xuống.

**

Tối hôm lễ Tạ ơn, Nguyễn Thanh Ngôn dựa vào ban công nhìn bóng đêm dày đặc ở xa xa, trong tay cầm một ly rượu đế cao.

Long Xám có vẻ đã mệt, dựa vào chân anh mà ngủ.

Ánh đèn trong phòng nhẹ nhàng xuyên qua ly rượu vang, khiến cho buổi tối náo nhiệt này trở nên thơ mộng.

Gà nướng, khoai tây nghiền, thịt nguội, hải sản Trên bàn ăn, yến tiệc linh đình, rượu ngon mỹ thực, tay nghề của anh luôn được mọi người khen không dứt miệng.

"Sao vậy?" Hứa Trí Thịnh đi tới cạnh anh, "Chưa ăn xong đã ra đây hóng gió? Bị hâm à?"

Anh lắc lắc ly rượu, ánh mắt mơ màng: "Hoi nhưc đầu."

"Tư lượng của cậu vẫn kém như thế." Hứa Trí Thịnh trêu anh, "Mai một kết hôn thì làm sao bây giờ?"

"Tìm một phù rể biết uống rượu, như cậu chẳng hạn." Anh cầm ly rượu chỉ chỉ Hứa Trí Thịnh.

"Khi, cậu đang trù mình đấy à?" Chẳng lẽ khi cái gã chảnh chó Nguyễn Thanh Ngôn này kết hôn mà Hứa Trí Thịnh anh đây vẫn còn độc thân?

Dường như bị vạch trần, Nguyễn Thanh Ngôn cong cong khóe mắt nở nụ cười, lúc anh uống say rất giống một đứa trẻ, rất thích lôi kéo mọi người tán gẫu.

Trong phòng, bạn bè vừa ăn uống vừa nói chuyện, không khí vô cùng hài hòa ấm áp.

Bên trong có đồng nghiệp của anh, Phương Đài, Tiểu Diệp, Allen, còn có thêm vài người bạn trong giới cổ phong, bọn Tiểu Bạch và Văn Hoài, mỗi năm cứ đến ngày này liền kéo cả đám đến đây ăn tiệc.

Không còn cách nào khác, ai biểu tài nấu nướng của anh đỉnh quá làm gì, bình thường lúc ở nhà anh không có đam mê gì, chỉ thích nấu ăn. Thời gian làm việc của anh lại không ổn định, bay đi bay lại như chim, muốn ăn đồ anh nấu quả thật là rất khó.

"Này, G Bá Nha đó là Cổ Sương Chi có phải không?" Hứa Trí Thịnh nghiêng ngẫm quan sát phản ứng của anh.

Nguyễn Thanh Ngôn lại không có ý muốn giấu diếm việc này, nhẹ nhàng thừa nhận "Đúng là cô ấy."

"Cậu được lắm Nguyễn Thanh Ngôn, lén lút giấu mọi người chúng tôi hả?" Hứa Trí Thịnh nhẹ nhàng thờ ơ, lại nói tiếp: "Chuyện này ngay cả Niệm Ngư cũng không biết, bọn mình suy đoán rất lâu, cho rằng khả năng này rất lớn."

"Lén lút?" Anh cười khẽ ra tiếng, "Có cần thiết không?"

Tối hôm đó, hai người đứng trên lầu 22 ngắm nhìn thành phố tràn ngập ánh đèn,

**

Nguyễn Thanh Ngôn kể, hai năm trước anh đều đón lễ tạ ơn ở Canada.

Sau khi kết thúc công việc anh bị bão tuyết cản đường, trong lúc hoạn nạn thì được đôi vợ chồng ngoài 50 không con cái tiếp đãi.

Ông lão là một họa sĩ nổi tiếng ở địa phương, ông dành cả đời cống hiến cho nghệ thuật, trong biệt thự lớn treo đầy những bức tranh sơn dầu cổ điển. Chìm đắm trong các tác phẩm làm rung động lòng người như thế, lần đầu tiên Nguyễn Thanh Ngôn nhận thấy, có vài việc, ông kính không thể nắm bắt được. Hình ảnh cao hơn thực tế, ký thác tình cảm ấy, anh không cách nào để thể hiện vào ảnh chụp.

Mang theo tâm trạng xấu hổ và lo lắng, anh đưa cho bọn họ tám hình ảnh chụp chung hai người, nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới mà giống một đứa bé mới học thủ công trên lớp, nóng lòng khoe với ba mẹ mình. Hai người họ dạy anh làm gà nướng, khoai tây nghiền, pha chế rượu, cùng nhau ăn bữa tối. Sau khi ăn xong, anh xung phong rửa chén, khi ấy trong lúc vô tình anh phát hiện ra một việc.

Mắt của bà lão không nhìn thấy.

Ông lão chăm sóc bà rất tốt, ăn uống, sinh hoạt cũng không làm phiền đến bà lão, bà thoát nhìn không có gì khác so với người bình thường. Lúc Nguyễn Thanh Ngôn và ông bà lão quây quần bên lò sưởi nói chuyện phiếm, bà nói bà rất hạnh phúc. Dù bà đã sống hơn nửa đời người nhưng chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.

"Khi gặp được người ấy, con sẽ cảm thấy như mình có cả thế giới."

Lúc ấy anh đã nghĩ, mình lớn lên trong cơm ngon áo đẹp, bình an mạnh khỏe, nhưng sao lại không có một trái tim ấm áp như thế.

"Trong 'Thời thơ ấu' Maksim Gorky đã viết một câu vô cùng khắc nghiệt: Hạnh phúc tựa như một ngọn đèn nơi chân trời, sưởi ấm đôi mắt bạn, khiến bạn chạy nhanh về phía trước, nhưng lại không bao giờ chạy đến được." Nguyễn Thanh Ngôn uống xong hớp rượu vang cuối cùng, chậm rãi nói, "Cậu có biết không? Mỗi khi nhìn thấy cô ấy, mình lại nhớ đến câu này."

Hứa Trí Thịnh biết anh đã say rồi, bắt đầu dông dài, cũng không cản anh, tiện đà hỏi tiếp: "Cậu nghĩ như vậy là do cậu đau lòng vì cô ấy, có đúng không?"

"Đau lòng ư" Anh lặp lại một lần nữa, tâm tư hỗn loạn bỗng chốc hiện ra dáng vẻ bất lực của Cổ Sương Chi khi mò tìm gậy dẫn đường. "Mình nghĩ là không, chắc do mình uống say rồi."

"Ha ha ha" Hứa Trí Thịnh nhìn anh cười ha ha, "Mình thấy bình thường cậu hồ đồ lắm mà."

"Cậu tinh tường hơn mình chắc?"

"Chính xác ~" Hứa Trí Thịnh dương dương tự đắc, "Mình còn biết, em gái đáng yêu của chúng ta hình như không có hứng thú với Long Xám đại thần đâu."

"Hừ." Người bên cạnh phát ra một tiếng hừ lạnh từ lỗ mũi.

Âm báo tin nhắn vang lên đúng lúc.

Nguyễn Thanh Ngôn cúi đầu mở khóa màn hình, đập vào mắt là một vài chữ đơn giản.

Cố Sương Chi: Sinh nhật vui vẻ!

Bốn chữ ngắn gọn, không biết cô gõ thế nào, lần sờ màn hình gỗ từng ký tự ghép lại hay là tin nhắn thoại.

Anh nhìn điện thoại, chăm chú cân nhắc, mém tí nữa đã quên trả lời tin nhắn.

"Thằng này, cậu cười gì thế?" Hứa Trí Thịnh vỗ vỗ anh, "Có tí xiu rượu vang mà cũng say hả?"

Nói xong còn ló đầu qua thám thính nhìn điện thoại bị anh giấu trong tay, Nguyễn Thanh Ngôn thấy thế vội vàng nhét vào túi quần, ra về bình tĩnh ngắm phong cảnh.

"Ừ ời, còn bày đặt bí mật nữa hả?" Hứa Trí Thịnh khó tin, có cảm giác bị phản bội.

Đối phương lại còn mặt mày hớn hờ tràn ý cười, còn cố làm ra vẻ "Không thể nói"

Hứa Trí Thịnh đang đoán xem ai nhắn tin cho anh thì nghe thấy tiếng mở cửa.

Nguyễn Thanh Ngôn quay lại đem câu nói lúc nãy của anh trả lại cho anh, "Chưa ăn xong đã ra đây hóng gió, bị hâm à?"

".."

**

Tiền khách cả phòng đi rồi, Nguyễn Thanh Ngôn hiếm khi lên YY. Mấy ngày nay hộp mail của anh nhận được rất nhiều lời chúc mừng sinh nhật, đa phần là hình ảnh và tin nhắn thoại của fans hâm mộ, mỗi một cái anh đều xem, đều nghe hết một lần. Có nhiều người nói, "Cảm ơn ông trời đã cho em quen biết anh." Thật sự, trong lòng anh tràn đầy cảm kích.

Bình thường anh rất ít khi lên YY, nhưng trên kênh vẫn có vài chục người theo dõi, khi nhìn thấy tên ID quen thuộc xuất hiện khiến cho mọi người kinh ngạc, màn hình bỗng chốc tràn ngập hoa hồng.

Nguyễn Thanh Ngôn biến thành Long Xám "alo" vài tiếng để thử micro, khung chat bỗng chốc bùng nổ.

"Có nghe thấy không?" Anh nhẹ giọng hỏi.

"Nghe được, nghe được!"

"Long Xám đại nhân!!"

“Lỗ tai mang thai rồi!!”

"Mới nhận được tin đã bay lên đây liền, mình không có bỏ lỡ cái gì chứ?"

"A a a a, mình không nhìn lầm chứ?!!"

"Lễ tạ ơn vui vẻ!! Sinh nhật vui vẻ, Long Xám đại đại!!"

"Sinh nhật vui vẻ!!!"

"."

"Cảm ơn mọi người." Long Xám cười khẽ, "Lâu rồi không online, ngại quá!!"

"Không sao đâu Long Xám, miễn là anh vẫn còn nhớ nơi này~"

"Á á á...cười ngọt quá đi~"

"Tiếng cười hay quá!!"

"Lần đầu tiên bị người ta cười mà vui đến thế!!!"

"Một cú chí mạng!!!"

"Vừa mới tắt máy lên giường, nghe nói Long Xám xuất hiện liền bật dậy mở máy ngay!!!"

"Long Xám đại nhân giả cho em đi!!"

""

**

Tin nhắn trên màn hình ừn ừn kéo tới, anh nhìn chăm chú mà vẫn không đọc được hết.

"Gà cho em?" Anh bật cười, kiểu ngao đáp trả bằng lời nói đùa: "Không được đâu."

Tiếp đó, người nghe tin mà tới ngày một nhiều, trên màn hình tràn ngập các câu tỏ tình, kêu gào rồi cả mất.

Long Xám vẫn ung dung nói chuyện với mọi người: "Không biết các bạn ở đâu? Thượng Hải dạo này ngày càng lạnh, mấy ngày nay nhiệt độ bỗng dưng giảm vài độ, mọi người xung quanh đều bị cảm. Mọi người buổi tối đừng thức đêm nhé, lúc ngồi máy tính cũng nhớ mặc ấm. Mấy bạn học sinh thi đã đến giờ tắt đèn rồi có đúng không? Đã giờ này rồi, sao lại nhảy xuống mở máy tính?"

Anh nói một hồi không ngừng, cả kênh liên búng bỗ, cô gái vừa bảo nhảy xuống giường mở máy kia vừa mừng vừa lo nhấn lại một tin: "A A A! Long Xám, Long Xám, vì anh em có thể bắt chấp tính mạng mà rút dây máy lạnh để cắm dây laptop!!! Bạn cùng phòng của em đang mài dao soàn soạt đây!! Nhưng mà, đáng giá lắm!!"

"Bạn học này" Anh không nhận được mà cười ra tiếng, âm thanh trong veo giả vờ nghiêm túc nói, "Thay tôi xin lỗi bạn cùng phòng của bạn, lần sau tôi sẽ onl sớm hơn."

Nghĩa là còn có lần sau?

Chỉ cần một câu này cũng đủ làm cho bệnh mê trai của mọi người tái phát.

Long Xám đại thần, ngày thường rất lịch sự với mọi người, cũng đùa giỡn. Kể từ lần leo cây oanh oanh liệt liệt ấy, người ta bảo anh "Xám leo cây", antifan tàu ngầm của anh nổi lên mặt sát anh không thôi. Anh giả vờ kiểu ngao không thèm phản ứng lại, thật ra cũng không vì cái biệt danh này mà tức giận. Mà hôm nay, trong ngày lễ Tạ ơn kiêm ngày sinh nhật của anh, lại nói ra những lời khiến người ta ấm lòng như thế.

Không khỏi khiến người khác hoài nghi.

"Long Xám đại đại, không phải là anh đã say chứ?"

Anh nhìn chăm chú vào màn hình, lát sau, mới chậm rãi nói, "Ừ, có uống một chút. Từ lượng của tôi không được tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi quá kém."

"Đừng lừa mình dối người nữa Long Xám"

"Đừng lừa mình dối người nữa Long Xám"

"Đừng lừa mình dối người nữa Long Xám"

Chuyện từ lượng anh kém, tiểu Hứa đã chiêu cáo thiên hạ từ lâu rồi.

Âm thanh quen thuộc của Long Xám trong tai nghe chuyển sang âm thanh than nhẹ, anh hơi mệt, chống đầu, vô thức ngẩn ngơ.

Híp mắt lại, trò chuyện với mọi người trước máy tính một lúc.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng chốc tìm về một chút tỉnh táo, lơ mơ hỏi khẽ.

"Alo... em có đang nghe không?"

Cả kênh trong nháy mắt nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đầu tháng 12, tiệm đàn những ngày cuối tuần buôn bán rất tốt. Buổi sáng có một gia đình 3 người đến, ở trong phòng đàn nghe Cố Sương Chi đàn một khúc, liền mua ngay cây đàn làm bằng gỗ tử đàn nạm ngà voi. Giữa trưa lại có một người mua đàn tranh đến, là bạn của Vu Niệm giới thiệu đến mua, hai người cùng đi ăn một bữa cơm, bàn bạc một vụ làm ăn lớn.

Mất thấy việc làm ăn không ngừng phát triển, bà chủ đếm tiền đến mỏi cả tay, vì thế để tạo ơn huệ cho nhân dân, Vu Niệm quyết định tối nay sẽ mời toàn thể nhân viên ăn một bữa tiệc lớn.

Đương nhiên, toàn thể nhân viên gồm 3 người.

Hai đứa học trò khiến Cố Sương Chi đau đầu lại vui vẻ xuất hiện, Tiểu Y và Tiểu Nỉ lôi kéo cô đến một bên hỏi han.

"Cô Cố ơi, cô có bạn trai hả?"

"Không có." Cố Sương Chi cau mày, đuổi hai đứa về chỗ ngồi của mình, "Tuổi còn nhỏ đừng nhiều chuyện quá."

"Lần trước tụi em thấy hết rồi!" Tiểu Y nói, "Ngay cửa này này!"

Tiểu Nỉ cũng trả lời như thật: "Cô Cố, bạn trai của cô thật đẹp trai!"

Cố Sương Chi càng thêm khó hiểu: "Bạn trai nào?"

"Người đó không phải bạn trai của cô hả?"

"Cái anh đó không phải là bạn trai của cô hả?" Hai chị em Tiểu Y và Tiểu Nỉ hoang mang nhìn nhau, "Chính là cái anh quảng khăn cho cô đó!"

."

Cố Sương Chi hết nói nổi. Không hiểu mấy đứa nhóc bây giờ trí tưởng tượng bay xa thế.

"Đương nhiên là không phải." Cô thề thốt phủ nhận.

"Ồ, vậy cũng đúng." Em gái Tiểu Nỉ bỗng nhiên hiểu ra, gật đầu: "Trai đẹp như thế, làm sao thích người mù được chứ."

Chị gái cũng hùa theo nói, "Đúng đó, xem ra cô Cố không nói dối đâu."

Mấy lời này như đâm vào tim Cố Sương Chi.

Nói thật, nếu không phải mấy năm nay tu tâm dưỡng tính, thì cô đã túm hai con ghé con này quăng ra ngoài rồi.

Trái lại cô bé Dao Dao ngồi trong phòng lại không nhận được, "Sao mấy bạn lại nói cô Cố như vậy, cô ấy sẽ đau lòng đó!"

Dao Dao đã học tiểu học, lớn hơn so với mấy đứa trẻ khác trong lớp, cũng hiểu chuyện hơn. Nhưng hai chị em nhà tiểu Nỉ bị nói thế thì không vui, chu miệng, ngồi một chỗ cáu kỉnh.

"Được rồi, được rồi." Cố Sương Chi vỗ vỗ tay, "Ngồi xuống đi, cùng đàn bài 'Ngư chu xướng văn' cho cô nghe nào."

Ở ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Mĩ nhẹ giọng gọi cô: "Chị Tiểu Chi, đang bận hả? Có người đang tìm chị!"

Cố Sương Chi gật đầu, nói với mấy đứa trẻ, "Tự mình tập một lát nhé, cô ra ngoài rồi trở về ngay."

Lúc được đi ra, cô nghe thấy Tiểu Mĩ nhẹ giọng ghé vào tai cô nói: "Là một anh đẹp trai!"

Cô than nhẹ, tiếc thật, lúc mắt còn nhìn thấy sao toàn gặp dưa méo táo nứt, sau khi mù thì trai đẹp xếp hàng đến tìm thế này.

Đúng là làm người ta căm nín mà.

**

Cố Sương Chi dừng chân đứng cạnh sofa, hơi khom người, "Xin chào, cho hỏi ai vậy ạ?"

"Chị, là em nè." Người ngồi trên sofa vui mừng bật dậy, "Cái người hôm trước cắt hư tóc mái của chị đó, em tên là Lâm Kiều."

"Là cậu à." Cố Sương Chi nhẹ nhàng nói, "Sao cậu lại ở đây?"

"Em đúng lúc đi ngang qua đây, thấy chị đánh đàn bên trong." Lâm Kiều ngượng ngùng gãi đầu, "Em có quầy rầy công việc của chị không?"

"Không đâu." Cô mời cậu ngồi.

Lâm Kiều hơi ngại, sau khi ngồi xuống nhận lấy ly trà Tiểu Mi đưa tới, lịch sự gật đầu nói cảm ơn.

"Chị, hôm đó sau khi nói chuyện với chị, em đã thông suốt, hôm sau đã thôi việc."

Ánh mắt cô xẹt qua nét kinh ngạc, "Quyết đoán vậy hả?"

Cậu nhẹ nhàng cười, nói: "Đúng, chị nói đúng, em nhân lúc còn trẻ, học những thứ mà mình yêu thích."

"Nhưng mà thôi việc nhanh như thế, cậu tìm được việc mới chưa?"

"Vẫn chưa" Cậu cúi đầu, than nhẹ, "Hơn tháng nay rồi, không chỗ nào nhận em hết. Chỉ vì bằng cấp thấp, lại không có chỗ chống lưng."

"Không sao đâu, trong thành phố này đầy người bằng cấp thấp không chống lưng mà." Cổ Sương Chi nhàn nhạt cười, "Giống như chị đây, ngay cả đại học còn chưa thi, mắt không thấy, muốn làm gì cũng khó. Cậu so với chị, có phải tốt hơn không?"

"Chị, chị đừng nói vậy, chị là người tốt, lại còn thông minh, em tin chắc mắt của chị sẽ khỏi mà." Lâm Kiều thật thà nói, giống với những ấn tượng ban đầu của cô về cậu, chất phác, đơn thuần.

"Cảm ơn cậu" Nụ cười của cô nhẹ nhàng khoan khoái, "Vậy cậu có nghĩ tương lai sẽ làm gì không?"

"Không cần nghĩ, đến đây làm đi." Vu Niệm không biết ở đâu xuất hiện bất thành linh bên cạnh hai người, lên tiếng khiến Cổ Sương Chi hết hồn.

"Lần sau xuất hiện có thể báo trước một tiếng không, lần nào cũng thế này, sớm muộn gì cũng bị bệnh tim vì cậu." Cổ Sương Chi cau mày vỗ vỗ ngực, thuận tiện giới thiệu với Lâm Kiều, "Đây là chủ tiệm Vu Niệm"

Lâm Kiều đứng dậy, lễ phép chào, "Chào chị Vu Niệm"

"Ngồi đi, ngồi đi" Vu Niệm mời cậu ngồi, ung dung hỏi, "Vừa nãy mới nghe hai người nói chuyện, nói thật, nếu cậu không tìm được việc, vậy có muốn đến chỗ này làm không?"

"Tiệm chúng ta thiếu người hả bà chủ?" Tiểu Mi nghe thế lật đật chạy tới, nghĩ đến mỗi ngày có thể ngắm trai đẹp, đúng là chuyện tốt mà.

"Ừ, chị tính mở rộng dịch vụ giao hàng tận nhà, thiếu một nhân viên giao hàng, không biết cậu muốn làm không?"

"Dạ muốn, dạ muốn!!" Lâm Kiều vội vàng nhận lời.

"Vậy bây giờ, cậu theo Tiểu Chi đi học một ít kiến thức cơ bản." Vu Niệm giúp cậu sắp xếp, "Có thể khách hàng sẽ nhờ nhân viên giao hàng chỉnh âm, cho nên cậu cứ học một chút kiến thức về đàn tranh thì tốt."

"Không thành vấn đề!" Lâm Kiều kích động liên tục gật đầu, "Em nhất định sẽ theo chị Tiểu Chi học thật tốt!"

Cổ Sương Chi cũng cười, nghĩ tới nghĩ lui thì đây là cách tốt nhất, "Vậy thì bắt đầu luôn nhé?"

"Bắt đầu thôi chị."

"Đây là bạn học mới của chúng ta, bạn Tiểu Lâm." Cổ Sương Chi dẫn Lâm Kiều vào phòng học, giới thiệu với bọn trẻ, "Từ bây giờ, anh ấy sẽ cùng học với lớp chúng ta."

"Chào anh!!" Hai chị em Tiểu Y tiểu Ni lập tức tranh nhau chào hỏi.

"Em tên là Trình Y"

"Em tên là Trình Nỉ"

Hai đứa nhỏ này vừa thấy trai đẹp liền lên con mê trai, ngoan ngoãn như thỏ trắng.

"Chào hai em" Lâm Kiều khom lưng vuốt tóc hai đứa trẻ, giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười: "Tiểu Y, Tiểu Nỉ"

"Cậu tìm chỗ ngồi xuống đi" Cổ Sương Chi bắt đầu đi than nhẹ, ngồi xuống trước cây đàn tranh, vỗ vỗ tay, "Được rồi, mấy đứa, ngồi ngay ngắn nào, cùng đàn bài 'Ngư chu xướng văn' cho cô nào."

**

Chạng vạng, Vu Niệm dẫn mọi người đi ăn tối, Lâm Kiều mới đến, ban đầu hơi ngại ngùng, nhưng bà chủ đã nói, vào tiệm rồi thì là người một nhà, không có gì phải ngại.

"Tiểu Lâm, cậu ở chỗ nào thế?" Tiểu Mi rất tò mò về trai đẹp mới tới này.

Cậu thành thật trả lời: "Quê em ở phương Bắc, ở Thượng Hải này em cùng một người bạn thuê phòng, ở ngoài ngoại ô. Muốn đến trung tâm thì phải ngồi một chuyến xe buýt, rồi lại ngồi tàu điện ngầm hơn 1 tiếng nữa."

"Cũng khó cho cậu quá" Vu Niệm cảm khái, "Lúc trước cậu học gì, nghe Tiểu Chi nói, cậu học nghề trong salon tóc?"

"Lúc trước không chú tâm học hành, chỉ học đến trung học, em học công nghệ thông tin" Lâm Kiều bỏ đôi đũa xuống, thẹn thùng nói, "Ôi, nhưng mà lơ to mơ lăm, không tìm được công việc sống qua ngày. Bạn em là người quen của salon tóc đó, giới thiệu em vào làm, thật ra em không có hứng thú lắm. Nhưng cậu ấy bảo ở thành phố lớn như vậy cắt tóc cũng phải tốn vài trăm, rất dễ kiếm tiền."

Mọi người trên bàn ăn đều trầm mặc, lát sau, Vu Niệm chậm rãi nói, "Không sao cả, em trai à, về sau em theo chị, đảm bảo ăn ngon uống say"

Cố Sương Chi vì cái chí khí ngút trời của nữ bại gia mà bật cười, "Cậu lại ra về phòng má nữa rồi."

"Chỉ như vậy sao tính là phòng má được chứ (1)?" Tiểu Mi thức thời sửa lại, "Vốn dĩ mặt của bà chủ chúng ta rất to mà!"

(1) Tác giả chơi chữ: câu thành ngữ này có nghĩa là già vờ, ra vẻ, nhưng nghĩa đen mặt chữ là "phòng má già làm người mập". Tiểu Mi cố tình xỏ xiên từ ngữ.

"Biến!" Vu Niệm tức giận hét với cô, cầm ly rượu gõ gõ xuống bàn, "Nào, nào, nào, toàn thể nhân viên, uống một li nào!"

"Chúc việc làm ăn của chúng ta thịnh vượng! Mau mau phát tài!"

"Cạn ly!"

."

Mọi người đối đãi rất tốt với trai đẹp mới tới. Bỏ ly rượu xuống, Vu Niệm lại hỏi, "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn có ai?"

"Qua năm là được 20." Lâm Kiều cười, "Ba em mấy năm trước ra ngoài làm ăn, sau đó không còn tin tức gì nữa, mọi người đều bảo ông ấy ở thành phố khác lấy vợ mới rồi. Trong nhà còn một em trai, năm nay mới lên tiểu học, một mình mẹ em nhận vài công việc mới nuôi nó lớn đến bây giờ. Nhà của em ở trong trấn nhỏ giáo dục không được tốt lắm, em muốn kiếm tiền để đưa em trai lên thị trấn học trung học, cũng cho mẹ sống những ngày thật tốt."

Lời nói mộc mạc, đơn giản, nhưng lại rất có sức mạnh, có vẻ hoàn toàn không hợp với nơi thành phố đô thị hóa lạnh lẽo này.

"Cậu yên tâm đi, rồi sẽ tốt thôi" Cố Sương Chi phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trước, "Thành phố lớn thế này, nhiều cơ hội, rồi sẽ có một ngày cậu sẽ trở nên nổi bật."

"Đúng vậy, chị, chị là quý nhân của em đó" Lâm Kiều cầm ly rượu lên, "Ly này em kính chị"

Vu Niệm cũng tán thành với cô, "Thanh niên trẻ cứ từ từ, cái em có chính là cơ hội, bây giờ kiếm một ít tiền nuôi sống bản thân và gia đình, dành thời gian học thêm một vài nghề. Cố gắng thêm vài năm, cuộc sống sẽ tốt lên thôi."

Cậu thiếu niên giản dị hiểu ý gật đầu, nụ cười ấm áp như ánh dương, "Cám ơn mọi người, thật tốt khi được quen biết mọi người."

**

Tiểu Mi tiến tới, tò mò hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Lâm, bình thường cậu có đam mê gì?"

"Không gạt mọi người, thật ra em rất thích chụp ảnh, bình thường em rất thích đến chỗ này chỗ nọ để chụp hình." Lâm Kiều ngượng ngùng vò vò mái tóc, "Nhưng mà phí học chụp hình rất cao, em không có khả năng."

"Chụp hình?" Mọi người nhìn nhau, trong đầu bỗng xuất hiện một cái tên.

Vu Niệm và Cố Sương Chi đang nghĩ trong lòng, Tiểu Mi đã kích động tranh nói trước, "Vậy cậu có biết Long Xám đại đại của tôi không? Anh ấy là nhiếp ảnh gia, Nguyễn Thanh Ngôn!"

"Nguyễn Thanh NgônYan!" Lâm Kiều bỗng nhiên hít một hơi, nín thở không dám hô hấp, "Chị nói thật? Chị biết Nguyễn Thanh Ngôn?"

"Biết chứ, biết chứ!" Tiểu Mi gật đầu thật mạnh, "Anh ấy đã giúp tôi trải qua biết bao đêm ngày tốt đẹp đấy!"

"" Câu nói này khiến mọi người phải suy nghĩ vẩn vơ.

Vu Niệm nhìn Cố Sương Chi, hai người cùng bật cười.

"Có lẽ, chúng ta có thể tìm anh ấy giúp một tay?" Vu Niệm gõ bàn, mạnh dạn đề nghị.

"Đúng, đúng, tìm Long Xám đại đại!" Tiểu Mi đồng ý đầu tiên.

Nhưng Lâm Kiều vẫn còn đang ngơ ngác, "Tim Nguyễn Thanh Ngõ giúp đỡ?"

Cố Sương Chi chưa nói gì, trong lòng đang tính xem xác suất đồng ý giúp đỡ của cái người quái dị ấy được bao nhiêu phần.

Vu Niệm chột chột cô, "Tiểu Chi, cậu gọi điện cho anh ấy đi"

"Sao lại là mình gọi?"

"Cậu thân với anh ấy nhất còn gì?" Vu Niệm ầm ỹ, từ lâu cô đã nghe được một vài tin đồn từ chỗ Tiểu Hứa.

Ai ngờ cô nàng này lại không hiểu lác lác đâu: "Mình có thân với anh ta đâu."

"Em thân anh ấy, để em gọi, để em gọi!" Tiểu Mi xưng phong lao về phía điện thoại của Vu Niệm, lại bị cô ấy cau mày giành lại.

"Em đừng vớ vẩn, đến lúc đó ăn nói không biết lựa lời, lại hù người ta sợ đến nỗi tắt điện thoại luôn đấy." Vu Niệm đưa di động cho Cố Sương Chi, "Tiểu Chi, cậu gọi đi, vì Tiểu Lâm, thử một lần xem sao."

Cố Sương Chi không nhìn thấy, nên không biết Vu Niệm đưa di động đến bên cô. Trong lòng đang nghĩ, muốn gọi thì gọi, lấy điện thoại từ trong túi ra ấn phím một, gọi điện.

Hành động này, khiến Vu Niệm và Tiểu Mi choáng váng.

Cái người mới vừa tuyên bố không quen Nguyễn Thanh Ngõ vậy mà có số điện thoại của anh ta? Còn đặt chế độ quay số nhanh??

Có điều khiếp sợ thì khiếp sợ nhưng lúc này không một ai dám hé răng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cố Sương Chi cẩn thận cầm lấy điện thoại, đầu bên kia truyền tới tiếng chuông đổ có tiết tấu làm khuấy động lòng cô.

Không lâu sau, điện thoại được thông, âm thanh quen thuộc mang theo ý cười truyền đến, "Alo, cuối cùng cũng nhớ gọi điện cho tôi rồi à?"

Cố Sương Chi mím môi, nghĩ rằng trên bàn còn có biết bao nhiêu người đang lắng tai nghe, không biết bọn họ có nghe được gì không.

Không hiểu sao cô lại có cảm giác yêu đương vụng trộm bị bắt quả tang, "khụ khụ" hai tiếng rồi lại giả vờ bình tĩnh mà nói tiếp: "Có chuyện muốn hỏi anh."

"Cô nói đi." Giọng nói của anh xem ra tâm trạng đang rất tốt, "Tôi biết gì nói đó, tuyệt đối không giấu giếm"

Cô hít sâu, lấy hết dũng khí hỏi anh, "Anh có nhận học trò hay không?"

"Học trò? Tôi chưa bao giờ nhận học trò." Nguyễn Thanh Ngõ trả lời quyết đoán, nghĩ một lúc, nói tiếp, "Sao thế, cô muốn bá tôi làm thầy à? Nếu là cô thì tôi nhận ngay."

"Cám ơn, anh đúng là có nguyên tắc ghê." Khóe miệng cô co rút, nói tiếp, "Cậu nhóc mới đến tiệm của bọn tôi, vẫn luôn mơ ước học chụp ảnh."

"Cậu nhóc?" Nguyễn Thanh Ngõ nhíu mày, hỏi thêm câu nữa, "Thằng nhóc đó thế nào?"

"Thế nào là thế nào, chính là vậy đó" Cố Sương Chi thật sự hết nói nổi với anh.

Anh suy nghĩ một lát, hỏi một câu vô cùng thiếu muối, "Dáng vẻ ra sao?"

"Này, anh muốn nghe chi rả?" Nếu như không phải bên cạnh còn có người, cô chắc chắn sẽ cúp máy ngay.

"Ặc, xin lỗi, quên đi..." Người đầu dây bên kia cười ngượng ngùng, nói: "Có điều, sao tôi không phát hiện, cô thích giúp người thế nhỉ?"

"Bớt nói nhảm." Cô lấy tay che loa lại hạ giọng nói, "Giúp thì giúp, không giúp thì thôi."

Đối phương không trả lời nghĩ một hồi, lại hỏi cô: "Cậu ta bây giờ làm trong tiệm đàn hả?"

"Ừ, Niệm Niệm sắp xếp cho cậu ấy giao hàng, bình thường thì theo tôi học"

"Theo cô học?" Nguyễn Thanh Ngôn đột ngột cắt ngang lời cô, "Vậy không phải là sáng chiều ở chung sao?"

".Có vấn đề gì hả?" Cổ Sương Chi xoa xoa chân mày, bị suy nghĩ của anh làm cho rối trí.

"Đương nhiên là có vấn đề rồi." tình huống xoay chuyển, Nguyễn Thanh Ngôn bỗng dưng sáng khoái trả lời, "Niệm Ngự trả lương cho cậu ta bao nhiêu, tôi trả gấp đôi. Còn nữa, tôi bao ở, phòng làm việc có ký túc xá có thể cho cậu ấy ở. À đúng rồi, tôi sẽ tặng cho cậu ấy một cái máy ảnh."

Tình huống bất ngờ thay đổi khiến cô bỗng chốc nghẹn lời, "Ý anh là?"

"Tôi không nhận học trò, nhưng không ngại có thêm một trợ lý."

"Anh chờ một lát." Cổ Sương Chi che loa lại, nghiêng sang Lâm Kiều nói, "Nguyễn Thanh Ngôn muốn mời cậu làm trợ lý, tiền lương gấp đôi tiệm đàn, còn bao ở cho cậu."

"Thật hả chị?" Lâm Kiều không thể tin nổi, "Trời ạ, trợ lý của đại thần Nguyễn Thanh Ngôn?"

Vu Niệm vỗ bàn thốt lên: "Tôi khinh, Long Xám này còn học được trò đào góc tường nhà người khác nữa, đúng là!"

"Bà chủ, đây là chuyện tốt, chứng tỏ Long Xám là người tốt, chị để cho cậu ấy đi đi ~" Tiểu Mi túm lấy góc áo của cô ấy, khuyên cô ấy bớt giận.

Lâm Kiều có chút khó xử, trở thành trợ lý của Nguyễn Thanh Ngôn là cơ hội ngàn năm có một, mà mấy người Vu Niệm lại có ân với cậu, bây giờ cậu đang lâm vào tình huống khó xử.

"Đi đi tiểu Lâm" Vu Niệm phát phát tay, ra dáng buông bỏ giang sơn trước mặt, "Nói giỡn với cậu thôi, người đưa hàng tôi có thể tìm, nhưng cơ hội của cậu mà mất đi thì khó mà tìm lại được."

Lâm Kiều cảm kích gật đầu, không biết nói gì cho tốt.

**

Cổ Sương Chi buông tay xuống, nói với người đang ở đầu dây bên kia: "Cậu ấy đồng ý rồi."

"Được, đến lúc đó tôi tới tìm cô"

"Đến lúc đó?" Cổ Sương Chi bây giờ mới chú ý tới âm thanh xung quanh anh, vừa trống trải vừa ảm ỉ.

Hình như còn có âm thanh từ loa phát thanh?

Cô nghiêng tai lắng nghe, giọng nữ ngọt ngào mang theo âm vọng đang đọc rất máy móc.

"Hành khách đi chuyến bay đến Kuala Lumpur chú ý, chuyến bay MH389 hiện tại đã bắt đầu đăng ký. Mời quý vị giữ kỹ vật dụng tùy thân, xuất trình vé máy bay..."

"Anh đang ở sân bay?"

"Ừ, đi công tác ở châu Âu, quên nói với cô."

Cái này có liên quan gì đến cô..

Cổ Sương Chi bĩu môi, không nói.

Người bên kia điện thoại tiếp tục nói, "Đi khoảng nửa tháng, có muốn tôi mang gì về không?"

"Không có"

"Vậy còn gì muốn nói không?"

"Thuận buồm xuôi gió."

"...cái miệng mắm muối, sao có thể chúc người đi máy bay ‘Thuận buồm xuôi gió’ hả?"

"..." Cô nào biết cái đó phải kiêng cử đâu, hơi mất tự nhiên, "Nói bậy."

Mọi người trên bàn đều im lặng, Cổ Sương Chi xấu hổ giục anh mau đi đăng ký, "Được rồi, cúp đây, anh đi đi."

"Được, tôi đi đây." Nguyễn Thanh Ngôn nhìn ánh hoàng hôn màu quýt xuyên qua cửa kính thủy tinh, "Đến khi đó mang quà Noel về cho cô, chờ tôi"

nha."

"Ừ" Cô chống cằm, bàn tay che nửa bên mặt, không nói nhiều nữa, sợ người khác nhận ra đáng về bất thường của mình.

Tâm trạng vốn dao động của cô bị dăm ba câu của anh trên chộc khiến cho choáng váng như say sóng.

**

Cúp điện thoại, Tiểu Mi lặng lẽ bước đến bên cạnh cô: "Chị Tiểu Chi, Long Xám còn nói gì không?"

Cố Sương Chi tự động bỏ qua mấy câu nhảm chán vừa rồi của anh, lời ít ý nhiều nói lại, "Anh ấy đi công tác, khoảng nửa tháng..."

"A~~~~" Tiểu Mi đau khổ ôm đầu, "Lại phải chờ thật lâu rồi~"

"Chờ cái gì?"

Tiểu Mi nói như lẽ đương nhiên: "Chờ Long Xám trở về đó"

Chờ anh trở về?

Nguyễn Thanh Ngôn hình như cũng nói thế.

Cố Sương Chi suy nghĩ, điều kiện đầu tiên khi chờ một người trở về là gì, cô có điều kiện đó hay chẳng?

Ăn uống no nê, Lâm Kiều còn đưa các cô về tận nhà rồi mới quay về,

Lúc đó đã hơn 10 giờ tối, bọn họ hỏi cậu, xuống tàu điện rồi liệu còn có xe buýt không, cậu ngượng ngùng lắc đầu.

"Vậy cậu làm sao bây giờ?"

"Đi taxi hoặc xe dù về, nếu không có thì gọi bạn em đến đón."

"Vậy nếu cậu ấy không tới?"

"Không tới thì em đi bộ về, cũng chỉ cách có vài trạm xe." Nụ cười của cậu luôn làm cho người ta đau lòng, Cố Sương Chi không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được đáng về ngây thơ của cậu nhóc này.

**

Cố Sương Chi ở cùng với Vu Niệm, lúc bước vào thang máy, Vu Niệm ôm lấy cánh tay của cô nhẹ giọng hỏi: "Cậu và Long Xám là sao vậy? Lúc nãy đông người, tớ ngại nên không hỏi."

"Không có gì hết." Cố Sương Chi vẻ mặt khó hiểu.

"Cố Sương Chi, với tớ mà cậu còn giữ bí mật hả?" giọng nói Vu Niệm mang theo chút giận dỗi, "Nếu không phải Tiểu Hứa nói với tớ, tớ còn không biết nhạc đệm ca khúc mới của anh ấy là do cậu đàn."

Bị vạch trần, Cố Sương Chi bất đắc dĩ nhũn mảy, "Chuyện này có phải chuyện gì lớn lao đâu? Nếu cậu cần, tớ cũng có thể đàn cho cậu mà"

"Vấn đề mấu chốt không nằm ở đây."

"Vậy thì ở đâu?"

"Vì sao cậu lại mang khăn quàng cổ của anh ấy?" Vu Niệm vuốt ve cái cổ mềm mại, nói ra, "Thu âm lần trước tớ đã thấy anh ấy đeo."

"Đây là khăn quàng của Tiểu Y và Tiểu Ni tặng cho tớ" Nói được một nửa, Cố Sương Chi bỗng chốc im bật.

Trong đầu cô bỗng nhớ ra hành động quái dị của Nguyễn Thanh Ngôn ngày đó.

Anh gỡ khăn ra, rồi lại quàng lại, còn nghiêm túc nói với cô là anh muốn xem cô quàng như thế nào.

Nghĩ đến, cô không nhịn được thốn thức: "Cái khăn quàng này là của anh ấy?"

Vu Niệm chắc chắn gật đầu, "Tớ không biết các cậu đang chơi trò ảo thuật gì, dù sao cái khăn quàng này chắc chắn là của anh ấy, màu đen, sọc ca rô xám. Vừa nhìn là đã biết khăn quàng của nam, hai đứa nhỏ đó sao có thể tặng cái này cho cậu?"

Tuy rằng không biết Nguyễn Thanh Ngôn đang làm trò gì, nhưng Vu Niệm nói thế chắc là đúng rồi.

Cố Sương Chi sờ sờ cái khăn quàng, ấm áp, mang theo nhiệt độ trên người cô.

**

Tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên sofa xem tin tức. Tình hình Trung Đông vô cùng hỗn loạn, rất nhiều nước Châu Âu bị khủng bố.

Cố Sương Chi nghe mà hết hồn, muốn chuyển kênh, nhưng hoảng hốt mò mẫm một hồi lại không tìm thấy remote.

"Tiểu Chi, cậu tìm gì thế?" Vu Niệm ngồi bên cạnh hỏi cô, "Để mình lấy cho."

"Remote." Vừa mới nói xong, TV lại phát tin tức mới nhất, một máy bay của hãng hàng không Châu Âu bị rơi.

Tin này khiến cô tròn tròn mắt.

Trong đầu toàn là lời nói của Nguyễn Thanh Ngôn trước khi đi, làm gì có người nào chúc người đi máy bay thuận buồm xuôi gió?

Anh còn bảo cô, "Xi xi xi" cô cũng không nghe.

"Ôi trời, bây giờ thật là kinh khủng, làm tớ cũng không muốn ngồi máy bay nữa." Vu Niệm cắn một miếng táo, cầm remote tới, hỏi cô, "Tiểu Chi, cậu muốn xem kênh nào? Mình mở cho."

Cô không nghe thấy gì, sắc mặt trắng bệnh, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

"Tiểu Chi?" Vu Niệm cầm điều khiển dầy dầy cô, "Cậu sao vậy?"

"Xi xi xi!" Cô bỗng dưng mở miệng.

".Cậu xi mình chi vậy??"

".."

Tuy rằng tin tức có nói máy bay gặp bất trắc ấy không phải xuất phát từ Thượng Hải, nhưng quả thực là đã làm cho Cố Sương Chi sợ tới mức ba hồn bảy vía rủ nhau đi du lịch.

Cô sợ miệng mồm quạ đen, lại sợ mình chưa suy nghĩ cẩn thận câu hỏi của người đó lúc trước, người bảo cô chờ anh trở về, bây giờ đã không còn nữa.

Cô ngồi trên sofa, trong lòng không yên, nghĩ thì ra nhiếp ảnh gia cũng là một ngành có độ nguy hiểm cao.

Tim trong lồng ngực vẫn còn đập thành thịch, cô cũng không còn tâm trí mở kênh khác, quay về phòng ngồi lên giường, trong tay cầm điện thoại không buông.

Mãi đến khi di động bỗng nhiên vang lên, âm thanh máy móc đọc lên một dãy số, Cố Sương Chi vội vàng nhấc máy.

"Cô còn chưa ngủ hả?" Bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, mang theo một chút mệt mỏi, nhưng đêm nay lại khiến người khác yên lòng.

Cô thở phào nhẹ nhõm khó nhận ra, ung dung hỏi anh: "Nhanh thế đã đến nơi rồi ư?"

"Chưa, còn phải đổi máy bay, hiện tôi đang ở Malaysia."

Cố Sương Chi lúc này mới yên tâm, nhưng vẫn cứng ngắc trả lời, "Hả, vậy anh gọi cho tôi chi vậy?"

"Không có chuyện gì làm, còn 2 tiếng nữa mới check-in."

"Ặc, chờ xú, đây là cuộc gọi quốc tế hả?"

Bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, "Quan tâm làm gì, nói chuyện với tôi một lát đi! Nói chuyện 5 tệ!"

Cô cầm điện thoại, im lặng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Cố Sương Chi cuộn mình trong chăn ấm, híp mắt suy nghĩ, giống hệt một chú mèo lười biếng đang buồn ngủ.

"Có chuyện này muốn hỏi cô."

"Anh hỏi đi."

"Mắt của cô, trước đây có nhìn thấy không?" Người bên kia đầu dây bống dung hỏi câu này làm cho cô trở tay không kịp, "...Hay là bẩm sinh đã không nhìn thấy?"

Cô hỏi lại anh, "Nếu bị mù bẩm sinh thì nghe sẽ không tàn khốc đến thế, đúng không?"

"Tôi không có ý đó." Giọng nói Nguyễn Thanh Ngôn hơi cuống quýt, "Cô đừng suy nghĩ lung tung."

"Tôi đương nhiên không suy nghĩ lung tung." Cố Sương Chi cảm di động trở mình một cái, nói tiếp, "Tôi nói thật, nếu từ khi sinh ra đã không nhìn thấy, thì sẽ không biết thế giới này như thế nào. Phong cảnh xinh đẹp, vật đổi sao dời, những hình ảnh ấy sẽ không trở thành hồi ức. Không có hồi ức thì sẽ không có đau khổ."

Lần đầu tiên Cố Sương Chi bộc bạch lòng mình cho anh nghe, có lẽ sự việc nho nhỏ vừa rồi đã dọa cô sợ hãi, cũng có thể là cô đang tìm một cơ hội để độc bầu tâm sự.

Nguyễn Thanh Ngôn nghe được chút phiền muộn từ lời nói của cô, không biết an ủi người ta như thế nào, nhưng đề tài này là do anh khơi mào, nghĩ tới nghĩ lui chỉ thốt ra được một câu: "Đừng buồn, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

Điện thoại truyền đến giọng nói lạnh nhạt của cô: "Cảm ơn."

Tiếng "cảm ơn" này khiến cho lòng anh rối loạn hẳn lên.

Người trong sân bay vô cùng tập nập, ánh mắt anh bắt đầu mơ hồ.

Anh nheo mắt thành một đường thẳng, ngẩng đầu nhìn ánh đèn neon sắc sỡ.

Những màu sắc ấy pha tạp vào nhau trong tầm mắt, tuy không có ranh giới rõ ràng nhưng vẫn khiến người ta thấy ám áp.

**

Anh khẽ thở dài, lại mở mắt ra.

"Cô có phong cảnh nào mà mình muốn nhìn thấy nhất không?" Anh hỏi cô, "Hoặc là, có chỗ nào muốn đi nhưng chưa từng đi?"

"Nhiều lắm nha." Cô nắm chặt tay lại, "Tôi muốn xem cực quang, từ nhỏ đã muốn xem rồi. Còn muốn ngắm sao, một bầu trời đầy sao, anh biết đấy, Thượng Hải bị ô nhiễm, cho nên chẳng nhìn được mấy ngôi sao. Tôi còn muốn được nhìn thấy sóng biển phát sáng, còn rất nhiều, rất nhiều thứ."

Nguyễn Thanh Ngôn gật đầu, "Tóm lại là cô rất thích ánh sáng."

"Ừ" Cố Sương Chi nói với anh, "Ở trong bóng tối đã lâu, không có ai là không thích ánh sáng."

"Chờ mắt cô khỏe lại, tôi sẽ mang cô đi xem từng cái từng cái một nhé." Chỉ vài giây anh đã ra quyết định, "Chúng ta sẽ đi Alaska ngắm cực quang, đi New Zealand ngắm sao, đi Maldives xem sóng biển phát sáng. Chỉ cần cô muốn xem, tôi sẽ mang cô đi, được không?"

""

Cô im lặng, muốn hỏi anh vì sao lại tốt với cô như thế, nhưng lời nói đến bên miệng, lại nuốt trở vào.

Có lẽ với ai anh cũng tốt như thế, có lẽ do anh tội nghiệp cô là người mù, cũng có lẽ chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi?

Cho dù là đáp án nào, thì cô cũng không vui nổi.

Cô không muốn suy nghĩ quá bi quan nên dứt khoát không nghĩ nhiều, cố gắng để cho giọng mình không khác gì ngày thường, "Làm sao mà anh biết sẽ có ngày mắt tôi hồi phục chứ?"

"Bởi vì tôi muốn cho cô nhìn ảnh tôi chụp."

"Cho nên?"

"Cho nên sớm muộn gì cô cũng sẽ khỏe lại thôi."

."

Chả có logic gì cả.

**

Loa truyền đến thông báo nhắc nhở đăng ký thủ tục, hai người thẩm thoát đã trò chuyện rất lâu. Nguyễn Thanh Ngôn nhìn giờ trên di động của mình, ở chỗ cô bây giờ đã rạng sáng rồi.

"Cô nhóc, trễ lắm rồi, mau ngủ đi."

Cố Sương Chi trêu anh: "Hết 5 tệ rồi à."

Anh đáp lại: "Đúng vậy, lỗi thật, có thể sử dụng lâu như thế."

"Tôi ngủ đây" Giọng nói cô pha thêm ý cười.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Khó trách anh lại trở thành Long Xám, khó trách giọng nói của anh lại được mọi người yêu thích đến thế.

Sau khi cúp điện thoại, trong đầu cô vẫn không thể nào xua đi được âm thanh của anh.

Lời chúc "mơ đẹp" của anh giống như một ma chú, khiến cho cô tin tưởng và mong chờ trong đêm dài đằng đẵng, chắc chắn cô sẽ có 1 giấc mơ đẹp.

**

Nguyễn Thanh Ngôn đi công tác rồi, cho nên Lâm Kiều vẫn ở lại tiệm đàn giúp đỡ. Trong giờ làm việc, khách đến mua hàng không nhiều, nhưng lại xuất hiện một người bạn đã lâu không gặp.

Khi Hứa Trí Thịnh dẫn một chú chó to đến tiệm, Tiểu Mi hét to chạy tới, "Đây là Long Xám đây mà, em nhận ra được!!"

"Thằng nhóc đó mỗi lần đưa chó đến là tôi biết không có chuyện gì tốt mà." Hứa Trí Thịnh đưa Long Xám cho Tiểu Mi, than phiền, "Lần này đi công tác không biết khi nào trở về."

Vu Niệm rót cho anh một tách trà nóng, "Không phải là nửa tháng sao?"

"" Mới uống được một nửa, tay anh dừng lại, về mặt Hứa Trí Thịnh kinh ngạc nhìn cô, "Sao cô lại biết?"

Vu Niệm chỉ Cố Sương Chi, "Chính miệng Long Xám nói với tiểu Chi mà."

"Nói với tiểu Chi hả?" Hứa Trí Thịnh trợn mắt kinh ngạc nhìn Cố Sương Chi ngồi trong góc.

"Sao vậy?" Cố Sương Chi cảm thấy một ánh mắt nóng rực nhìn về phía mình.

"Không." Anh cười nói "Không có gì, tốt lắm."

"Ồi Xám dễ thương quá." Tiểu Mi không nhịn được ôm đầu nó vuốt ve, "Em phải chụp một tấm, share lên nhóm tình địch của em mới được."

Vu Niệm nhắc nhở, "Chụp thì chụp, nhớ đừng để lộ vị trí đó."

"Okie, chị yên tâm đi ~" Tiểu Mi trả lời, lấy di động từ trong túi xách ra.

Ai ngờ màn hình vừa nhắm ngay mình và Long Xám, Boss đã sợ tới mức nhảy dựng lên, chạy loạn khắp phòng, suýt tí nữa làm rớt mấy cây đàn tranh, khiến cho bà chủ Vu Niệm sợ thót cả tim.

"Ấy!" Hứa Trí Thịnh vội vàng buông tách trà, "Tôi vừa định nói, đừng chụp ảnh nó, con này sợ nhất là bị chụp ảnh."

Anh dở khóc dở cười đứng dậy bắt con chó lại, Long Xám chạy một vòng, cuối cùng chạy tới bên cạnh Cố Sương Chi.

Cố Sương Chi cẩn thận vươn tay, chạm đến cái đầu mềm mại và một đôi tai đang dựng thẳng lên.

Long Xám nghịch ngợm trốn phía sau lưng cô, giống như đã tìm được chốn tránh mưa bão.

"Mày là Long Xám?" Cô cúi đầu hỏi nó.

Tựa như nghe thấy tên mình, Long Xám ngoan ngoãn ngẩng đầu "gâu" một tiếng.

"Mày ngoan quá!"

Không giống chủ của mày tí nào, cô thầm nghĩ.

**

Hứa Trí Thịnh thấy mọi chuyện đã ổn, nên ngồi xuống uống một hớp trà, than nhẹ, "Cậu ta thì ngon rồi, xách cái đít không mà đi, để một đồng chuyện lại cho tôi"

"Chuyện gì?"

"Đợt câu cá lần trước, có cô gái thích cậu ấy, sau đó người ta quần lấy bà chủ hồ cá hỏi phương thức liên lạc, bà chủ bán đứng tôi." Hứa Trí Thịnh bắt đầu kể, "Mấy ngày nay, mấy cô gái này thay phiên nhau nhắn tin cho tôi, muốn bùng cháy mà."

Vu Niệm dở khóc dở cười, "Bọn họ làm cậu là Long Xám à?"

"Chứ còn gì nữa!" Anh oán giận, "Thằng này trước khi đi còn cười trên sự đau khổ của người khác, lúc đó tôi chỉ muốn đem số điện thoại của nó bán lấy tiền cho rồi."

"Bán cho em đi Hứa đại!" Tiểu Mi phấn khích đứng dậy.

"Bán cho em? Thế thì ngày hôm sau anh ấy không mở di động được luôn quá." Vu Niệm ghét bỏ nói.

"Cô nói xem chuyện này là sao hả?" Hứa Trí Thịnh xoa tay, lắc đầu bắt đầu kể.

Hứa Trí Thịnh lèm bèm cả buổi, cuối cùng chả ai thèm nghe, tản ra làm chuyện của mình, để lại anh dẫn Long Xám đi tản bộ.

Lúc anh gọi cho Nguyễn Thanh Ngôn, biết được anh ấy đã xuống máy bay an toàn, bây giờ đang ngủ bù, bị anh đánh thức nên tâm trạng không được tốt.

"Đoán thử xem vừa nãy mình ở đâu?" Hứa Trí Thịnh ra vẻ thần bí hỏi anh.

"Trại tạm giam "

"Khisao... sao là trại tạm giam hả?"

"Nghe giọng điệu say rượu này của cậu, không phải là hôm qua uống say rồi gây chuyện, mới nộp tiền bảo lãnh mới được ra à?"

Hứa Trí Thịnh nhú mày, "Biến đi!!"

"Là cậu kêu mình đoán mà..." Đối phương còn tỏ vẻ đứng lì hợp tình, "Nếu như cậu bị bắt thật, nhớ tìm người trông Long Xám cho tốt, nó không chịu đói được đâu."

"Cậu đủ rồi đấy!" Hứa Trí Thịnh bị anh chọc cho xì khói, cùng lớn lên với nhau, thế mà lại không bằng một con Husky.

Hứa Trí Thịnh hừ lạnh, không có cách, nên liền khai ra, "Mình vừa mới từ Viễn Cầm đi ra."

"Ồ." Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ giọng đáp, "Thì sao?"

"Mình vừa nghe được một chuyện không được hay cho lắm>"

"Nói đi"

Khỏe miệng Hứa Trí Thịnh gọi lên một nụ cười, "Người đi không bao giờ để lại dấu chân như cậu, thế mà lại thông báo ngày về cho tiểu Cố?"

"Có vấn đề gì hả?"

"Cái này còn chưa rõ nữa hả?" Hứa Trí Thịnh kinh ngạc hỏi lại anh, "Nguyễn Thanh Ngôn cậu khi nào đi mà biết ngày về chưa? Lần nào cũng kéo hành lý nói đi là đi, khi nào quay về lúc nào cũng là một câu đố, ngay cả trợ lý của cậu còn không biết, thế mà lần này cậu lại nói cho tiểu Cố?"

"Cậu sai rồi." Người bên kia ngáp một cái, cãi lại "Mỗi lần đi công tác mình đều báo cho Long Xám, không tin cậu hỏi nó thử đi."

." Hứa Trí Thịnh u oán nhìn con chó bên cạnh, thằng nhóc này ánh mắt long lanh, đáng vẻ không có kiên nhẫn.

Biết là giống này trời sinh đã ngáo đá như thế, nhưng mà nhìn cái mặt này, kèm theo giọng nói thiếu đòn của chủ nó, Hứa Trí Thịnh không thể chịu nổi.

Chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng là đây, anh oán thăm

"Còn có chuyện gì sao?" Người bên bờ kia đại dương nhắm mắt, "Không có thì mình cúp đây."

"Mau biến đi"

Hứa Trí Thịnh cúp điện thoại, lại mở ra đưa Long Xám nhìn, "Mày nhìn đi, đây là người gì thế hả?"

**

Tuyên truyền cho ca hội Noel bắt đầu rất sớm, thời gian trà chiều, Vu Niệm lôi kéo Cố Sương Chi giúp mình chọn một bài hát.

Tiểu Mĩ ngồi bên cạnh u oán ngồi cắt vải, nói: "Nếu Long Xám có thể đến ca hội thì tốt quá rồi ~~~"

"Em chờ anh ấy đến ca hội còn không bằng chờ đàn ông có thể sinh con." Vu Niệm không thương tiếc nói.

"Phụt!" Trong nháy mắt Tiểu Mĩ cười ầm lên, "Cái này được đó!"

Cố Sương Chi gạt đầu, "Không chỉ thế, phải để cho đàn ông mỗi tháng đều phải trải qua "mùa dâu""

"Mỗi tháng thì sướng quá rồi, mỗi tuần đi, một tuần có 7 ngày luôn."

"Ha ha ha ha được đó!"

Lâm Kiều ngồi bên cạnh nghe sồn cả tóc gáy, da gà nổi khắp nơi, cuối cùng thốt lên một câu, "Phụ nữ thật đáng sợ."

"Bây giờ cậu mới biết hả?" Vu Niệm cười to, ngoắc ngoắc cậu, "Lại đây uống trà nào, không có ai mua, cứ đứng trước cửa đi tới đi lui làm gì?"

Lâm Kiều cắt di động, mặt lo lắng, "Chị, mấy chị có nghe gì không? Chuyện Yan thứ hai."

"Ai thứ hai hả?"

"Yan, thần tượng của em, Nguyễn Thanh Ngôn"

"Là sao?"

"Hai ngày nay trên mạng có người đăng, nói nhiếp ảnh gia Nhật Bản Kio có phong cách rất giống Yan."

"Phong cách giống thì kỳ lạ lắm hả?" Vu Niệm nói, "Hơn nữa, chúng ta là dân ngoài nghề, vốn dĩ chả nhìn ra cái gì là phong cách."

"Kỳ lạ ở chỗ rất giống, mỗi một tấm hình đều giống, nhưng không giống nhau như đúc."

Tiểu Mĩ chưa nhìn đã thiên vị thần tượng của mình, "Không hổ danh là fan trung thành của Long Xám nhà tôi."

"Hôm nay đối phương thanh minh, bảo là không biết Yan là ai." Cậu buồn bực hỏi Vu Niệm "Chị nhìn xem có giống không?"

Vu Niệm sờ cằm, gạt đầu nói: "Đúng là rất giống, nhưng chị cũng không hiểu cho lắm."

Cố Sương Chi chống đầu, nhăm chán hỏi, "Hai người này ai chụp đẹp hơn?"

"Cái này khó mà nói được" Lâm Kiều cau mày, do dự nói.

"Đương nhiên là Long Xám chụp đẹp hơn rồi! Đồ dỏm kia chỉ bắt chước thôi, không hề có tinh túy." Tiểu Mĩ nháy mắt liền hóa thân thành trinh thám, nhìn hai tấm ảnh chụp bình luận.

"Em thì biết cái gì." Vu Niệm chỉ chỉ một tấm trong đó, "Chị thấy tấm này Kio chụp có vẻ đẹp hơn."

Nhìn hai người đang tranh chấp không ngừng, Cố Sương Chi đầu hàng, "Thôi quên đi, mình đi tập đàn đây."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hy Lạp ba mặt giáp biển, hoàng hôn ở Santorini, ánh trời chiều len lỏi qua những căn nhà màu trắng nằm san sát nhau.

Những hạt bụi li ti chuyển động trong ánh nắng chiều, là thứ duy nhất không chịu an phận ở nơi đây.

Nguyễn Thanh Ngôn ngắm nhìn nước biển trong xanh từ từ chuyển thành xanh thẫm, lại bị ánh nắng thay thế, vô tình gạt đi khái niệm giữa không gian và thời gian.

Phóng tầm nhìn ra xa, trên bờ biển có người chụp ảnh cưới, một đôi vợ chồng già ngoài 50. Cô dâu với làn da bánh mật, đáng vẻ thướt tha, mỉm cười đầy ngọt ngào, khăn voan xinh đẹp nhẹ nhàng tung bay trong ánh trời chiều. Mà chú rể mặc âu phục đứng bên cạnh mang vẻ mặt đầy cung chiều nhìn bà, ánh mắt vô cùng chuyên tâm, giống như trên thế gian này chỉ còn lại hai người bọn họ, cùng với ánh hoàng hôn trên hòn đảo thiêng liêng thế này.

Cảnh tượng tuyệt mỹ thế này bất ngờ kích thích đến anh.

Khung cảnh, cấu trúc, ống kính, sắc thái, cân đối. Nguyễn Thanh Ngôn luôn có khả năng chụp lại những khoảnh khắc mà mình muốn lưu giữ nhất trong nháy mắt.

Nói theo lời Hứa Trí Thịnh thì là anh lại ngứa tay rồi.

Không thể không ngứa tay, anh bẩm sinh đã là một người thích sưu tập hình ảnh và truyền bá cái đẹp.

Một người lữ hành đi đi rồi lại dừng, đi đến đâu tính đến đó.

Khi anh gặp được những con người, những sự việc tuyệt vời, anh sẽ chụp ảnh để lưu giữ lại, rồi đi đến lịch sự hỏi người ta có thể lưu lại được không. Nếu đối phương thích ảnh chụp của anh, anh liền ghi lại địa chỉ email, sau khi kết thúc chuyến đi sẽ gửi ảnh đến cho bọn họ.

Mà tình huống lần này lại khác, hôm nay anh mang theo máy chụp bằng phim.

"Nếu như các bạn không ngại, có thể đưa tôi địa chỉ." Anh không biết liệu họ có mắng mình một trận hay không, "Tôi bảo đảm, ảnh chụp sẽ không khiến các bạn thất vọng."

Hai vợ chồng mờ mắt nhìn nhau, khép khéo mắt nhắm nheo mỉm cười rồi nói với anh bằng một giọng Anh rất chuẩn, "Cảm ơn cậu, chàng trai trẻ, cậu có giấy bút không?"

"Dĩ nhiên." Nguyễn Thanh Ngôn lấy giấy bút trong balo ra đưa cho cặp vợ chồng trung niên này, không quên chúc một câu, "Chúc cho hai người thiên trường địa cửu."

Hai người liên tục cảm ơn, nhưng người chụp hình đứng cạnh họ lại trừng to mắt nhìn anh, "Tôi đã thấy anh trên tạp chí ảnh có phải là Yan không?"

Anh mỉm cười xoa cằm không phủ nhận.

"Oh my god!" Người chụp hình trẻ tuổi vỗ vỗ đầu mình, rồi lại nói với hai vợ chồng, "Chúng ta thật may mắn, đây là nhiếp ảnh gia nổi tiếng từ Trung Quốc, anh ấy là thiên tài nhiếp ảnh, đã từng đạt giải ở cuộc thi Chụp ảnh chân dung của Hasselblad. Con dám cá, không một ai là fan nhiếp ảnh mà không biết đến tên của anh ấy."

Đôi vợ chồng ngạc nhiên mở to miệng, vốn dĩ họ còn có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ lòng nghi ngờ đã hoàn toàn biến mất.

Người chụp hình kia lấy tay lau vào quần áo của mình, thật cẩn thận bắt tay với thần tượng, "Rất vui khi gặp được anh, sau khi quay về tôi sẽ kể cho bạn bè của mình!"

Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc nhìn quanh, "Studio ảnh cưới của cậu chỉ có một nhiếp ảnh đến chụp thôi hả?"

"Yan, anh hiểu lầm rồi, tôi không phải là nhiếp ảnh gia, tôi chỉ chụp cho hai người này, mà đây cũng không phải là khách hàng của tôi." Cậu con trai vò mái tóc của mình, chỉ chú rể nói, "Đây là Kent, cha tôi, đây là vợ của ông ấy - Mario. À quên nữa, tôi là Heather, năm nay 20."

Nguyễn Thanh Ngôn lần lượt chào từng người, Heather nhìn thấy sự ngập ngừng trong mắt anh, cười to, "Có phải khiến anh khó hiểu đúng không, Yan?"

Hai người kia cũng mỉm cười, chú rể nói, "Mario là mối tình đầu của tôi, năm đó hai người chúng tôi biết nhau tại nơi này. Sau đó vì hiểu lầm mà chia tay nhau, suốt 30 năm trời bất vô âm tín."

"Mẹ tôi đã mất khi tôi còn rất nhỏ." Heather nói tiếp "Tôi biết cha không muốn tái hôn vì trong lòng ông vẫn còn hình bóng của mối tình đầu, tôi thấy ông hay hay len lén nhìn ảnh cũ của bọn họ."

Mario mỉm cười hạnh phúc, "Mấy năm trước tôi đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, không con không cái, ở trong viện phúc lợi dạy học cho bọn trẻ. Tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến có thể gặp lại Kent."

"Bọn họ vốn dĩ phải ở bên nhau, chỉ là hơi muộn một tí mà thôi." Cậu thanh niên tóc vàng mắt xanh tuổi 20 rất bình thản, "Tôi hy vọng cha mình hạnh phúc."

"Trên thực tế bọn họ đúng là rất hạnh phúc." Nguyễn Thanh Ngôn hạ mắt, nhìn họ nắm chặt tay, 10 ngón tay đan vào nhau.

Đứng trong gió nhẹ của hoàng hôn ấm áp, lắng nghe chuyện xưa của người khác, khiến cho lòng anh cảm thấy vừa ấm áp vừa mềm mại.

Cùng tản bộ dọc bờ biển với gia đình họ, trong đầu Nguyễn Thanh Ngôn bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt với nét cười như tranh vẽ. Khóe miệng cô cong lên thành một độ cong nhỏ, tựa như bờ biển của hòn đảo thiêng liêng này.

"Như vậy quá tốt rồi, đúng không?" Heather nói với người đang mất tập trung là anh đây.

"Đúng vậy." Anh nói, "Đi dạo một hồi lại nhớ đến điểm xuất phát của nhân sinh."

"Có người nói, cuộc đời này người nào có thể nhìn thấy được chân trời thì sẽ rất hạnh phúc. Anh thấy sao, Yan?"

"Tôi quen một người bạn." Anh nói, khóe môi không tự giác gọi lên một nụ cười, "Cô ấy không nhìn thấy, dù là đường chân trời hay là cung vàng điện ngọc cũng vậy, đối với cô ấy chỉ là một màu đen. Tôi nghĩ, nếu tôi hỏi cô ấy câu này, chắc chắn sẽ bị mắng không còn xác mắt."

"Ha ha" Heather cười to, "Cô gái vừa đáng thương lại khủng bố ấy là người trong lòng của cậu ư?"

Cậu ấy không nói "lover" mà là "beloved", khiến cho Nguyễn Thanh Ngôn càng có cảm tình với cậu thanh niên này.

Nhưng anh không nói gì về vấn đề đó, hạ tầm mắt suy nghĩ một lát, sắc trời chậm rãi chuyển màu.

Heather muốn mời anh ăn tối, thế nhưng anh lại từ chối.

Chào tạm biệt gia đình hạnh phúc ấy, trong lòng Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua.

Tiếng chuông báo thức từ di động vang lên theo múi giờ Trung Quốc, sắp sáng rồi. Than nhẹ, anh lại cất di động vào túi.

**

"Khi mắt anh không nhìn thấy, anh có thể thấy những thứ mà người khác không nhìn được."

"Anh thử lắng nghe tiếng gió xung quanh đi, tiếng gió thổi qua lá cây, anh thậm chí còn có thể tính được quỹ đạo lá cây rụng từ trên cành xuống..."

"Khi mọi người ngừng nói, anh có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ."

"Em có được nhiều thứ như thế, tiểu Sương Chi, vì sao em lại không vui chứ?"

Vì sao lại không vui?

Từ đó đến giờ, cô đã nghĩ rằng mình đã sớm quen với bóng tối tĩnh lặng, lần nào nghĩ đến những lời ấy cũng đều khiến cho cô được an ủi.

Lời nói trong ký ức kia tựa như một hồ nước yên ả, lí trí, bình tĩnh, không mây may gợn sóng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cô đã tự thôi miên bản thân mình, muốn quên đi nụ cười vô cùng quen thuộc trong ký ức.

Mãi đến vài năm sau, anh đột nhiên gọi điện báo tin, nói với cô rằng anh sắp kết hôn. Tâm trạng vốn bình tĩnh như nước hồ, lặng lẽ gợn lên một cơn gió se lạnh.

Sóng gió không ngừng, bóng người trên mặt nước yên ả rốt cục bắt đầu dao động, dần trở nên mơ hồ.

Mà cái tên ấy theo đó lại hiện lên trên mặt nước, Ngô Mặc.

Anh sắp kết hôn, là chuyện tốt.

Nhưng sao lại mời cô?

Ngón tay tùy ý gõ gõ lên màn hình di động, Cố Sương Chi lâm vào trầm tư.

Trước khi mù cô còn tràn đầy tin tưởng lập ra kế hoạch, phải thi vào trường đại học của anh.

Mười chín tuổi, vốn là thời gian hưởng thụ thanh xuân tươi đẹp, cô hỏi anh có thể chờ cô được không.

Lúc đó anh nói, anh sẽ mãi chờ em, tiểu Sương Chi.

**

Tiểu Sương Chi, tiểu Sương Chi thanh này cứ vang lên lặp đi lặp lại trong đầu, phiền quá đi mất.

Cố Sương Chi lăn lộn trên giường mấy vòng, lúc ngồi dậy, khuỷu tay vô tình ấn vào bàn phím di động.

Trong chớp mắt, di động trong chăn đã truyền đến một giọng nói, "Bạn đang gọi số 30137"

".."

Gọi số nào Cô sợ tới mức xốc chăn lên, dựa vào âm thanh vang lên mà sờ soạng khắp nơi.

Khi vừa chạm đến di động, bỗng truyền đến một giọng nói vô cùng trầm thấp. "Alo"

Chỉ cần một câu thôi, Cố Sương Chi liền biết người bên đầu dây bên kia là ai.

Cái người chỉ cần ho một cái liền khiến fans dậy sóng - Lông Xám đại thần.

Xấu hổ thu lại bàn tay định tắt điện thoại, Cố Sương Chi than nhẹ một tiếng, giải thích ngắn gọn, "Tôi gọi lộn số, không có gì hết, cúp nha."

"Này, đợi tí!"

Bàn tay lại một lần nữa thu lại, "Có chuyện gì?"

"Tôi vừa mới nghĩ cô đã ngủ." Nguyễn Thanh Ngôn cố gắng không để lộ ý vui vẻ trong giọng nói của mình, "Vừa nãy mém tí nữa là gọi cho cô rồi."

""

"Tôi mới ngắm mặt trời lặn ở Santorini, bỗng nhiên nghĩ đến, sau này sẽ dẫn cô đến xem."

"Anh này còn tự ý quyết định đấy à." Cố Sương Chi cười, nói, "Tôi không đồng ý."

Trong di động truyền đến âm thanh trầm thấp, "Chờ đến khi cô nhìn thấy ảnh của tôi, nhất định cô sẽ đồng ý ngay."

Cô cũng không cãi lại, hỏi anh, "Anh định gọi cho tôi là muốn nói chuyện này hả?"

"Đúng"

""

"Còn một việc nữa"

"?"

"Lần trước tôi có nói, đối với tôi ông kính quan trọng hơn ánh mắt." Anh cúi đầu, yếu ớt cười khẽ, "Câu này tôi xin thu hồi."

Anh vẫn còn nhớ cái vấn đề nhàm chán này?

**

Cố Sương Chi hài lòng gật đầu, "Xem ra chỗ anh đang ở rất đẹp?"

"Chính là thấy được những thứ mà ông kính không thể nào nhìn thấy."

"Gặp ma hả?"

Khung cảnh trò chuyện vốn dĩ rất có ý thơ, lãng mạn, lại bị câu nói của cô làm vỡ tan tành.

Nguyễn Thanh Ngôn vẽ mặt trầm xuống, bất đắc dĩ nói, "Trong đầu cô có thể trang trí thêm vài món hường phần vào không?"

Cố Sương Chi nghe được sự do dự của anh, mắt sáng lên nở nụ cười, trong mắt mang theo chút giảo hoạt, hạ giọng nói, "Nói thế, làm tôi nhớ đến bộ phim kinh điển 'Quý Anh', rất hợp với tình huống hiện giờ của anh. Một nhiếp ảnh gia trẻ tuổi sau khi đi chơi với bạn gái rồi lái xe về nhà, trên đường gặp một cô gái xa lạ. Bạn gái muốn xuống xe giúp đỡ người đó, nhiếp ảnh gia ngăn cản cô, sau đó chạy thẳng về nhà. Từ đó về sau, cuộc sống của anh ấy xuất hiện rất nhiều sự việc quý dị. Ảnh anh chụp sẽ xuất hiện bóng dáng mập mờ của một cô gái, cổ của anh ngày càng mỏi, từng người bạn của anh lần lượt chết."

"Được rồi!!" Nguyễn Thanh Ngôn rốt cục cũng chịu không nổi, "Có thể nói chuyện khác được không?"

"Tôi không có chuyện khác để nói"

"Vậy ngủ đi"

"Ừ"

Kết thúc cuộc điện thoại ngoài ý muốn mang đầy ý xấu của mình, cô ngã lên giường cười to, nghĩ đến tối nay nhiếp ảnh gia có thể sẽ mất ngủ, bỗng dung cô lại có cảm giác mình đang cười trên nỗi đau của người khác.

Người ở bên kia bờ đại dương giãn đôi chân mày, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, ngày mai trời sẽ rất đẹp.

Lúc quay đầu định rời khỏi đó, hình ảnh một nhà ba người kia bỗng dung biến mất trong tầm mắt anh. Anh bắt gặp sờ sờ máy ảnh trong tay mình, gió đêm lạnh thổi qua khiến anh nổi cả mẩn da gà.

Bỗng nhiên cảm thấy, đôi lúc cô thật là xấu mà.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đêm Giáng sinh, tiệm đàn đã đóng cửa từ lúc chiều. Trước khi đóng cửa, Dao Dao đến đây tặng cho mỗi người một đóa hoa cát bằng giấy mà cô bé đã học ở lớp thủ công. Là hình hoa tuyết, nhưng mỗi người mỗi khác, thỏa mãn trí tưởng tượng ngây thơ của một đứa bé.

Vu Niệm đem giấy cát hoa dán lên cửa kính, nghiêng đầu nói với bọn họ, "Minh đoán năm nay thế nào cũng sẽ có tuyết rơi."

Cố Sương Chi mỉm cười: "Cậu dán hoa tuyết lên cửa, nói tuyết rơi là tuyết rơi, vậy dán tiền lên thì sẽ có mưa tiền hả?"

"Ha ha, cái này được đó!" tiểu Mi bắt đầu suy nghĩ lung tung "Vậy em sẽ dán một ảnh Long Xám lên cửa, thế thì sẽ có mưa Long Xám thôi!"

"Dán anh ấy lên cửa..." Cố Sương Chi không nhịn được suy nghĩ, bỗng nhiên bật cười "Đề trừ tà hả?"

"Chị tiểu Chi, sao chị lại nói Long Xám như thế! Người ta trai xinh giọng hay, thế mà đem trừ tà là sao?"

"Trai xinh giọng hay" Vu Niệm lau mồ hôi lạnh, "Ngốc bạch ngọt?"

Lâm Kiều khó hiểu, "Em bắt đầu nghi ngờ liệu Yan mà em biết và Long Xám mọi người đang nói đến có phải cùng một người hay không"

Đêm Giáng sinh đối với Cố Sương Chi cũng không khác gì ngày bình thường, cùng ăn cơm với Vu Niệm, sau đó Vu Niệm ra phòng khách chuẩn bị cho ca hội. Nhưng theo lời Cố Sương Chi nói, Giáng sinh thì có ai ngồi nghe ca hội đâu chứ, cô đơn quá rồi.

"Trên đời này vốn có rất nhiều người cô đơn mà." Vu Niệm lúc nào cũng nói lí lẽ, "Nhiệm vụ của mình chính là đem ấm áp đến cho những người cô đơn."

"Đem tặng ấm áp." Cố Sương Chi nhịn không được trêu chọc, "Thế tặng tiền có phải hơn không?"

"Phăng!"

Thế nên cô cầm gậy đi ra cửa.

"Cậu đi đâu đó?"

"Đi ra ngoài xối, có việc, lát nữa về."

"Một mình cậu ổn không đấy? Có cần mình đi cùng không?"

"Không cần, cậu lo hát đi."

"Được rồi, đi sớm về sớm, đừng đi xa quá, có gì nhớ gọi cho mình."

Từ cổng khu chung cư đi ra khoảng mấy phút, sẽ gặp một quảng trường rất đông vui. 7 giờ tối, nhiệt độ đã hạ xuống rất nhiều.

Cố Sương Chi vui cả gương mặt vào khăn quàng cổ, đầu đội mũ lông màu trắng, chậm rãi thở ra một hơi dài.

Cô biết, đứng dưới thời lạnh thế này, tùy tiện thở ra vài hơi cũng có thể hóa thành sương, rồi lại biến mất trong gió lạnh. Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh ấy lại khiến cho tâm trạng cô rất tốt.

Lững thững bước xuống quảng trường, xung quanh tràn ngập những bài hát Giáng sinh vui vẻ. Ông già Noel bước đến bên cạnh cô, mở bao quà màu đỏ, "Giáng sinh vui vẻ nhé cô gái! Nào, hãy nhận lấy một phần quà dành tặng mình đi nào!"

Cố Sương Chi không hưng phấn như những cô gái khác chọn những món quà màu sắc sặc sỡ, cô chỉ tùy tiện lấy ra một gói nhỏ, gật đầu mỉm cười với ông già Noel, "Cảm ơn, Giáng sinh vui vẻ!"

Ông già Noel vui vẻ chạy đi chỗ khác, Cố Sương Chi đứng tại chỗ, mặc cho thời gian trôi qua.

Mãi đến khi hộp quà trong tay bị lấy mất, bên phải truyền đến một tiếng cười khẽ, còn có giọng nói vô cùng quen thuộc: "Tặng cho tôi hả?"

Giọng nói vô cùng êm ái, mọi người đều nói mỗi khi anh hát cổ phong, rất giống phong cách của một công tử nhà giàu thời xưa, hoặc giống như tài tử đầy bụng kinh sách đi ngao du khắp nơi.

Nhưng Cố Sương Chi cảm thấy, giọng anh tựa như tiểu thư sinh trong truyện "Liêu trai", luôn gặp phải ma quỷ.

Cô bỗng nở nụ cười, "Anh thích thì cứ cầm đi."

"Cô đặc biệt chuẩn bị cho tôi, đương nhiên là thích rồi."

".."

"Sao không chờ bên trong, không lạnh hả?" Nguyễn Thanh Ngôn nắm lấy cánh tay cô, dẫn cô đi về phía cửa hàng, "Đợi lâu chưa?"

Cô không nghĩ ngợi liền đáp, "5 năm"

"...lúc tôi gọi hình như mới hơn 6 giờ thôi mà?"

"Không biết thời gian." Cô quyết định muốn tán gẫu với anh "Tìm tôi làm gì?"

"Tôi nói Giáng sinh sẽ về." Nguyễn Thanh Ngôn nhìn cô, giọng nói mềm mại, "Tôi nay mới kết thúc công việc, còn bay mười mấy tiếng trở về, bây giờ mới có thể đón giáng sinh với cô."

"Nhưng quan trọng là, tôi đâu có cho anh đón cùng." Cố Sương Chi bắt đầu dĩ, bó tay với trình tự quyết định của anh chàng này.

Nguyễn Thanh Ngôn suy nghĩ, khóe miệng nở nụ cười, "Nhưng cô vẫn ra đây đây thôi."

Cố Sương Chi giải thích: "Là vì Niệm Niệm đang tổ chức ca hội, tôi không muốn làm phiền cô ấy."

"Ca hội?" Anh nhú mi, xúc động nói, "Thật đáng sợ."

"Đúng, đúng, đúng, chỉ có "Hội leo cây" mới là gu của anh đó Long Xám leo cây à." Cô cúi đầu, vui mặt vào khăn quàng, trong mắt không giấu được nụ cười.

"."

**

Tiếng người ồn ào trong hẻm, vài năm nay, trong hẻm này mọc lên rất nhiều quán cà phê nhỏ và quán bar. Bóng đêm như say lòng người, anh cẩn thận che chở đưa cô đi qua đám người ồn ào.

Nửa tháng không gặp nhau, lúc này nhìn thấy cô lẻ loi đứng dưới cây thông Noel, đáng vẻ mơ màng, nhưng lại đẹp hơn so với những người mẫu vẽ mặt hào hứng trong ông kính.

Đôi mắt vô hồn là thế, lại khiến tâm hồn anh ngẩn ngơ.

Khi đó anh nghĩ, anh có thể làm gì cho cô?

Cô cần gì?

"Cô có muốn nghe tôi hát không?" Anh ngập ngừng mở lời, trong lòng giống như đang đứng trên mạn thuyền, rung trái lắc phải, "Nghe bao giờ chưa?"

"Sao lại chưa nghe được chứ, dù không muốn cũng bị bắt nghe mà." Giọng nói bắt đầu dĩ, nhưng ánh mắt tràn đầy ảm áp, "Ồ đây hả?"

"Đi theo tôi."

Trong ấn tượng của Cố Sương Chi, quán bar phải là nơi xa hoa trụy lạc, nhưng quán bar này lại không ồn ào như cô nghĩ. Không biết có phải vì người trên sân khấu là anh, là Long Xám nổi tiếng ở giới cổ phong, còn là nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới yêu thích sự tự do hay không.

Mặc kệ lúc này người trên sân khấu là ai, đều khiến cho cô cảm thấy yên bình trong hỗn độn.

Cố Sương Chi nghiêng nghiêng đầu, hướng về phía âm thanh đang phát ra.

"Alo? Có nghe thấy không?" Lời đạo đầu giống như những lần hát trên YY của anh.

Vẫn có vài âm thanh nho nhỏ xung quanh, đều rơi vào đôi tai nhạy bén của cô.

"Má ơi, vừa đến đã gặp trai đẹp, hôm nay hên thế nhỉ!"

"Giọng nói cũng hay nữa, đúng là gu của tôi mà."

"Đừng nói nữa, anh sắp hát rồi kia."

".."

Anh ngồi trên ghế giữa sân khấu, ngón tay thon dài cầm lấy micro, không trò chuyện gì nhiều, "Xin hát một bài cũ, Christmas in my heart".

Không có nhạc đệm rực rỡ, chỉ có một người đánh đàn guitar của quán bar cùng với dàn nhạc đơn giản.

Cố Sương Chi biết sở trường của anh là cổ phong, nhưng không ngờ anh hát tiếng Anh lại hay đến vậy.

Khách ở quán bar chưa từng gặp mặt, từ lúc anh cất giọng hát đều rất ấn ý giữ yên lặng.

Anh vừa hát câu đầu tiên, Cố Sương Chi giật mình, ngón tay cầm cái ly đang lắc lắc bỗng chốc cứng lại.

‘Every time we say goodbye

There's something breaking deep inside

I tried to hide my feelings to keep myself controlled

But somehow I can't deny what's deep inside my soul

I've been always on the run

So many different places, having fun

But like a river always knows just where to flow

Now that December comes I feel like coming home

It's Christmas in my heart

When I'm with you

No matter where we are or what we do

Tomorrow may be grey

We may be torn apart

But if you stay tonight

It's Christmas in my heart’

‘Mỗi khi chúng ta nói lời tạm biệt

Có điều gì tan vỡ sâu thẳm trong lòng

Anh cố che giấu cảm xúc để có thể kiểm soát được mình

Nhưng bằng cách nào đó, anh không thể phủ nhận những điều sâu kín trong tâm hồn

Anh lúc nào cũng như là đang chạy xô vậy

Đi nhiều nơi khác nhau để tìm kiếm niềm vui

Nhưng như một dòng sông luôn biết chảy về đâu

Giờ đây tháng 12 đến, anh cảm thấy như mình đang trở về nhà

Mùa Giáng Sinh trong tim anh

Khi anh bên em

Chẳng cần biết chúng ta ở đâu hay làm gì

Ngày mai có thể xám xịt

Chúng ta có thể chia lìa

Nhưng nếu em ở lại đêm nay

Đó sẽ là Giáng Sinh trong tim anh”

(loidichaihat360.com)

**

"Wow ~~~" Bài hát kết thúc, dư âm giọng hát dịu dàng vẫn còn, dưới sân khấu liên tiếp vang lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Anh hạ ghế, kè sát vào micro nói, "Giáng sinh vui vẻ, Cố Sương Chi!"

"Encore! Encore! Encore!" Không đáp lại tiếng khen ngợi, Nguyễn Thanh Ngôn nói xong câu đó, mỉm cười gật đầu bước xuống sân khấu.

Khi cảm thấy có người ngồi xuống chỗ đối diện, Cố Sương Chi lại nghe được mấy người ngồi đằng xa thảo luận.

"Sao hóa ra là có bạn gái rồi."

"Bạn gái lại bị mù."

"Tôi thấy người đàn ông này chắc phải có chỗ thiếu hụt, nếu không sao lại yêu người mù?"

"Này, người ta không được yêu thật lòng hả?"

."

Sau đó là một trận cười khúc khích, đâm vào lòng cô.

"Hát thế nào?" Người đối diện đang chờ được khen.

Cô hơi nhú mồm, chỉ nói: "Tôi nghĩ anh chỉ biết hát công tử âm*."

*Mình không biết từ này nghĩa là gì, cao nhân nào đi ngang nếu biết xin giúp đỡ ạ

"Công tử âm?" Nguyễn Thanh Ngôn nghĩ nghĩ, không thích cho lắm, "Tôi rõ ràng là thái tử âm."

"Anh thôi đi" Cố Sương Chi không có hứng nói đùa, tay chống đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

"Cô sao vậy?" Anh nghiêng đầu, suy nghĩ xem trong đôi mắt ấy đang ẩn giấu điều gì.

"Không có gì."

Cô không nói, anh cũng đành thôi.

Nhưng không hiểu sao anh nhìn ra được cô có hơi mất tự nhiên, liền vạch trần cô, "Có phải muốn về rồi không?"

**

Lúc ra khỏi cửa, Cố Sương Chi cảm thấy có gì đó rơi trên mí mắt.

Chớp chớp mắt, vật đó liền rơi xuống.

"Tuyệt rồi." Nguyễn Thanh Ngôn giúp cô sửa lại khăn quàng cổ, lúc tay anh nhẹ vòng qua cổ, cô ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng.

Cố Sương Chi không khỏi nhớ đến chuyện hồi chiều Vu Niệm dán hình lên cửa kính, nguyện vọng của cô ấy hình như đã thành sự thật. Lúc đó tiểu Mỹ còn muốn dán Long Xám lên cửa, chắc chắn sẽ có mưa Long Xám. Cần thận nghĩ lại, anh ấy vừa xuống mây bay, cũng coi như là từ trên trời rơi xuống.

"Cười gì thế?" Nguyễn Thanh Ngôn hỏi.

Cô vội vàng thôi không cười nữa, giả vờ bình tĩnh, "Không có."

Anh thờ dài, "Tôi cảm thấy không hiểu, rốt cục là trong lòng cô đang chứa gì thế?"

Hai tay nhét túi áo, Cố Sương Chi quyết đoán nói, "Không chứa gì hết, giống hệt phía trước tôi, tối đen như mực."

"Tôi không tin."

"Không tin?" Cô nhú mồm, ánh mắt lóe lên chút giảo hoạt, đôi mắt đảo một vòng, nói: "Vậy anh nhắm mắt lại đi cùng tôi một đoạn đường thử xem."

Anh gật đầu đồng ý, nhìn một vòng, bảo cô đứng đây chờ một lát. Lúc chạy về, trên tay anh cầm một nhánh cây khô.

"Ok, tôi cũng có gây nê." Nguyễn Thanh Ngôn khua khua cái nhánh cây đo thử độ dài, Ok vừa đủ.

Người ở bên ngoài hèm thưa thớt, tách ra khỏi đường lớn đối diện, hai người dự định đi dọc bờ sông đến quây báo cách đó không xa.

Sau khi sắp xếp xong, Nguyễn Thanh Ngôn nhắm mắt lại, tay phải đặt lên vai trái cô.

Cô mặc rất dày, nhưng anh vẫn cảm thấy rất gầy. Khoác lên vai cô, anh có một cảm giác, chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng có thể thổi bay cô mất.

Vì vậy, hai người "mù" chậm chạp bước đi. Người mù thật đi phía trước rất quen thuộc, kẻ giả mù vịn vai cô lại bước đi một cách khó khăn.

Lúc ấy tuyết vẫn đang rơi, trong gió lạnh vài hạt tuyết bay vào mặt. Mới đi được vài bước, Nguyễn Thanh Ngôn bắt đầu lúống cuống.

Lúc trước đi cùng cô, vì suy nghĩ đến mắt cô cho nên cố ý đi chậm lại.

Nhưng lúc này, anh lại cảm thấy cô đi như bay, thậm chí còn có ý nghĩ muốn bảo cô đi chậm lại.

Trong không gian tối tăm vô tận, anh cảm giác được tiếng đập của con tim, trong bóng tối sinh ra cảm giác sợ hãi không nói được.

Nhánh cây trong tay không có đất dụng võ, học theo dáng vẻ mò đường của Cố Sương Chi hươ hươ vài cái, không mò được cái gì đành buông tha cho việc dò đường trong vô vọng.

**

Có vài cô bé học sinh đang trên đường về nhà, âm thanh khe khẽ truyền vào trong tai anh.

"Mấy cậu nhìn cặp kia xem, đẹp quá đi"

"Đáng tiếc đều là người mù"

"Ài, đừng chứ, thời đại bây giờ, đến người mù cũng tìm người yêu đẹp trai xinh gái là sao?"

"Con người thời nay, dù mù thì cũng cuồng cái đẹp."

."

Nguyễn Thanh Ngôn nhin không được bật cười, "Cô có nghe bọn họ nói gì không?"

Cố Sương Chi nhú mồm, "Tai tôi thính hơn tai anh đấy."

Bị mấy cô nữ sinh nói thế, anh bắt đầu nghi ngờ: "Không lẽ hai đứa mình thăm đến vậy hả?"

"Không, là đang diễn hài."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Mất gần cả 5 phút đồng hồ mới mò đến sạp báo, lúc Nguyễn Thanh Ngôn mở mắt ra, anh cảm thấy mọi vật ở trước mắt đều trở nên sáng sủa.

Dù là buổi tối, ánh sáng nhạt của đèn đường cũng rực rỡ đến thế. Đèn giao thông nhấp nháy xanh trên bức ảnh cho phép người đi bộ qua đường, người đàn ông vội vã băng qua đường gỗ tàn thuốc vào màn đêm, đốm lửa màu cam vạch ngang đêm đen, vẽ thành một đường parabol âm áp xẹt qua đôi mắt anh.

Nơi đây, ngay cả ánh sao thưa thớt âm đạm trong bầu trời đêm đen như mực cũng khiến anh cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Hèn gì cô lại thích ánh sáng.

Mà Cố Sương Chi đứng dưới rùng ánh đèn neon, đủ loại ánh sáng tự nhiên và nhân tạo bao lấy cô.

Cô đứng dưới phong cảnh như thế, ung dung nhìn, khoe môi nở nụ cười điềm tĩnh, hỏi anh cảm thấy thế nào.

Nguyễn Thanh Ngôn nghĩ nghĩ, không biết hình dung cảm giác này ra sao, cuối cùng đáp, "Rất... kỳ diệu."

Cô gật đầu, hỏi anh tiếp: "Có đáp án chưa, trong lòng đang nghĩ gì?"

"Đang nghĩ đến hình ảnh cả con đường." Nguyễn Thanh Ngôn cười nói, "Nếu không dựa vào đó, cá chắc tôi không dám bước đi một bước."

"Bởi vì anh vừa nhắm mắt lại, cho nên trong đầu vẫn còn ghi nhớ hình ảnh ấy." Cô bắt đầu đi vạch trần, "Khi thời gian đủ lâu, à không, không cần lâu lắm, chỉ hơn vài phút nữa, hình ảnh trong đầu anh sẽ ngày càng mờ hồ. Khoảng cách, phương hướng, trọng tâm, tất cả sẽ loạn cào cào lên. Rất nhanh, trước mắt anh ngoại trừ bóng tối thì chả còn lại gì cả."

Anh im lặng khoảng nửa phút, thu ánh mắt khỏi thế giới đầy sắc màu xán lạn, lại nhìn kỹ người đang rất bình tĩnh ung dung trước mặt, ánh mắt bắt gặp mông lung.

"Cô như vậy rất đẹp, đừng động, để tôi chụp cho cô một tấm."

"Đừng chụp!" Cố Sương Chi che mặt lại theo bản năng, "Tôi không thích chụp ảnh."

"Chụp một tấm đi mà, tôi cam đoan sẽ chụp cô thật đẹp."

"Thế cũng không được."

Anh cầm máy tìm góc chụp, cô mất tự nhiên trốn tới trốn lui, cánh tay bé nhỏ hươ trong gió lạnh.

Cuối cùng, Nguyễn Thanh Ngôn đành phải đầu hàng, "Được rồi, được rồi, tôi không chụp nữa, hứa luôn."

Bấy giờ cô mới chịu bỏ tay xuống.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn nụ cười tươi như hoa của cô, ngón tay dài nhẹ nhàng xẹt qua đôi tai đang đỏ bừng vì lạnh.

Chần chờ một hồi, anh cố ý ném ra một câu khó hiểu, "Lông Xám nói là nó thích em."

"Đùa tôi à, anh có thể nói chuyện với chó hả?"

"Không phải chó, là anh." Một câu nói khiến cả thế giới đều tĩnh lặng.

**

Vẫn là âm thanh trong trẻo quen thuộc ấy, mang theo cảm xúc nhàn nhạt, thế nhưng lại khiến cho tai Cố Sương Chi ù đi.

Câu nói không một chút đắn đo không phải chó, là anh.

Cô bỗng nhiên muốn cười, nhưng lí trí lại bảo rằng không nên cười trong lúc này.

"Cố Sương Chi." Rốt cục anh cũng gom đủ dũng khí.

"Hả?"

"Anh nói thật đấy."

."

"Đừng ngăn người, ít nhất cũng phản ứng lại chứ"

Cô mím môi, đáy mắt đen thẫm, giọng nói cứng ngắt nhả ra hai chữ, "Đừng đùa."

"Anh không đùa." Anh rất chắc chắn.

"Hai chúng ta không phải là người cùng thế giới."

"Anh có thể bước vào thế giới của em."

Cho dù có bất cứ lý do nào cũng không làm cho Nguyễn Thanh Ngón rút lui được, đây là quyết tâm của anh, từ lúc ở sân bay đã bắt đầu kế hoạch thắng thần với cô. Nửa tháng xuất ngoại, anh đi đến đâu cũng nhớ cô. anh chưa bao giờ có loại cảm giác ràng buộc này, xa lạ lại khiến người ta sợ hãi như thế.

Nhưng anh tiếp nhận rất nhanh, không gạt bỏ những hình ảnh và âm thanh đang tiến vào suy nghĩ anh một cách không lý do.

Cho nên anh đứng đây, hỏi cô có đồng ý không.

Cố Sương Chi rõ ràng đã bị anh dọa sợ, nghẹn đỏ mặt, ấp úng nói, "Không có khả năng, anh đừng nghĩ nhiều."

Nói xong, cô cầm gậy vẽ một đường trên mặt đất, vừa vịn tách anh ra một bên

"Đây là anh, còn đây là tôi." Cô cầm gậy chỉ chỉ hai bên, lời nói hùng hồn.

Nguyễn Thanh Ngón cô tình làm trái ý cô, bước một bước, qua khỏi ranh giới ấy, nhỏ giọng nói với cô, "Anh sẽ đến đây."

"" Cô nhàu mày, "Đến đây cũng vô dụng thôi."

Bên tai tràn ngập những lời nói châm chọc ở quán bar vừa nãy, những người đó nói, người tốt như thế, nếu không thiếu hụt chỗ nào thì sao có thể quen người mù.

Miệng đời thật đáng sợ.

Cô còn không thèm cân nhắc, theo bản năng cự tuyệt mọi giải thích của anh.

**

Nhiệt độ bên bờ chột chuyển lạnh, gió đêm giáng sinh mang theo vài bông tuyết, rơi lên má Nguyễn Thanh Ngón.

Cứ giằng co như thế cả đêm chắc chắn không có kết quả, anh rút cục tạm thời dừng lại, nhẹ giọng nói, "Tuyết lớn rồi, để anh đưa em về."

Ngay sau đó, đầu cô ong ong lên, thế giới không có ánh sáng của cô bỗng chốc mất luôn cả âm thanh.

Cô như một hồn ma được anh đưa về nhà, rồi lại đưa lên lầu.

Trên đường đi cô không dám nghĩ gì hết, sợ vừa nghĩ sẽ bị người cạnh bên phát hiện ra manh mối.

Nguyễn Thanh Ngón cũng im lặng cả đoạn đường, chỉ là vào lúc tuyết rơi trở nặng, anh nhẹ nhàng nói, không biết là đang nói với bản thân mình hay là nói với cô.

"Anh có thể đợi."

Lên lầu, mở cửa, tay nắm cửa như bị tĩnh điện, Cố Sương Chi chột rụt tay lại, nhảy ra sau.

Vừa đến mùa đông, cô tựa như một người nhiễm điện, đến đâu cũng bị giật.

Nguyễn Thanh Ngón khẽ cười, giữ chặt cô, đứng ngay cửa.

Anh muốn nói lại thôi, im lặng một lúc, rồi lấy một vật trong ba lô ra nhét vào tay cô.

Cố Sương Chi sờ sờ, nó là một chiếc hộp không lớn không nhỏ: "Cái này là gì?"

"Quà giáng sinh."

"Là cái gì?"

"Anh không phải là người biết chọn quà, anh cũng không biết em thích gì. Cho nên đi tìm thật lâu cũng không mua được quà thích hợp." Nguyễn Thanh Ngón nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cầm quà của cô lắc lắc, bên trong trĩu nặng.

"Có lẽ nó vô dụng với em... đây là ống kính đầu tiên anh mua trong đời, lúc đó khoảng mười mấy tuổi, sau khi đứng nhất toàn trường anh mặt dày vay

tiền mẹ. Anh đã dùng nó chụp rất nhiều ảnh, khi đó còn nhỏ, ảnh chụp còn non nớt. Nhưng mà tấm hình đầu tiên sau khi nhận ống kính này chính là chụp cho mẹ anh, cho nên bà ấy rất vui, bảo là không cần trả tiền nữa. Bên trong còn có một cuộn phim anh chụp cực quang, khi đó chưa tốt nghiệp đại học, một mình anh đi Canada. Rất đẹp, không cần chỉnh sửa tí nào."

"." Đến lượt cô không nói nên lời.

Âm thanh của anh không sáng khoải như xưa, lại nói thêm một câu, "Nếu không thích, em có thể vứt đi."

Cố Sương Chi không nói gì, gật đầu rất nhẹ, không biết nên nói "Cám ơn" hay "Tạm biệt."

Nguyễn Thanh Ngôn mở cửa ra giúp cô, rồi lại chào người đang ở trong phòng khách. "Xin chào Niệm Ngư."

"Anh?" Vu Niệm kinh ngạc, "Ặc..."

Cô lúng túng nhìn màn hình, đã có người bắt đầu bình luận, "Sao tôi lại nghe được tiếng của Long Xám nhỉ?" Ngay trước khi trên mạng bùng nổ, cô vội vàng tắt máy, chạy đến chào hỏi người vừa tới.

"Tôi không ở lại lâu đâu, còn phải ghé chỗ Hứa Trí Thịnh đón Long Xám về." Nguyễn Thanh Ngôn đặt một cái gói to ở cửa, bên trong có chocolate và bánh ngọt, anh không biết cái nào ngon, liền mua mỗi thứ một cái.

"Giáng sinh vui vẻ, tạm biệt."

**

Tiếng cửa đóng lại vang mạnh vào tai Cố Sương Chi. Cô nhẹ nhàng thở ra, bàn tay nắm chặt cây gậy cũng buông lỏng.

"Phắc, chuyện gì thế?" Vu Niệm kinh ngạc nhìn cô, "Hai người hẹn hò à?"

"Làm gì có."

"Thế sao anh ấy đưa cậu về? Trong tay cậu cầm gì đó? Vì sao mặt cậu không tốt lắm? Các cậu đi làm gì rồi?." Một tràng câu hỏi khiến cho Cố Sương Chi hoàn toàn ngơ ngác, đầu óc cô bây giờ đang đặc quánh, không động não được.

Nguyễn Thanh Ngôn đã nói, ống kính chính là mắt của anh. Nhưng bây giờ, anh lại tặng cho cô cái ống kính đầu tiên trong đời mình.

Còn cuộn phim kia nữa, mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng chỉ cần dùng tay miết vẫn có thể mượn được cả vùng trời trắng lệt của cực quang.

Anh đi rất nhiều nơi, gặp được rất nhiều người, nghe rất nhiều câu chuyện. Anh tặng phần tốt đẹp nhất và ban sơ nhất của mình tặng cho cô, lại nói mình không biết chọn quà.

Anh rõ ràng là người biết chọn quà nhất trên đời này.

**

Lâu rồi không gặp Sen nhà, Long Xám hôm nay rất vui vẻ, từ lúc lên xe đã nhảy nhót không yên.

Vừa về đến nhà đã chạy khắp nơi, chạy đến cạnh Nguyễn Thanh Ngôn lè lưỡi, cọ cọ chân anh.

Đêm nay trên người anh có mùi của cô đơn mất mát.

Nguyễn Thanh Ngôn ngồi xồm sồ sờ đầu mềm mại của nó, "Tao hình như thất tình rồi Long Xám."

Thất tình??

Long Xám ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

"Đừng nhìn, chó ngáo." Nguyễn Thanh Ngôn không vui, nhẹ nhàng đẩy đầu nó ra, "Dáng vẻ này của mày là đang cười tao hả?"

Long Xám.

Người ta trời sinh đã ngáo thế, biết làm sao được?

"Mày muốn an ủi tao hả?" Giọng anh mềm xuống, trung biểu cảm vô cùng đáng thương thê thảm với Husky ngáo "Lại đây cho ôm cái coi."

Không biết Long Xám nghe có hiểu không, thấy anh dang tay, nó thật thà chạy đến.

"Tách tách!"

“.”

Nội tâm Long Xám Phắc, không bao giờ... tin anh nữa! Đồ sen chết bầm!

**

Anh tắm rửa xong, mệt mỏi nằm trên giường, trên TV phát ra nhạc Giáng sinh.

Nguyễn Thanh Ngôn đang ủ rũ, không thể ngủ nổi.

Trên đầu giường đặt món quà Giáng sinh của cô, hộp màu đỏ, dây bạc, nằm dưới ngọn đèn ngủ dịu dịu.

Anh mở gói quà ra, trong hộp có một móc khóa gấu bông, là một con mèo mắt to đội nón đỏ.

Trên quần áo của mèo con có mấy chữ, anh không hiểu nghĩa là gì.

Tất nhiên, anh cũng không hiểu tại sao Cố Sương Chi lại tặng cái này cho anh.

Dù sao bây giờ anh chả muốn nghĩ nữa, thuận tay gắn con mèo lên ba lô mình.

Trong tiếng nhạc Giáng sinh êm ả bên tai như loáng thoáng vang lên lời nói.

“Hai chúng ta không phải là người cùng một thế giới.”

“Không có khả năng, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Đến đây cũng vô ích.”

“.”

Cố Sương Chi luôn như thế, chỉ cần chạm vào là lập tức xù lông. Giọng nói cứng ngắt, tốc độ nói nhanh, lời nói ngắn gọn, chỉ ra cô rất khẩn trương.

Anh đột ngột tỏ tình đã dọa cô rồi.

Hai tay đặt sau đầu, Nguyễn Thanh Ngôn nằm thẳng nhìn trần nhà ngẩn ngơ. Suy nghĩ xem có phải mình đã quá sốt ruột không?

Trong lòng anh rối bời, vừa buồn bực vừa bất lực.

Lăn qua lăn lại một hồi, anh vẫn không ngủ được.

Tắt đèn tắt TV, trong phòng chỉ còn lại một màu đen vô tận.

Có bài ca thế này: Anh không bao giờ hiểu được nỗi đau của em, giống như ban ngày không hiểu đêm đen.

Nguyễn Thanh Ngôn vươn tay trong bóng tối hư không, không thấy gì cả.

Vừa nãy đi cùng cô ở ven sông, ít ra mình còn nhắm mắt. Còn bây giờ, bóng tối khi mở mắt càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Trong nháy mắt anh đã hiểu ý của cô. Anh có lẽ đã ngắm nhìn quá nhiều cảnh đẹp trên thế giới này, khó mà hiểu rõ thế giới của cô.

Ban ngày không hiểu đêm đen, lại vẫn muốn dùng hết sức, dốc tất cả ánh sáng của mình truyền vào trong màn đêm vô tận.

Vậy đêm đen thì sao? Cô có hiểu không?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nguyễn Thanh Ngôn ngủ một giấc thẳng tới chiều thì bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Anh vốn định giả vờ không nghe thấy, nhưng đối phương lại vô cùng cố chấp, biết rõ anh đang ở nhà.

Anh biết ngay, trừ Hứa Trí Thịnh ra thì còn ai trồng khoai đất này.

Anh tiện tay mặc áo vào đi ra ngoài mở cửa, không nói một lời liền xoay người đi vào phòng ngủ ngã lên giường.

Hứa Trí Thịnh bất đắc dĩ đi sau anh bước vào nhà, tựa vào cửa hỏi: "Sao còn ngủ thế hả?"

"Tôi qua mình không ngủ được." Nguyễn Thanh Ngôn nằm bò trên giường, âm thanh yếu ớt.

"Làm gì?" Hứa Trí Thịnh quen tay đi vào kéo rèm cửa ra, ngay lập tức ánh nắng tràn ngập căn phòng, "Sao lại đổi rèm dày thế? Làm cả căn phòng tối om om."

Anh nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm, "Tôi om om tốt mà."

"Tốt cái gì mà tốt." Hứa Trí Thịnh ngồi lên sofa thở dài một hơi, "Hỏi cậu cái này, tôi qua cậu ở cùng Niệm Ngư hả?"

Người trên giường nhú mày, "Có gặp."

"Nói vậy là giọng nói lúc đang trực tuyến là cậu thật hả?"

"Mình không biết cô ấy đang trực tuyến."

"Đây không phải là trọng điểm." Hứa Trí Thịnh trừng to mắt, "Trọng điểm là, cô ấy livestream ở nhà, còn cậu thì tới nhà cô ấy??"

"Ồ, làm sao?"

"Hai người thân nhau thế à?"

"Không thân." Nguyễn Thanh Ngôn ho một tiếng, nhú mày nói toạc, "Đừng sốt ruột."

"Mình không sốt ruột."

"Không có ư?" Người nằm sấp trên giường hé mắt, "Vậy sáng sớm cậu chạy đến đây quấy rầy giấc ngủ người khác làm gì?"

"Sáng sớm?" Hứa Trí Thịnh khó tin nhìn chằm chằm đồng hồ trong phòng, "Sắp trưa tới rồi rồi anh hai à, mình đến tìm cậu ăn cơm, hôm qua đã nói rồi mà."

"À, mình quên mất."

"Nếu mình không lại đây, cậu lại định cho mình leo cây đấy hả?"

"Cũng không phải không có khả năng." Nguyễn Thanh Ngôn ậm ờ đáp, không có hứng tiếp chuyện.

Hứa Trí Thịnh nhận ra anh không tập trung, liền đùa, "Nhìn thái độ này của cậu, y chang đang thất tình."

"..."

"Nói nghe xem nào, chuyện gì xảy ra hả?"

Anh thở dài, cảm thấy một mình buồn bực, không bằng tìm người hỏi thử, thế là ngồi dậy, ung dung hỏi: "Hứa Trí Thịnh, cậu thấy mình thế nào?"

"," Hứa Trí Thịnh hít một ngụm khí lạnh, mắt mở to như chuông đồng trông vô cùng hoảng sợ, "cậu... không lẽ cậu"

"?"

"Không lẽ cậu thích mình?" Hứa Trí Thịnh ôm ngực lăm mầu nói, "Mình là trai thẳng nhaaa!"

"Cửa ở bên kia." Nguyễn Thanh Ngôn chỉ ra cửa, bình tĩnh nói, "Cậu đóng cửa lại giúp mình nhá."

."

Lễ giáng sinh, người đến tiệm đàn ít hơn so với ngày thường, nhưng đa phần chỉ đến ngắm chứ không có ý định mua.

Hai nữ sinh lúc trước lại đến đây, quần lầy Vu Niệm hỏi tin đồn livestream hôm qua có phải là thật không.

Vu Niệm vốn dĩ lười giải thích, giang hai tay ra, hất cằm về phía Cố Sương Chi: "Hai đứa hỏi cô ấy ấy, cô ấy biết rõ hơn chị."

Cố Sương Chi không có tâm trạng, tối hôm qua cô cũng mất ngủ cả đêm, không suy nghĩ gì, chỉ nằm trên giường với đầu óc trống rỗng.

Tối nổi cả ngày hôm nay cô cứ như u hồn, Vu Niệm gọi mấy lần cũng không đáp, còn ngơ ngác gầy đàn.

"Thôi quên đi, đừng chọc ẻm, hôm nay ẻm không được bình thường."

Tối qua sau khi giọng nói của Nguyễn Thanh Ngôn "đi lạc", đương sự có liên quan chẳng ai để ý đến nhưng trên mạng đã nổ ra một trận gió tanh mưa máu rồi, fan hai nhà của Long Xám và Niệm Ngư bắt đầu vừa yêu vừa hận chém giết lẫn nhau.

Mấy scandal này của Long Xám không phải là lần đầu tiên, lần trước "tiểu công chúa" trong giới Lục Lăng công khai tỏ tình trên weibo, huyền não ồn ào một trận, nhưng cả tháng sau Nguyễn Thanh Ngôn mới biết được, câu đầu tiên anh nói chính là: "Lục Lăng là ai? Có quan hệ gì với Tam Lăng 🌟?"

🌟 Tam Lăng: phiên âm của từ Mitsubishi, một thương hiệu xe nổi tiếng.

Lúc ấy Hứa Trí Thịnh và Tiểu Bạch cùng bóp tay thở dài, "Tam Lăng cái gì! Người ta là nữ thần đấy! Nữ thần chân chính đấy! 34E đấy!"

"34E là cái gì? Mình chỉ biết giá trị F, giá trị ISO, giá trị EV, giá trị"*

*F: khẩu độ, ISO: độ nhạy sáng trong chụp ảnh, EV: giá trị phơi sáng

"Đủ rồi!" Bọn họ không tin cái người suốt ngày toàn chụp mỹ nhân như anh mà không biết 34E là gì đâu nhé.

Nhưng mà hôm nay nhiếp ảnh gia kỳ quái ấy lại không xuất hiện.

Tối qua anh đem kẹo và đồ ăn vặt tới, vừa mới phát cho mọi người trong tiệm, mấy cô bé này vừa ăn vừa truy hỏi tới cùng, cuối cùng Vu Niệm không có ý tốt nói ra sự thật - đồ mà mấy cô bé ấy vừa ăn chính là quà của Long Xám đại thần mang từ nước ngoài về.

Vì thế, trong chốc lát tiếng hét chói tai bay đầy trời, người không biết còn tưởng chỗ này vừa mới xảy ra án mạng.

**

Tuyết rơi lác rác từ tối qua đến chiều nay, thời tiết Thượng Hải đa phần là lạnh ẩm, lạnh thấu xương.

Lâm Kiều nói, Cố Sương Chi chống gậy cả năm cho nên mua một cặp bao tay bằng len tặng cho cô.

Cậu tặng quà cho Tiểu Mỹ và Vu Niệm, không phải là hàng đắt tiền, nhưng đều được chọn lựa tỉ mỉ.

"Trong tiệm có đàn ông thật là tốt." Vu Niệm cảm khái, "Chị thật sự không muốn nhường em cho Long Xám đâu."

"Bà chủ chị yên tâm, em sẽ thường xuyên về đây hỗ trợ mà ~" Trên thực tế, mấy ngày này cậu đảm nhiệm việc mua cơm trưa và phụ giúp mấy việc vặt.

Tiểu Mỹ bày vẽ mê trai, "Đừng rồi, Long Xám đại đại có báo khi nào cậu đến tìm anh ấy chưa?"

"Chưa, chị Tiểu Chi bảo chờ tin của chị ấy."

Vu Niệm liếc sang Cố Sương Chi bên cạnh, "Tiểu Chi, cậu có hỏi giúp cậu ấy chưa?"

.. "Tình huống tối qua như thế, cô sao mà nhớ chứ."

Than nhẹ một tiếng, cô ngại ngừng nói, "Mình quên mất"

Tiểu Mỹ sốt ruột chắc một tiếng, "Ày, chị Tiểu Chi, chuyện trong tiệm chúng ta, sao chị lại không để tâm chứ?"

"Chuyện trong tiệm" Cố Sương Chi nhìn không được mà bật cười, nhưng bảo cô bây giờ gọi cho Nguyễn Thanh Ngôn, không bằng giết cô đi cho xong.

Vu Niệm không chút lo lắng phát phát tay, "Không cần gọi điện hỏi đâu, lát nữa chúng mình hẹn nhau đi liên hoan, đến lúc đó dắt Lâm Kiều theo là được."

"Thật hả?" Tiểu Mỹ kích động chạy qua. "Em có thể đi không bà chủ?"

"Lần nào mà không mang theo em?" Vu Niệm ghét bỏ đẩy tay cô ấy ra, "Vẫn như cũ, rụt rè chút, đừng dọa người khác."

"Nhất định nhất định!" Tiểu Mỹ giơ tay lên thề, "Em nhất định sẽ kiểm chế ước muốn dè Long Xám xuống!"

..

Mọi người thảo luận sôi nổi khiến Cố Sương Chi nở nụ cười. Thời gian mới có một tối thôi, cô còn chưa nghĩ xong sẽ đối mặt với Nguyễn Thanh Ngôn như thế nào.

Câu nói tối qua cứ lặp lại trong đầu cô, cô luôn cảm thấy không chân thật.

Anh ấy là Long Xám đại thần, nhiếp ảnh gia nổi tiếng Yan, thế giới của anh đẹp như thế, vì sao lại muốn tiếp cận một người đơn điệu, bị bóng tối vây quanh như cô?

Anh không phải là một người vì nhất thời cao hứng mà lấy tình cảm ra đùa, điều này cô tin. Nhưng vì tin nên mới thêm phiền.

Cố Sương Chi cô đây, đã mù nhiều năm, miễn cưỡng mới lo được cho cuộc sống của mình, cô có gì có thể cho anh?

Tình cảm là chuyện hai bên, cô không nên ích kỷ chỉ biết lấy đi mà không trả lại.

Cố Sương Chi suy nghĩ rất nhiều, thích hợp hay không, có thể hay không. Quanh đi quây lại vẫn không muốn chạm đến vấn đề đó.

Cô thích Nguyễn Thanh Ngôn ư?

Đáp án đơn giản như thế, sống động như thế lại bị cô kiên quyết giấu đi.

**

"Cà chua?"

"Ừ."

"Bơ?"

"Không ăn."

"Cà rốt?"

"Ừ"

"Xà lách?"

"Không ăn."

"Nấm?"

"Ăn"

"Thịt?"

"Không ăn."

".."

Văn Hoài thờ hồn hèn, kéo xe đẩy hàng dừng lại, nhìn người đang giúp đẩy xe như du hồn kia, bực bội mắng, "Long Xám đại thần, cậu muốn mua gì tự mình chọn không được hả?"

"Không được."

"Sao lại không được?" Văn Hoài ôm hai bắp cải trắng, chỉ người xung quanh, "Cậu nhìn đi xung quanh có hai thằng con trai nào cùng đi mua đồ như mình không?"

"Mình không thấy, không thấy." Nguyễn Thanh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu.

Văn Hoài sắp điên rồi, bước tới lột cái bịt mắt trên mặt anh ra, không thể tin mà hỏi, "Cậu lột cái này xuống là thấy mà?"

"Mình không lột." Anh nhúm mày, đeo bịt mắt lại.

"..."

Biết con người này quái dị, nhưng không ngờ lại quái thế. Văn Hoài nhìn anh từ trên xuống, tiện thể chịu đựng ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hình vẽ trên bịt mắt của anh là một cặp mắt to, ánh mắt khó chịu, đằng xa vẫn có người nhìn lại đây. Nhưng thật ra anh rất bình tĩnh, bịt mắt vừa che lại,

thế giới bên ngoài liền cách biệt với anh, ánh mắt người khác tìm tòi hiếu kỳ cỡ nào, bây giờ người khó chịu chỉ có người đi mua đồ ăn cùng anh - Văn Hoài.

Văn Hoài bây giờ đã hiểu, vì sao Hứa Trí Thịnh vừa mở cửa đã nóng lòng nhờ anh đi mua đồ ăn cho Long Xám, còn nói "mình có chuyện gấp."

Kết quả? Chơi với chó cũng được tính là chuyện gấp?

Anh biết mình bị chơi đùa, nhưng giờ thì biết cũng vô dụng, củ khoai lang bông tay này lại thúc giục anh đi lựa hoa quả.

"Rốt cục cậu đang chơi trò gì thế, nói mình biết được không? Mình cứ tưởng mấy cậu gọi tới để ăn tiệc lớn, chưa tan làm đã vội vàng chuồn đi, kết quả lại bị cậu kéo đi mua đồ ăn. Mua đồ ăn không nói đi, cậu lại bịt mắt mua đồ ăn là cái khi gì" Văn Hoài vừa chọn hoa quả vừa cắn nhai mãi.

Đến khi bên cạnh "bịch" một tiếng, sau đó kẹo "ầm ầm" rơi đầy đất.

"Trời ơi anh hai tôi ơi!" Văn Hoài hét lên, "Mới nửa phút không thấy cậu, cậu làm gì để giá kẹo ngã thế?"

Nhân viên gần đó chạy tới, nhìn kẹo rơi đầy đất mà không tiện oán giận, đành ngồi xổm xuống nhặt.

Nguyễn Thanh Ngôn buông xe đẩy ra, ngồi xuống theo, hai tay sờ soạn trên mặt đất hốt một nắm kẹo, dựng cái giá lên, tìm chỗ để kẹo vào.

Động tác của anh chậm chậm không được linh hoạt lắm, khiến cho nhân viên bán hàng tưởng anh là người mù, vừa thương hại vừa khinh bỉ Văn Hoài bên cạnh, nhỏ giọng nhắc nhở "Người gì thế, cũng không thèm giúp người mù."

Văn Hoài thấy mình rất oan ức, lần này lại biến thành thanh niên lạnh lùng thời đại mới "không trông kỹ người mù làm giá kẹo bị đụng ngã, sau đó lại không chủ động nhặt"

Anh bức bối trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Mình đứng lờ lững tìm đường chết mà."

Cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn bóp chết Nguyễn Thanh Ngôn, Văn Hoài đưa anh trở về. Dừng xe, lúc đang chờ thang máy, Văn Hoài còn không quên lạnh giọng hầm hừ nói, "Đề mình xem, cậu bịt mắt như thế, lát hồi sao mà ăn được nhé."

Cửa sắt mở ra, trên sàn xuất hiện mấy đôi giày nữ.

"Ồ? Nhóm Niệm Niệm tới nhanh thế" Văn Hoài nhẹ giọng nói, nhìn vào trong, Tiểu Bạch đang bung trà rót nước, mấy cô gái và một cậu trai trẻ đang vây quanh husky mặc áo giàng sinh chào hỏi.

Tiểu Hứa thiết tha, kêu mấy cô gái tới ăn giăng sinh, kết quả hào quang đều bị chó cướp hết.

Chủ nào chó nấy, câu này đúng là có lý.

Nguyễn Thanh Ngôn này đi tới đâu ánh sáng chiếu đến đấy, giống y như con husky mặt ngáo của anh.

"Về rồi hả?" Tiểu Hứa chạy đến nhận lấy đồ ăn trong tay Văn Hoài, "Sao mà lâu thế?"

"Còn không phải là tại thang này" Văn Hoài chỉ người phía sau.

Cùng lúc ấy, cái người kia xách đồ ăn trên tay yên lặng đến phòng bếp.

Mà cái bịt mắt kì lạ trên mặt anh đã không còn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trong phòng khách truyền đến một trận cười vang, không biết bọn họ đang nói về cái gì mà không có một người nào chạy ra giúp anh.

Nguyễn Thanh Ngôn nhớ đến lúc này khi mình đi ngang qua phòng khách.

Cố Sương Chi mặc một cái áo lông cừu màu xanh, mái tóc đen mềm mại buông xuống che khuất hai bên má.

Cô ngồi trên sofa, híp mắt cười trêu chọc chó, Long Xám thân thiết liếm liếm tay cô chọc cho cô cười khanh khách.

Mình thì cô đơn hiu quạnh xắt rau trong phòng bếp, còn con ngáo kia lại có thể mua vui cho cô.

Mỗi người mỗi số.

Nguyễn Thanh Ngôn thở dài, lại nhìn người bên cạnh mình.

Một chàng trai khoảng 20 tuổi, gương mặt trắng trẻo khôi ngô.

"Chào anh, Yan" Cậu trai này khi nói chuyện còn ngại ngần đứng cách anh một khoảng, giọng nói không lớn lắm, dường như hơi sợ anh, "Em, em là Lâm Kiều"

"Lâm Kiều?" Nguyễn Thanh Ngôn nhú nhú mày, bây giờ mới nhớ ra cuộc điện thoại trước khi rời khỏi Thượng Hải, mới hiểu ra, "À ~ là cậu à, cậu là trợ lý mới của anh, đúng không?"

"Đúng, đúng!" Lâm Kiều gật đầu thật mạnh, gương mặt kích động đến đỏ bừng.

"Lần trước rời đi quá gấp, nên vẫn chưa biết rõ." Bàn tay thon dài cầm một củ khoai tây, tay nghề thành thạo, xắt khoai tây thành miếng nhỏ vô cùng dễ dàng.

Nguyễn Thanh Ngôn tranh thủ ngẩng đầu lên, "Có điều anh đã bảo trợ lý của anh chuẩn bị xong rồi, mai cậu cứ đến đó là được."

"Cám ơn thầy!"

"Xưng thầy thì già quá" Anh mỉm cười theo thói quen, rồi cười nói, "Cậu gọi bọn họ là gì?"

"Bọn họ nào?"

Nguyễn Thanh Ngôn hất cằm chỉ chỉ ngoài phòng khách: "Các cô ấy."

Bây giờ Lâm Kiều mới hiểu ý: "Là chị, chị Tiểu Chi, chị Tiểu Mỹ, chị Niệm Niệm."

"Vậy gọi anh là được." Anh thuận miệng đáp.

"Dạ, anh" Lâm Kiều bước lên từng bước, nhút nhát quan sát đáng vẻ xắt rau của anh, "Em cứ nghĩ mấy nhiếp ảnh gia đều là."

"Sao?"

"Là." Lâm Kiều không thể mở miệng.

"Kiều căng tự đại?"

"Đúng đúng."

Nguyễn Thanh Ngôn bắt đầu nhìn cậu cười gượng, "Yên tâm đi, anh không thế đâu. Mấy người trong phòng làm việc của anh ai cũng đều tùy tiện hết, ngay cả con mèo cũng leo lên đầu anh được mà."

".."

**

"Niệm Niệm, mọi người đến sớm thế." Văn Hoài vừa ngồi xuống đã bắt đầu than với bọn Vu Niệm, "Đến sớm cũng vô dụng thôi, còn phải chờ nấu nữa, đầu bếp nhà này chậm chạp lắm."

"Dù sao hôm nay trong tiệm cũng không có khách, đóng cửa sớm vậy." Vu Niệm đưa mắt về hướng phòng bếp nhìn vài lần, cái người được gọi là "đầu bếp" nhà này đang bận rộn, hết xắt rau rồi lại bắt chảo.

Tiểu Mỹ ở bên cạnh đã hét chịu nổi, đôi mắt xoay tròn đánh giá khắp căn phòng này cả trăm lượt cuối cùng kích động nhỏ giọng nói thầm với Vu Niệm và Cố Suồng Chi, "Nhà Long Xám lớn thật ~ sạch sẽ nữa chứ ~"

"Còn thiếu một câu." Vu Niệm chột chột cô, "Rất muốn được ở đây, có đúng không?"

Cô gái này không xấu hổ tí nào, ngược lại còn gật đầu lia lịa khiến mọi người đều cười.

Trong nhà anh có rất nhiều máy ảnh, chỗ này một cái, chỗ kia một cái, người ta nhìn mà hoa cả mắt. Trong ngăn tủ còn mấy cái máy ảnh màu đen, thoát nhìn như đồ cổ.

"Đây đều là bảo bối của cậu ta đấy." Văn Hoài thấy ánh mắt tò mò của bọn cô, nhỏ giọng giải thích, "Phá của nhì?"

Vu Niệm gật gật đầu, "Tuy tôi không rành lắm, nhưng nhìn có vẻ rất đắt tiền."

"Cuộc sống của cậu ta rất đơn giản, máy ảnh, chó, thức ăn ngon." Hứa Trí Thịnh giơ 3 ngón tay ra, "Lại không có bạn gái, để tiền cho ai chứ?"

Thừa dịp Nguyễn Thanh Ngôn không có ở đây, mấy người trong phòng khách mở đại hội nói xấu anh.

Không giống mấy người kia, Cố Sương Chi ngồi ở đây như đứng đồng lửa như ngồi đồng than.

Lông Xám gặp cô đã thân, cứ bám theo đùa với cô. Cô vuốt cái đầu mềm mại ấy, vừa vuốt liền nghĩ tới chủ nhân của nó.

Lúc này khi anh bước vào cửa, nửa câu cũng chưa nói, nhưng Cố Sương Chi có thể cảm nhận được sự xuất hiện của anh.

Đó là một loại linh cảm không hề liên quan đến âm thanh hay mùi hương, giống như giác quan thứ sáu của phụ nữ, không thể nói rõ, nhưng nhiều lúc lại rất chuẩn.

Hôm qua vừa mới từ chối người ta, hôm nay đã chạy đến nhà người ta ăn chực.

Cô càng nghĩ càng thấy không ổn, nhưng mấy người xung quanh lại không phát hiện, nói chuyện đến quên trời quên đất, từ mấy món ăn ngon đến mấy tin đồn nhảm.

Đến khi từ trong phòng bếp vọng đến giọng nói của Lâm Kiều, "Anh, anh không sao chứ?"

Cố Sương Chi nín thở chờ đợi, nhưng lại không nghe giọng nói quen thuộc ấy thay vào đó là tiếng bước chân dồn dập và tiếng mở ngăn kéo tủ.

Cô bối rối muốn biết xảy ra chuyện gì nhưng lát sau mới có người hỏi.

"Ôi, Lông Xám, cậu sao thế, vừa nãy mang bị mất mua thức ăn, giờ lại đeo khẩu trang xào rau?" Văn Hoài vừa nói đã khiến mọi người cười rần lên.

Hứa Trí Thịnh lại không hề kinh ngạc tí nào, còn thay anh giải thích: "Hôm nay cậu ấy bị cảm, cứ ho suốt."

"A ~~~" Tiểu Mỹ nhảy ra khỏi ghế sofa hô lên, bị Vu Niệm nhanh tay đè lại.

**

Cảm ư, nghe thật đáng nghi,

Cố Sương Chi hồi hộp trong lòng, cau mày, không tham dự cuộc trò chuyện của họ.

Cô nghĩ, nếu giọng nói không bị át đi, nếu có thể nghe ra giọng nói của anh trong mớ ồn ào này thì tốt biết mấy.

Nếu thế thì cô có thể nghe được tiếng ho kiềm chế và giọng nói khàn khàn của anh.

Sau đó thì sao..?

Cũng bó tay mà thôi.

Rõ ràng tới qua còn nghe anh hát ở quán bar, còn đi trong bóng tối với anh, vừa nói vừa cười như những người bạn thông thường.

Nhưng câu nói kia của anh lại khiến mọi thứ đều thay đổi.

"Không phải chó, là anh."

Anh biết cô ít nhiều sẽ không tiếp thu được, cho nên ngay từ đầu không trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Cố Sương Chi nhớ câu nói ấy, nhớ đêm giáng sinh hoàn mỹ trước câu nói ấy. Nếu chỉ thế rồi kết thúc, thì tốt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc, lời đã nói ra thì không thể nuốt vào được, chuyện xảy ra đều đã xảy ra rồi.

Sau đó anh lại bị cảm, ho không ngừng, bọn họ còn bảo anh đeo khẩu trang xào rau, trông rất quái đản.

Ngoài cửa sổ, tuyết vẫn đang rơi, không có bất cứ âm thanh nào.

Bên trong phòng là khung cảnh hài hòa, cô nói chuyện với mọi người, cười cười nói nói. Đến khi Tiểu Bạch trong phòng bếp kêu bọn họ bảo, ăn cơm thôi, rất thịnh soạn.

Người cần đổi mặt, vẫn xuất hiện.

**

Bàn ăn dài, Cổ Sương Chi được an bài ngồi cạnh Vu Niệm. Cô nghe tiếng gổm sứ vang lên lách cách, tất cả mọi người đều giúp đỡ mang thức ăn lên, sắp xếp chén đĩa.

Giọng nói dịu dàng lại mang thêm chút khàn khàn kia truyền đến từ ngoài ban công: "Đói bụng chưa? Muốn ăn gì? Cá thì không được."

Anh đang nói chuyện với Long Xám

Sau khi hoảng hồn, Cổ Sương Chi bị người khác nâng đứng dậy.

"Nào nào, ly đầu tiên mời chủ nhà nào." Hứa Trí Thịnh dẫn đầu.

Cùng lúc đó, tay cô được nhét vào một ly rượu vang, cô ngửi thấy hương thơm thoang thoảng.

"Merry Christmas! Cheers!"

Cổ Sương Chi giờ cái ly ra giữa bàn, lại không biết mình đang kính rượu về phía Tiểu Bạch, đối phương bị dọa đến dờ khóc dờ cười.

Cái ly trong tay cô, luôn cả bàn tay, đều được kéo về một vòng.

"Ting" một tiếng khẽ, hai ly rượu trong nháy mắt tách ra.

Thì ra anh đang đứng bên cạnh cô, thế mà cô còn ngốc nghếch kính rượu ngược hướng anh.

"Merry Christmas." Cổ Sương Chi không nghe ra Nguyễn Thanh Ngôn nói câu này với ai nên cũng không biết trả lời anh thế nào.

Lúc cô đang suy nghĩ thì anh đã quay lại chỗ ngồi của mình.

Hôm nay anh làm một bàn các món ăn gia đình thông thường, rất nhiều món, có mặn có chay.

Vu Niệm gấp cho Cổ Sương Chi rất nhiều đồ ăn, cô chỉ cúi đầu ăn đồ trong chén mình.

Đã sớm biết anh rất thích nấu ăn, nhưng không ngờ anh lại nấu ngon đến thế. Có sắc có vị, tuy cô không nhìn thấy "sắc" nhưng cái còn lại cũng đủ để chấm điểm 10 rồi.

**

"Đúng rồi Long Xám, Phi Ảnh có người mới muốn mời cậu song ca." Văn Hoài đột nhiên hỏi anh, "Có hứng không?"

"Phi Ảnh là ai?" Hứa Trí Thịnh giành hỏi trước.

Anh đương nhiên biết Phi Ảnh là ai, chẳng qua anh đang muốn trêu "Long Xám đại thần" này thôi.

Quả nhiên anh bị Nguyễn Thanh Ngôn xem thường, Nguyễn Thanh Ngôn chậm rãi mở miệng, "Tôi biết anh ta là ai."

"Phi Ảnh đại đại?" Tiểu Mỹ cũng không lạ gì tên này, "Giọng của anh ấy rất đáng like nha! Giống như âm thanh của các vương tôn quý tộc ngày xưa! Nhưng mà em vẫn thích giọng của Long Xám đại đại hơn, đơn giản thoải mái. ~"

Vu Niệm khinh bỉ nhìn vua tăng bóc này.

"Giọng ca của cậu ta đúng là không tồi, năm ngoái khỏi phải nói, nghe nói dạo này đã thành lập một phòng làm việc tên là, "Phi âm phi ảnh." Hứa Trí Thịnh vỗ vỗ bạn hợp tác lâu năm của anh, cảm khái, "Cậu thích thì mình cũng không phản đối."

Lời này nói ra nhưng lại mang theo cảm giác thê lương.

"Phi Ảnh này tôi cũng biết, lúc trước cùng tham gia ca hội một lần." Vu Niệm cũng gia nhập thảo luận. "Hai năm trước đã nổi danh, rất nhanh đã nổi tiếng."

"Vậy là quyết định rồi hả?"

"Quyết định."

"..."

Mấy người trên bàn ăn nói chuyện hăng say, hoàn toàn vứt bỏ ý kiến của đương sự sang một bên.

Chờ đến khi bọn họ phát biểu ý kiến xong, Nguyễn Thanh Ngôn mới chậm rãi lắc ly rượu nói. "Không nhận."

Chưa kịp hỏi nguyên nhân đã thấy Nguyễn Thanh Ngôn một lần nữa đứng dậy quay về phòng bếp.

Lúc quay lại trong tay cầm theo cái đĩa.

Hứa Trí Thịnh kinh ngạc đứng dậy nhận lấy, vừa dọn chỗ trên bàn vừa khó hiểu hỏi, "Sao cậu lại nấu cua thành bánh cua?"

"Cậu muốn tự gỡ hả? Đã chưng chín bên trong rồi." Nguyễn Thanh Ngôn ngồi xuống ghế, chỉ chỉ phòng bếp phía sau.

"Không có, cậu đã lấy thịt ra hết rồi thì mình còn đòi hỏi gì?" Hứa Trí Thịnh tất nhiên vô cùng sung sướng, "Ý mình muốn hỏi là, cậu lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi mà lột hết thịt cua ra vậy?"

Ai mà ngờ đối phương lại lạnh lùng phán một câu, "Nếu cậu đến giúp mình thì mình lại càng có nhiều thời gian rảnh hơn."

"Chỉ cần cậu nói một câu, mình có thể không giúp ư?" Hứa Trí Thịnh vô tội, "Quan trọng là cậu không kêu mình giúp cậu mà, đại ca!"

"Đây là cậu không đúng rồi Tiểu Hứa, cậu biết Long Xám bị bệnh, lại không chủ động giúp cậu ấy hả?" Tiểu Bạch đứng ra nói lời công đạo: "Cậu nghe cậu ấy đi, giọng đã thành giọng vịt đực rồi, khó trách lại tự ti không dám nhận song ca."

"."

Cái gì mà giọng vịt đực, có biết nói chuyện hay không Nguyễn Thanh Ngôn nhú mày, theo bản năng há há há há há.

Trong tiếng reo hò cười vui, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn về phía đối diện.

Cô đã từng nói, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của người khác, cho nên anh không dám nhìn cô nhiều.

Chỉ nhìn một cái, thấy cô cầm lấy miếng thịt cua ăn, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, thế cũng đủ lắm rồi.

**

Liên hoan được nửa chừng, Nguyễn Thanh Ngôn ra ban công nhận điện thoại.

Mặc dù bị âm thanh trên bàn ăn làm ồn, Cố Sương Chi vẫn nghe được loáng thoáng tiếng ho khan kiềm chế của anh.

Anh bị cảm, một mình ra ban công bắt máy bàn công việc, nghe dăm ba câu, hình như là trợ lý của anh gọi.

Giọng anh không phải như vịt đực như Tiểu Bạch nói, chỉ hơi khàn khàn, mất đi một ít sức sống lúc trước.

Đồ ăn trong chén bát giác đã bị cô chọt hồi lâu, giọng nói anh hơi nghiêm túc, không biết công việc vẫn bình thường hay đã xảy ra chuyện gì.

Cố Sương Chi im lặng nghe, không nghe được từ mấu chốt nào, cuối cùng nghe anh bảo, "Ngày mai nói sau."

Anh tắt điện thoại, lúc quay về bàn ăn đã khôi phục dáng vẻ vui đùa.

Cô cảm nhận được anh nhìn mình, chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Nhưng chỉ cần ngắn ngủi vài giây ấy cũng đủ lay động trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bọn Hứa Trí Thịnh đến đây ăn chực đã quen, nên cũng biết quy củ, sau khi ăn xong cùng nhau dọn dẹp quét rác, mấy người đàn ông hai ba hơi đã dọn phòng sạch không còn một hạt bụi.

Nguyễn Thanh Ngôn đi xuống lầu vứt rác, vừa mới bước vào cửa đã nghe thấy tiếng cười vang khắp phòng. Thấy anh xuất hiện, Văn Hoài từ xa đã thốt lên, "Ồi, nam chính của chúng ta đến rồi kìa."

"Nam chính gì?"

"Anh hot rồi Long Xám ạ!" Tiểu Mỹ chỉ vào máy tính: "Trên weibo có video của anh kìa."

Có linh cảm chẳng lành, anh bước lên vài bước, đôi mắt dán chặt vào nội dung trên màn hình.

Vừa nhìn liền khiến anh ngỡ người đứng nguyên tại chỗ.

Hôm qua hát trong quán bar có người quay lên đăng lên mạng.

Sao trên đời lại có người nhầm chán như thế nhỉ? Anh đúng là xung khắc với internet mà.

Phản ứng đầu tiên của anh chính là nhìn sang Cố Sương Chi, cô đang cau mày không nói gì.

Nhưng bàn tay nắm chặt gối sofa đã bán đứng cô.

Bài hát kết thúc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay và hoan hô, đoạn video này cũng chỉ dừng lại ở đây.

Nguyễn Thanh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại chợt sinh ra một chút cô đơn.

Nhưng ánh mắt Vu Niệm nhìn anh hơi là lạ, cô rõ ràng nhận ra vấn đề nhỏ tới hôm qua.

Tiểu Bạch load bình luận, "Phắc, rất nhiều người đang tìm cậu đây."

"Còn có vài fan Sherlock Holme của cậu đã bắt đầu hoài nghi thân phận của cậu rồi." Văn Hoài cười to, "cậu thích chơi nổi hả?"

Sau khi xem hết đoạn video, chỉ có Lâm Kiều không biết rõ sự tình xem đến ngây người, "Anh, anh hát hay quá."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Đầu hơi nóng, anh nhúm mày, ho hai tiếng hắng giọng, "Thôi quên đi, chừng hai ngày nữa là hết ngay."

Trong đầu anh bây giờ tùm lùm chuyện, hơi đâu mà lo mấy việc lật vật này.

Sau khi tiễn khách, căn phòng to thế chỉ còn lại một người một chó.

Nguyễn Thanh Ngôn uống thuốc, đầu lại bắt đầu choáng váng. Nằm trên giường cả buổi nhưng vẫn không sao ngủ được.

Lúc bước ra phòng khách, nhìn dáng Long Xám ngủ đến không biết trời trăng ngoài ban công, bỗng nhiên anh cảm thấy mình thật đáng thương.

Tối nay Cố Sương Chi cũng không ngủ ngon, nhắm rồi lại mở mắt, hùng đông hay đêm đen, đối với cô đều giống nhau.

Cô nhiều lần nhớ lại câu cuối cùng của Nguyễn Thanh Ngôn trước khi cô rời khỏi nhà anh: "Tạm biệt."

Câu này là nói với cô, dịu dàng thân nhiên nhưng lại thuần túy đến mức không mang theo bất kỳ cảm xúc gì.

Cô nhất thời trở tay không kịp, chỉ gật đầu rồi theo mấy người con lại rời khỏi.

Sau khi về nhà lại ảo não không thôi.

Cô đã quen với cuộc sống chậm rãi, chậm rãi bước đi, chậm rãi ăn cơm, chậm rãi nghe nhạc, chậm rãi đánh đàn.

Nhưng sự xuất hiện của Nguyễn Thanh Ngôn đã khuấy động hồ nước yên ả của cô, từng bước dồn ép cô.

Cô cuối cùng đã không còn đường lui, đẩy anh ra theo bản năng.

Cô đúng là chòm Sư tử rồi rắm.

**

Ngày hôm sau lễ Giáng sinh, tuyết rơi hơn một ngày đã dừng lại.

Mà lúc tuyết tan không khí lại trở nên lạnh lẽo.

Cố Sương Chi bọc mình thật kín, vừa đến cửa tiệm đàn thì nghe tiếng Tiểu Mỹ đang biến thân thành nhân viên quảng cáo lôi kéo khách cho Long Xám.

Ba mẹ của cô bé kia đang xem đàn trong tiệm, Vu Niệm đang tư vấn chương trình học đàn, thế là bạn nhỏ kia liền rơi vào tay Tiểu Mỹ.

Vừa nhìn thấy Cố Sương Chi, Tiểu Mỹ liền không biết ngại nói với cô bé "Chuyện điều âm này phải bồi dưỡng từ nhỏ."

Cố Sương Chi nhúm mày, không đồng ý với cách nói của cô, "Điều âm mỗi người mỗi khác, em thấy hay nhưng chưa chắc gì cô bé đã thích."

"Ai nói? Em rất thích bài hát của anh này lắm nha!" Cô bé kia đâm cho Cố Sương Chi một dao, lại còn bắt chúc hát theo, "Anh nghĩ anh không đủ tốt, có thể quên đi tất cả hay không, lalalala"

Hình như đã bị tẩy não nghiêm trọng rồi.

Tiểu Mỹ hài lòng, cho rằng Cố Sương Chi cứng nhắc, là phần tử ngoan cố không bị lay động, thế là tiến hành giáo dục cô lần nữa.

"Bài hát này chắc chị chưa nghe đâu hả?" Cô ấy cúi đầu lấy di động ra, "Tôi qua Long Xám mới đăng weibo, chỉ ghi âm bằng điện thoại một đoạn thôi, không được rõ lắm. Nhưng mà hát thật dễ thương ~~~"

Chưa hỏi đối phương có muốn nghe hay không, cô ấy đã bật nhạc lên.

Di động phát lên tiếng đàn dương cầm, sau đó là giọng hát trầm thấp của anh.

"Cả ngày hôm nay em chẳng thèm đoái hoài đến anh, tâm trạng thật là tồi tệ.

Anh thật sự không hề muốn cãi nhau với em, xin em hãy quên hết những chuyện buồn ấy đi.

Anh ngồi trước màn hình máy tính cười ngây dại, xem lại lịch sử trò chuyện vui biết bao nhiêu

Bỗng chốc mọi thứ đều thay đổi khiến anh không tài nào chấp nhận được.

Anh nghĩ anh chưa đủ tốt, luôn khiến giọt nước mắt em rơi

Em đánh anh nắng anh cũng được nhưng đừng "chặn" anh mà

Cũng đều là anh không tốt, em có thể quên hết đi được không, những ngày em không quan tâm anh, anh chẳng tài nào ngon giấc được.

Anh nghĩ anh chưa đủ tốt, không thể chăm sóc tốt cho em, anh cũng chẳng thể là cỗ máy dự báo thời tiết thần kỳ.

Anh muốn biến thành chú bọt biển tình nghịch, để luôn chọc cười em mà thôi."

(Bài hát: Anh nghĩ anh chưa đủ tốt, Vietsub: Mê Mụi, Link: <https://www.youtube.com/watch?v=xJL9WvhxcEM>)

Cuối cùng, anh khẽ cười ra tiếng, bất đắc dĩ nói, "Tha thứ cho anh nhé."

Một ca khúc xin lỗi dĩ dỏm, được anh sửa lời vài chỗ, hát tự nhiên tươi mát như thế.

Về mặt Cố Sương Chi cứng nhắc, nghe lời xin lỗi chân tình thành khẩn ấy, làm sao mà bình tĩnh cho được.

Thật ra, tối hôm qua đã có mấy lần cô không nhìn được muốn hóa giải sự lúng túng giữa hai người, nhưng lại không tìm được cơ hội.

"Có thấy Long Xám cười đáng yêu không? Nghe mà tim muốn tan ra luôn ấy ~~~" Tiểu Mỹ say mê mở lại một lần nữa, cô bé bên cạnh cũng ngậm nga hát theo, tiệp đàn lại bị virus Long Xám xâm nhập.

"Không thấy." Cố Sương Chi nói xong liền đi vào phòng đàn.

**

Hôm nay Nguyễn Thanh Ngôn bận tới mất tới mũi, sau khi dẫn Lâm Kiều đến phòng làm việc, giới thiệu với mọi người xong liền mất bóng.

Lâm Kiều mặc một cái áo hoodie màu xám và áo khoác màu đen, tinh thần phấn chấn.

Trong đây cậu không quen ai nên không dám lộn xộn, yên lặng ngồi một góc, nhìn nhân viên bận rộn đi tới đi lui.

Đến khi có hai người đi tới, nhân viên trang điểm Tiểu Diệp và nhà tạo mẫu Allen, Tiểu Diệp thấy người mới đến đẹp trai không nhìn nổi bèn bước đến.

"Nghe nói cậu là trợ lý mới tới?" Cô ngồi xuống ghế bên cạnh, "Ngoại hình không tồi."

"Xin chào mọi người, em tên là Lâm Kiều." Cậu ngại ngần gật đầu, ánh mắt không dám nhìn người lạ.

"Chào Tiểu Lâm, tôi là Allen, đây là Tiểu Diệp." Allen cười thân thiện, "Mọi người trong đây đều rất thích kết bạn, cậu đừng ngại."

"Đúng là rất giống anh nói, mọi người thật tốt."

"Anh?" Tiểu Diệp kinh ngạc, "Anh cậu là người trong đây hả?"

"Chính là Yan ạ" Lâm Kiều nói chuyện bình thường, "Anh ấy bảo em gọi là anh."

"..."

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, Allen về mặt kì quái hỏi, "Cậu chắc chắn là lúc đó anh ấy đang tỉnh táo? Tôi nói cậu nghe, tư lượng anh ấy kém lắm, uống một chút thôi đã bắt đầu nói năng lộn xộn."

"Khi đó còn chưa ăn cơm mà, đương nhiên là tỉnh táo rồi, sao vậy?"

"Không có gì, đừng nghe anh ta nói nhảm" Tiểu Diệp khoát tay, "Vì bọn tôi toàn gọi anh ấy là lão đại, tới giờ chưa nghe ai gọi anh ấy là "anh" cả."

Allen búng tỉnh, "Tôi hiểu rồi, 80% là lão đại sau khi nhìn mấy em trai xinh tươi cảm thấy mình đã già muốn tìm lại tuổi trẻ đây mà."

"Phắc, tâm tư sâu thật!"

Hai người vỗ tay.

Lâm Kiều lau mồ hôi lạnh, "Mấy anh chị nói anh ấy như thế có sao không?"

"Đừng lo Tiểu Lâm, tính lão đại tốt lắm~" Tiểu Diệp kinh nghiệm đầy mình.

"Cùng lắm thì nhẹ nhàng bảo cậu tặng ca cùng anh ấy thôi."

"..."

Hai người trò chuyện qua lại, ngược lại khiến Lâm Kiều thả lỏng không ít, nhanh chóng hòa nhập vào bọn họ.

"Đừng rồi, anh nói còn một trợ lý nữa, hôm nay người đó không tới à?"

"Hôm nay cậu ta có chuyện khác để làm rồi." Tiểu Diệp dừng lại, nhìn Allen, rồi lại gần nói nhỏ với Lâm Kiều: "Phương Đào nghe nói sắp thu thêm trợ lý thì không vui lắm."

"Hả? Tại sao?"

"Còn có thể tại sao, đồ ngốc." Allen gấp đến độ chột cậu qua không khí: "Trợ lý của Nguyễn Thanh Ngôn đấy! Cả nước có bao nhiêu người thêm rô dãi vị trí này chứ! Trước đây cậu ta độc quyền, nhưng bây giờ thì vị trí đó có thêm một người, cậu nói xem cậu ta có buồn không?"

"Cậu hiểu tính Phương Đào mà." Tiểu Diệp đưa mắt dò xét lướt nhanh một vòng xung quanh, không thấy người khác mới tiếp tục nhiều chuyện: "Cậu ta được đào tạo chính quy, tự cho mình thanh cao, còn cậu là người không có nền móng cơ bản. Cậu và cậu ta lại cùng làm trợ lý cho sếp như nhau, cậu ta đương nhiên không phục."

"Á, vậy làm sao bây giờ, em không nghĩ nhiều như vậy." Lâm Kiều bị hai người bọn họ dọa choáng váng, trong quan hệ giữa người với người, từ trước đến giờ cậu luôn cẩn thận không dẫm dẫm tội với người khác.

Chỉ có một lần duy nhất là lần trước cậu bất bình dìm Cố Sương Chi ở salon tóc. Thường ngày cậu rất khiêm tốn ngoan ngoãn, không có mặt dày gây phiền toái cho người khác.

"Đừng lo lắng, bọn tôi chỉ nói vậy thôi."

"Đúng vậy, cậu là do lão đại khâm điểm, cậu sợ cậu ta làm gì?"

**

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn quay trở về, ba người đang thảo luận ầm trời. Anh thản nhiên liếc sang, "Sao, đang mở cuộc họp à?"

"Tụi em đang hướng dẫn người mới đó nha." Tiểu Diệp phản ứng đầu tiên.

"Vậy các người cứ từ từ." Hôm nay anh lại không nói bọn họ chơi bờ lêu lổng, ngược lại còn cười nói, "Sáng nay sau khi kết thúc công việc thì cùng nhau ăn cơm."

Lâm Kiều kích động gật đầu, "Được được."

Nào ngờ 2 người kia lại có biểu cảm như thấy quý, đợi Nguyễn Thanh Ngôn đi rồi, họ châu đầu ghé tai bàn luận: "Lão đại sao thế? Trẻ hơn cả tụi, còn mời tụi mình ăn cơm nữa".

Lâm Kiều mờ mịt, "Anh chỉ bảo ăn cơm, chứ chưa nói là anh mời mà."

"Người anh em à, cậu không biết rồi, mỗi lần ăn cơm với lão đại, đều do anh ấy trả."

“Vì sao?”

Tiểu Diệp cười, “Còn có thể vì sao chứ, có lẽ là do lão đại nhiều tiền không xài hết chứ sao.”

Allen gật đầu, “Đúng vậy, ba mẹ anh ấy đều là thương nhân. Trong mấy người cùng thế hệ, chị là tổng giám đốc chi nhánh Trung Quốc của công ty giải trí Châu Á nổi tiếng, em trai là thiên tài cổ phiếu nổi tiếng nhất của lứa 8x, giàu nứt đổ đổ vách luôn.”

“Nghĩ vậy thì lão đại của chúng ta thật thảm mà” Tiểu Diệp phẩy phẩy tóc thờ dài.

Lâm Kiều kinh ngạc: “Vậy mỗi lần về nhà chẳng khác nào chịu đá kích?”

“Thôi đi, anh ấy mà bị đá kích?” Allen chỉ về hướng Nguyễn Thanh Ngôn vừa mới rời khỏi, “Thứ anh ấy không thêm đề ý nhất chính là cách nhìn của người khác đấy.”

**

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn dừng lại ngay ngã rẽ cầu thang chỗ phòng làm việc, bên ngoài ánh nắng chiếu xuyên qua cửa kính rơi xuống lan can.

Bận cả một buổi sáng, cuối cùng cũng có thời gian rảnh gọi điện cho cô.

Khóe môi mỉm cười nghe tiếng chuông trong điện thoại, tâm tình chờ đợi giống như thiếu niên 17 18 tuổi

Đến khi điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc, tuy chỉ “alo” một tiếng nhưng lại có thể trấn an thần kinh của anh sau hai ngày mất ngủ.

“Tiểu Chi, là anh.”

“Tôi biết.”

“Còn giận anh hả?”

“tôi không giận anh.”

“Vậy sao hôm qua em không đề ý đến anh?” Giọng nói của anh có chút tội nghiệp.

Lúc ấy, bên tai Cố Sương Chi lại vô tình nghe được bài hát Tiểu Mỹ đang phát lại, rất hợp với hoàn cảnh, “Cả ngày hôm nay em chẳng thêm đoái hoài đến anh, tâm trạng thật là tồi tệ..”

Cô nhin không được bật cười, “Không phải tôi không đề ý đến anh, chỉ là không biết phải nói gì thôi.”

“Thật hả?”

“Nhảm nhí.”

Người ở đầu bên kia dựa vào lan can, ánh mắt tràn đầy ý cười, “Vậy em thấy anh nấu ăn ngon không?”

“...” Chuyển đề tài cũng nhanh quá đấy.

Anh giống như đứa trẻ được điểm 10 nóng lòng muốn được ba mẹ khen thưởng, lại hỏi, “Ngon không?”

Cố Sương Chi lúc này mới nói, “Cũng không tệ lắm.”

“Lần sau em đến nhà anh, anh làm món tú gà hấp chanh cho em nhé.”

“Chặc” Cái món này, cô vừa nghe tên đã chảy nước miếng.

“Không thích hả? Vậy làm ốc hầm bia nhé.” Nguyễn Thanh Ngôn lại đề nghị.

Món gì mà kì lạ quá, Cố Sương Chi nghĩ cũng không dám nghĩ, từ chối thẳng, “Không cần đâu.”

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

Cô suy nghĩ một lát, “Tom yum”

Nguyễn Thanh Ngôn nhiu mày, món này đối với anh giống như nồi lẩu xà bần hầm bà lằng đủ thứ.

Nhưng cô thích ăn, chính là bài tập quan trọng của anh. Anh mỉm môi, khó khăn mở miệng, “.Được”

Cố Sương Chi chần chờ một lát, giả vờ tùy ý hỏi, “Anh bị cảm sao rồi?”

Anh cuối cùng thả lỏng mặt mày, đáp lại, “Em đang quan tâm anh hả?”

Cô không thừa nhận, nhưng tiếng cười khẽ từ bên kia điện thoại không cần nói cũng biết.

**

Lúc dẫn mọi người ăn trưa, nhiếp ảnh gia Nguyễn lại bị tóm được đuôi.

“Lão đại, trên ba lô anh gắn gì thế?” Allen tiện tay cầm lấy món quà của Cố Sương Chi, con mèo đội nón đỏ với đôi mắt to tròn, “Từ này nghĩa là gì thế?”

“Oa, phắc, lão đại, ha ha ha ha” Tiểu Diệp nhìn thoáng qua cái móc khóa ấy, bỗng nhiên vịn cây bên cạnh cười như điên.

Nguyễn Thanh Ngôn không hiểu gì, dừng bước bực bội hỏi cô, “Cô cười cái gì?”

“Lão đại, cái này anh mua cho ai hả?” Tiểu Diệp ôm bụng lau nước mắt.

“Gì thế?”

Tiểu Diệp nhìn ba người đàn ông đang dần ra, đáp: “Nội y đó, từ này là nhãn hiệu nội y đó, con mèo này là logo của nhãn hiệu đó.”

“...”

“...”

“...”

Ba người đàn ông, không ai nói gì, nhưng trong lòng lại vô cùng phức tạp.

Lâm Kiều, “Không ngờ sinh hoạt cá nhân của anh lại phong phú như thế.”

Allen: Anh mua nội y cho ai mà ngay cả đồ tặng kèm còn phải đeo lên ba lô, cười chết tôi rồi 233333

Nguyễn Thanh Ngôn: Cố Sương Chi, em chờ đó cho anh (Nụ cười vô cùng ôn hòa)

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Đêm trước tết nguyên đán, tiệm đàn Viễn Niệm, mưa lâm râm cả ngày cuối tuần.

Nguyễn Thanh Ngôn đẩy cửa bước vào, chuông gió kêu tینگ tang. Anh quay lại nhìn nhìn cánh cửa đã được đổi mấy món đồ trang trí, ông già Noel dán trên cửa kính đã được đổi thành mặt Quan Công hung dữ.

"Sao thế này, không bán hàng à?" Anh kinh ngạc chỉ chỉ sự thay đổi ở phía sau, nói với Vu Niệm.

"Anh nói hình Quan Công kia hả?" Vu Niệm bước ra khỏi quầy thu ngân, rót cho anh một ly nước, "Thế thì anh phải đi hỏi Cố đại tiểu thư của chúng ta rồi."

Đôi mắt Nguyễn Thanh Ngôn hiện lên ý cười, ánh mắt anh dừng trên Cố Sương Chi đang ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, "Sao thế, Cố đại tiểu thư?"

Cô khuấy khuấy ly cà phê trong tay, bình tĩnh đáp, "Tiệm của chúng ta gặp hạn rồi."

"Cái gì?" Anh nhìn khắp nơi trong phòng, "Nhìn qua vẫn vậy mà, mất cái gì?"

"Mất một trăm tệ." Vu Niệm dờ khóc dờ cười chỉ Cố Sương Chi, "Người này dán lên cửa kính, nửa đêm trộm đập vỡ cửa kính lấy mất rồi."

Anh nhú mày suy nghĩ một hồi, bước tới bên cạnh Cố Sương Chi rồi ngồi xuống, "Em dán tiền lên cửa làm gì vậy?"

." Cô cũng không biết phải giải thích thế nào, đầu hướng về phía Vu Niệm khiến đối phương cười to.

"Mấy người trong tiệm còn định dán anh lên cửa kính nữa kia."

"Dán anh?" Anh kinh ngạc chỉ chỉ bản thân mình.

"Đúng vậy, fan nảo tàn của anh đó." Cố Sương Chi thở nhẹ, "Tiểu Mỹ hôm nay không đi làm, ngày mai nam thần của cô ấy mở concert ở Thượng Hải, cô ấy đi ra sân bay đón người rồi."

"Nam thần?"

"Đúng vậy, nam thần của người ta đâu chỉ có một, không chỉ có mình anh đâu." Vu Niệm đâm cho một nhát.

"A, đau lòng quá đi mà." Nguyễn Thanh Ngôn giả vờ meo máo, khiến cho hai cô gái nhìn không được bật cười.

*

Cười một trận, Cố Sương Chi hỏi anh, "Anh đến đây làm gì?"

"Mình mời anh ấy đến đây, chụp ảnh quảng cáo cho tiệm đàn đăng lên mạng." Vu Niệm trả lời thay anh, "Không ngờ anh lại có thời gian rảnh nhanh thế, tôi còn tưởng phải chờ đến năm sau."

"Tôi đâu có bận đến thế." Anh vừa mới hết cảm, giọng nói còn mang theo âm mũi.

"Không phải dạo này anh đang bị dính kiện tụng sao?"

".Sao lại nói dính kiện tụng?" Nguyễn Thanh Ngôn nhiu mày, không hài lòng với cách nói của cô, "Người bị kiện không phải tôi. Chỉ là lấy danh nghĩa công ty, cảnh cáo bọn họ mà thôi."

"Trên mạng nói ảnh chụp bắt chước phong cách của anh, quả thật không tồi. Nhiếp ảnh gia Kio đó cũng có tài, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt hả?"

"Bắt chước cái gì.hai bộ ảnh đó đều do tôi chụp hết." Anh thờ dài bất đắc dĩ.

"" Hai cô gái đều trầm mặc, ngày đó bọn họ còn vây quanh thảo luận xem bộ ảnh nào đẹp hơn, bây giờ nghĩ lại đúng là nhàm chán mà.

"Đây là ảnh chụp chưa công bố của tôi, đa số đều là sau khi chọn lọc rồi lưu lại để sau này dùng làm tư liệu." Nguyễn Thanh Ngôn giải thích, "Chỉnh sửa là người khác làm, tôi thừa nhận mấy tấm ảnh này chỉnh sửa OK lắm, nhưng đây rõ ràng là hành vi ăn cắp. Bây giờ có rất nhiều nhiếp ảnh gia bị trộm ảnh, đa số bán cho phòng ảnh nước ngoài và tạp chí. Thứ nhất là không dễ nhận ra, thứ hai là ra khỏi nước thì khó truy cứu."

Giọng nói anh lạnh nhạt, đặt ly nước xuống, lấy mấy ảnh trong balo ra mở từng tấm ảnh xem.

"Vậy ai ăn cắp ảnh của anh?"

"Không biết. Tôi đã nhờ người kiểm tra máy tính, có dấu hiệu bị hack." Nguyễn Thanh Ngôn cười bất đắc dĩ, "Cũng coi như hao tổn tâm cơ rồi."

"Xem ra là nhắm vào anh rồi, bọn họ tám phần cho là trong máy anh chứa ảnh chụp riêng tư sê xi của mấy cô mình tính người mẫu, tùy tiện bán cho bọn paparazzi cũng kiếm được khối tiền." Cố Sương Chi phân tích, "Cho dù không có cũng có một đồng tài liệu có thể bán ra nước ngoài kiếm tiền rồi."

"Đúng đó, đúng đó!!" Vu Niệm hùa theo, "Cho nên nhiếp ảnh gia Nguyễn à, trong máy tính của anh rút cục có."

"Đừng nói bậy!" Anh cau mày cắt ngang suy nghĩ hai người, "Hơn nữa, đồ tốt đương nhiên phải cất trong máy ảnh rồi, sao tùy tiện lưu trong máy tính được chứ?"

"Anh có tâm quá nha Long Xám~" Vu Niệm trêu chọc.

"Không có mà." Anh đang giải thích nửa chừng thì có khách đến, Vu Niệm đứng dậy đón khách, chỉ còn lại hai người ngồi đối diện nhau.

Đuôi mày Cố Sương Chi đều nhिễm ý cười, dường như trêu chọc anh khiến tâm trạng cô tốt hơn.

"Anh cam đoan, không có mà." Nguyễn Thanh Ngôn nghiêng người, nhỏ giọng nói bên tai cô, "Mẫu anh chụp đều có mặc quần áo."

Ngữ khí lo âu, dường như anh sợ cô sẽ hiểu lầm.

"Thế người ta hack máy tính anh làm gì?" Cố Sương Chi cố nén cười trêu anh, "Tôi thấy không đơn giản thế đâu."

"Làm sao anh biết chứ? Anh là một nhiếp ảnh gia chính trực thuần khiết mà." Về mặt anh rồi rắm, nhiu mày nhăn trán khiến cô tin mình, "Thật sự, nếu em không tin có thể hỏi trợ lý của anh."

Đáng vẻ rồi rắm của anh khiến cô cảm thấy buồn cười, thật ra anh đáng yêu lắm, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng chỉ cười.

**

Cửa lại vang lên tiếng chuông gió, Vu Niệm gọi cô.

Cố Sương Chi quay đầu lại, mấy đứa nhóc chạy tới chỗ cô.

"Chào cô Cố ~~~" Tiểu Y và Tiểu Ni kích động lời kéo cô, chị một câu em một câu kể về chuyện nhà mình.

"Ba và mẹ sắp li hôn rồi."

"Hôm qua bà ngoại lên chạy đến tìm bọn em, hỏi em có muốn theo mẹ không."

"Sau đó bị bà nội phát hiện, hai người cãi nhau một trận xém tí nữa là đánh nhau luôn!"

"Em nghe ba mẹ bàn bạc, coi ai theo ba ai theo mẹ đó!"

"Em theo ba!" Tiểu Y giơ tay lên, nghiêm trang như đang bầu cử, "Ba sẽ mua cho em thật nhiều đồ ăn ngon!"

"Em theo mẹ!" Tiểu Ni cũng phát biểu, "Mẹ sẽ mua nhiều quần áo xinh đẹp cho em!"

"Cô Cố nói xem?" Hai đứa nhỏ lời kéo tay cô bắt cô trả lời.

Marry trợn mắt lắc đầu, hiển nhiên đã bị hai đứa nhóc quỷ này ám ã suốt đường.

"Cô Cố, phiền cô rồi." Marry cúi đầu chào xong rồi rời đi như ma đuổi.

Đang suy nghĩ xem nên giải thích với bọn nhỏ "li hôn" là gì, người đàn ông bên cạnh đã lên tiếng, "Hai bạn nhỏ à, hai đứa có hiểu "li hôn" là gì không?"

"Hiểu mà, chính là vỡ một cái là tách ra!" Tiểu Y tự tin giải thích, không biết học từ đâu.

Tiểu Ni cũng chạy lên giải thích, "Marry nói là, không có tình cảm như một con cua chết."

"Một con cua chết", cô bé dùng tiếng Thượng Hải để nói, ý là không còn cách nào, không cứu vãn được. Cô bé còn nhỏ, khẩu âm lại non nớt khiến cho Cố Sương Chi không nhận được bật cười.

Nguyễn Thanh Ngôn cũng cười, ngoắc ngoắc hai đứa lại, đợi hai đứa nhỏ ngoan ngoãn lại gần anh như Long Xám, anh bắt đầu nói cho họ nghe, "Li hôn đơn giản lắm, nghĩa là từ nay về sau, hai đứa có cơm ăn thì sẽ không có quần áo, có quần áo thì sẽ không có cơm ăn."

"Hả? Nói vậy hoặc là chết công hoặc là chết đói ư?" Tiểu Y lo lắng nhìn anh, dường như đã tin.

Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, sờ sờ cằm, đâm chiêu gạt đầu, "Bây giờ trời lạnh thế này, chết công nhanh hơn đó, nếu anh là bọn em, anh sẽ chọn quần áo."

"Không được đâu!" Tiểu Ni túm lấy áo anh, "Em không muốn chết đói đâu!"

"Em vừa mới chọn theo ba mà." Anh cong môi, tay khều khều mũi Tiểu Ni.

"Hu hu hu hu, làm sao bây giờ, em không muốn chết đói." Hai đứa nhóc quay lại cầu cứu Cố Sương Chi, giọng nói hơi nức nở.

"Được rồi được rồi, sẽ không chết công, cũng không chết đói đâu." Cố Sương Chi bắt đầu vuốt tóc hai đứa, "Đừng nghĩ nhiều nữa, đi vào phòng học đi."

**

Đến khi Tiểu Y và Tiểu Ni được Vu Niệm dẫn vào phòng đàn, Cố Sương Chi tức giận hỏi người bên cạnh, "Anh dọa tụi nhỏ làm gì?"

"Anh có dọa đâu, anh chỉ dùng phương pháp miêu tả trực quan thôi mà."

"Trực quan?" Cố Sương Chi dờ khóc dờ cười, "Ba mẹ li hôn, tụi nhỏ chỉ có thể lựa chọn giữa chết đói và chết công? Từ đó đến giờ tôi chưa nghe lần nào."

"Đây không phải không có khả năng." Nguyễn Thanh Ngôn đỡ cô đứng dậy, đưa gậy cho cô cầm, diu cô đến phòng đàn, "Không nói cực đoan như thế, sao tụi nó hiểu được. Hơn nữa, cuộc sống còn tàn khốc hơn anh nói nhiều."

"Tụi nó còn nhỏ, anh nói với bọn nó chuyện này làm gì?"

"Ba mẹ sắp li hôn, em xem tụi nó vui vẻ thế, không tìm không phôi mà." Anh than nhẹ, nhìn cô nhủ thầm, kiên nhẫn giải thích "Anh đã thấy rất nhiều đứa trẻ ở các nước đang chiến tranh loạn lạc, các nước nghèo, bọn nó vào cái tuổi này, mỗi ngày không phải lo lắng bom từ trên trời rơi xuống, thì là cầu nguyện không bị chết đói. Làm gì có đứa nào rảnh rỗi suy nghĩ ba mẹ li hôn thì ở với ai. Hơn nữa hai đứa nhóc này không có tình cảm với ba mẹ, lại

không tôn trọng em, đáng lẽ phải được dạy dỗ. Chứ cứ nhìn như em, đợi đến lúc tụi nó lớn lên, nhất định sẽ hối hận lúc đó không có ai giải thích ý nghĩa “lì hôn” này cho bọn nó”

Cố Sương Chi không hiểu “không tôn trọng” cô mà anh nói là gì, nhưng không hiểu sao thấy anh nói rất có lý, không biết có nên tin anh hay không.

Bước được vài bước, cô nghiêng đầu nói với anh, “Anh không thích con nít hả?”

“Không, anh rất thích con nít.” Giọng nói dịu dàng, “Nhưng anh sẽ không cưng chiều.”

Câu trước câu sau, chả liên quan gì đến nhau.

Cố Sương Chi chưa phản ứng kịp thì nghe thấy Nguyễn Thanh Ngôn chặn chờ, “Tối 31, anh sẽ đón tết trên YY, nếu em không bận gì có muốn nghe không?”

“Đón tết? Được chứ.” Cô kinh ngạc cười, “Sẽ hát hả?”

“Chủ yếu là nói chuyện phiếm, sẽ có hát.” Anh sợ cô không dùng YY, lại hỏi cô, “Em có tài khoản YY không?”

“Lúc trước có, nhưng giờ không nhớ mật khẩu rồi.”

“Dùng nick phụ của anh đi, đến lúc đó anh giúp em” Anh dẫn cô đến cửa phòng đàn, đôi môi bất giác nở nụ cười dịu dàng.

“Anh phục vụ chu đáo thật.”

Đóng cửa lại, cô bắt đầu tưởng tượng dáng vẻ của anh.

Bờ môi gợi cảm, khóe miệng cong cong mỗi khi anh nói chuyện.

Mái tóc gọn gàng, chắc sẽ không có tóc dài lệt bệt.

..

Cuối cùng cô lại thờ dài.

Suy cho cùng, vẫn không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ngày cuối cùng của tháng 12, Lâm Kiều chính thức dọn vào kí túc xá của studio, vì thế cậu đặc biệt đến tiệm đàn mời mọi người ăn cơm. Từ một chàng trai không có mục tiêu ở thành phố lớn này, bây giờ đã trở thành trợ lý của nhiếp ảnh gia Yan, cậu cứ ngỡ như mình đang mơ.

Mọi người đều nói, biến sở thích trở thành công việc chính là chuyện hạnh phúc nhất. Hôm nay mọi người tụ họp ở một nhà hàng nhỏ bên cạnh tiệm đàn, trò chuyện về ước mơ của mình trong quá khứ.

"Lúc nhỏ ước mơ của em chính là sau này trở thành tiếp viên hàng không, bay tới bay lui trên trời." Tiểu Mỹ nghiêm túc nói, lại khiến mọi người trên bàn buồn cười.

"Mấy người cười cái gì ~ lớn lên em có đi thi tuyển, tiếc là đã bị loại ngay vòng đầu."

"Cái đó cũng coi như là đã cố gắng." Vu Niệm đồng ý với cô bé, "Tốt hơn chị nhiều, hồi xưa chị muốn làm nhà thiết kế thời trang, sau lại lười, chỉ muốn trở thành một người có thể mặc quần áo đẹp."

"Còn chị, chị Tiểu Chi?" Lâm Kiều chuyển sang hỏi Cố Sương Chi.

"Cô ấy hả, chị biết, để chị nói!" Vu Niệm buông đũa, kích động xung phong nói, "Mơ ước lớn nhất của cô ấy lúc trước không có gì khác, chính là theo đuổi nam thần của cô ấy!"

"..."

Tiểu Mỹ và Lâm Kiều kinh ngạc không thôi, nhìn nhau rồi tiếp tục hóng hớt, "Chị Tiểu Chi, nam thần của chị là ai thế? Rốt cục có theo đuổi được

không?"

"Không được" Cố Sương Chi lạnh nhạt trả lời, "Anh ta sắp kết hôn rồi."

Tiểu Mỹ nghĩ đến bản thân, cảm khái: "Aiz ~ nếu như một trong những nam thần của em mà kết hôn, thế nào em cũng khóc chết mất thôi."

Vu Niệm buồn cười, "Đáng đời, nam thần nhiều như thế, sớm muộn gì cũng mù cho mà xem."

Nhân viên phục vụ xuất hiện đúng lúc, hỏi bọn họ muốn uống gì, nước ngọt hay bia.

Tiểu Mỹ lắc tay, "Không uống bia đâu, đêm nay anh yêu của em đón năm mới trên YY, em không thể say được."

Vu Niệm lạnh lùng liếc cái đồ "đứng núi này trông núi nọ" này, "Chị nhớ hình như tối nay chị cũng đón năm mới."

Người này quyết đoán đáp lại: "Chị Tiểu Chi quay lại đùm em, em nhất định phải nghe."

Cố Sương Chi cố ý trêu cô bé: "Muốn nghe thì nghe trực tiếp chứ, nếu không sao có thể bày tỏ tấm lòng của em với bà chủ em được, đúng không?"

"Livestream đó, thứ lỗi cho không thể nghe lời!" Tiểu Mỹ thở dài, đáng về thấy chết không sờn.

"Thôi đi, miễn cưỡng là không phải yêu." Vu Niệm giả vờ ngẩng đầu, vẻ mặt tan nát cõi lòng, phát phát tay, "Bỏ cung mệt rồi, các người lui ra đi."

Cái người này, cả bàn chả ai thêm đếm xỉa đến cô.

**

Sáng sớm, Nguyễn Thanh Ngôn đã tải phần mềm YY cho Cố Sương Chi, rồi đăng nhập tài khoản phụ của mình cho cô.

Đây là tài khoản anh dùng mấy năm trước, tuy chỉ là nick phụ, nhưng vẫn sử dụng công khai, vừa log in đã bị add thêm vài ID, dẫn đến sự suy đoán liên miên.

Nhưng Cố Sương Chi không nhìn thấy nên không có áp lực gì, chỉ có gọi điện nói chuyện với anh.

Một lát sau, trong kênh lại có mấy người quen vào.

Hứa Trí Thịnh chỉ muốn chạy vào góp vui, vừa vào liền nhắn tin cho anh, hỏi anh tại sao Phi Ảnh cũng ở đây.

Nguyễn Thanh Ngôn cũng không hiểu gì, xưa nay anh toàn ở ẩn trong góc, ít khi lộ bề kết phái. Nhưng Phi Ảnh này thì khác, anh ta mới debut nhưng đã trở thành bạn bè tốt với nhiều đại thần. Cho nên anh ta xuất hiện trên kênh của Long Xám có vẻ hơi đột ngột. Nhưng nếu anh ta muốn, Nguyễn Thanh Ngôn cũng không nói nhiều mà đồng ý.

Hơn 11 giờ tối, Vu Niệm ở trong phòng tham gia đại hội mừng năm mới. Bây giờ cô đã có kinh nghiệm, không ngồi ở phòng khách nữa, để khỏi có người đột nhiên xuất hiện.

Cố Sương Chi cầm điện thoại, nghe Long Xám nói mấy câu mở đầu quen thuộc.

"Alo? Có nghe được không?" Giọng nói của anh lúc thì nhỏ lúc thì rì, đến nửa phút sau mới ổn định lại.

"Cám ơn mọi người, đã trẻ thế này mà vẫn còn ở đây đón năm mới cùng tôi." Tiếng anh cười ôn nhu, "Tôi nhớ lần trước có bạn rút dây cắm máy lạnh kí túc xá để giành ổ cắm, tôi muốn nói xin lỗi bạn, lần này lại trẻ thế. Bạn này hôm nay có ở đây không? Sẽ không bị bạn cùng phòng mần thịt chứ?"

Cô bé bị điểm danh kích động không ngừng gõ chữ, "Long Xám đại đại! Em ở đây này!!!! Em vẫn còn sống!!! Bạn cùng phòng của em thành fan của anh hết rồi, sẽ không mần thịt em đâu!"

Nghe anh trêu chọc mấy chuyện nhảm chán, cảm giác được bước chân cuối năm dần thả chậm.

Giọng nói của anh có một năng lượng thần kỳ, khiến người ta quên mất thời gian và địa điểm, toàn tâm say mê.

**

"Hôm nay là ngày cuối cùng của năm 2015, mọi người có thể cùng tôi nhớ lại một chút, trong năm nay có chuyện nào khiến bạn ấn tượng sâu sắc? Để tôi nói trước nhé, tôi mỗi năm mỗi khác, trên căn bản là chạy tới chạy lui ở bên ngoài, giao tiếp với những người khác nhau. Năm nay tôi đã đi Cape Verde, người bản địa vô cùng nhiệt tình. Tôi ngủ lại ở một nhà dân địa phương, ở khoảng một tuần, mỗi ngày sinh hoạt cùng bọn họ. Có ngày tôi đi theo ông chủ đánh cá, lúc ấy gió biển rất mạnh, thuyền cứ lắc mãi, tôi bị say tàu, phải dựa vào lan can để xuống khoang thuyền nghỉ ngơi. Lúc ấy thì sóng đánh ập tới, tôi đứng không vững, mém tí nữa là rơi xuống biển. Lần đó nhờ bám vào lan can mới không bị ngã, ngàn cân treo sợi tóc"

Trên màn hình lại bắt đầu rầm rộ đoán xem thân phận và nghề nghiệp của Long Xám, anh bắt đầu kể, "Ặc... Tôi đang kể chuyện xưa rung động lòng người là thế, mấy người không đoán xem tôi có được cứu hay không? Sao đều lại đoán nghề nghiệp của tôi thế hả?"

"Ngại quá Long Xám, chuyện anh có chết hay không không quan trọng, em bây giờ càng muốn biết anh làm nghề gì hơn."

"Không tò mò, chú ơi bọn cháu không tò mò!!!"

"Nếu không có người cứu, vậy người đang nói chuyện là ma ư 233333333333"

". "

Anh day day chân mày, nhìn đáp án đa dạng hiện lên màn hình, cảm thấy thật buồn cười: "Nhà văn? Bạn này, bạn thấy tôi văn chương lai láng lắm hả?"

Lúc này Hứa Trí Thịnh nhảy ra đám một nhát, nói ra sự thật, "Thông qua vụ "share vì ba" kia, có thể loại trừ nhà văn ra."

"Ha ha ha ha, Hứa đại đừng quậy nữa!!!"

"Acc chính của "chồng" anh phi nhỏ kia 2333"

"Có thể nói chuyện tiếp với nhau không ha ha ha!"

"..."

"Khụ khụ" Long Xám xấu hổ, " Năm 2016 đến nơi rồi, mấy người có thể quên vụ đó được không?"

"Không được ~~~~"

"Không quên được, không quên được ~"

"Chuyện này đã in sâu vào tâm hồn trẻ thơ của em rồi, Long Xám anh phải phụ trách đó!"

"..."

Nếu bọn họ hứng thú vấn đề này, vậy anh xem thử mấy phỏng đoán, "Phóng viên? Hướng dẫn viên du lịch? Điều không phải... Nhân viên kinh doanh? Tôi kinh doanh gì thế, tôi chạy khắp thế giới, còn ở lì trong nhà người khác không đi? Ặc, cái bạn bảo tôi bán hàng đa cấp, bạn suy nghĩ nhiều rồi... Như thế, trước mắt vẫn chưa có đáp án chính xác."

Lúc này trên màn hình lại hiện lên đáp án khiến anh cười sặc sụa, "Kẻ lang thang? Bạn này, bạn... gần đúng rồi."

Mấy suy đoán tiếp theo càng kì quái, đến chiến cảnh X đều có, anh xem không nổi nữa, tìm cơ hội kết thúc đề tài này, "Được rồi, đừng nói về tôi nữa, để xem trong weibo của mọi người có chuyện gì khó quên hay không."

Bật nhạc nền nhẹ nhàng, anh đọc mấy cái bình luận weibo từ các fan ở khắp nơi.

Bọn họ có những câu chuyện xưa khác nhau, lúc này đây gặp nhau, chia sẻ cho nhau nghe, được kể lại từ lời của Long Xám, an ủi cổ vũ lẫn nhau.

**

Cố Sương Chi cẩn thận lắng nghe, nghe thấy anh cười, bắt đầu suy nghĩ đáp án của mình.

Một năm qua, có rất nhiều chuyện đã qua, nhưng khiến cô thay đổi nhiều nhất, chỉ sợ chính là giọng nói cất lên từ anh vào cuối thu năm nay.

Nghe được rất nhiều câu chuyện vui vẻ và buồn bã kia, cô bỗng nhiên có một sự xúc động muốn nói ra.

Muốn hỏi anh, mấy lời trong đêm Giáng sinh ấy có còn tính không.

Ý niệm này lướt qua trong đầu cô, nhưng lại không thể biến thành hành động.

YY trên điện thoại tự động thoát ra, tiếng chuông điện thoại reo lên, kèm theo giọng thông báo.

Cô theo bản năng bắt máy.

"Đến lượt em, bạn học Cố." Anh vừa mở miệng liền trêu chọc, quét đi sự phiền muộn đêm giao thừa.

Anh gọi điện thoại tới để hỏi cô vấn đề này?

"Năm nay của tôi không có gì đặc biệt hết Long Xám đại đại." Cố Sương Chi bắt chước giọng mê trai của Tiểu Mỹ.

Anh chậm rãi nở nụ cười, "Em gọi anh như thế, làm anh không quen."

"Anh livestream xong rồi hả? Chưa đến 12 giờ mà?"

"Chưa, đang giải lao, Phi Ảnh đang hát." Trong điện thoại dường như truyền đến giọng hát, Nguyễn Thanh Ngôn cười, "Nhưng anh không muốn em nghe người đàn ông khác hát, sẽ làm ảnh hưởng đến thẩm mỹ của em."

Cố Sương Chi cảm điện thoại không khỏi bật cười, "Tôi nghĩ là anh đang sợ, sợ tôi nghe thấy có người hát hay hơn anh đúng không?"

"Em giỡn hoài." Anh thu lại ý cười, chậm rãi nói. "Anh chỉ là nghiệp dư, hát hay hơn anh có cả khối người, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Chẳng qua, anh hy vọng giọng hát có thể khiến em nhớ kỹ, chỉ có thể là anh."

Mấy chữ cuối cùng, không cố tình khuếch đại lại dễ dàng buộc chặt tiếng lòng của cô.

Không muốn cô nghe người khác hát nên gọi điện thoại không cho cô nghe, lại được anh nói một cách nghiêm túc làm màu thế này.

Đầu óc trống rỗng, nháy mắt lại bị dư âm lấp đầy.

Cố Sương Chi hiểu ý của anh, không trả lời ngay, cũng không lựa chọn bỏ qua, đột ngột nói, "Em cần chút thời gian."

Chỉ vài từ ngắn ngủi, nhưng người bên đầu kia có thể hiểu rõ, đáp lại "Anh chờ em."

Anh biết cái cô cần chính là thời gian, anh luôn chờ đợi, chính là mấy lời này của cô.

Ngón tay thon dài vô thức gõ gõ mặt bàn, âm lượng máy tính bị vặn nhỏ lại, thế giới ảo và thế giới thực được ngăn cách, đủ cho anh một không gian suy nghĩ.

Nguyễn Thanh Ngôn hỏi cô, "Muốn nghe bài gì?"

"Bài gì cũng được hả?"

"Ừ"

"Chú cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc." Cô không do dự, chọn một ca khúc quen thuộc của anh.

Bài hát có nội dung động lòng người thế này có một thời rất nổi tiếng trên mạng, rất nhiều đại thần từng cover lại, anh yên lặng giây lát, trong đầu nhớ lại lời bài hát.

"Tôi chưa từng tiến vào những nơi chốn phồn hoa,

cũng chưa từng được nghe những âm thanh huyền ảo,

chưa được thấy nhiều sinh linh khác, chưa từng có tâm tình nhiệt tình,

cho nên không nhận ra giữa đại dương này an tĩnh đến cỡ nào."

Anh thuận miệng hát một khúc, cuối cùng thêm một câu độc thoại, "Đến khi gặp được em."

Chỉ một câu thế thôi, trong lòng Cố Sương Chi liền tin tưởng, anh rất hợp với bài hát này.

Khác với nhiều người, giọng hát của anh rất dịu dàng, không cần phải cố ý khoe khoang, lại xúc động lòng người đến thế.

Tựa như con cá voi trong đại dương kia, chưa bao giờ trải nghiệm nơi chốn phồn hoa và tang thương, chỉ đến khi người kia xuất hiện, mới giật mình hiểu ra mình chính là một hòn đảo cô độc.

Cố Sương Chi ít nhiều hiểu được sự ràng buộc của mình.

Điều cô sợ hãi, không phải bóng tối, mà chính là anh đã trải qua cả thế giới, đối với cô mà nói, quá mức tốt đẹp, rực rỡ đến nỗi không dám tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nguyễn Thanh Ngôn không có thời gian tán gẫu quá lâu, khoảng chừng 5 phút, sau khi bài hát trên kênh YY kết thúc anh mới cúp điện thoại quay trở lại làm Long Xám, "Cảm ơn bài hát của Phi Ảnh, rất hay, tôi đọc trên diễn đàn thấy có nhiều người bảo đã trở thành fan của cậu rồi đó."

Phi Ảnh cười, "Long Xám đang ghen đấy à?"

"Không đâu, ca khúc hay thì nên cùng chia sẻ với mọi người." Đối với những lời trêu chọc của mấy người không thân, anh luôn luôn nghiêm túc trả lời.

"Sắp đến 12 giờ rồi." Long Xám nhìn thời gian ở góc màn hình, "Có người chọn một bài, a... là một bài hát rất hay, nhưng tôi chưa từng hát bao giờ, nếu hát không hay thì mọi người bỏ qua nhé."

Trên màn hình đều nhấp nháy mấy câu-

"Có người là ai?"

"Có người là ai?"

"Có người là ai?"

"Rốt cục không giấu được rồi, thật ra mị họ "Cố" tên là "Người" đó!"

"..."

**

Anh vờ như không thấy mấy bình luận đoán mò này, tiếp tục nói, "Đợi một chút, để tôi mở nhạc đệm."

Nửa phút trôi qua, anh chỉnh âm lượng trên kênh YY, "Àlo, nghe thấy không? Thế này OK chưa?"

Hầu hết mọi người đều nhận ra đoạn nhạc dạo của ca khúc này, kích động bấm thả hoa trên diễn đàn.

Khi anh cất tiếng hát, nhạc nền tựa như mang theo âm thanh của gió biển, viên mắt Cố Sương Chi liền ẩm ướt.

Đã lâu rồi cô không khóc, trong giọng hát du dương của anh, cô thấp thoáng thấy được một luồng ánh sáng màu vàng.

Sau khi bài hát kết thúc, Nguyễn Thanh Ngôn đưa tay cầm lấy ly trà, lại bị con mắt ngáo yên lặng ngồi kế bên dọa hết hồn.

"Long Xám, mày lại nghe lén rồi." Cánh tay đang ở trên cao đưa xuống sờ sờ đầu Long Xám, "Mày không biết "chít chít" một tiếng à, muốn hù chết tao hả?"

Ánh mắt của Long Xám: chít chít em gái mi.

**

Mọi người trên diễn đàn biết hai Long Xám đang nói chuyện với nhau, ồn ào bình luận đòi chào hỏi với Long Xám mặt ngáo.

Lần này anh không nói nhiều, đem Long Xám mặt ngáo đi ra ban công ngủ, lúc quay về, anh lại trở thành Long Xám duy nhất trong căn phòng này.

Khi ấy chỉ còn 10 phút nữa là đến 12 giờ, 10 phút cuối cùng của năm nay.

"Thế này nhé, chúng ta tâm sự mục tiêu năm mới này là gì?"

Văn Hoài không nề tình đáp một câu, "Không nói thì tôi quên mất, giao thừa năm ngoái cậu đặt ra mục tiêu cho năm nay là tập 28 múi bụng mà! Cơ bụng đã hứa đâu hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn tối sầm mặt, "Câm miệng, chủ kênh cho phép cậu nói chuyện hả?"

Cả diễn đàn trong nháy mắt bùng nổ tiếng cười, bấm like tới tấp cho hành động của Văn Hoài, thuận tiện chát vắn Long Xám của bọn họ, cơ bụng đi đâu rồi.

Anh không phải là thần tượng thanh cao gì, quá khứ trêu chọc không kém là bao so với anti, còn bảo rất thích đùa, mọi người tránh không được rất thích trêu chọc anh.

"Khụ, có cơ bụng mà." Nguyễn Thanh Ngôn khiến mọi người bình tĩnh lại, "Sau đó tôi nghĩ lại 28 múi thì quá nhiều, mấy người Tiểu Hứa, Văn Hoài sẽ tự ti. Cho nên, 5-6 múi là đủ rồi."

"5-6 múi là cái khi gì? Cậu mà tập được 5 múi hả?" Hứa Trí Thịnh không nhịn được gia nhập đội quân cười nhạo.

"Nhưng mà nói thật, Long Xám có cơ bụng thật đó." Tiểu Bạch làm tàu ngầm cũng đã trôi lên, "Tôi đã sờ rồi, đúng là có 6 múi."

Một câu "tôi đã sờ rồi" khiến đề tài lệch hẳn đi, Nguyễn Thanh Ngôn đang suy nghĩ xem mình có nên khóa mồm 2 thằng bạn "tốt" này không.

"Được rồi, để tôi nói đằng hoàng." Nguyễn Thanh Ngôn không đọc mấy câu trên chộc trên màn hình nữa, kéo đề tài quay trở lại, "Năm mới này, tôi hy vọng gia đình của các bạn, chính là các bạn đang nghe đây, sức khỏe dồi dào, mọi chuyện đều như ý muốn. Chỉ mong vào ngày này năm sau, chúng ta còn có thể trò chuyện với nhau. Mục tiêu của bản thân là... thôi bỏ qua đi, không nói đỡ cho sang năm lại khiến mọi người chê cười."

Người nói được một nửa khiến cho cả kênh nổ tung, các fan bày tỏ, Long Xám bị rối loạn cường chế đây.

"Cái đó... tôi nghĩ mục tiêu nên để trong lòng là được rồi." Anh cười khẽ, rồi nói với Phi Ảnh, "Vậy để tôi hỏi người lần đầu làm khách mời nhé, Phi Ảnh có mục tiêu gì cho năm mới hay không?"

Đối phương quyết đoán đáp, "Mục tiêu năm sau à, thật ra tôi đang chuẩn bị cho ra một album, hy vọng mọi thứ sẽ suôn sẻ."

"Ra album rất đáng khen nha, đến lúc đấy nhớ tặng tôi một cái đấy."

"Đương nhiên rồi, cũng mong các bạn ở đây ủng hộ cho tôi."

**

Thời gian bất giác đã điểm 12 giờ, anh nhìn thời gian ở góc màn hình và những lời chúc ngập tràn trên màn hình, khóe mắt hiện lên nét cười, "Chúc mừng năm mới nhé."

Trong chốc lát, âm thanh tin nhắn liên tục vang lên, anh kiên nhẫn lướt tìm, cuối cùng cũng thấy tin nhắn từ cô.

"Hát rất hay, cảm ơn anh, năm mới vui vẻ."

Anh gọi điện cho cô, nghĩ rằng cô đã ngủ rồi, ai ngờ đối phương đang ăn khuya ở phòng khách, điện thoại tự động đọc tên của anh lên.

Vu Niệm nghĩ thấy sự mờ ám, ở bên cạnh "chật chịt" hai tiếng, rất thức thời bụng bát mì đi ra chỗ khác.

"Không có chuyện gì đâu, chỉ muốn chúc em năm mới vui vẻ."

"Anh vừa nói trên YY rồi mà."

"Vừa nãy là chúc mọi người, không giống nhau mà." Anh chọn cái cơ nhặt nhẻo chỉ vì muốn hỏi cô, "Hôm nay có rảnh không, tết nguyên đán ấy?"

"Không rảnh." Đối phương quyết đoán đáp.

'''

Sợ anh hiểu lầm, Cố Sương Chi giải thích "Không rảnh thật, phải về nhà một chuyến, sẽ quay lại nhanh thôi."

"Anh tiễn em nhé."

"Không cần đâu, nhà em không xa lắm, đi tàu điện 4 5 trạm là tới rồi."

Nhận ra mình hơi đường đột, Nguyễn Thanh Ngôn than nhẹ rồi nói, "Vậy em nhớ cẩn thận đấy, tết nhất đông người."

"Ừ, em biết rồi."

Cuộc đối thoại chỉ đơn giản như thế mà kết thúc, sau khi cúp điện thoại, Cố Sương Chi cảm thấy hai má nóng bừng, đưa tay lên sờ thử, sự lạnh lẽo trên đầu ngón tay lan ra trên gương mặt nóng hổi.

Cô có thể nghe thấy rõ ràng tim mình đang đập thình thịch.

"Đừng sờ nữa, càng sờ càng đỏ." Vu Niệm nhìn từ xa, tốt bụng nhắc nhở, "Nhìn đáng vẻ xuân tâm này mầm này của cậu, giống y hệt đại học."

"Anh hùng không nhắc đến chuyện xưa."

"Nói mà không biết xấu hổ." Vu Niệm liếc cô, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, bỏ tô mì xuống chạy tới cạnh cô hóng chuyện, "Nói thật, Long Xám đối xử với cậu rất đặc biệt, cậu có cảm thấy vậy không?"

"..."

"Tiểu Hứa nói anh ấy chưa yêu bao giờ, là một tờ giấy trắng đó."

"..."

"Mình chắc chắn với cậu luôn, anh ấy đẹp trai hơn Ngô Mặc nhiều."

"..."

Cố Sương Chi không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ.

"Cậu đang nghĩ gì thế?" Vu Niệm nhin không được chột chột cô.

"Muốn đi ngủ." Cô gấp bước về phía phòng ngủ.

Sáng sớm sau khi livestream, Long Xám đăng weibo đầu năm, không phải là lời chúc gì, chỉ là một lời bài hát.

Câu hát cuối cùng của anh hôm qua, khiến cho anh tìm được mục tiêu cho năm mới.

"Muốn trao cho em năng lực để rời xa khỏi biển cả, để em trở thành vương hậu."

**

Ngày đầu tiên của năm mới, Cố Sương Chi quay về nhà. Mấy tháng rồi cô chưa về, hôm nay anh trai Cố Nhiên dẫn bạn gái về nhà, nên mẹ già ra lệnh bắt cô phải quay về ăn cơm.

Căn nhà ba phòng ngủ hai phòng khách ở khu trung tâm cũng được coi là lớn, sáng sớm hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Cố Sương Chi vừa về đến nhà đã bị ba mẹ kéo đi quét dọn phòng, hôm qua bọn họ đã quét rồi, nhưng hôm nay chứng bệnh ư sạch sẽ lại tái phát, lại dọn dẹp thêm lần nữa, bấy nhiêu thôi cũng đủ thấy được bọn họ rất chờ mong và coi trọng cô con dâu tương lai này.

Đến giữa trưa thì Cố Nhiên dẫn bạn gái về nhà, Cố Sương Chi đứng sau mẹ Cố, đáng vẻ lịch sự gật đầu mỉm cười chào hỏi.

"Đây là Lục Thiển." Cố Nhiên giới thiệu cô gái bên cạnh mình, sau đó giới thiệu gia đình mình cho cô ấy.

"A, Tiểu Chi về rồi à." Anh trai vui vẻ nói với bạn gái, "Đây là Cố Sương Chi em gái anh, xinh đẹp lắm đúng không?"

"Chào em, Tiểu Chi." Lục Thiển mỉm cười chào cô, bỗng chốc phát hiện ra điều khác thường.

Cô bé xinh đẹp này mặt dù ánh mắt tràn đầy ý cười nhưng lại không nhìn thấy mình.

Nhìn ra cô đang nghi hoặc, mẹ Cố giải thích, "Lúc trước Tiểu Chi xảy ra tai nạn, giác mạc bị hỏng cho nên bây giờ không nhìn thấy được."

"Thật đáng tiếc." Lục Thiển được mời vào nhà, vừa ngồi xuống bỗng nhiên nói, "Bác của con là chuyên gia khoa mắt, hay để con giới thiệu bác ấy cho mọi người làm quen nhé?"

"Mấy năm nay cũng đi gặp không ít chuyên gia, bác sĩ nói chỉ có thể ghép giác mạc. Mà giác mạc cung ít hơn cầu, chúng ta cũng chỉ có thể đợi mà thôi." Mẹ Cố thở dài, quay lại nhìn về mặt bất đắc dĩ của Cố Sương Chi bên cạnh, "Cũng may, ít ra là vẫn còn có hy vọng."

"Đừng nói về con nữa mà ~ Hôm nay nhân vật chính đâu phải con đâu..." Cố Sương Chi cảm giác mọi người đều nhìn mình, mắt tự nhiên túm lấy góc áo của mẹ già.

"Đúng vậy đúng vậy." Mẹ Cố hiểu ý, vội vàng tiếp đãi khách.

Cố Nhiên luôn luôn là một anh trai dịu dàng đáng tin cậy của Cố Sương Chi. Từ nhỏ đến giờ, dù Cố Sương Chi có gây ra phiền phức cỡ nào thì người đầu tiên cô nghĩ đến luôn là Cố Nhiên.

Lúc đi học, Cố Nhiên lớn hơn Cố Sương Chi hai lớp, đáng vẻ cao ráo, thành tích lại tốt, luôn là ví dụ để các giáo viên dùng để khích lệ các học sinh khác.

Cố Nhiên học đại học ở Bắc Kinh, khoa Khoa học kỹ thuật, sau đó lại thi nghiên cứu sinh, năm ngoài vừa tốt nghiệp thì quay về Thượng Hải. Anh quen với Lục Thiển khi học ở Bắc Kinh, cô gái gốc Bắc Kinh, tính tình cởi mở nhiệt tình, vừa gặp mặt đã khiến hai cụ vui vẻ.

Cố Sương Chi chỉ ngồi một bên tập trung ăn cơm.

**

Sau khi ăn cơm xong, Cố Nhiên thần bí kéo cô ra ngoài ban công, lấy một lá thư trong túi áo khoác ra đưa cho cô.

"Chuyện này là sao?" Giọng nói trước giờ luôn luôn dịu dàng nay lại mang theo chất vấn, Cố Sương Chi liền hiểu ra bên trong là cái gì.

"Thiếp mời hả?" Cô thật ra cũng không có cảm xúc gì với chuyện này, "Trước đó anh ấy đã nói với em rồi."

"Cậu ta cũng mời anh, nhưng anh từ chối." Cố Nhiên kinh ngạc hỏi cô, "Ai biết được em lại đồng ý tham gia? Em chưa tỉnh ngủ hả cô nương?"

"Em đã không để trong lòng từ lâu rồi." Cố Suong Chi theo bản năng vuốt ve đầu mực trên thiệp mời, giọng nói hờ hững, "Đã lâu vậy rồi, mọi người sống rất tốt, một câu chúc phúc thôi thì có gì khó khăn đâu?"

Cố Nhiên tóm được sự chần chừ trong lời nói của cô, "Em sống rất tốt hả?"

"Tốt mà." Cô nghĩ nghĩ, "Ít nhất tốt hơn người khác tưởng tượng nhiều."

Cố Nhiên biết mình không khuyên được cô đành thờ dài, dường như đã thỏa hiệp nói, "Anh đi cùng em."

"Anh từ chối rồi, nuốt lời thì xấu hổ lắm." Cô tùy ý giờ tắm thiệp trong tay, "Em tự mình đi."

Anh nhìn chăm chú cô em gái ngọc ngà này, từ nhỏ đã thế, nhìn cứ như không để ý đến bất cứ thứ gì, thật ra lại rất có chủ kiến.

Cô muốn làm gì, luôn luôn có lý do của mình.

"Được rồi, chúng ta lên lút ở ban công làm gì?" Cố Suong Chi nhẹ giọng cười, "Nhanh ra phòng khách cứu bạn gái anh đi, chắc là bị ba mẹ phiền chết rồi. Bọn họ đã chuẩn bị cả đồng câu hỏi nhằm chán, vừa rồi trước khi bọn anh đến họ đã tập qua một lần, em nghe mà xấu hổ luôn ấy."

Sống lưng Cố Nhiên chợt lạnh, nhìn ba người đang nói chuyện trong phòng khách, "Được rồi, vào thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ngày hôm nay của Nguyễn Thanh Ngôn vô cùng nhàm chán, anh ở nhà tự mình làm một bàn đồ ăn, rồi cùng chia sẻ với Long Xám.

Ngày nghỉ luôn luôn thành thói nhàn hạ, một người một chó ngồi trên thảm trong phòng khách xem chương trình giải trí. Xem một hồi lại ngủ gật lúc nào không hay, sau khi tỉnh táo lại anh chạy vào phòng ngủ lấy cái bật tắt ra, tập mò mẫm trong căn phòng to lớn.

Lần này anh đã quen, từ trong phòng ngủ bước ra rất thuận lợi, không gặp khó khăn gì. Nhưng bày trí trong phòng khách khá phức tạp, cho nên Nguyễn Thanh Ngôn cẩn thận mò mẫm, định đi một vòng quanh phòng khách.

Long Xám rất hiếu kì, thè lưỡi đi sát phía sau theo dõi hành động quỷ dị của anh, thỉnh thoảng lại đạp lên chân anh một cái.

Trầy trật lắm anh mới đi được một đoạn dài như thế, Nguyễn Thanh Ngôn mò mẫm đứng dậy, làm sao cô có thể vượt qua được đoạn thời gian vừa mới bị mù ấy chứ. Bóng tối khổng lồ trong nháy mắt như chiếm trọn cả thế giới, bao nhiêu cảnh sắc tươi đẹp đều lặng yên cách cô ngày càng xa. Sợ hãi, mất mát, ngỡ ngàng... Cô đã tìm kiếm dấu vết của ánh sáng trong sợ hãi như thế nào.

Trong lòng có cảm giác khó chịu không sao tả được, Nguyễn Thanh Ngôn dừng bước, tay vuốt ve đầu Long Xám, ra dáng hỏi ý kiến Long Xám: "Không nhìn thấy rất nguy hiểm đúng không? Đúng rồi, mày có biết anh em nào có thể dắt người mù không giới thiệu cho tao đi? Mày bày lớn rồi làm sao huấn luyện được nữa. Hơn nữa mày còn là Husky, làm sao đảm đương nổi chức chó dẫn đường chứ... làm sao đây ta..."

Long Xám vẻ mặt vô tội nhìn anh, trong lòng muốn nói: Cung không hỏi xem anh đây có đồng ý hay không hả?

Long Xám nghịch ngợm vây quanh phá đám anh, Nguyễn Thanh Ngôn bị xoay vòng vòng đến nỗi không biết phương hướng.

Anh theo bản năng đưa tay về phía trước, nghe một tiếng "rầm" kèm theo tiếng đồ vật bị vỡ.

Nguyễn Thanh Ngôn biết mình bất cẩn làm bể đồ, vừa cời bật tắt xuống thì tức đến nỗi mém tí không đứng vững.

Long Xám bị tiếng vỡ dọa sợ, chạy trốn khỏi hiện trường, ngo ngác đứng nhìn từ xa.

Nó thấy vẻ mặt đang high bồng chốc tái nhợt của sen, thấy anh ngồi xổm cẩn thận nhặt từng miếng vỡ của camera.

Cảm xúc trong mắt anh, Long Xám không thể hiểu, lấp ló ánh mắt, nhìn thấy mà thương.

Gia đình họ Cố đang vui vẻ uống trà chiều, bánh quy và đồ ngọt do đích thân mẹ Cố làm.

Cố Sương Chi ngồi trên ghế sofa uống nước trái cây, nhàm chán nghe đoạn đối thoại vừa nghiêm túc vừa buồn cười ở bên cạnh.

Sau đó tiếng chuông tin nhắn bỗng vang lên.

Tin nhắn sau khi mở sẽ tự động đọc lên, cô quên mất ở đây có người, thuận tay mở lên.

"Nguyễn Thanh Ngôn: Tiểu Chi, đứa con yêu quý của anh bị ngã tan xương nát thịt rồi, anh buồn quá. Em có muốn an ủi anh không?"

"" Trong chốc lát, cả phòng khách đều rơi vào im lặng.

Lúc Cố Sương Chi ý thức được, khóe miệng nở nụ cười.

"Tiểu Chi, cậu... cậu Nguyễn Thanh Ngôn này là ai vậy?" Mẹ Cố chần chờ mở miệng hỏi.

"Một người bạn."

Cố Nhiên hơi nghi ngờ, hỏi lại lần nữa: "Bạn?"

Cảm giác mọi người đang nhìn mình, Cố Sương Chi vội vàng gật đầu, suy nghĩ làm sao ngăn lại đề tài này.

Mẹ Cố lại không cho cô cơ hội, không quan tâm cô con dâu tương lai bên cạnh, trực tiếp hỏi: "Đừng nói là bạn trai nha? Cậu ta còn có con riêng nữa hả, con tuyệt đối không được làm đường đấy!"

Vừa dứt lời, Cố Sương Chi ngã ra sofa cười bò.

"Mọi người suy nghĩ nhiều quá rồi..." Cô bó tay với bọn họ, vừa cười vừa đứng dậy đi về phòng mình, "Con đi gọi điện thoại, mọi người không được nghe lén đâu đó ~"

Mẹ Cố lo lắng nhìn Cố Nhiên, hỏi nhỏ: "Mấy tháng nay em con bạn gì thế? Không thì con hỏi nó đi?"

"Nó đâu còn nhỏ nữa." Cố Nhiên bất đắc dĩ nhìn hướng cô vừa đi, "Nó biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, mẹ cứ yên tâm."

"Nhưng rồi như"

"Rồi như cái gì?" Ba Cố im lặng một lúc, cuối cùng cũng lên tiếng, "Con gái chúng ta làm việc luôn có chừng mực."

"Được được được, hai người bọn ông cùng phe!" Mẹ Cố dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nhìn Lục Thiển bên cạnh, "Để con chê cười rồi tiểu Lục, chúng ta vừa nói đến đâu rồi?"

**

"Anh mém tí nữa là hại chết em rồi có biết không?" Cố Sương Chi đóng cửa phòng rồi vẫn chưa hoàn hồn.

Người đầu dây bên kia vẫn chưa hiểu gì: "Sao thế?"

Sợ có người dấn lên cửa nghe lén, Cố Sương Chi che cái loa, nói nhỏ, "Nhà em tưởng em đang quen với một ông chú có con riêng."

"Ha ha ha"

Lời oán trách của cô khiến tâm trạng không vui của anh biến mất sạch sành sanh.

Lông Xám nhìn thấy nổi u oán vây quanh người sen bỗng chốc biến thành một nụ cười, cảm thấy anh đã bị đá kích nặng đến nỗi tâm trạng thất thường.

Cô hừ lạnh, "Còn cần em an ủi hả? Em thấy bây giờ anh vui muốn chết rồi."

"Không cần, không cần." Nguyễn Thanh Ngôn trông trọng đến vẻ mặt đàn ông khi bị hiểu lầm của cô là lại thấy buồn cười, tự nhiên thốt lên một câu, "Sao anh lại thích em thế này."

Anh nói vô cùng tự nhiên, giống như một cơn gió xuân, có thể ngửi thấy hương hoa bay đến.

Cố Sương Chi không nói gì, chỉ cảm thấy không khí xung quanh nóng lên, hơi ấm điều hòa từ phòng khách từ từ lan vào phòng.

Khóe môi cong lên một nụ cười, suy nghĩ một hồi, cô hỏi anh một câu ngốc vô cùng, "Nguyễn Thanh Ngôn, anh có cơ bụng 6 múi hả?"

Anh không ngờ cô sẽ hỏi thế, kinh ngạc rồi lại vui sướng, "Lần sau cho em sờ nhé?"

"Được đấy."

"" Nguyễn Thanh Ngôn nao nao, "Kịch bản sai rồi, em phải nói "ai thêm sò" mới đúng chứ?"

Cô nói mà không ngại, "Lần này em muốn giữ lại quyền lợi."

"Lưu manh." Mặt mày anh giãn ra, nhin không được trêu cô, "Lúc từ chối anh cũng không thêm chớp mắt một cái, đến lúc sò cơ bụng lại xông xáo hơn người ta."

Cố Sương Chi hào phóng chịu đựng anh phi nhỏ.

"Con trai bảo bối của anh sao rồi?"

"Bị bể hơi nặng, bây giờ anh chuẩn bị đem ra tiệm xem có thể sửa được không." Nguyễn Thanh Ngôn thông thả bước đến bên cạnh Long Xám, khảy cái cằm trêu chọc nó, dường như lơ đãng nhắc đến, "Gần nhà em đấy, em muốn đến không?"

Cố Sương Chi nghĩ tới không khí quý dị trong phòng khách, đoán rằng không còn chuyện của mình nữa.

"Được, gửi địa chỉ cho em"

**

Lúc đi ngang qua phòng khách lần nữa, hai cụ đang kích động kéo Lục Thiển đi xem phòng cưới đã chuẩn bị từ sớm, Cố Nhiên bên cạnh bắt đầu cười đi theo.

Cố Sương Chi chớp lấy cơ hội, "Con ra ngoài một lát, cơm chiều sẽ quay về."

"Đi đâu, hẹn hò hả?" Cố Nhiên nhủ mảy, giọng nói đầy trêu chọc.

Cô thành thật đáp, "Đi sửa camera với bạn."

Mẹ Cố lại khần trương, "Người bạn có con riêng đấy hả?"

"Anh ấy không có con!" Vừa buồn cười vừa cam chịu, cô tìm cớ qua loa "Hơn nữa chỉ là bạn bình thường thôi."

"Bạn bình thường mà con thay đồ rồi mới đi hả?"

"..." Cô không nói lại mẹ, ngoan ngoãn đầu hàng, từ đội quân xem phòng quay ra áp tải cô đến địa điểm hẹn với Nguyễn Thanh Ngôn.

"Con nói lại lần nữa, không được theo dõi con." Sau khi xuống xe, Cố Sương Chi nói với người ngồi cạnh cửa sổ.

Mẹ không thêm để ý khoát tay, "Đẹp đi, ai thêm theo dõi con hả?"

Tuy nói thế, nhưng cô gái cầm gậy xoay người đi vào đám đông, mẹ Cố vẫn lộ đầu ra dõi theo.

"Này, đừng chạy chứ, cậu trai kia chưa xuất hiện mà!"

Cố Nhiên bắt đầu nhìn người ngồi ghế sau, "Mẹ, Tiểu Chi đã nói đừng theo dõi nó rồi mà."

Mẹ Cố không phục, "Này không gọi là theo dõi, gọi là ôm cây đợi thỏ đấy!"

"Chạy đi, đừng để ý bà ấy." Ba Cố không chịu được, "Tiểu Chi có bạn bè là chuyện bình thường, đừng khiến con bé căng thẳng."

Cố Nhiên gật đầu, chuẩn bị lái xe thì nghe mẹ Cố ngồi phía sau la lên, "A, đến rồi, đến rồi kìa."

**

Cả nhà dẫn cô con dâu tương lai trốn trong xe lén lút nhìn con gái mình "hẹn hò".

Chàng trai kia cao 1 mét 8, anh mặc áo khoác màu đen, dáng người cao gầy. Anh để tóc ngắn, gương mặt dịu dàng, ánh mắt thân thiện trở nên ấm áp hơn sau khi Cố Sương Chi xuất hiện. Anh đi nhanh đến cạnh cô, đưa ly trà sữa vừa mới mua cho cô, lại nhẹ nhàng cầm lấy tay đang cầm ly trà sữa của cô, thay cô cầm ống hút vào.

Hai người vừa cười vừa nói rồi đi.

"Wow, hóa ra là một chàng trai trẻ!" Phía sau cửa xe, ánh mắt mẹ Cố sáng lên, "Đẹp trai đấy, giống ba con lúc trẻ."

"Đẹp trai có ích gì? Có nhiều tội phạm biến thái giết người đều đẹp trai đấy." Cố Nhiên gọi một gáo nước lạnh, "Mẹ, mẹ đừng trông mặt mà bắt hình dong."

"Mẹ không trông mặt mà bắt hình dong sao gả cho ba mày được hả? Mẹ không trông mặt mà bắt hình dong làm sao đẻ được hai đứa bây đẹp trai xinh gái thế hả?" Mẹ Cố không phục, "Mày phải cảm ơn mẹ đã trông mặt mà bắt hình dong đấy."

Ba Cố dờ khóc dờ cười lắc đầu, không phản bác được câu nào.

Cố Nhiên bấu môi, giải thích với người bên cạnh, "Mẹ anh luôn vậy đấy, lúc nào cũng nguy hiểm, là người nói nhiều nhất nhà đấy."

Lục Thiển che miệng cười, "Không đâu, em thấy dì nói có lý mà."

Mẹ Cố dường như tìm được đồng minh: "Nhìn đi, vẫn là Tiểu Lục của chúng ta tinh mắt..."

"..."

**

"Đây là đâu? Không giống cửa hàng chuyên sửa chữa..." Cố Sương Chi vừa đến cửa đã nhận ra điều bất thường, "Giống cửa hàng nhỏ sửa dụng cụ ở trong con hẻm kia hơn."

"Bị em phát hiện rồi." Nguyễn Thanh Ngôn cười khê bên tai cô, chậm rãi đi cô bước vào.

"Yan?" Bên trong tiệm truyền đến giọng nói vui vẻ, "Hôm nay sao lại rảnh rồi đến thăm tôi thế? Woa, còn dẫn theo một cô gái nữa, bạn gái à?"

"Anh Nam," Nguyễn Thanh Ngôn khê nói, lấy camera trong ba lô ra, "Lại phiền anh rồi."

"Lại hỏng chỗ nào?" Anh Nam cười đón lấy cái máy rồi mở ra.

Bỗng chốc sững sờ tại chỗ.

"Phắc!!!" Vài giây sau, tiếng kêu thê thảm vang vọng đến cả mấy cửa hàng phía trước.

"Đừng sợ, anh ấy lúc nào cũng hoảng sợ thế đấy." Nguyễn Thanh Ngôn quay sang giải thích với Cố Sương Chi.

Cô gái phía sau tiếp tục uống trà sữa, bình tĩnh gật đầu, tựa như anh đã lo lắng nhiều.

"Cậu cố tình tới chọc tức anh đấy à?" Anh Nam muốn đánh người, "Cái máy mấy chục ngàn Euro, để cho cậu quăng thành vầy á hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhiu mày, chột dạ nói, "Em đang quét cái tủ, tiện tay để nó lên bàn... anh xem còn cứu được không?"

"Thằng quỷ này! Ngu thế!" Anh Nam nhét camera vào tay Nguyễn Thanh Ngôn, đuổi anh ra khỏi cửa. "Cút đi cút đi! Đừng để anh gấp lại mày, đồ khốn!"

"..."

Nguyễn Thanh Ngôn bắt đắc đi cất camera vào ba lô, đi Cố Sương Chi ra khỏi cửa, bỗng nghe giọng nói khó chịu từ phía sau, "Đi Đức tìm Leica đi, dù gì thằng nhóc mày lăm tiền mà!"

"Cảm ơn anh."

"Anh ấy là ai vậy?" Vừa rời khỏi, Cố Sương Chi nhin không được mở miệng, "Sao lại hung dữ như thế?"

"Anh Nam trước kia là người làm máy ảnh, là kẻ cuồng công việc ở Leica, anh ấy rất thích camera." Nguyễn Thanh Ngôn kiên nhẫn nói với cô, "Thật ra anh ấy rất tốt, chỉ là không thích nhìn người ta lăm hư camera mà thôi, nhất là loại camera đã ngừng sản xuất như thế này."

Cố Sương Chi có thể hiểu tâm trạng ấy, gật đầu, lại hỏi anh, "Cái máy này của anh giá mấy chục ngàn Euro thật hả?"

"Sau khi không sản xuất nữa mới đắt như thế, chứ lúc trước không đắt thế đâu." Anh nhẹ nhàng giải thích, đến khi nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Cố Sương Chi thì hỏi, "Em nghĩ gì thế?"

"Bỗng nhiên cảm thấy Văn Hoài nói đúng."

"Cậu ta nói cái gì?"

"Nói anh phá của."

"Gi...Đều là tiền anh tự kiếm được mà!" Anh thanh minh cho bản thân, chốc chốc lại nghĩ đến điều gì, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô.

"Nếu em quản lý thì anh sẽ không phá của nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cục cụng của Nguyễn Thanh Ngôn 80% là không sửa được, thật ra anh đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ nói trước tết sẽ đi Đức một chuyến ăn may.

"Lát nữa em muốn đi đâu?" Anh thả chậm bước chân, hỏi ý kiến Cố Sương Chi.

Mọi người trong nhà đi xem phòng tân hôn rồi, cô cũng không có chỗ nào để đi, suy nghĩ một hồi, lắc lắc đầu, "Em không biết."

Gió mùa đông lạnh run người, Nguyễn Thanh Ngôn nhìn thấy ngón tay đỏ hồng vì lạnh của cô, hỏi, "Em muốn ăn gì không? Mình tìm quán nào ngồi nhé."

"Được."

Cô dẫn anh đến một tiệm bánh ngọt mà cô hay đến ở gần trung tâm mua sắm.

Xem menu, Nguyễn Thanh Ngôn nhíu nhíu mi: "Em ăn gì?"

Cô không cần nghĩ đã trả lời ngay, "Kem vani đá bào thạch sương sáo."

"Lạnh lắm, đừng ăn món này." Nguyễn Thanh Ngôn từ trước đến nay ít khi nào xen vào việc người khác, lần đầu tiên phản đối ý kiến của Cố Sương Chi, sợ cô không nghe lời, nói tiếp, "Vừa nãy em mới uống trà sữa nóng, đau bụng đấy."

"Vậy anh bảo ăn gì đây?" Cố Sương Chi chống cằm, để anh tự xem menu.

"Ăn món này nhé, bánh crepe sầu riêng!" Anh chỉ chỉ vào menu giới thiệu, "Em thử hân, ăn sầu riêng sẽ tốt đấy."

Vừa nghe đến 2 từ "Sầu riêng", Cố Sương Chi đã nhăn mày nhíu mặt, gương mặt vô cùng đau khổ, "Em chưa ăn sầu riêng bao giờ, thôi lắm!"

"Không khác đậu hủ thôi lắm đâu, ngửi thôi ăn thơm." Nguyễn Thanh Ngôn dụ dỗ cô, "Em muốn thử không? Nếu không ăn được... thì anh ăn cho."

Không ăn thì anh ăn cho, Cố Sương Chi nghiền ngẫm câu nói này của anh.

Suy nghĩ không lâu cô đã nộp vũ khí đầu hàng, "Được rồi, để em thử xem."

**

Tuy nói thế nhưng lúc nhân viên mang bánh lên, Cố Sương Chi nhăn mày né tránh theo bản năng.

Nguyễn Thanh Ngôn buồn cười nhìn dáng vẻ hốt hoảng né tránh của cô, "Bật mồi lại."

Cô ngoan ngoãn nghe theo, anh vươn người tới, "Há miệng nào."

Ba từ ngắn gọn nhưng lại dụ dỗ quanh quẩn bên tai Cố Sương Chi, giọng nói của anh vô cùng mê hoặc, lượn lờ trong đầu cô, không biết đến khi nào mới có thể dừng lại.

Cố Sương Chi há miệng, một vị ngọt ngọt lại mềm mềm chạm đến đầu lưỡi rồi chậm rãi tan ra.

"Ngon không?" Anh cảm ngưỡng, chờ mong cô trả lời.

Đợi đến lúc cô gạt đầu trả lời, Nguyễn Thanh Ngôn mới dám nói tiếp, "Cũng giống như con người vậy, nếu không thử thì làm sao biết được có hợp hay không, em nói đúng không?"

Lời này lại ẩn chứa phép ẩn dụ, Cố Sương Chi không dám nói gì.

"Em nhìn em kia, vừa nhắc đến chuyện này em lại bắt đầu căng thẳng." Nguyễn Thanh Ngôn nở nụ cười, "Cứ như đàn đứt dây ấy."

Cố Sương Chi lại thích cách so sánh này, "Cũng đúng, đàn mà đứt dây em đánh vào mặt anh."

"...hung dữ à"

Sau khi ăn bánh xong thì đi dạo cửa hàng, Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ nhàng đỡ tay cô, bước đi chậm lại.

Anh chưa bao giờ dạo phố cùng phụ nữ, chính mình cũng rất ít khi đi. Vào trung tâm thương mại, anh đi thẳng đến mục tiêu, không phí thời gian vào mấy chỗ khác.

Cố Sương Chi không nhìn thấy đường, mấy cửa hàng khiến người ta rối mắt kia chả có gì hấp dẫn cô.

Thế nên anh dẫn cô vào cửa hàng nước hoa, xem ra là cửa hàng mới khai trương, được trang trí theo phong cách retro, vừa vào cửa đã có nhân viên bán hàng đến chào.

Cô bé nhân viên khoảng chừng 20 tuổi, vừa mở miệng đã giới thiệu lịch sử hình thành và văn hóa của công ty, giống y chang mấy người bán hàng đa cấp bị tẩy não.

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười, từ chối ý tốt của cô ấy, "Chúng tôi tự mình xem, cảm ơn em."

Ánh mắt anh hơi âm áp, cô gái kia mặt đỏ lên, gật gật đầu không nói nữa.

"Xem thử cái này?" Nguyễn Thanh Ngôn cầm lấy cái phễu xẹt qua chóp mũi cô, để lại một mùi hương nồng nàn.

"Cái mùi kì lạ ghê, hơi khó chịu." Cố Sương Chi nhún mày, "Đây là gì?"

"Trên đó viết là 'Hoài niệm'". Mắt anh lướt qua cái kệ đựng nước hoa, "Nước hoa ở đây tên kì lạ lắm, để anh lấy cho em đoán thử?"

Cố Sương Chi không có nghiên cứu về nước hoa, nhưng lại có hứng thú với trò này, gật đầu, "Được."

**

Nguyễn Thanh Ngôn cho cô ngửi một mùi hương ngọt ngào, hình như có hương của hoa dành dành, Cố Sương Chi đoán ngay, "Dành dành nở hoa?"

"No no no no... em không thể nào tưởng tượng được đâu." Anh không để cô đoán tiếp mà công bố đáp án, "Con suối sau con mưa."

Cố Sương Chi xụ mặt, "Con suối sau con mưa là hương vị này đây hả?"

"Không biết, để lần sau em dẫn em đi xem thử." Anh nhẹ nhàng băng quơ về nên kế hoạch tương lai.

"..."

"Còn cái này?"

"Rõ ràng có vị quyết." Dựa theo phong cách đáp án lần trước, Cố Sương Chi nghiêm trang nói. "Có phải gọi là, Hoàng hôn trên đảo Trường Hưng?"

"...em chắc chứ?" Nguyễn Thanh Ngôn không giấu được ý cười, cô bé này còn gật đầu khẳng định khiến anh buồn cười.

"Em đoán đúng không?"

Anh nhin cười, tiếc nuối nói với cô, "Không đúng, nhưng anh thấy em rất có khiếu đặt tên."

"Vậy đáp án?"

"Người yêu phản bội."

"..."

Hai người đồng thời im lặng.

"Thử tiếp xem." Nguyễn Thanh Ngôn thấy có cái thú vị, đưa cho cô ngửi thử.

"Có vị chất chát của hoa hồng." Cố Sương Chi cảm thấy mình đoán thế nào cũng không trúng, nào căng ra, "Em đoán là 'Lễ Valentine đen'?"

"Lại sai rồi." Anh sớm đã đoán được, cười đọc đáp án, "Nữ tác giả hút thuốc ở ban công."

Quả nhiên, vừa nói ra đáp án, Cố Sương Chi liền bực bội, "Gi chứ, không chơi nữa! Em đoán cả đời cũng không trúng."

Anh rất thích nhìn cô mím môi, cứ như trẻ con bị thua game, khiến người ta chỉ muốn lừa cô.

**

"Được rồi, được rồi, không chơi nữa."

Đằng trước vang lên giọng nói trong trẻo của anh, kèm theo cái xoa đầu đầy dịu dàng của anh nữa.

Nguyễn Thanh Ngôn sờ sờ mái tóc dài của cô, động tác quen thuộc như đang dỗ dành Long Xám, "Ra ngoài hít thở không khí trong lành nhé!"

Cố Sương Chi nhenh nhọt mắt, gật gật đầu.

Trước lúc rời khỏi, cô có cảm giác anh dừng lại chỗ quầy thanh toán.

Cố Sương Chi nghe thấy cô bé nhân viên lễ phép chào, "Hoan nghênh lần sau lại đến."

"Anh mua gì thế?"

"Bài tập về nhà." Nguyễn Thanh Ngôn đặt vào lòng bàn tay cô một cái túi nhỏ nhỏ, "Câu hỏi cuối cùng, em cầm về mà từ từ đoán, không cho cầu cứu người ngoài."

"..."

"Đoán đúng có thưởng." Anh nhẹ giọng cười.

Ánh mắt của cô bé bán hàng kinh ngạc pha lẫn hâm mộ.

Cố Sương Chi lần đầu nghe thấy có người tặng quà cho phụ nữ lại nói thành bài tập về nhà, Hứa Trí Thịnh còn bảo anh chưa yêu bao giờ?

Cô thấy thằng cha này chính là trùm thả thính ấy chứ.

**

Vừa nãy ngửi nhiều mùi, vừa ra sảnh trung tâm thương mại, Cố Sương Chi hít thật sâu rồi thở ra.

Phút chốc, cô bỗng có cảm giác khó thở, thậm chí cảm thấy ngực bí bách, không thể thở nổi.

Cô che ngực, hít thở từng cơn, tay kia chống lên cây cột quảng cáo, dưới chân bần rùn.

"Em sao thế?" Nguyễn Thanh Ngôn thấy hành động khác lạ của cô, cúi xuống đỡ lấy cô, "Tiểu Chi, em sao thế, không khỏe chỗ nào?"

Giọng nói hoảng hốt của anh vang lên không ngừng trong đầu Cố Sương Chi, càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Cơ thể ngày càng nặng, cô nắm chặt lấy tay Nguyễn Thanh Ngôn, muốn nói với anh, nhưng không biết bị cái gì chặn ở cổ họng không nói được.

Hình như anh nói gì đó, vô cùng sốt ruột, nhưng cô lại không nghe được gì.

Cố Sương Chi cảm giác trong nháy mắt được bế lên, rơi vào vòng ôm ấm áp, cơ thể nhẹ nhàng, ý thức ngày càng mơ hồ.

Sau đó, tất cả đều vỡ tung.

**

Lần thứ hai tỉnh lại, Cố Sương Chi ngửi được mùi thuốc sát trùng, trên mặt mình đang đeo máy trợ thở.

Khoảnh khắc ngắn ngủi, cô đã quên mất chuyện gì đã xảy ra, sao mình lại ở bệnh viện.

Bên tai vang lên giọng nói của Cố Nhiên, "Tiểu Chi tỉnh rồi."

Sau đó mẹ Cố vội vàng bước đến, "Sao rồi? Con thấy khỏe không?"

Cố Sương Chi gật đầu một cách khó khăn, hỏi, "Nguyễn Thanh Ngôn đâu rồi mẹ?"

"Ha..." Mẹ nói với người đối diện, "Coi cô gái nhà chúng ta kia, vừa mới tỉnh lại là tìm bạn trai ngay."

"Anh đây." Nguyễn Thanh Ngôn vẫn ở bên cạnh cô, Cố Sương Chi vừa gọi anh liền bước tới, giọng nói dịu dàng đã trở nên lo lắng, "Em còn khó chịu không?"

"Không có." Cô nhẹ nhàng lắc đầu, mệt mỏi hỏi, "Em bị sao vậy?"

"Hen phế quản dị ứng."

"Sao lại bị dị ứng..." Cố Sương Chi ho vài tiếng, dọa Nguyễn Thanh Ngôn sợ đến nhũn mảy, vẻ mặt trầm xuống.

Ba Cố vẫn chưa hề nói chuyện, "Mấy đứa đã ăn gì?"

"Đã uống trà sữa, ăn bánh ngọt, còn đi dạo ở cửa hàng nước hoa nữa." Nguyễn Thanh Ngôn cố nhớ lại, nhưng anh càng để ý chi tiết thì lại khó nắm được trọng điểm, thấy cái nào cũng đáng nghi.

Mẹ Cố thận trọng hỏi, "Có ăn sầu riêng không?"

"..." Hai người đều im lặng.

Sau một lúc, Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ giọng trả lời, "Có."

"Hèn gì!" Mẹ Cố bừng tỉnh, chất vấn người đang nằm trên giường, "Con à, con bị dị ứng sầu riêng, không nhớ sao?"

"Có hả?" Cố Sương Chi khó hiểu, "Con không biết, từ đó tới giờ chưa..."

"Hồi nhỏ con từng ăn, cũng bị dị ứng thế này." Mẹ Cố và ba Cố chứng thực, "Lúc đó bác sĩ còn bảo, nếu nghiêm trọng có thể mất mạng, đúng không?"

"Đúng rồi, ba nhớ rõ." Ba Cố gật đầu, "Ba mẹ đã nói với con rồi, con gái à. Không được ăn sầu riêng, tốt nhất là đừng ngủ, cho nên nhà mình chưa bao giờ mua sầu riêng."

"Chuyện xảy ra lâu như thế sao con nhớ được..." Cố Sương Chi ảo não nói. "Hơn nữa con cũng không thích ăn, đương nhiên là không cần nhớ rồi."

**

"Em không thích ăn." Cố Nhiên đứng đầu giường bắt được trọng điểm, hỏi cô, "Vậy sao hôm nay lại ăn?"

Nói xong còn nhìn Nguyễn Thanh Ngôn.

Nguyễn Thanh Ngôn định nói đã bị Cố Sương Chi giành trước, "Nhân viên cứ đề cử nên em chọn thử."

Anh nhìn đáng vẻ nói dối của cô, bình tĩnh như đang kể lại một sự thật.

Đây coi như cô đang giải vây cho anh? Nguyễn Thanh Ngôn cảm thấy yết hầu nhanh hơn, trong lòng sớm đã sóng cuộn ầm ầm.

"À... về sau nhớ cho kỹ đấy!" Mẹ Cố tin tưởng, còn không yên lòng nói với Nguyễn Thanh Ngôn, "Tiểu Nguyễn, con giúp đi trông chừng nó. Con nhỏ này từ nhỏ đã cầu thả, quên trước quên sau."

"Con nhớ rồi dì, dì yên tâm ạ." Nguyễn Thanh Ngôn lễ phép nói, "Lần này là con không tốt, về sau con sẽ chăm sóc Tiểu Chi thật tốt."

"Mấy người đang nói gì thế?" Cố Sương Chi giải thích, "Con với anh ấy không có gì hết."

"Được rồi, ba mẹ hiểu mà, có gì mà xấu hổ chứ?" Mẹ Cố tự tiện kết luận, "Tiểu Nguyễn là đứa trẻ tốt, ít ra nó cũng đã đưa con đến bệnh viện. Con phải cảm ơn người ta đấy biết không?"

"Con... khụ..."

"Đừng nói nữa, em nghỉ ngơi đi." Nguyễn Thanh Ngôn cắt ngang lời cô, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

"Anh Nguyễn, Tiểu Chi đã tỉnh rồi, chúng tôi sẽ chăm sóc con bé thật tốt." Cố Nhiên lịch sự đuổi khách, "Không làm phiền đến anh đâu."

Đã nói đến nước này, anh cũng không còn gì để nói, gật đầu, "Được rồi."

Cố Sương Chi dường như có chút đăm chiêu, lúc anh rời đi thì nói, "Gặp lại sau."

Nguyễn Thanh Ngôn than nhẹ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cánh cửa này đóng lại không ngừng nhắc nhở anh, muốn bước vào thế giới của cô, chung quy vẫn còn ngăn cách rất nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tầng dưới bệnh viện, đại sảnh đăng ký người qua kẻ lại.

Nguyễn Thanh Ngôn dừng bước, có người từ trong thang máy đằng kia gọi anh.

Anh nhìn theo hướng người gọi mình, là người duy nhất trong phòng bệnh có thái độ không tốt với anh - Cố Nhiên.

"Anh Nguyễn, tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Tôi cũng thế."

Quán cà phê đối diện, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào.

Nguyễn Thanh Ngôn ngồi dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn, ngón tay nhẹ nhàng cầm tách cà phê đưa lên miệng uống một hớp.

Người đàn ông về mặt trầm tĩnh ở đối diện, trên gương mặt tràn ngập sự xa cách, đi thẳng vào vấn đề, "Anh Nguyễn, xin hỏi anh có ý gì với em gái tôi?"

Nguyễn Thanh Ngôn đặt tách cà phê xuống, thản nhiên nói, "Như anh thấy, tôi đối với cô ấy là thật lòng."

"Tôi tin chắc rằng anh cũng biết mắt của em gái tôi không nhìn thấy, đúng chứ?" Cố Nhiên nói tiếp, "Con bé từ nhỏ đã mạnh mẽ, nếu được rồi lại mất, nó thà là không cần. Tôi nói thế chắc anh hiểu?"

Nguyễn Thanh Ngôn đương nhiên biết ý nghĩa trong đó, trả lời đơn giản, "Tôi sẽ không để cô ấy mất đi, không bao giờ."

"Từng có một người đã thề thốt với tôi như thế, nhưng sau khi mất con bé không nhìn thấy, anh ta cũng quên mất lời thề của mình." Cố Nhiên nhẹ nhàng nói, lại khiến cho Nguyễn Thanh Ngôn giật mình.

Anh không ngờ cô còn có một quá khứ, nếu không nghe được từ chính miệng Cố Nhiên.

Thấy vẻ mặt đối phương trầm xuống, ánh mắt Cố Nhiên rốt cục cũng hiện lên sự hài lòng, "Lần ấy đã để lại cho con bé một đả kích quá lớn, dường như khiến nó sụp đổ. Việc mà một người anh trai có thể làm cho con bé không nhiều, nhưng ở phương diện kết bạn, tôi nhất định phải can thiệp, hy vọng cậu có thể hiểu cho tôi."

"Hai tình huống này không giống nhau." Nguyễn Thanh Ngôn bình tĩnh lại, ánh mắt kiên định nhìn người trước mặt, "Lúc tôi quen cô ấy, tôi đã biết cô ấy không nhìn thấy, tương lai tôi cũng sẽ không vứt bỏ cô ấy vì chuyện này. Tôi khác với cái người mà anh nhắc đến kia."

"Thật ra không phải khác nhau hoàn toàn." Cố Nhiên nói, "Tiểu Chi nhà chúng tôi là một đứa rất cẩn thận, khó mà giao hết tấm lòng mình cho người khác. Đặc biệt sau khi không nhìn thấy, trong thế giới tối đen ấy, người con bé tin tưởng lại càng ít."

"Cho nên?"

"Tôi biết sâu riêng là anh bảo nó ăn." Cố Nhiên đột nhiên chuyển sang chuyện sâu riêng, "Con bé bình thường không dễ bị người bán hàng nói mấy câu thì đồng ý. Con bé mà thích gì thì khó có ai thay đổi được. Đương nhiên, tôi biết chuyện này là chuyện ngoài ý muốn nên sẽ không vì thế mà trách cậu."

"Tôi hiểu ý anh." Nguyễn Thanh Ngôn cuối cùng cũng hiểu được đầu mối từ trong mấy lời vòng vo này, "Anh không sợ tôi phụ cô ấy, mà sợ cô ấy sẽ động lòng với tôi, đúng không?"

Cố Nhiên không nói gì, lúc đặt tách cà phê xuống tạo nên một tiếng vang.

"Thật ra anh không cần dắt tôi đi lòng vòng này giờ." Nguyễn Thanh Ngôn nhớ tới dáng vẻ của Cố Sương Chi, bỗng nhiên nở nụ cười, "Em gái anh trực tiếp hơn anh nhiều, vài ba câu đã từ chối tôi."

"Con bé từ chối cậu?" Cố Nhiên kinh ngạc.

"Đúng vậy." Nguyễn Thanh Ngôn khẽ cười, "Tôi biết cô ấy có nút thắt khó cởi, nhưng dù có bao lâu tôi cũng chờ cô ấy."

**

Cố Nhiên nghĩ nghĩ, vẫn còn lo lắng, "Cậu làm gì để tôi có thể tin tưởng cậu? Con bé do tôi che chở từ nhỏ đến giờ, mấy chuyện này, tôi quan tâm còn nhiều hơn ba mẹ bọn tôi."

"Anh Cố, tôi nghĩ anh căng thẳng quá rồi, Tiểu Chi trưởng thành hơn anh tưởng, anh đừng lúc nào cũng nghĩ cô ấy là cô bé tổn thương vì tình yêu lúc trước." Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ nhàng nói, "Cô ấy có sự lựa chọn cho mỗi tình tiếp theo là chuyện bình thường, dù không có tôi thì cũng sẽ có người khác xuất hiện. Ba mẹ rồi sẽ già, anh trai sớm muộn gì cũng có gia đình riêng của mình. Lúc đấy cô ấy phải làm sao? Anh muốn cô ấy lúc nào cũng dựa vào ba mẹ, hay cả đời dựa dẫm vào anh trai chị dâu của mình?"

Rõ ràng là anh tới ra oai phủ đầu với Nguyễn Thanh Ngôn, nhưng Cố Nhiên cảm thấy, sao lại trở thành Nguyễn Thanh Ngôn khai thông tâm lý cho mình thế này?

Lời của Nguyễn Thanh Ngôn vô cùng chính xác.

Dù Cố Nhiên muốn bảo vệ em mình, nhưng lại có nhiều cái rất bất tiện với cô.

Đến lúc đó cô phải làm sao? Cô mạnh mẽ như thế, gặp khó khăn, sẽ nói với ba mẹ già, với gia đình anh trai hay không?

Cố Nhiên thờ dãi, cười nói, "Anh Nguyễn, xin hỏi anh làm nghề gì?"

"Nhiếp ảnh gia."

"Oh... Nhiếp ảnh gia à." Không giống như mình nghĩ, Cố Nhiên hơi đắm chiêu gạt đầu, "Nếu em gái tôi chưa chấp nhận cậu, vậy tôi không nhiều lời nữa, chuyện hôm nay cảm ơn anh."

"Không có gì, quả thật là tôi sai trước, đáng lẽ tôi phải xin lỗi mọi người."

Hai người ngại ngùng nói chuyện một hồi rồi chia tay nhau.

**

Sau khi về nhà, Nguyễn Thanh Ngôn và Long Xám cùng nhau ăn tối.

Con ngáo kia lắng nghe tiếng động trên bàn ăn, lúc nào cũng có hứng thú với thức ăn trong chén của anh.

"Đừng ăn trong bát mà còn nhìn trong nồi." Tay anh ấn đầu nó quay về chén thức ăn cho chó, "Mày mà ăn đồ của tao sẽ bị tiêu chảy, mày muốn tao một ngày vô bệnh viện 2 lần hả?"

"..." Long Xám vô tội tỏ vẻ không hiểu.

Trong đầu Nguyễn Thanh Ngôn bây giờ đều là những lời Cố Nhiên vô tình nhắc đến người kia, kẻ khốn nạn bỏ rơi cô, làm cô đau khổ.

Lúc tỉnh tiền Cố Nhiên vô tình tiết lộ cho anh biết: người đó sắp kết hôn, Tiểu Chi đã đồng ý tham dự hôn lễ.

Sau đó còn nói địa điểm thời gian cụ thể cho anh biết, đúng là kì lạ.

Lúc rửa chén, anh không yên lòng, nghĩ lại cái câu tự mình nói kia -- "Cũng giống như con người, không thử sao biết có hợp hay không?"

Cô nghe lời anh thử, sau đó bị dị ứng phải nhập viện.

Nghĩ đến đây, cảm xúc áy náy trong lòng anh cứ xôn xao không dứt. Anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi, đối với Cố Sương Chi, anh chính là miếng sầu riêng khiến cô bị dị ứng.

Định xin lỗi trước mặt cô, nhưng nửa đường thì bị anh của cô "mời" ra ngoài.

Mọi chuyện quá bất ngờ, bây giờ anh rất muốn nói chuyện với cô.

Lúc đang rối rắm thì điện thoại vang lên, không ngờ cô lại gọi cho anh.

"Vừa nãy ở phòng bệnh, thái độ của anh em không tốt lắm, mẹ em bảo em xin lỗi anh." Giọng nói của Cố Sương Chi có vẻ khỏe hơn buổi chiều.

"Người nên xin lỗi phải là anh mới đúng, anh không nên ép em ăn sầu riêng mà em không thích."

"Không ai ép được em cả." Cố Sương Chi lạnh nhạt đáp, "Là do em muốn ăn thôi."

"..." Nguyễn Thanh Ngôn lần đầu tiên thấy không nói lại cô, "Người nhà em đâu? Có ở bên cạnh không?"

"Em bảo mẹ xuống lầu ăn cơm rồi, còn anh em thì đưa bạn gái về." Cô nhẹ giọng nói, "Làm sao bây giờ?"

"Làm sao cái gì?"

"Hình như bọn họ hiểu lắm quan hệ của chúng ta, hỏi em một đống câu về anh."

Khóe môi Nguyễn Thanh Ngôn hiện lên nụ cười, "Vậy sao lúc vừa mới tỉnh em lại gọi tên anh?"

"Chúng ta đi ăn với nhau, ngủ nước hoa cùng nhau, em nghĩ anh cũng bị ngất như em."

"Đơn giản thế à?"

"Chứ sao?"

"Không..." Anh bị cô nói không giải thích lại được, "Không hiểu lắm, thì tốt rồi."

Về sau anh nói rất nhỏ, như cố ý không để cô nghe.

**

Vốn dĩ tiếp đãi bạn gái của anh đến nhà, kết quả bạn bị cả ngày ở bệnh viện.

Thái độ Lục Thiên rất nhiệt tình, không để ý việc này, ngược lại giúp đỡ không ít, được mẹ Cố khen rất nhiều.

Ngày hôm sau Cố Sương Chi mới được xuất viện, liền nhiều chuyện với Cố Nhiên, "Tối qua em nghe ba mẹ nói chuyện, bảo sẽ gặp ba mẹ Lục Thiên đó! Bọn anh sắp kết hôn hả?"

"Làm gì mà nhanh thế?" Cố Nhiên dờ khóc dờ cười, "Bọn họ rảnh quá nên tìm chuyện để làm thôi."

"Em thấy có nhanh đâu, anh lớn rồi mà." Cố Sương Chi mong mỏi, "Hôn lễ sẽ làm ở đâu? Bắc Kinh hay Thượng Hải? Hay làm hai nơi luôn?"

Cố Nhiên ngồi xuống giường Cố Sương Chi, không thèm để ý đến suy nghĩ lung tung của cô, lấy gối lót phía sau lưng cho cô, "Em nghĩ sao, cũng muốn anh mau kết hôn hả?"

"Đương nhiên rồi." Cô mỉm cười, gật đầu "Anh kết hôn nhanh đi, sinh cháu cho em chơi."

"Bản thân mình là trẻ con mà còn đòi chơi." Cố Nhiên gõ đầu cô, giọng nói trầm xuống, "Sau khi anh lấy vợ, sẽ không chăm sóc em thường xuyên được."

"Em có thể chăm sóc bản thân mình."

"Em chăm sóc bản thân?" Cố Sương Chi cười sang sảng, "Chăm sóc đến nỗi nhập viện?"

"Hừ." Cô giả vờ tức giận, nhưng trong lòng lại thổn thức.

Từ trước đến giờ cô lớn lên trong sự bảo bọc của Cố Nhiên, sẽ có một ngày, anh sẽ gặp được một người mà mình muốn bảo bọc cả đời, Cố Sương Chi có chút mất mát. Người anh mỗi khi cô làm sai chuyện gì cũng đều thay cô che chắn, người mà lắng nghe tất cả niềm vui lẫn nỗi buồn của cô một cách vô điều kiện, người từ lúc cô bị bắt nạt nói đã luôn cưng chiều cô như một nàng công chúa, rốt cục anh cũng phải bắt đầu một cuộc sống của riêng mình.

Cố Sương Chi im lặng thở dài, ngón tay vô thức cuộn cuộn mái tóc.

**

"Anh hỏi em, Nguyễn Thanh Ngôn là sao thế?"

Nhắc tới Nguyễn Thanh Ngôn, vẻ mặt Cố Sương Chi không được tự nhiên, "Em nói rồi, chỉ là bạn thôi."

"Đừng giấu với anh, anh đâu có ngốc." Giọng anh vô cùng khẳng định, "Cậu ta rất thích em đúng không?"

Cố Sương Chi đầu hàng, đành phải thành thật với anh, "Anh ấy từng nói thích em..."

"Còn em?"

"Em... không biết,"

"Thích? Không thích?" Cố Nhiên cười như không cười, "Không phải em lúc nào cũng có chủ kiến sao? Hay là, lúc cậu ta tỏ tình đã dọa em sợ, run rẩy đẩy cậu ta ra rồi trốn về nhà. Sau khi tỉnh táo lại hối hận, bắt đầu rồi rầm: làm sao đây làm sao đây, sao anh ấy không đến hỏi mình? Anh ấy sẽ không vì vậy mà từ bỏ chứ? Aiz, không có bậc thang đi xuống, không mở miệng được, ngại quá đi..."

Rốt cục vẫn là anh trai ruột của mình, một hơi đã hiểu thấu tâm tư kiêu ngạo của em gái. Cố Sương Chi mới ra viện tức giận đến nỗi lấy gối đập anh, hai anh em âm ỉ trong phòng cả buổi mới yên tĩnh lại.

Cố Sương Chi cẩn thận thăm dò, "Anh, anh thấy anh ấy thế nào?"

"Bình thường thôi."

Tìm cô chậm lại nửa nhịp, lại nghe Cố Nhiên nói tiếp, "Là anh trai thì nhìn ai cũng không thuận mắt."

"Cái này thì đúng." Cổ Sương Chi nhõng nhẽo trên tay anh trai, "Anh ấy đương nhiên không tốt bằng anh rồi!"

"Con nhóc này."

Anh đương nhiên biết tâm tư của em gái, miệng ngọt như đường là có âm mưu. Nghĩ trước nghĩ sau, 80% là vì người họ Nguyễn kia.

Bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ, em gái nay đã lớn, có người trong lòng rồi, anh trai còn có thể làm gì cho em đây.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Kì nghỉ kết thúc, trừ Vu Niệm ra thì hầu như ai cũng mắc chứng hậu nghỉ lễ.

Cô và Tiểu Bạch, Văn Hoài, và mấy người bạn thân thiết trong giới cổ phong tạo thành một nhóm nhỏ đi du lịch Giang Tây.

"Chị chủ ác thật, hai ngày nữa mới về." Tiểu Mi bắt lực tựa vào bàn oán giận, "Cả tiệm đàn lớn thế này chỉ có hai đứa mình thôi chị Tiểu Chi ơi."

"Thêm cô ấy cũng có nhiều hơn bao nhiêu, tiệm mình vốn dĩ ít người mà."

"A, chị Tiểu Chi, hôm nay chị xài nước hoa hả?" Tiểu Mi ra sức hít vào, "Mùi hương ngọt ghê, nước hoa gì vậy chị?"

Cô thuận miệng đáp, "Chưa đoán ra."

"Gi? Trên chai chắc phải có đề tên chứ? Nhân viên bán hàng không nói với chị hả?"

Bấy giờ Cổ Sương Chi mới nhớ ra đây là bài tập về nhà của Nguyễn Thanh Ngôn tặng cho cô, mùi hương thoang thoang, lại vô cùng ngọt ngào. Cô chỉ nghĩ thấy mùi lavender nhẹ nhẹ, nhưng không đoán được tên của nó.

Anh bảo không được nhờ người khác giúp đỡ, cô liền ngoan ngoãn cất vào hộp tủ, lâu lâu lấy ra xịt để tìm đáp án.

Sáng nay tiệm bán không đắt lắm, Cổ Sương Chi uống trà, cùng Tiểu Mỹ nghe kịch truyền thanh mới nhất.

Nghe được một lúc, giọng nam vốn dĩ chẳng khen nổi bỗng trở nên quyến rũ, Tiểu Mỹ đập bàn, "Nhân vật nam chính là do ai lồng tiếng thế? Em muốn làm fan anh ấy."

"Yên lặng tí nào." Cổ Sương Chi bắt lực cảnh cáo cô bé, "Hâm mộ nhiều người thế em không mệt hả?"

"Vì quá cô đơn nhàm chán nên mới tìm người để hâm mộ! Em mà có người yêu thì đâu có ở đây cùng chị nghe kịch truyền thanh cái biên từ truyện tranh thiếu nữ chứ!"

Lời thô nhưng ý không thô, Cổ Sương Chi dường như nghĩ đến cái gì, hỏi cô bé: "Mấy ngày trước em đi gặp bạn trên mạng...?"

"Chị Tiểu Chi đừng nói nữa. Anh ta trừ giọng hay ra thì chẳng có ưu điểm nào hết." Tiểu Mỹ chán nản nói.

"...Chị nhớ trước khi gặp em còn khen anh ta cái gì cũng tốt mà?"

Tiểu Mỹ lắc đầu, "Gia, đều là giả hết."

"Giả cái gì?"

"Anh ta gạt em anh ta cao mét tám, ngoại hình giống Ngô Ngạn Tổ, là tổng giám đốc công ty, giá trị con người lên đến bạc triệu, mỗi ngày đều lái Rolls-Royce đi làm"

"Sặc." Cổ Sương Chi không nhịn được bật cười, "Vậy mà em cũng tin?"

"Tin chứ, em cũng chả biết dây thần kinh nào bị đứt, đến mấy chuyện đó mà cũng tin."

Cổ Sương Chi chỉ chỉ laptop, "Sau này em ít mấy bộ kịch truyền thanh kiểu này đi, thật đấy, trên đời không có nam chính nào hoàn mỹ như thế đâu."

Tiểu Mỹ không cam lòng thờ dài, "Dù không hoàn mỹ như vậy, em vẫn không ngờ anh ta lại nhiều khuyết điểm như thế!"

"Nhiều khuyết điểm?"

"Anh ta cao lắm chỉ khoảng mét sáu lăm thôi, vừa lùn vừa béo, mặt nhăn nhó cứ như 50 tuổi." Tiểu Mỹ vừa nhớ lại vừa nổi da gà, "Vừa gặp mặt đã nói bị mất ví, làm em phải trả tiền cơm."

Cố Sương Chi thấy chuyện của cô bé còn thú vị hơn kịch truyền thanh, chăm chú lắng nghe cô bé kể khổ, đáng vẻ cười trên nỗi đau người khác, "Ha, sao bảo giống Ngô Ngạn Tổ?"

"Đừng nói Ngô Ngạn Tổ, Ngô Mạnh Đạt còn đẹp trai hơn anh ta cả trăm lần!" Tiểu Mỹ giận dữ, nắm tay thành nắm đấm quơ quơ, "Mà anh ta cũng không phải tổng giám đốc gì, chỉ là người bán thịt heo ngoài chợ, mỗi ngày lái xe ba bánh đi bán."

"..."

"Bán thịt heo thì thôi đi, anh ta còn khoác lác, nói với em là thịt heo ở quán này là do anh ta thâu. Nếu em quen anh ta, về sau đầu heo, óc heo, móng heo ăn không hết..."

"Được rồi, để chị thử cái." Cố Sương Chi ôm bụng cười ra nước mắt.

"Chị Tiểu Chi, chị không có tâm gì cả ~" Tiểu Mỹ vịn cổ tay sụt sịt, "Lúc ấy em còn hỏi nhỏ anh ta, sao anh nói không giống trên mạng gì hết? Anh ta còn dám nói, mấy cô gái bây giờ ai cũng đua đòi vật chất. Em f*ck chứ!"

"Đều là 'Hoa trong gương, trăng trong nước' cả* cô bé à." Cố Sương Chi lắc đầu.

*Chỉ những thứ đẹp để nhưng không có thật, chỉ là hư ảo.

"Đúng, đều tại em, chỉ mơ mộng hão huyền."

Ngoài miệng an ủi Tiểu Mỹ nhưng trong lòng Cố Sương Chi lại nghĩ đến mối quan hệ của mình và Nguyễn Thanh Ngôn.

Đối với cô, Nguyễn Thanh Ngôn chẳng phải cũng coi như chưa từng gặp mặt bao giờ sao?

Cô rất muốn chân chính gặp anh một lần, lại sợ khi nhìn thấy anh.

Dù anh xấu hay đẹp, chỉ cần một khuôn mặt tồn tại chân thực đã đủ khiến cô sợ hãi.

**

Đến buổi chiều, Lâm Kiều ghé sang tiệm đàn, nói là mới học lái xe về, chiều nay không có việc gì làm nên đến đây giúp đỡ.

Cố Sương Chi kinh ngạc hỏi, "Trợ lý nhiếp ảnh gia phải lái xe hả?"

"Yan không thích lái xe, bình thường ra ngoài chụp ảnh đều do anh Đào lái. Nhưng có lúc anh Đào còn có việc khác nên Yan để em đi học lái xe, lo xa ấy mà."

Trong tiệm không có khách, hai chị em kéo ghế lại ngồi hỏi thăm công việc mới của cậu ra sao.

Tiểu Mỹ có hứng với boss của cậu hơn, "Lông Xám bình thường làm gì? Lúc làm việc có dữ hay không? Xung quanh anh ấy có nhiều phụ nữ không?..."

Lâm Kiều ngượng ngùng đáp, "Chụp ảnh, không dữ, không nhiều."

"Đơn giản vậy hả?"

Cậu gật đầu, "Dạ, rất đơn giản, cũng có lúc anh ấy rất bận."

Cố Sương Chi cho rằng anh lúc nào cũng lêu lổng, buồn cười hỏi, "Bận gì?"

"Đúng vậy, bận đến đảo ngược ngày đêm." Trong mắt Lâm Kiều hiện lên chút mất mát, "Em bây giờ rảnh rồi nhưng lại không giúp được gì cho anh ấy. Tối nay anh phải chạy đến bến tàu để chụp hình, trời lại lạnh nhưng không để bọn em tặng ca."

"Bến tàu có cảnh đêm gì để chụp chứ?"

"Không phải là chuyện công việc." Lâm Kiều xấu hổ, tiến sát lại nói nhỏ với hai người, "Nghe nói có một công nhân bến tàu bị tai nạn tử vong trong lúc vận chuyển hàng hóa, công ty không muốn phụ trách, chi tiền bị miệng truyền thông, nên chuyện này không bị tuồn ra ngoài. Con gái người công nhân đó cùng đường rồi nên mới tìm đến Yan trên Weibo, nhờ anh ấy giúp đỡ."

"Nhưng mà...một nhiếp ảnh gia như anh ấy thì có thể làm gì?"

"Chị tiểu Chi, anh không phải là nhiếp ảnh gia bình thường." Lâm Kiều giải thích, "Weibo của Yan có hơn 1 triệu người theo dõi, anh ấy chỉ cần tiện tay

chụp một tấm ảnh thôi cũng có thể gây xôn xao dư luận."

**

Lâm Kiều nói rất nhiều, cậu kể Yan đã trải qua rất nhiều chuyện, rất am hiểu chuyện đời, người hiện ra trước mắt đều là đáng vẻ nhẹ nhàng tự nhiên nhất.

Anh thích dùng ống kính để truyền tải cái đẹp và hơi ấm đến cho mọi người, nhưng không hề kiêng kị vạch trần tội ác và bóng tối.

Đương nhiên, anh không ngốc đến nỗi trực tiếp chạy đến hiện trường chụp ảnh, anh chỉ chụp cảnh cảng về đêm xinh đẹp, và cảnh công nhân trong đêm đông làm việc suốt đêm.

Sau đó, anh kèm theo một câu chuyện nhỏ.

Anh nói, bây giờ giới truyền thông đã quên mất ước nguyện ban đầu của mình.

Một khi đã như vậy, thì nhiếp ảnh gia nhỏ bé như anh, sẽ thông qua cách thức của mình mà hoàn thành thay bọn họ.

"Trời, Long Xám đại đại..." Nghe Lâm Kiều kể, Tiểu Mỹ ngây ngẩn cả người, cảm động không nói nên lời.

Cố Sương Chi vẫn không lên tiếng, mãi đến khi Tiểu Mỹ và Lâm Kiều hỏi cơm chiều ăn gì cô vẫn chưa thể lấy lại tinh thần khỏi cơn chấn động vừa rồi.

Cô mất tập trung cùng hai người họ ăn thức ăn nhanh, xong Lâm Kiều đưa cô về nhà. Cậu đã sớm phát hiện ra sự bất thường của cô nhưng ban ngày không có cơ hội hỏi. Trời chạng vạng, không hề có cảnh đẹp mặt trời lặn dần xuống phía tây, thay vào đó là bầu trời âm u và lớp sương mù dày đặc không nhìn thấy đầu mũi.

**

Trời ngày càng lạnh, không khí trở nên kém hơn, tuy không nặng như phương Bắc, nhưng đối với người từng bị bệnh hen suyễn như Cố Sương Chi lại là một sự khiêu chiến.

Trên đường về nhà, cô nhịn không được ho vài tiếng, đánh vỡ bầu không khí yên lặng.

"Chị, sức khỏe chị không sao chứ?" Lâm Kiều quan tâm hỏi.

Cô khoát tay, "Không có gì, bệnh cũ thôi, chị quen rồi."

"Hình như hôm nay chị... có tâm sự?" Lâm Kiều bước chậm lại, chậm đến mức Cố Sương Chi có thể đi trước cậu, Lâm Kiều lo lắng nhìn cô.

"Không sao, không quan trọng."

"Chị, chị luôn luôn như thế."

Về mặt Cố Sương Chi hơi thay đổi, "Thế nào?"

"Luôn nói mọi chuyện trở nên không quan trọng." Lâm Kiều như muốn giải thích rõ ràng hơn, "Như là, khiến mọi người không đoán ra được chị đang nghĩ gì, không để ý gì. Vì chị biểu hiện đều giống nhau."

Những điều cậu nói, Cố Sương Chi đều không phát hiện, cô chỉ nghĩ về chuyện của Nguyễn Thanh Ngôn mà cậu kể lúc chiều.

Cố Sương Chi mỉm cười lảng tránh, "Tính của chị rất khó ở chung đúng không?"

"Làm gì có ~ chị, chị rất tốt, rất kiên cường, không hề làm phiền người khác." Lâm Kiều khen cô đến tận mây, "Tốt giống như Yan vậy."

"..."

Tốt giống như Nguyễn Thanh Ngôn? Là tốt kiểu gì...

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ được mình và Nguyễn Thanh Ngôn giống nhau ở điểm nào.

Đến khi Lâm Kiều mở miệng hỏi, "Chị, hôm nay chị xài nước hoa hả? Vừa nãy ngửi thấy em còn tưởng là của chị Tiểu Mỹ đó."

Cố Sương Chi mỉm cười gật đầu.

"Mùi này rất hợp với chị." Lâm Kiều nói tiếp, "Ngửi thấy rất dịu dàng, khiến người ta lưu lại cảm giác sâu đậm, giống như... cảm giác của mối tình đầu."

Nói xong cậu cúi đầu cười khẽ.

"Mối tình đầu?" Cô bỗng chốc dừng bước, tròn tròn mắt.

**

Vu Niệm đi vắng, hôm nay Cố Sương Chi quay về nhà mình. Về đến nhà đã 7 giờ tối, ba mẹ Cố đang xem tin tức ngoài phòng khách.

Dường như Cố Sương Chi nghe được gì, hỏi lại hai người, "Tối nay nhiệt độ giảm hả ba mẹ?"

"Đúng vậy, tối nay giảm xuống âm độ, mai ra ngoài con phải mặc nhiều vào. Vừa hết bệnh, đừng để bị ho. Mấy bữa nay anh con cũng bị cảm, haiz, ba mẹ bây giờ thân thể khỏe mạnh, sao lại để ra hai đứa ốm yếu thế này..." Mẹ Cố lại bắt đầu lải nhải.

Ba Cố cảm khái, "Trời càng lúc càng kém, mấy bữa nay cứ âm u, không có ngày nào trời trong xanh cả."

Vừa nãy ở dưới lầu hình như Lâm Kiều cũng nói vậy, "Không khí ngày càng kém, đi làm nhớ mang khẩu trang."

Cố Sương Chi sờ sẫm khung cửa sổ, cô ngồi bên cạnh cửa sổ, lắng nghe tiếng gió gào thét qua cửa kính, tiếng nhánh cây lay động sần sật.

Âm thanh ồn ào ngoài kia khiến cô hoảng hốt.

Trong thành phố đã thế, gió ở vùng biển ngoài thành chắc chỉ hơn chứ không kém?

Cô lắng lắng nghe tiếng động như có như không, giống như chỉ cần im lặng một tí thì có thể nghe xa hơn.

Bóng đen bên ngoài dày đặc, không khí ngày càng kém, nhiệt độ hạ thấp, còn có biết bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập ngoài kia.

Sao cô chưa bao giờ phát hiện, hóa ra anh lại là người thích xen vào chuyện người khác như thế.

Làm cho trái tim cô bắt đầu lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

"Trời lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo vào." Cố Sương Chi gõ tin nhắn xong rồi lại không hài lòng bấm xóa. Bây giờ chắc anh đã đi rồi, nói những lời này cũng không có ý nghĩa gì.

Cô nhấn lại một tin, "Chú ý an toàn."

Nghĩ trái nghĩ phải, nhấn như vậy là ổn nhất.

Đang định ấn gửi tin đi thì di động bỗng vang lên.

Cố Sương Chi sợ đến nỗi tay run lên làm rớt điện thoại xuống sàn.

"Bụp" tiếng đồ vật vỡ văng lên rồi chìm vào yên tĩnh.

Cô dựa vào tường chậm rãi nhảy xuống khỏi ban công, ngồi xổm xuống mò mẫm trên sàn nhà một lát mới tìm thấy điện thoại bị rớt.

Cố Nhiên nghe thấy tiếng động bèn gõ cửa bước vào, hỏi cô có chuyện gì, ai ngờ em gái mình vừa mở miệng đã mượn điện thoại.

Cố Nhiên lấy điện thoại ra đưa cho cô, hỏi cô muốn làm gì.

"Gọi điện thoại, anh bấm số giúp em đi."

"Gọi cho Nguyễn Thanh Ngôn hả?"

"Dạ." Giờ đây cô không né tránh nữa, vẻ mặt không còn trầm tĩnh như xưa, gấp gáp đọc một dãy số, "137..."

Đến khi di động truyền đến âm thanh "reng reng" Cố Sương Chi mới nhận lấy điện thoại.

**

Người ở bên kia nhìn dãy số xa lạ, chần chờ một lát mới nhận, "Alo?"

"Là em." Cô Sương Chi hai tay cầm lấy điện thoại có màn hình lớn của anh trai, có chút không quen.

Cố Nhiên nói nhỏ bên tai cô, "Anh ra ngoài trước." Anh rất thức thời thay cô đóng cửa phòng lại.

"Tiểu Chi?" Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc, "Sao lại đổi số vậy? Anh mới vừa gọi cho em."

"Làm rớt hư rồi." Cô băng quơ đáp, "Đây là điện thoại của anh em."

"Ừ." Anh nói rất tự nhiên, "Mai anh dẫn em đi mua cái mới."

"Không cần đâu, trong nhà còn một cái cũ." Cố Sương Chi từ chối ý tốt của anh, "Anh đang ở bến tàu hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn "Ừ" một tiếng rồi hỏi, "Tiểu Lâm kể với em hả? Anh vừa mới tới, lái xe hai tiếng đồng hồ, mệt chết được."

"Này! Người mệt là mình mới đúng á!!" Trong điện thoại bỗng nhiên xuất hiện tiếng gào thét của Hứa Trí Thịnh.

"Tiểu Hứa cũng đi hả?"

"Ừ, cậu ấy phụ trách lái xe."

Cố Sương Chi thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói, "Vậy là tốt rồi."

"Cái gì tốt?"

"Hai người đi cùng thì an toàn hơn."

"An toàn?" Nguyễn Thanh Ngôn hơi ngần ra, rồi lại cười nói, "Cái này không có gì nguy hiểm đâu, em yên tâm đi."

"Ừ..."

Trách cô nghĩ nhiều, trong đầu đều là tình tiết phóng viên phe chính nghĩa lên vào hiện trường, bị thể lực ác độc đuổi giết rồi bỏ mạng.

Cố Sương Chi nghe thấy bên kia loáng thoáng có tiếng mở cửa, Tiểu Hứa ra ngoài hút thuốc, trong xe chỉ còn mỗi Nguyễn Thanh Ngôn.

Khuỷu tay chống lên cửa kính xe, trong mắt anh hiện lên hình ảnh đèn đuốc sáng trưng của bến tàu đằng kia.

Anh dè giọng xuống, nhẹ nhàng gọi tên cô, "Tiểu Chi."

"Dạ?"

"Em học thuộc số của anh đúng không?"

"..."

Cô yên lặng, anh cũng không hỏi, nhưng ý cười nơi khóe mắt dưới đèn đồng lặng yên nở rộ.

"Bài tập về nhà làm xong chưa?"

"Vẫn chưa có manh mối."

"Không sao, từ từ sẽ đến."

"Ừ."

"Ngày mai trời lạnh, nhớ mặc thêm áo."

"Biết rồi."

Đối thoại chỉ đơn giản như thế, không hỏi những chuyện dư thừa.

**

Sau khi Hứa Trí Thịnh hút thuốc xong trở về, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười kia, bèn trêu anh, "Wow, tâm trạng tốt nhỉ?"

Nguyễn Thanh Ngôn phối hợp gật đầu, "Tạm tạm."

Hứa Trí Thịnh hiểu anh rất rõ, nên không muốn nói chuyện với anh. Từ lúc anh lấy câu nói của Marksim Gorky miêu tả cảm giác của mình đối với Cố

Sương Chi, tâm tư cẩn thận của anh đã lộ ra trước mặt Hứa Trí Thịnh rồi.

Nhưng Hứa Trí Thịnh thấy mừng cho anh, cùng nhau lớn lên, chưa bao giờ anh ấy thấy anh để ý một người nào như vậy cả.

Đi đâu cũng phải báo một tiếng, ớn quá đi mất.

"Còn chờ gì nữa? Sao không vào?" Hứa Trí Thịnh nhìn đồng hồ.

Nguyễn Thanh Ngôn cầm điện thoại, nhàm chán xoay qua xoay lại, "Chờ điện thoại, con gái của đương sự sẽ có cách đưa chúng ta vào."

"Ừ." Hứa Trí Thịnh vừa hút thuốc nên bây giờ không có chuyện gì làm, bèn mở radio nghe nhạc, "Thật ra cậu có thể tìm mấy người bạn bên truyền thông giúp mà, không cần thiết phải dùng cách khiến xã hội chú ý thế này."

"Minh cũng muốn đến xem thử." Nguyễn Thanh Ngôn không nói nhiều, Hứa Trí Thịnh bỗng nhiên hiểu ra.

Tuy bình thường anh luôn tỏ vẻ là một người hồ hững, ôn hòa, nhưng người đã từng trải qua nhiều chuyện phức tạp, trong lòng lúc nào cũng quan tâm đến mọi người.

"Người nhà của người công nhân đó bây giờ... thế nào rồi?"

"Vợ của ông ấy sức khỏe không tốt, vừa nghe tin đã đổ bệnh. Mấy ngày qua đều rửa mặt bằng nước mắt, đến chỗ làm quấy, nhưng không ai quan tâm. Cuối năm rồi, công ty vì công trình nhà nước nên không dám làm lớn chuyện. Định nhét tiền cho hai mẹ con họ, muốn ém chuyện chết người này xuống. Đưa con gái sắp tốt nghiệp đại học, bây giờ không có tâm trạng thực tập, lại phải chăm sóc mẹ, rồi tìm người giúp đỡ. Một gia đình hạnh phúc như thế lại bị phá hủy." Nguyễn Thanh Ngôn than nhẹ, lắc đầu.

"Nghe nói công ty của bọn họ thuộc một tập đoàn có gốc rễ, phía trên còn có chỗ dựa." Hứa Trí Thịnh liếc nhìn người bên cạnh, "Trừ Nguyễn đại công tử cậu ra, ai dám nhảy vào vùng nước đục này?"

Anh không trả lời, ánh mắt thản nhiên.

Khoảng 10 phút sau, con gái nạn nhân đã đến.

Nguyễn Thanh Ngôn cúp điện thoại, mở cửa xe thì thấy bóng dáng một cô gái đứng dưới ánh đèn đường.

Cô mặc một cái áo khoác ngắn và quần jeans, mái tóc thẳng dài giấu trong cổ áo, đôi tay run run đưa lên miệng hà hơi.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn, ba người bỗng chốc giật mình tại chỗ.

"Cô là..." Trong đầu Hứa Trí Thịnh đang nhớ lại tên của cô, "San San... Lulu San San?"

"Cô bé sinh viên đã gặp lúc trước chúng ta đi câu cá đấy, nhớ không?" Hứa Trí Thịnh nhỏ giọng nhắc anh.

"Phải... hai anh là..." Lulu San San kinh ngạc nhìn Hứa Trí Thịnh, ánh mắt lại chuyển sang Nguyễn Thanh Ngôn đang đeo ba lô màu đen không rời mắt.

"Anh là, nhiếp ảnh gia Yan?"

**

Cố Sương Chi vừa thức dậy liền cảm thấy cả thế giới đã thay đổi.

Ảnh của Nguyễn Thanh Ngôn khiến dân mạng dậy sóng, truyền thông không áp chế được, cố gắng dè xuống rồi tìm cách dời sự chú ý của dư luận.

Có người nhảy ra nghi ngờ tính hợp pháp của tấm ảnh, có người chính nghĩa đứng ra vạch trần nội tình, còn tung ra biết bao tin đồn ngoài lề.

Mặc kệ người ta bàn tán thế nào, mục đích của Nguyễn Thanh Ngôn đã đạt được.

Anh chỉ lấy một tấm hình để vạch ra một tin tức vốn dĩ bị che lấp, đẩy nó lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

"Em chưa bao giờ nghĩ bến tàu lại đẹp như thế, đẹp quá đi!" Tiểu Mỹ xem weibo của Nguyễn Thanh Ngôn, mê mẩn nói, "Còn để người ta sống không chứ!"

"Em không muốn sống cũng không có ai cản đâu." Cố Sương Chi cười nói.

Tiểu Mỹ không thèm để ý lời trêu chọc của cô, chuyên chú đọc tin tức trên máy tính, "Tin mới, cơ quan tư pháp chuẩn bị điều tra! Ha ha, cái công ty độc ác này xúi quẩy rồi..."

Cố Sương Chi nghĩ thầm, cuộc sống của Nguyễn Thanh Ngôn chắc sẽ bị quấy rầy một thời gian rồi.

**

Mấy ngày sau, anh và Lâm Kiều xuất hiện tại tiệm đàn, bảo là tránh nạn, làm gì có ai trên đời này đi tránh nạn mà mặt mày phè phỡn như anh chứ?

Hôm nay anh không bận gì, tắt điện thoại dẫn Lâm Kiều ra ngoài tập chụp ảnh.

Lâm Kiều đem theo camera của anh tặng, chụp suốt đoạn đường, đang định chụp người thừa, nên tìm đến Cố Sương Chi, "Chị, em chụp chị một tấm được không?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhún nhả bụng tách cà phê lên, nở nụ cười gian xảo, chờ đợi tiểu Lâm bị từ chối.

Ai biết Cố Sương Chi lại gật đầu, nói "Được, nhớ chụp đẹp vào nhé."

Bàn tay cầm tách cà phê run lên, trên cái đĩa bỗng chốc vang lên một tiếng vang.

Nguyễn Thanh Ngôn mở to mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Anh giờ tính trẻ con ho khan hai tiếng nhưng chỉ khiến Tiểu Mỹ chú ý, "Lông Xám, anh có sao không?"

Anh lắc đầu, khoe môi mím lại, ánh mắt trầm xuống.

Rất nhanh Nguyễn Thanh Ngôn tiếp tục ra vẻ bình tĩnh uống cà phê, ánh mắt như vô tình nhìn sang hai người ở góc đằng kia.

Cô gái này thật quá đáng mà, rõ ràng nói mình không thích chụp ảnh, sao bây giờ lại lật lọng rồi.

Đáng giận hơn là, cô thà để trợ lý anh chụp thử chứ không để cho Nguyễn Thanh Ngôn anh chụp.

Sau khi chụp xong, Lâm Kiều chạy đến hỏi ý kiến của Nguyễn Thanh Ngôn.

Bây giờ anh mới chậm rãi buông tách cà phê xuống, giương mắt nhìn màn hình camera.

Cô gái trong hình mỉm cười ngọt ngào, như hoa đầu xuân, mềm mại nhỏ nhắn, trong làn gió se se lạnh vẫn giữ vững nét cứng cỏi.

Nguyễn Thanh Ngôn theo bản năng mím môi.

"Anh?"

Nguyễn Thanh Ngôn mắt tập trung, vội vàng lấy lại tinh thần, "Hả?"

Lâm Kiều hỏi lại, "Anh xem bộ cục tấm này được chưa?"

"Bộ cục ổn rồi, độ mở ống kính lớn thêm một tí là được." Mới nói hai câu, ánh mắt anh lặng lẽ chuyển sang Cố Sương Chi.

Trong phút chốc, dường như cô cảm nhận được cái gì, ánh mắt nhìn sang hướng bên này, nhưng không nói gì.

**

Giữa trưa có người đến mua đàn, nhân viên giao hàng không có ở tiệm, Lâm Kiều bèn đi giao giúp.

Thừa dịp Vu Niệm và Tiểu Mỹ đang ghi sổ sách, Nguyễn Thanh Ngôn nhanh chóng nhào người sang nói bên tai Cố Sương Chi, "Em quá đáng lắm Cố Sương Chi."

"Hả?"

"Em nói với anh là em không thích chụp hình mà."

"Đúng là không thích." Cố Sương Chi nói, "Nhưng Lâm Kiều là người mới, phải cố vũ cho cậu ấy chứ, đúng không?"

"..." Lý do chính đáng thế này khiến Nguyễn Thanh Ngôn nghẹn lời, định nói mình cũng cần cố vũ, nhưng nghĩ lại thấy quá ngây thơ, đành lắc đầu cười khề.

"Lông Xám, điện thoại." Vu Niệm đưa điện thoại của mình cho anh, "Tiểu Hứa tìm anh này."

Nguyễn Thanh Ngôn nhú mày, miễn cưỡng cầm lấy điện thoại, alo một tiếng.

"Cậu lại dám chơi trò mắt xích với tôi hả?" Trong tiệm đàn bỗng nhiên an tĩnh lại, chỉ còn âm thanh phát ra từ điện thoại, truyền đến tai Cố Sương Chi một cách rõ ràng.

Nguyễn Thanh Ngôn bình tĩnh đáp, "Mình mà mất tích thật thì cậu tìm được à?"

Câu này không phải không có lý, Hứa Trí Thịnh im lặng một lát, nói, "Luru San San tìm cậu mấy ngày nay rồi, biết không?"

"Biết, nên mình mới không mở máy." Anh trả lời một cách chắc chắn.

"...Mình biết mà!" Hứa Trí Thịnh muốn sụp đổ, "Vậy thì làm sao bây giờ, cô ta cứ gọi cho mình bảo có việc tìm cậu."

Nguyễn Thanh Ngôn khó xử day day trán, "Chuyện cần làm mình đã làm hết rồi, đây là chuyện của ba cô ta, bây giờ chỉ cần giao cho luật sư là được."

"Đúng, nhưng cậu cũng biết, cô gái này có ý với cậu..." Hứa Trí Thịnh thở dài, chần chờ mở miệng, "Àiz, hay cậu gặp mặt cô ta nói rõ ràng đi? Có lẽ cô ta chỉ muốn gặp mặt cảm ơn cậu mà thôi."

Anh yên lặng nhìn vào mắt Cố Sương Chi, cô muốn lảng tránh sang chỗ khác. Đôi mắt xinh đẹp ấy không còn vẻ hời hợt như ngày xưa mà xuất hiện cảm xúc phức tạp anh không thể nào hiểu nổi.

Rất lâu sau, anh trầm giọng đáp, "Không cần, mình làm không phải vì một lời cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Mẹ Cố là một người nhanh nhẹn dứt khoát, không hề dài dòng dây dưa, nói muốn mời người nhà Lục Thiển một bữa cơm liền hẹn thời gian đâu vào đấy.

Trước đó bà bận rộn lo liệu mọi thứ, chuẩn bị quà tặng, chọn nhà hàng thích hợp. Cuối tuần rảnh rỗi sẽ hẹn người khác ra ngoài dạo phố rồi đi ăn thử, lựa chọn vô cùng nghiêm túc.

Tâm trạng của bà vui không tả xiết, con trai chuẩn bị lấy vợ, con gái lại tìm được bạn trai ưu tú. Cả ngày bà cười không khép miệng, thấy tin của Nguyễn Thanh Ngôn trên TV thì nói, "Nếu không xem TV, mẹ không biết Tiểu Nguyễn lại có năng lực thế này ~"

"Năng lực?" Cố Sương Chi kín đáo phê bình.

"Đúng, trong tin còn phát rất nhiều ảnh của cậu ấy chụp, đây chính là tài năng đó." Mẹ Cố khen ngợi, "Tiểu Nguyễn cũng đẹp trai nữa, mẹ khoe với bạn đây là con rể tương lai mà mấy bà không tin đấy."

"Mẹ! Mẹ đừng nói bậy mà!"

Cái từ "Con rể tương lai" này như sét đánh ngang tai, cô phản bác lại nhưng gò má dần ửng đỏ.

Cố Nhiên lại không nghĩ thế, "Con rể gì mà con rể? Con nhóc nhà mình còn nhỏ, mẹ đừng ra ngoài nói lung tung nữa."

"Tiểu Nguyễn ưu tú thế, lại không ngại đôi mắt của Tiểu Chi. Thằng nhóc tốt như thế, không phải mau mau nắm chắc à?" Mẹ Cố lý lẽ đầy mình hỏi lại, "Con coi cậu ấy tốt biết bao, còn biết giúp người nữa."

"Mẹ, mẹ không quen người ta, làm sao biết người ta giúp người là vì cái gì chứ?" Cố Nhiên ung dung nói, "Trên mạng có tin nói là cậu ta và con gái của nạn nhân quen nhau từ trước. Quan hệ... còn rất mờ ám kìa."

Anh đang cố tình nói cho em gái ngọc của mình nghe, muốn cảnh tỉnh cô đừng bị tình cảm che mắt, mấy cô bé chìm đắm vào tình yêu đều trở thành ngọc hết, rất dễ bị lừa.

Cố Nhiên buông tâm mắt hồ hững nhìn Cố Sương Chi. Cô mím môi, ánh mắt trống rỗng, vờ như không nghe bọn họ nói gì, nhưng ánh mắt lóe lên nét láu lỉnh tinh quái đã để lộ tâm trạng của mình.

"Hả? Thật vậy hả?" Mẹ Cố khó xử nhíu mày, "Nhưng mẹ thấy đâu có giống..."

Cố Sương Chi không đáp lời, hai người cũng không tiếp tục thảo luận chuyện này nữa.

**

Hứa Trí Thịnh ngại ngùng khuấy khuấy tách cà phê, cánh tay ở dưới bàn nhẹ nhàng kéo kéo người bên cạnh. Trời bên ngoài đã xuống âm độ, mà anh lại thấy đầu mình sắp bốc khói rồi.

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười ôn hòa nhưng lại mang theo sự xa cách rõ ràng.

Lưu San San nói rất nhiều, không hề rời khỏi chủ đề cảm ơn với báo đáp. Dù Nguyễn Thanh Ngôn đã nói rõ từ sớm, mình chỉ tiện tay giúp đỡ thôi không cần cô báo đáp nhưng cô gái kia vẫn không từ bỏ ý định.

Cô gái vừa mất cha, gia đình lại gặp biến cố như thế lẽ ra đã không còn tâm tư gì. Nhưng ông trời đã cho cô ta gặp lại anh lần nữa, vốn dĩ cô đã buông tha việc tìm anh, nhưng không ngờ anh lại dùng cách ấy để gặp lại cô.

Dáng người cao gầy và đôi mắt đen láy dưới ánh đèn đường đêm ấy vẫn lưu lại trong lòng Lưu San San không thể nào quên được.

Nhiếp ảnh gia Yan, trên mạng rất ít có hình của anh. Nếu như không phải người đam mê chụp ảnh sẽ không biết mặt mũi thật sự của anh.

Trước đó, cô ta không hề ngờ tới, anh lại là người khiến cô ta vừa gặp đã yêu.

Tình cảm phức tạp cứ đan xen vào nhau, khiến cô ta càng kiên định hơn.

Nguyễn Thanh Ngôn, là người đàn ông định mệnh an bài tới cứu cô thoát ly bề khổ.

**

Nguyễn Thanh Ngôn đối xử với ai cũng luôn bình bình đạm đạm, anh lịch sự im lặng nghe cô ta nói, chốc chốc hơi gật đầu.

Lúc Lưu San San hỏi mấy chuyện về anh, anh không không muốn tiết lộ quá nhiều, chỉ toàn là Hứa Trí Thịnh ngồi bên cạnh đỡ lời.

Dần dà, Hứa Trí Thịnh cũng không chịu nổi nữa, ra hiệu Nguyễn Thanh Ngôn tốt xấu gì cũng trả lời người ta một câu.

Chứ anh ta có biết gì đâu mà nói?

Nguyễn Thanh Ngôn vừa chụp ảnh xong thì được Lâm Kiều đến báo, báo có người chờ anh ở phòng khách, anh vừa chạy qua liền thấy vẻ mặt áy náy của Hứa Trí Thịnh và Lưu San San bên cạnh.

Báo là ăn cơm, nhưng ăn xong đã bao lâu rồi, sao hai người vẫn không có động tĩnh gì?

Một người vừa uống cà phê vừa giả vờ như không có việc gì, còn một người cứ huyền thuyên nói mãi với anh.

Lưu San San nói rất nhiều, chuyện trong nhà, chuyện trong trường, chuyện ở chỗ thực tập... Nguyễn Thanh Ngôn không có hứng thú, nhưng vẫn phải giữ phép lịch sự.

Ánh mắt anh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt anh rốt cục đã thay đổi.

Rất rõ ràng, nụ cười ấm áp và vui vẻ biết bao.

Hứa Trí Thịnh âm thầm nắm lấy khoảnh khắc này, theo tầm mắt của Nguyễn Thanh Ngôn nhìn ra ngoài cửa sổ, nháy mắt liên hồi.

Áy náy vì đã lừa anh đến đây, lúc này Hứa Trí Thịnh không hề từ chối, không hề suy nghĩ đã nói, "Ày da, không phải cậu nói lát nữa cậu có cuộc họp hay sao?"

Anh ta không biết nói dối, mắt tự nhiên cười cười. May là Nguyễn Thanh Ngôn hiểu ý, lập tức phụ họa, "Đúng rồi, may mà cậu nhắc mình."

Lưu San San gấp gáp xin lỗi, "Ngại quá, anh Nguyễn, làm mất thời gian của anh."

"Không có gì." Anh lịch sự đáp, ánh mắt lại nhìn sang người bên kia đường. "Vậy hai người ngồi chơi, tôi đi trước, hóa đơn cứ tính cho tôi."

"Phải tính cho cậu chứ ~" Hứa Trí Thịnh ần ý nói.

Đôi phương cười khề, cầm áo khoác đứng dậy đẩy cửa rời khỏi, đẩy lên một làn gió mát mẻ.

**

Tiếng bước chân ở phía sau ngày càng nhanh, Cố Sương Chi theo quán tính tránh đường, người kia lại dừng lại bên cạnh cô.

Nhớ lại bài học lần trước, sợ dọa đến cô nên Nguyễn Thanh Ngôn cất tiếng, "Tiểu Chi, là anh đây."

Cô đi về phía Nguyễn Thanh Ngôn, "Sao anh ở đây?"

"Bị người ta lừa ra ngoài ăn cơm." Anh nở nụ cười bất đắc dĩ.

Cố Sương Chi buồn cười. "Một bữa cơm thôi mà cũng có người lừa anh?"

"Đúng vậy, thế giới này thật khó hiểu." Anh thuận thế nói, "Một mình em ở đây làm gì?"

Cố Sương Chi chỉ chỉ cửa hàng bên trong, "Đạo phố với mẹ, mẹ em đang chăm một cái đèn bàn, ở trong đó trà giả này giờ, em ra đây hít thở không khí."

Người trên đường vừa đi vừa giỡn, cô bị người ta đụng vào bả vai, không vững bước nên lùi về sau.

Đôi vai gầy gầy được anh ôm lấy, cô ngửi thấy hương thơm thoang thoang từ trong lòng anh, giống như hương nước xả vải, nhưng lại không phải.

Lúc trán cô chạm vào cằm anh, bên tai vang lên một giọng cười quen thuộc, thoáng qua rất nhanh nhưng tựa hồ như đã chờ đợi rất lâu.

Đợi cô đứng vững, Nguyễn Thanh Ngôn mới buông tay ra, chậm rãi nhét tay vào túi áo khoác.

Anh nhìn xung quanh rồi hỏi cô, "Em ăn chưa?"

Cô gật đầu, "Ăn rồi."

"Muốn uống gì không?"

"Không muốn, em no lắm."

"Vậy... lát nữa em định làm gì?"

"Không định làm gì hết."

"Ặc..."

Mấy ngày không gặp nhau, chỉ muốn nói với cô thêm mấy câu nhưng lại không tìm được lý do nào chính đáng cả.

Nguyễn Thanh Ngôn đứng đực ra đó, có chút lúng túng không tự nhiên.

**

Nhưng lúc này đã khác, Cố Sương Chi chủ động mở miệng, "Hay là đi dạo một lát nhé? Dù sao bọn họ chọn này chọn nọ, em cũng không giúp được gì."

Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ giọng đồng ý, nụ cười nơi khóe mắt lại nở rộ.

Anh vào cửa hàng chào mẹ Cố rồi dẫn cô rời khỏi.

Mẹ Cố sau khi thấy anh thì cười tít cả mắt, cứ mời anh đến nhà chơi. Nguyễn Thanh Ngôn đồng ý lia lịa, trước khi đi luôn luôn cam đoan sẽ đưa Tiểu Chi về nhà sớm.

Nhưng nét mặt của Cố Nhiên lúc này không tốt lắm, Nguyễn Thanh Ngôn nắm tay cô dẫn đi, bỗng nhiên hỏi, "Anh của em là anh ruột hả?"

"Nhảm nhí." Cố Sương Chi không hiểu anh nói gì, "Anh hỏi làm gì?"

"Nếu không có quan hệ huyết thống, anh còn tưởng cậu ấy đang ghen đó." Anh thật thà đáp.

"...Tại sao?"

"Em không phát hiện ra hả?" Nguyễn Thanh Ngôn không nhịn được làm bầm, "Cậu ta đúng là bị bệnh yêu em gái đó."

"Anh đừng nói bậy!" Giọng điệu cô vô cùng bao che, trên mặt lại hiện ý cười, "Anh em chỉ sợ em bị người khác khi dễ thôi."

Khóe môi anh cong nhẹ, đáy mắt ánh lên một tầng sương mù, nói vô cùng chắc chắn, "Anh sẽ không khi dễ em đâu, không chừng còn bị em ăn hiếp lại ấy chứ."

"Vậy hả?"

"Không tin?" Anh không trả lời mà hỏi ngược lại, "Thế... em muốn thử không?"

Anh như nói băng quơ nhưng ánh mắt nhìn vào mặt cô, không hề chần chờ một chút nào.

Cố Sương Chi nháy mắt liền hiểu được ý anh muốn nói, lúc định mở miệng thì phía sau có người cất tiếng.

**

"Anh Nguyễn!" Luru San San chạy tới, thờ hồng học hỏi, "Anh chưa đi hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhủ mày, "Ừ."

Ánh mắt Luru San San đặt lên cánh tay đang diu Cố Sương Chi, "Anh Nguyễn rất biết thương người nha, còn giúp người mù qua đường nữa!"

"..."

Cố Sương Chi không nói gì, đôi môi anh đào mím chặt.

"Để em diu cô ấy cho, anh còn có cuộc họp, đừng đến trễ." Luru San San bỗng nhiên đỡ lấy cánh tay kia của Cố Sương Chi.

"Không phiền hai người, tự tôi đi được." Cố Sương Chi nâng tay, giọng nói ảm chứa sự quật cường.

Luru San San xấu hổ rút tay lại, nâng mắt nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, trong mắt anh chỉ có cô gái đang giận dỗi bên cạnh, đáp lại qua loa, "Cô ấy là bạn tôi."

"Hả? À..." Luru San San cười mỉa, "Ngại quá, quấy rầy hai người..."

Đây chỉ là một đoạn nhạc nhỏ, nhưng Cố Sương Chi cũng không còn vẻ cười đùa như vừa rồi.

Cô không để cho anh diu đi nữa, tự mình chống gậy mò nắm bước đi. Nguyễn Thanh Ngôn phải đành theo sau vừa đi vừa giúp cô tránh mấy người đi đường.

"Tiểu Chi, em sao thế?"

"..."

"Vừa nãy vẫn còn tốt mà."

"..."

"Cô gái lúc nãy là con gái của nạn nhân Luru Đại San ở bến tàu, anh với cô ta không có gì cả."

Câu nói này chạm đúng vào ranh giới, Cố Sương Chi dừng bước nhưng vẫn không nói gì.

"Cô ta cứ theo đuôi Hứa Trí Thịnh đến tìm anh, anh vốn dĩ không biết bọn họ tìm đến phòng làm việc của anh."

Cố Sương Chi không nói gì, nhưng ánh mắt thay đổi một chút.

Nguyễn Thanh Ngôn nhận ra sự thay đổi này, tiếp tục nói, "Vì chuyện này mà không vui hả? Hay là anh đoán sai rồi?"

Dưới ánh đèn vàng, trong mắt Nguyễn Thanh Ngôn xuất hiện một đôi tình nhân, cô gái buồn bã bước đi, chàng trai đi sau dỗ dành.

Bỗng nhiên, lúc đèn xanh hiện lên, chàng trai nắm tay cô gái, giọng nói trở nên ngang ngược, "Đang qua đường đấy! Ngoan, đừng quậy, qua đường rồi quậy tiếp."

Trong lòng anh bỗng có chút chua xót, ảm áp hòa trộn vào nhau, chuyện này khiến suy nghĩ trong lòng anh trở nên phức tạp hơn.

Tình cảm như thế tốt thật.

Anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của Cố Sương Chi, theo bản năng nắm lấy.

Dùng hết dũng khí chạm vào cô, lúc chạm vào lại nghe tiếng "bốp" vang lên, bàn tay anh bỗng chốc đau đớn.

Hai tay rút lại theo phản xạ.

Cô đứng là ổ điện di động, đi đến đâu phóng điện đến đó.

Nhiếp ảnh gia Nguyễn muốn nắm tay lại bị tĩnh điện, anh có cảm giác "trộm gà không được còn bị mất nắm gạo."

Mà đối phương lại nhủ mày, sắc mặt vô cùng khó coi né sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Lần đầu tiên Nguyễn Thanh Ngôn bối rối như thế.

Con gái mà giận thì phải làm sao? Đó là một vấn đề vô cùng phức tạp, anh suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được, chỉ có thể lú lú đi theo cô, vụng về nói mấy câu nhảm nhí.

Đến khi cô mất kiên nhẫn, tức giận hỏi anh, "Anh đi theo em làm gì?"

"Anh không theo em thì theo ai chứ?"

Cô thuận miệng nói, "Tùy anh."

Anh nhanh chóng đáp lại, "Yêu em chứ yêu ai." *

* Câu Cổ Sương Chi nói là 爱谁谁. Tiếng Thiên Tân nghĩa là "tùy anh", "thích làm gì thì làm" nhưng Nguyễn Thanh Ngôn cố ý hiểu nó theo nghĩa là "Yêu ai?" để trêu Cổ Sương Chi.

"..." Cổ Sương Chi bị trêu vừa then thùng vừa hậm hực, chỉ hận không thể đâm anh mấy phát cho hả giận.

Thấy khóe môi cô cong cong, Nguyễn Thanh Ngôn cúi đầu dịu dàng dỗ cô, "Em cười rồi, đừng giận nữa nhé?"

Cô không trả lời, ngược lại hỏi anh, "Nguyễn Thanh Ngôn, anh cái gì cũng tốt, sao cứ phải... tìm em?"

"Anh cũng không biết." Nguyễn Thanh Ngôn thản nhiên nói, "Anh không phải là người nhiều chuyện, nhưng không biết tại sao, chỉ cần gặp em, liền không nhịn được mà để ý, lúc rảnh rồi còn đi tìm hiểu chòm sao của em, đến cả việc em đi giày số mấy anh cũng muốn biết rõ."

Lúc bấy giờ cô mới chậm rãi nở nụ cười, "36."

"Hả?"

"Số 36."

"Tiểu Chi, cảm ơn em."

"Cảm ơn em cái gì?"

"Cảm ơn em đã không giận anh." Đôi mắt trong trẻo, anh nhẹ nhàng thở ra, "Anh sợ em không để ý tới anh."

"..."

"Dù gì cũng không biết đi đâu, chỉ bằng đến phòng làm việc của anh ngồi một lát nhé?" Nguyễn Thanh Ngôn sợ nói thế hơi đột ngột, đành phải nói thêm, "Tiểu Lâm cũng ở đó."

"Được." Cổ Sương Chi vui vẻ nhận lời.

**

Phòng làm việc cách đó không xa, là do Nguyễn Thanh Ngôn và vài người bạn hợp tác thành lập, bình thường anh chỉ lo chụp ảnh, chưa bao giờ hỏi đến chuyện kinh doanh.

Vừa mở cửa bước vào đã có người gọi anh là "Lão đại.", Cổ Sương Chi kinh ngạc nhìn sang, anh chỉ giải thích đơn giản, "Bọn họ gọi lung tung thôi."

Anh dẫn cô xuống phòng khách ngồi, hỏi cô muốn uống gì. Tiểu Diệp vừa lúc xuống lầu, thấy Nguyễn Thanh Ngôn dẫn một cô gái đến suýt tí nữa hét lên.

"Lão đại, lão đại!" Cô bước nhanh tới, kinh ngạc hỏi, "Bạn gái anh hả?"

"Không phải." Anh quyết đoán phủ nhận nhưng gương mặt lại hiện lên ý cười.

Thế nên... ai mà thêm tin anh.

"Lát nữa tôi có một cuộc họp, cô giúp tôi chăm sóc cô ấy nhé, cảm ơn."

"Cảm... ơn..." Tiểu Diệp tròn mắt khó tin, tâm trạng lão đại hôm nay thật tốt, đáng vẻ cứ như mùa xuân đang về, cô ấy vội vàng xua tay, "Không cần cảm

on đâu, chuyện nên làm mà!"

Nói xong thì thân thiết tự giới thiệu với Cố Sương Chi, sau khi làm quen, cô hiểu rõ sứ mệnh của mình, thay lão đại nói chuyện, "Lão đại bọn tôi tốt lắm đây, chưa có kinh nghiệm yêu đương, không có đối tượng mờ ám, càng không có sở thích xấu! Thái độ làm việc rất nghiêm túc, tình tình phải nói là tốt đến tận trời, ngay cả lúc giận dữ cũng rất dễ dỗ..."

"Sao cô khen tôi hoài thế?" Nguyễn Thanh Ngôn nhướn mày, ánh mắt ẩn ý bảo cô vừa vừa phải phải thôi.

"Em vui thôi mà!" Tiểu Diệp xoa tay, kích động nói, "Sáng nay cô gái kia đến tìm anh, em với Allen đã cá với nhau, em bảo cô ta không phải bạn gái của anh, Allen nói phải, bọn em đã vét hết tiền đặt lên người anh rồi đây."

"Khụ khụ." Sắc mặt anh không tốt cho lắm, ánh mắt ra hiệu càng rõ ràng.

Lúc này Tiểu Diệp mới lấy lại tinh thần, biết mình lỡ miệng, sao lại đứng trước mặt "chính cung" mà nói có cô gái khác đến tìm lão đại chứ!

"Phui phui cái mồm!" Cô ấy vội vàng dừng lại, vội vàng giải thích với Cố Sương Chi, "Tiểu Chi, cô đừng hiểu lầm, lão đại vô tội, anh ấy thủ thân như ngọc suốt 27 năm để chờ cô đó!"

Nguyễn Thanh Ngôn quả thật không nghe nổi nữa, chỉ nói với Cố Sương Chi, "Khoảng 1 tiếng, họp xong anh sẽ dẫn em đi ăn."

Nói xong anh quay người bước lên lầu.

Cố Sương Chi vẫn còn đang buồn cười vì Tiểu Diệp trung thành bao che cho ông chủ của mình, cô gái bên cạnh áp sát vào nói, "Tiểu Chi, Tiểu Chi, cô nói nhỏ cho tôi biết đi, cô thuộc chòm sao nào vậy?"

Cố Sương Chi kinh ngạc nhưng vẫn trả lời, "Chòm sư tử."

"Vậy là đúng rồi!!!"

"...Đúng cái gì?"

Tiểu Diệp lén lút bán đồng đội, lời nói mang theo ẩn ý: "Chòm sư tử với nhân mã là một đôi hoàn hảo đó."

"..."

**

Phòng làm việc này do Nguyễn Thanh Ngôn và vài người bạn thành lập, mấy năm nay rất có tiếng trong giới, việc làm ăn rất tốt.

Cuộc họp chủ yếu là mỗi người báo cáo kế hoạch sang năm, đồng thời vạch ra vài phương hướng phát triển chung cho các năm sau nữa.

Nguyễn Thanh Ngôn tự biết mình không có thiên phú cũng không có hứng thú với việc kinh doanh, đến lượt anh, anh muốn giao lại một phần công việc cho trợ lý Phương Đào.

"Phương Đào theo cậu nhiều năm rồi, tác phẩm hiện tại cũng khá tốt, có thể tự đảm đương công việc." Dương Hi Trạch không hề phủ nhận thực lực của Phương Đào, tuy nhiên có hơi lo lắng, "Nhưng mấy khách hàng này chủ yếu đều tới vì cậu, bọn họ có chấp nhận đổi nhiếp ảnh gia không?"

"Mình sẽ thuyết phục họ, mấy ngày nay mình đã giao một khách hàng cho cậu ấy thử một chút." Nguyễn Thanh Ngôn nói tiếp, "Nếu không có vấn đề gì thì sang năm mình sẽ đưa cậu ấy lên làm nhiếp ảnh gia chính thức."

Lão Triệu - một đối tác khác đồng ý, "Được đó, đến lúc đó mình sẽ bảo Tiểu Diêu thông báo trên mạng tìm cho cậu một trợ lý mới."

Nguyễn Thanh Ngôn từ chối ý tốt của anh ta, "Không cần đâu, có Tiểu Lâm là được rồi."

"Nhưng Tiểu Lâm không có nền tảng, sao giúp được cậu?"

"Chịu học hỏi là được, mình không ngại có nền tảng hay không." Anh đã nói thế, mấy người kia cũng không nói gì thêm.

"Vậy cậu chịu khó một tí, dành chút thời gian đào tạo người mới."

"Này, mình không hiểu nổi, cậu với Tiểu Lâm có quan hệ gì thế?" Dương Hi Trạch nhin không được hóng hớt, "Mình đâu thấy cậu ta có ba đầu sáu tay gì đâu..."

Nguyễn Thanh Ngôn không trả lời mà chỉ bật cười, "Ba đầu sáu tay? Nói như cậu thì mình phải tìm Na Tra làm đồ đệ hả?"

"..." Anh kể chuyện cười nhạt, nhưng đủ nhận ra tâm trạng anh rất tốt.

**

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn xuống lầu, thêm vài người ngồi xung quanh Cố Sương Chi đang trò chuyện hăng say, chốc chốc lại cười vang vui vẻ.

Ánh mắt anh lướt sang bàn trà, hình như Tiểu Diệp lại lấy kỹ năng bói bài Tarot ba xu mới học của cô ra làm màu.

Anh lặng lẽ đứng trên cầu thang nhìn Cố Sương Chi đang ngồi vị trí quen thuộc của mình, hòa mình với đồng nghiệp của mình, vẻ mặt tràn đầy ý cười.

Cô vẫn luôn như thế, một mình ẩn nấp trong thế giới đầy cô đơn của bản thân, lúc nào cũng bị động chờ người khác đến gần.

Khát vọng ấm áp và kết bạn, nhưng lại không nói ra suy nghĩ lòng mình.

“Cô phải tiến lên một bước đi Tiểu Chi à, cô luôn suy nghĩ mọi vấn đề theo chiều hướng bi quan...” Tiểu Diệp nói được một nửa, ánh mắt chạm phải bóng dáng đang đứng trên cầu thang, cô vội vàng rủ anh tham gia, “Lão đại, đến đây chơi nào.”

Nguyễn Thanh Ngôn mang vẻ mặt lạnh nhạt, nhún mày hỏi, “Mọi người đang chơi gì thế?”

“Bói bài.” Tiểu Diệp chỉ mấy lá bài trên bàn, “Em đang bói quẻ tình duyên cho Tiểu Chi đó.”

Về mặt Cố Sương Chi cứng đờ, cúi đầu thấp xuống.

Nguyễn Thanh Ngôn giả vờ tùy tiện hỏi, “Sao, kết quả thế nào?”

“Trên bài nói là, người ấy đã xuất hiện rồi. Tình cảm phát triển rất thuận lợi, chuyện vui đến không ngừng, không có gì có thể ngăn cản tình cảm của hai người cả. Ở bên cạnh anh ấy, hai người cùng chia sẻ niềm vui, hạnh phúc, có đôi khi có nước mắt, rất dễ nhận thấy, người này chính là người mà cô muốn tìm, là người mà tương lai cô muốn cùng nắm tay bước đi, là người đồng cam cộng khổ với cô.” Tiểu Diệp lặp lại lần nữa, “Cho nên tôi khuyên cô, Tiểu Chi à, ở phương diện này cô nên mạnh dạn một chút.”

Nói xong cô ấy còn nghịch ngợm liếc nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, không biết quẻ bói thực sự nói thế hay là do cô ấy nói bừa.

Nhưng dù gì thì anh vẫn rất hài lòng, tuy ngoài miệng bảo Tiểu Diệp mê tín, nhưng trong lòng đang định tăng lương cho cô ấy.

**

“Wow, cô gái xinh đẹp này là ai vậy?” Dương Hi Trạch cười hỏi, “Để tôi đoán xem, là bạn gái của ai nhé?”

Lâm Kiều và Allen đều có mặt, trở thành mục tiêu đầu tiên của anh ta, tầm mắt cứ dừng lại trên người bọn họ.

Tiểu Lâm sợ đến mức đỏ mặt, Allen liên tục lắc đầu.

Cuối cùng, Tiểu Diệp vội vã dập tắt phỏng đoán lung tung của anh ta.

Cô ấy không nói gì, nhưng ánh mắt cứ nhìn Nguyễn Thanh Ngôn đứng sau Dương Hi Trạch ý muốn ra hiệu cho anh ta biết.

Dương Hi Trạch không tin, nghĩ rằng cô ấy đang đùa, “Tiểu Diệp, em đừng trêu anh, sao lại là Nguyễn Thanh Ngôn được?”

Nguyễn Thanh Ngôn không thèm đáp lại anh, chỉ bước tới hỏi Cố Sương Chi, “Cuộc họp kéo dài hơi lâu, em đói chưa?”

Cô lắc đầu, không đói.

“Tôi phắc, là cậu thật hả?” Dương Hi Trạch tròng mắt khó tin, “Khó trách lúc họp cậu cứ xem giờ suốt, không ngờ có hẹn với người đẹp, chê bọn mình lắm lời đúng không?”

“Có lỗi, có lỗi quá.” Những người trong phòng họp cảm khái.

Allen đáng thương nhìn anh, “Lão đại, em đói, tiền của em bị Tiểu Diệp cuốn hết rồi, không có tiền ăn cơm.”

“Hồi nãy lái nhai cả buổi, tôi cũng đói.” Lão Triệu nghiêm trang phớt lờ.

“Mọi người quá đáng lắm!” Tiểu Diệp muốn mắng bọn họ lắm mồm, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền đổi thành, “Em giận đến mức bụng đói meo!”

Mọi người ăn ý cười to một trận, chỉ có Lâm Kiều vẫn chưa hiểu gì, “Sao mấy anh chị bỗng nhiên đói bụng hết vậy?”

Không ai dám nói gì, Nguyễn Thanh Ngôn chỉ có thể đầu hàng, “Đi thôi, muốn ăn gì?”

Thế là cả phòng làm việc đi theo anh ăn chùa.

**

Từ trước đến giờ, Nguyễn Thanh Ngón luôn mạnh tay trong việc mời khách, nhưng hôm nay nhiều hơn một người, không còn tự do được nữa, cứ lo sẽ để lại ấn tượng phá cửa trong lòng cô.

May là mọi người vẫn còn lương tâm, chọn một nhà hàng Hongkong vừa tầm, không hề có ý lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Lúc Phương Đào nghe tin liền vội vàng chạy đến, vừa lên món salad thì mở cửa bước vào, lăm chuyện hỏi, “Nghe nói lão đại dẫn một em gái đến, đâu rồi?”

Về mặt Cổ Sương Chi trầm xuống, không nói gì.

“Người đây ~” Tiểu Diệp ngồi cạnh Cổ Sương Chi giới thiệu cho Phương Đào biết.

“Wow, xinh thế.” Phương Đào kéo ghế ngồi xuống, “Tôi đã bảo tiêu chuẩn của lão đại rất cao mà.”

Ý cười trong mắt Nguyễn Thanh Ngón vẫn chưa tan, lột một con tôm đặt vào chén của Cổ Sương Chi, nhỏ giọng nhắc nhở, “Anh lột cho em một con rồi, ăn thử đi.”

Tiểu Diệp và Allen lắc đầu “tám tắc” hăm mộ.

Phương Đào thấy thế buồn cười, “Lão đại? anh có cần làm đến mức đó không? Em gái người ta cũng đâu có mù.”

Cả bàn nháy mắt đều im lặng, Cổ Sương Chi ngồi bên đó, nhìn qua cứ như người bình thường.

Nhưng Phương Đào không dám nói gì, sợ khiến người khác không vui.

Nguyễn Thanh Ngón nhủ mày, không phải vì câu nói đó, hơn nữa mọi người xung quanh đưa mắt nhìn nhau rồi bỗng nhiên im lặng khiến bầu không khí lúng túng vô cùng.

Anh biết Cổ Sương Chi không để ý chuyện này, thay cô giải thích, “Mắt cô ấy đúng là không nhìn thấy, mọi người không cần vì thế mà không được tự nhiên.”

Sau khi bùng tỉnh Phương Đào tròn tròn mắt, hai tay ra dấu xin lỗi Nguyễn Thanh Ngón.

Từ đó bầu không khí trên bàn ăn trở nên kì lạ, mọi người thấy sắc mặt Cổ Sương Chi không được tốt lắm nên cũng không dám nói nhiều.

Sau khi ăn xong, mọi người dặn dò Nguyễn Thanh Ngón từ từ an ủi người ta mới tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Nguyễn Thanh Ngón không cảm thấy đoạn nhạc đệm vừa này có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, sau khi lên xe anh hỏi cô chuyện gì đã xảy ra.

Cổ Sương Chi vẫn cứ cau mày, xác nhận lại với anh, "Cậu Phương Đào này là trợ lý của anh hả?"

"Đúng vậy, trước khi Tiểu Lâm đến, anh chỉ có cậu ta là trợ lý, cậu ta đi theo anh nhiều năm rồi." Nguyễn Thanh Ngón nói tiếp, "Cậu ta chỉ không lựa lời mà nói thôi chứ tính tình không hề xấu, em đừng để trong lòng."

Bấy giờ cô mới phát hiện anh đã hiểu lầm.

Cô băng quơ nói với anh, "Nguyễn Thanh Ngón, em có chuyện muốn nói với anh."

"Hả?"

"Em không chắc lắm, nhưng nếu em nói sai thì anh đừng để ý nhé."

Lúc này Nguyễn Thanh Ngón mới ý thức được rằng chuyện này không hề đơn giản, anh thu lại ý cười, trầm giọng đáp, "Đừng lo, em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Hình như em từng nghe giọng nói của Phương Đào."

Về mặt anh ngưng trệ "Ồ đâu?"

Nguyễn Thanh Ngôn hiểu rõ, cô sẽ không vì nghe qua giọng của Phương Đào mà thay đổi về mặt, bỗng nhiên anh có dự cảm không lành.

"Quán bán đồ ăn sáng gần tiệm đàn." Cổ Sương Chi chần chờ, "Cậu ta gọi điện thoại ở phía sau, em rất nhạy cảm với âm thanh nên nhớ rất rõ."

"Vây... nội dung cuộc gọi là gì?"

"Em không chắc." Cô dừng lại rồi nói tiếp, "Hình như là đang... trả giá."

"Trả giá?"

"Ừ, giọng nói lên là lên lút. Hình như cậu ta bảo đây là chuyện mạo hiểm, nếu đối phương không nâng giá thì cậu ta sẽ tìm người khác. Còn nói là... kiện hay không kiện nữa." Cô mím môi, cẩn thận nói, "Em thấy hình như là giao dịch không đứng đắn."

Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, dừng xe bên đường.

Không còn âm thanh của động cơ, trong xe ngày càng im lặng.

Cổ Sương Chi thanh thanh cổ họng, nhẹ giọng hỏi, "Anh nói, có phải..."

"Tiểu Chi..." Dường như đã có quyết định, anh nói.

"Hả?"

"Cám ơn em đã nói cho anh."

"...Không có gì."

"Chuyện này..." Nguyễn Thanh Ngôn thờ dài, "Trong ấn tượng của anh, cậu ta là một người thành thật yên phận, cho nên khi nghe em nói thế anh có hơi bối rối."

"Em chỉ đưa ra giả thuyết thế thôi, dù sao em cũng không có chứng cứ." Cô ám chỉ chuyện ăn cắp ảnh lúc trước, "Nếu anh không tin thì coi như em chưa nói gì."

"Anh tin em, Tiểu Chi." Nguyễn Thanh Ngôn không nghĩ ngợi, an ủi cô, "Chuyện này anh sẽ điều tra, chờ tin anh."

"Ừ."

"Còn nữa."

"?"

"Lỗi tai em thính như mũi của Long Xám ấy."

"..." Cổ Sương Chi không biết lời này có được tính là khen hay không, thờ nhẹ, "Thính thì sao chứ, phần lớn đều nghe phải mấy chuyện không tốt thôi."

Cô đang nói đến chuyện bọn buôn người lúc trước khiến Nguyễn Thanh Ngôn giật mình.

Vài giây sau, vành tai cô cảm nhận được sự vuốt ve nhẹ nhẹ, ngón tay anh cẩn thận chạm vào.

Còn cả câu nói hồ hững, "Yên tâm, sau này sẽ không thế nữa."

Động tác như chuồn chuồn lướt nước như hóa phép lên vành tai của cô, ngăn chặn mọi âm thanh xấu xa của thế giới khỏi tai cô, na ná người da đỏ Bắc Mỹ tin vào dreamcatcher.

**

Lúc Cổ Sương Chi về đến nhà, Lục Thiển đang ở nhà cô, Nguyễn Thanh Ngôn vốn định đưa cô đến tận cửa nhà rồi chào mọi người, nhưng bắt gặp được mẹ Cổ mời vào chơi.

Bà một mực tin rằng cậu chàng này là bạn trai của con gái nhà mình, chỉ là con nhóc ấy ngại không dám nói thôi.

Thịnh tình khó chối, Nguyễn Thanh Ngôn ngồi nói chuyện với hai người lớn một lát, nói đến chuyện mừng 3 Tết này gia đình hai bên gặp mặt nhau

"Đến lúc đó Tiểu Nguyễn cũng đến nhé, được không?" Mẹ Cổ đề nghị, "Sớm muộn gì cũng là người một nhà cả mà."

"Mẹ, không được đâu." Cổ Sương Chi cau mày, nhỏ giọng cắt ngang lời mẹ, "Con nói bao nhiêu lần rồi, con với anh ấy chỉ là bạn thôi."

"Không sao đâu Tiểu Chi." Lục Thiên hiển nhiên nghĩ cô đang thẹn thùng, nhiệt tình mời, "Mời anh Nguyễn đến chơi, coi như là bạn cùng chả sao cả.."

"Đúng đó, đúng đó." Mẹ Cố đồng ý, "Nói thế nào cũng không quan trọng, hai đứa vui là được rồi."

"..."

Về mặt Cố Sương Chi lúng túng, kéo kéo góc áo anh trai mình.

Cố Nhiên hiểu ý, cười nói, "Mẹ, nếu là bạn, thì đầu năm đã kéo mời người ta đến nhà không hay cho lắm? Nhà người ta cũng bận mà."

Câu này có lý, mẹ Cố im lặng, bà cũng hiểu thế này thì hơi đột ngột.

"Vây, Tiểu Nguyễn à..." Mẹ Cố nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, ánh mắt ngại ngùng, "Nếu nhà con có việc thì..."

"Dì ơi, hôm đó con rảnh." Nguyễn Thanh Ngôn dịu dàng nở nụ cười, đáp lại lời mời của bà, "Nhà con đón giao thừa xong sẽ đi du lịch Châu Âu, chỉ còn mình con ở lại Thượng Hải thôi."

Đôi mắt mẹ Cố sáng bừng, thừa thắng xông lên, "Một mình đón Tết không vui đâu! Quyết định vậy nhé! Tết này phải đến nhà đi chơi đấy!"

"Có phiền mọi người không ạ?" Đôi mắt trong veo kia cứ nhìn Cố Nhiên bên cạnh.

Đối phương chỉ đáp lại bằng một nụ cười lịch sự, "Đương nhiên là không rồi, anh Nguyễn không thấy phiền là được."

Hai người làm bộ làm tịch bên tai Cố Sương Chi, dấy lên từng cơn ớn lạnh.

**

Hứa Trí Thịnh và Nguyễn Thanh Ngôn cùng nhau lớn lên, công ty hai nhà có hợp tác lâu dài, cũng vì thế mà từ nhỏ đến lớn bọn họ gần bó voi nhau cứ như hình với bóng.

Chuyện của Phương Đào, Nguyễn Thanh Ngôn chỉ nói với Hứa Trí Thịnh, hôm sau anh liền tìm một người bạn IT kiểm tra máy tính của Nguyễn Thanh Ngôn thử.

Kết quả kiểm tra với lời Phương Đào nói khác nhau một trời một vực máy tính không hề bị hack hay có dấu vết đánh cắp dữ liệu.

"Cho nên chuyện ảnh của cậu bị ăn cắp, thật sự có khả năng là..." Hứa Trí Thịnh bối rối nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, không nói nữa.

Nguyễn Thanh Ngôn nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra, anh cảm thấy thật khó mà tin được, đầu tựa lên sofa suy nghĩ.

Qua một lúc sau anh mới mở miệng phá vỡ sự im lặng, "Cậu nói xem, cậu ta làm thế vì cái gì?"

"Tiền? Danh tiếng?" Hứa Trí Thịnh không đoán nổi, "Không biết, không lẽ là vì yêu cậu mà sinh hận, không chiếm được cậu nên quyết tâm hủy diệt cậu."

"..." Nguyễn Thanh Ngôn không có tâm trạng để ý tới lời đùa nhạo của anh.

Lông Xám rất thức thời nhào vào lòng Nguyễn Thanh Ngôn an ủi anh, anh vuốt ve đầu nó rồi hỏi, "Mày sẽ không bỏ tao chứ?"

"Đồ điên." Hứa Trí Thịnh trợn mắt, "Một đứa học trò cậu tự tay dạy dỗ bao năm nói phản liên phản thì nói chi một con chó?"

"Chó là loài vật trung thành nhất, có khi còn hơn cả người." Anh lắc đầu, trong lời nói có chút ý cười tự giễu.

Lông Xám không hiểu gì, chỉ "gâu" một tiếng rồi nghiêng đầu nhìn bọn họ nghiêm túc nói chuyện.

**

Mấy hôm nay Nguyễn Thanh Ngôn không đến phòng làm việc, anh ở lì trong nhà suy nghĩ rất nhiều. Nhớ đến mình từ nhỏ đã bắt đầu học chụp ảnh, chưa tốt nghiệp đã theo nhiếp ảnh gia G.A nổi tiếng quốc tế, điểm xuất phát của anh cao hơn hẳn so với bạn bè cùng lứa. Khả năng tiếp thu của anh rất nhanh, lại có thiên phú về phương diện này nên luôn được G.A khen ngợi và đề cử.

G.A luôn nói, tác phẩm của Yan có một linh hồn có sức xuyên thấu mạnh. Rất nhiều người trẻ sau khi học nhiếp ảnh vài năm sẽ gặp nút thắt, đó là do chủ nghĩa hoàn mỹ dần dần xuất hiện sau khi nổi tiếng gây nên. Mà Yan thì không, anh vĩnh viễn giữ được trái tim ban đầu của mình.

Trái tim ban đầu là gì? Giờ khắc này Nguyễn Thanh Ngôn thực mê man, anh cũng muốn hỏi thử Phương Đào.

Lúc trước chọn nghề này là vì cái gì? Lợi ích, thanh danh hay gì khác?

Nguyễn Thanh Ngôn gọi một mình Phương Đào đến nhà, hỏi cậu ta như thế.

Đối phương hoàn toàn bối rối, không ngờ sau khi mọi chuyện êm xuôi lại tra ra được là cậu ta làm.

Hai người ngồi ở hai đầu sofa, Long Xám ngồi ngoài ban công nhằm chán nhìn bọn họ.

Cả bầu không khí bỗng chốc chìm vào im lặng.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ là cậu." Nguyễn Thanh Ngôn uống một ngụm trà nóng, vị chất đắng nháy mắt tràn ra giữa môi răng.

"Vậy sao anh lại biết?"

"Có lẽ là ý trời." Anh không nói rõ nguyên nhân, bình tĩnh hỏi cậu ta lần nữa, "Vì sao lại thế?"

"Còn vì gì nữa?" Phương Đào cười lạnh một tiếng, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Nguyễn Thanh Ngôn.

"Lão đại, anh biết không? Chuyện may mắn nhất cũng chính là chuyện xui xẻo nhất đời em, đều là làm trợ lý cho anh. Anh là học trò của G.A, anh có tiền, có tài, có thiên phú, vừa vào nghề liền có được sự chú ý của rất nhiều nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Con đường nhiếp ảnh này của anh luôn thuận buồm xuôi gió, anh làm sao mà hiểu được em chứ?"

Nguyễn Thanh Ngôn im lặng nhìn chằm chằm cậu ta, chờ cậu ta nói tiếp.

Cậu ta khẽ nhấp một ngụm trà, nhíu mày, "Em theo anh 3 năm, người ngoài nhìn thì thấy em tương lai xán lạn. Nhưng sự thật thì sao? Em vĩnh viễn sống dưới ánh hào quang của anh, không có ngày lộ diện. Bọn họ thà chọn tám ảnh xấu nhất còn thừa thải của anh chứ không muốn tác phẩm của em. Em cố gắng hơn mọi người, em tự biết mình đã làm rất tốt. Nhưng người khác chỉ thấy dù em có làm tốt thế nào thì vẫn kém hơn anh. Vì sao em cứ bị so sánh với anh?..."

"Thế nên cậu lấy ảnh của tôi bán cho phòng tranh và tạp chí ở nước ngoài để kiếm tiền?"

"Ảnh là anh chụp nhưng em là người chỉnh sửa." Phương Đào tiếp tục ngụy biện.

Nguyễn Thanh Ngôn lắc đầu cười khế, "Phương Đào, cậu không cảm thấy, cậu quá để ý cái nhìn của người khác ư? Tác phẩm cũng thế, hậu kì của cậu càng hạn chế phong cách mà mọi người có thể tiếp nhận."

"Em không phải là anh, không có quyền chơi cá tính.

"..."

Chơi cá tính.

Nguyễn Thanh Ngôn âm thầm lặp lại trong lòng, anh quả thực không có tư cách bình luận phong cách nghệ thuật, dù gì thì mỗi người một ý. Điều khiến trái tim anh băng giá chính là, trợ lý theo mình 3 năm, lại có suy nghĩ khác hẳn anh.

"Lão đại, anh tính sao, kiện em ư?" Phương Đào vò mép lại sứt thăm dò, "Anh không có bằng chứng đúng không?"

Nguyễn Thanh Ngôn ngước mắt, "Bằng chứng? Chỉ cần muốn là tìm được thôi."

Đôi mắt Phương Đào hiện lên sự căng thẳng.

"Nhưng.. không cần thiết." Nguyễn Thanh Ngôn đặt chén trà xuống, thản nhiên tổng kết nói, "Cậu đi đi, sau này... đừng đến đây nữa."

Câu nói xa cách này dường như đã tiêu hao hết sự nhẫn nại của anh.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang vọng trong tâm trí anh thật lâu không tan được.

Người mình tin tưởng 3 năm, cứ thế đã không còn.

**

"Lão đại mấy hôm rồi không đến, Phương Đào dạo này cũng không đi làm, không biết bọn họ lại đi chơi chỗ nào rồi." Tiểu Diệp buồn chán hẹn Cố Sương Chi ra ngoài uống trà chiều.

Trong lòng Cố Sương Chi đã lờ mờ đoán ra, nhưng vẫn xác nhận lại, "Không đi làm hả?"

"Đúng vậy, tôi cũng không hỏi. Tiểu Chi, ngay cả cô cũng không biết hả?"

Cố Sương Chi bất đắc dĩ hút một ngụm trà sữa, "Tôi phải biết ư?"

Tiểu Diệp trả lời một cách đương nhiên, "Đương nhiên, đương nhiên rồi. Lão đại không báo cho cô hả?"

"...Sao anh ấy lại phải báo cho tôi?"

"Đệch, không được rồi! Lão đại bọn tôi một mình quen tự do rồi, cô phải đưa anh ấy vào khuôn khổ chứ!" Tiểu Diệp còn sốt ruột hơn cả cô.

"..." Cố Sương Chi không còn sức để giải thích quan hệ giữa cô và anh, chỉ biết đỡ trán, nhẹ giọng thở dài.

Khoảng hai phút sau, Tiểu Diệp kích động nói với cô, "Lão đại trả lời tin nhắn của tôi nè!!"

"Tin gì?"

"Tôi nhắn với anh ấy, trông cô không được vui, anh hỏi tại mình đang ở đâu." Tiểu Diệp tự cảm thấy mình thật thông minh, "Anh ấy lo cho cô quá."

"...Cô nói nhầm gì với anh ấy đấy." Cố Sương Chi bất đắc dĩ nhũn mày, "Địa chỉ? Đừng nói gửi cho anh ấy rồi nha?"

"Gửi rồi, đương nhiên phải gửi chứ."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Không để Cố Sương Chi có thời gian phản kháng, mười phút sau người kia đã xuất hiện trong một biệt thự an tĩnh ở trung tâm thành phố.

Mấy ngày không gặp, cô cảm nhận được hơi thở lạnh lùng trên người anh, vạt áo như được con gió lạnh theo từng bước chân anh.

"Cho tôi một ly hồng trà, cảm ơn." Nguyễn Thanh Ngôn gọi nhân viên phục vụ đến, ánh mắt hờ hững di chuyển về phía người đối diện.

Cố Sương Chi thông thả, chống đầu giả vờ lơ đãng nhưng ngón tay lại vô ý siết chặt thành ly.

Tiểu Diệp xấu xa ra hiệu với anh, "Lão đại, cảm ơn anh đã đến thanh toán ~"

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười, hào phóng gật đầu, "Không có gì."

Tiểu Diệp được lợi nên rất thoải mái, hỏi anh, "Lão đại, lão đại, có phải bây giờ em nên biến mất không còn bóng dáng hay không?"

"Em xem rồi làm." Anh không nói rõ nhưng khóe môi lại chứa ý cười.

Tiểu Diệp biết điều cầm túi xách lên, trước khi đi lại hỏi nhỏ, "Em có thể mang về một miếng bánh phô mai được không?"

Nguyễn Thanh Ngôn gật đầu, "Tùy em."

Tiểu Diệp vỗ tay hoan hô, "Yeah~"

"Dù gì người suốt ngày kêu gào giảm béo cũng không phải anh."

"..."

**

Tiểu Diệp vui buồn lẫn lộn rồi đi, không khí trên bàn bỗng chốc yên lặng.

Khách trong quán không nhiều lắm, bàn ghế lại cách xa nhau, Cố Sương Chi nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Tiểu Diệp này, lấy cô làm cơ lừa Nguyễn Thanh Ngôn ra, còn mình thì đường hoàng rời khỏi. Bình thường một mình cô nói chuyện với anh không có gì xấu hổ, nhưng có một đoạn nhạc đệm như thế khiến Cố Sương Chi không biết phải mở miệng thế nào.

"Em không vui hả?" Nguyễn Thanh Ngôn im lặng ngồi đó, lúc nói chuyện với cô, giọng anh vô thức dịu dàng hẳn. Khác hẳn với giọng ca của Long Xám, giọng nói của anh rõ ràng thiên vị, vì cô mà giữ lại.

Cố Sương Chi vờ bình tĩnh, "Tiểu Diệp nói bậy mà anh cũng tin à?"

"Tin chứ." Giọng anh nhẹ nhàng băng quơ, âm cuối mang theo sự trong trẻo.

Cô không trả lời, hỏi anh về chuyện của Phương Đào.

"Giống em nói, cậu ta đã thừa nhận." Nguyễn Thanh Ngôn gượng gạo thờ dài, "Bọn anh đã lật bài ngửa với nhau rồi, về sau đường ai nấy đi không cần phải gặp nhau nữa."

"Vây cũng tốt." Cố Sương Chi không biết làm sao để an ủi anh, đành gật đầu lựa lời nói theo anh.

"Ừ." Ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô chăm chú.

Cố Sương Chi chần chờ mở miệng, "À...Tiểu Diệp nói anh mất tích mấy bữa nay?"

"Không có, Long Xám bị bệnh, anh ở nhà lo cho nó." Nguyễn Thanh Ngôn ngừng lại, bỗng chốc hiểu ra, "Xin lỗi em, anh quên nói với em."

"Em chỉ hỏi vậy thôi, anh không cần phải nói hết mọi chuyện với em đâu." Cố Sương Chi hỏi tiếp, "Long Xám sao rồi? Đi khám bác sĩ chưa?"

"Nó không chịu ăn, cả ngày không có tinh thần. Đi khám bác sĩ nói là gần đây dạ dày nó yếu." Nguyễn Thanh Ngôn cười khẽ, "Hết cách rồi, con ngáo nhà anh đừng gì ăn đó. Không để ý nó chừng năm phút thôi là nó chạy xuống phòng bếp ngay."

Nhắc đến Long Xám, anh nói không ngừng.

"Vây bây giờ nó sao rồi?"

"Mấy bữa nay ăn được xíu rồi, nhưng vẫn chưa hồi phục như xưa." Ngón tay thon dài của anh vuốt ve miệng ly, chần chờ hỏi, "Em có muốn...đi thăm nó không? Em là người nó thích, chắc nó muốn gặp em lắm đấy."

Câu cuối cùng mang hai nghĩa, Cố Sương Chi bị anh làm cho hồ đồ.

Lúc là người, lúc lại là chó.

Thích cô là người, hay là chó?

Cô nghĩ nghĩ rồi mỉm cười, "Được, em sẽ đi thăm nó."

**

Long Xám nằm trên sofa, trơ mắt nhìn sen dẫn bạn gái về nhà, muốn đứng lên nhưng không trụ được bao lâu lại nằm xuống.

Cố Sương Chi ngồi bên cạnh nó, cẩn thận vuốt ve đầu nó, "Ngoan, vài ngày nữa sẽ hết thôi, phải nghe lời chủ mày đấy biết không?"

Long Xám gác đầu lên đùi cô, đáng vẻ vô cùng đáng thương, như đang cầu an ủi.

Nguyễn Thanh Ngôn nhíu mày, ôm nó quăng sang một bên.

"Đừng có sờ mó con gái nhà người ta." Nguyễn Thanh Ngôn cảnh cáo nó, lại vô tình chọc trúng dây cười của cô.

Anh quay lại nhìn Cố Sương Chi, xin lỗi nói, "Ngại quá, làm dơ đồ em rồi."

Anh định phui lông chó trên váy cô, nhưng vừa đưa tay lên lại rút lại theo bản năng, xấu hổ vỗ vỗ đầu gối mình.

Cố Sương Chi ngồi trong phòng khách nghe tiết mục giải trí trên TV, nói chuyện với Long Xám một buổi.

Chủ nhân hiền lành của nó đang bận rộn trong phòng bếp.

Nghe động tĩnh, ánh mắt Long Xám sáng bừng. Nó biết, huynh đệ FA của nó đang làm món ngon.

Lấy lại khẩu vị, nó vui sướng nhìn vào phòng bếp, cả người không nhúc nhích.

**

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn bung đồ ăn ra, bắt gặp Cố Sương Chi và Long Xám đang dựa vào nhau, ánh mắt đầy mong chờ.

Một người một chó lại biểu hiện vô cùng ăn ý.

Anh đột nhiên thấy được cung mà sợ hãi, sắp chén lên bàn rồi đi qua đỡ Cố Sương Chi đến bàn ăn.

Husky đáng thương chỉ có thể đưa mắt trông mong nhìn bóng dáng hai người vừa rồi đi, không dám lên tiếng.

Mặc dù mũi không thính bằng Long Xám, nhưng Cố Sương Chi sớm đã ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra.

Anh nấu món thịt kho tàu vô cùng bình thường, lại bỏ thêm trứng luộc và khoai tây để nước thịt thêm đậm đà.

Cố Sương Chi ăn một miếng khoai trước, vị ngọt lan ra khắp miệng. Cô cười híp mắt, thỏa mãn gật đầu.

"Ăn thịt nhiều vào." Nguyễn Thanh Ngôn gấp một miếng thịt bỏ vào chén cô, "Em gầy quá."

"Không đâu, em có mỡ bụng rồi." Cô đặt đũa xuống, đưa tay捏捏 bụng cho anh xem.

"Cả ngày ngồi một chỗ không vận động, có mỡ bụng là chuyện bình thường." Mặt anh tràn ngập ý cười, "Khỏe mạnh là tốt rồi, béo tí cũng không sao."

Một buổi tối yên bình, anh nấu cho cô ăn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện không quan tâm đến thời gian. Giống như đôi vợ chồng già, trong quãng thời gian bầu bạn bên nhau, năm tháng tĩnh lặng cứ thế nhẹ nhàng trôi.

"Chuyện kia sao rồi? Chuyện công nhân ở bến tàu ấy." Cố Sương Chi vô tình nhắc đến, "Tin tức có đưa, bên công ty ấy đã bị xử phạt rồi."

"Đúng vậy, giải quyết theo trình tự pháp luật, nhưng chuyện này được ém quá kỹ, không có chứng cứ định tội." Nguyễn Thanh Ngôn khẽ thở dài, "Nhưng mà việc làm ăn coi như đi đời rồi, danh dự mất sạch."

Cô nghĩ nghĩ rồi tổng kết, "Bảo ứng đến rồi."

"Đúng vậy, người làm, trời nhìn."

Cố Sương Chi không yên lòng nghĩ nghĩ, vờ hỏi anh, "Vậy... cô con gái của nạn nhân thì sao?"

"Con gái?" Nguyễn Thanh Ngôn ngược nhìn, đúng lúc nhìn thấy tia sáng thoáng hiện trong đôi mắt cô.

Anh nén cười, hỏi cô, "Em ghen à?"

Cố Sương Chi kéo kéo khóa môi cứng đờ, "Coi như em chưa hỏi."

"Em không hỏi, là anh muốn nói với em." Nguyễn Thanh Ngôn bình tĩnh giải thích, "Đối với chuyện của ba cô ấy, chuyện nên làm anh đã làm hết rồi. Còn chuyện khác thì anh nghĩ anh không muốn gặp cô ấy nữa."

Anh nói vô cùng thẳng thắn thành khẩn, lời lẽ rất có lý nhưng lại khiến Cố Sương Chi xấu hổ không thôi.

Cô không hỏi nữa, lại thấy anh cố ý hạ giọng sát tới gần, giọng nói vô cùng dịu dàng đầy cung chiêu, "Anh bảo đảm, chỉ có mình em thôi."

Hai má cô bỗng chốc ửng đỏ.

**

Nguyễn Thanh Ngôn cười khẽ, sau đó gấp vài miếng bỏ vào chén cô, yên lặng chờ đợi phản ứng của cô sau khi nếm thử, "Em thử xem ngon không?"

Cô ăn một miếng ngó sen chua cay, hài lòng gật đầu, "Anh làm toàn món em thích."

Cố Sương Chi lại gấp một miếng trứng xào, là cà bắp xào trứng cô yêu thích. Trên bàn còn có món Tonnyum mà lần trước cô thuận miệng nhắc với anh, từ xa cô đã ngửi thấy hương thơm.

Bây giờ Cố Sương Chi nảy sinh nghi ngờ, "Sao anh lại biết món em thích ăn?"

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười, không lập lờ bí ẩn, trực tiếp trả lời, "Là lần trước ở nhà em mẹ em nói cho anh đấy."

"..." Cố Sương Chi cảm thấy kì lạ, "Mẹ em còn nói gì nữa không?"

"Di ấy nói, tính tình em hay thất thường, dễ nóng giận, bảo anh đừng so đo với em."

Cố Sương Chi chỉ muốn ụp mặt vào chén cơm, có tật giật mình, "Mẹ em hay nói vậy, anh đừng để ý."

"Mẹ em dễ thương lắm, rất thẳng thắn." Nguyễn Thanh Ngôn nói thật, "Nhà em ai cũng tốt cả, kể cả người anh trai lo ngày lo đêm, ai cũng yêu thương em hết."

Nhắc đến anh trai, ánh mắt Cố Sương Chi dịu dàng hẳn, "Anh em hay lo lắng, anh cứ làm như em vẫn còn nhỏ không bằng."

Đột nhiên Nguyễn Thanh Ngôn nhớ đến hôm đó Cố Nhiên vô tình để lộ nguyên nhân anh ấy hay lo lắng về những mối quan hệ của em mình. Anh chần chừ nhìn cô nhóc đang ăn vô cùng vui vẻ kia, không biết làm sao để hỏi cô.

Có lẽ đây là vết thương cô không muốn người khác nhìn thấy, cũng có lẽ, vết thương ấy đã sớm phai nhạt.

Vậy, có phải anh nên tiếp tục giữ im lặng?

Đang lúc do dự, ai ngờ cô lại gọi lên, "Anh em không thích em có bạn trai."

"Tại sao?" Nguyễn Thanh Ngôn không do dự hỏi cô.

Cố Sương Chi chột chột đồ ăn trong chén, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, "Lúc còn đi học, em thích một người, rồi sau đó vì người ta mà bị tổn thương."

Chỉ một câu đã khái quát toàn bộ câu chuyện, giọng điệu thoải mái khiến Nguyễn Thanh Ngôn nhẹ nhõm phần nào.

Lúc trước anh sợ đụng phải vết thương lòng của cô, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cô còn bình tĩnh hơn anh nghĩ.

**

"Anh rất hiếu kỳ, em sẽ thích người như thế nào?"

Cố Sương Chi cố gắng nhớ lại người đàn ông đã chiếm trọn thời thanh xuân của cô, "À...trắng trẻo...khi cười lên có răng khểnh."

Nguyễn Thanh Ngôn im lặng một lát, nghiêm túc hỏi, "Làm sao đây? Anh không có răng khểnh..."

Cố Sương Chi bật cười, "Không có thì thôi."

Lời cô nói không rõ ràng, là không quan tâm anh có răng khểnh hay không, hay là anh có răng khểnh hay không cũng không liên quan đến cô.

Nguyễn Thanh Ngôn trở mặt, cẩn thận suy nghĩ về câu nói ấy.

"Anh ấy là bạn cùng lớp với anh em, hơn em hai lớp. Lúc ấy da mặt em rất dày, cả ngày chạy đến lớp anh em mượn cái này mượn cái kia. Sau đó anh ấy và mấy bạn cùng lớp nghĩ rằng em đi học mà quên mang nào. Có một quãng thời gian không biết ai nói, mọi người đều biết em đến tìm anh em là vì người ấy. Chuyện này truyền khắp diễn đàn trường, đến ngay cả giáo viên chủ nhiệm lớp họ cũng biết." Cố Sương Chi mím môi, nhớ đến chuyện buồn cười, lại không nói nữa.

Nguyễn Thanh Ngôn đắm chiêu, hồ hững nói, "Nghe là thấy ngốc rồi."

Ánh mắt anh trở nên mờ mịt, dường như có cơn gió lạnh ào ào thổi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Trên con đường vắng vẻ giữa đêm đông, ánh đèn đường lơ mờ hắt lên hàng mi của Nguyễn Thanh Ngôn, hình ảnh trong con ngươi anh lúc sáng lúc tối.

Đưa Cố Sương Chi đến dưới lầu nhà cô, anh không nhận được gọi cô lại. Anh muốn nói với cô vài lời, nhưng vừa mở miệng lại không biết nên nói gì.

"À đúng rồi, cuối tháng anh sẽ sang Đức một chuyến." Nguyễn Thanh Ngôn khai báo hành tung của mình.

Cố Sương Chi nhớ ra chuyện "cục cưng" của anh bị hư, "Đi sửa camera hả?"

"Ừ, tiện đường ghé thăm mấy người bạn. Kỳ này đi đến gần Tết mới về." Nghĩ đến còn biết bao nhiêu chuyện phải chuẩn bị cho mấy ngày Tết, Nguyễn Thanh Ngôn than nhẹ, "Trong phòng làm việc còn rất nhiều chuyện phải làm, mấy bữa nữa chắc sẽ tăng ca. Nếu em có chuyện gì nhớ gọi cho anh đấy."

Không chờ cô đáp lại, anh nói tiếp, "Không có chuyện gì gọi cũng được."

Cố Sương Chi hồ hững gật đầu, "Anh cứ bận việc của anh đi."

Nguyễn Thanh Ngôn không trả lời, hỏi một câu không đầu không đuôi, "Sau đó thế nào?"

Cô không hiểu gì, "Sau đó cái gì?"

"Em với cậu chàng kia."

Thì ra anh còn nhớ chuyện này, ánh mắt Cố Sương Chi vô cùng điềm tĩnh, "Sau đó anh ấy đậu vào trường đại học mơ ước, em trước khi thi đại học thì gặp tai nạn khiến mắt không thể nhìn thấy, thế thôi."

"Ừ, anh hiểu rồi."

Không biết là anh đã hiểu hay chưa, nhưng anh cũng không hỏi nữa.

**

Còn nửa tháng nữa là đến giao thừa, ba mẹ Vu Niệm đã về nước, mấy hôm nay cô và Cố Sương Chi đều chuyển về nhà ở. Đạo này tiệm đàn rất đông khách, phần lớn khách hàng đều nói là thấy Yan đề cử trên Weibo nên bọn họ mới đến đây.

Tin tức xã hội và dư luận đến rồi đi rất nhanh, chuyện ở bến tàu vừa vén màn lên không bao lâu, đề tài trên mạng đã thay được vài vòng.

Mấy ngày trước khi Nguyễn Thanh Ngôn đi Đức, Tiểu Diệp mời Cố Sương Chi đến dự tiệc hàng năm của phòng làm việc. Nơi đãi tiệc là một phòng bao ở khách sạn 5 sao, tất cả nhân viên hợp lại chỉ có khoảng 3 bàn. Theo lời Tiểu Diệp chính là, dù gì cũng có chỗ trống, không đến cũng phải trả tiền. Hôm đó lúc cô đề nghị, Nguyễn Thanh Ngôn không nói gì, mọi người đều đồng ý.

Hôm nay Cố Sương Chi mặc áo lông cừu màu trắng, vớ vẽ ngoài dịu dàng, cô mặc áo trắng càng tôn lên vẻ mềm mại của mình. Mái tóc đen xõa ngang ngực, cô lấy ngón trỏ quấn vài vòng rồi lại buông ra.

Tiểu Diệp ngồi bên cạnh lồi lõm kéo kéo cô, kích động kể cô nghe, "Cô không biết đâu! Chuyện ảnh chụp của lão đại bị nhiếp ảnh gia nước ngoài Kio ăn cắp đột trước, hóa ra là do Phương Đào làm!"

Cô ấy còn đang mong chờ trông thấy vẻ mặt bất ngờ của Cố Sương Chi, ai ngờ đối phương nghe xong lại bình tĩnh gật đầu, "Tôi biết rồi."

Tiểu Diệp chưa hết hy vọng, nói tiếp, "Mấy ngày trước nghe mấy người trong nghề nói, anh ta mở phòng làm việc riêng. Chuyện này chắc cô chưa biết nhỉ?"

Cố Sương Chi lắc đầu, "Chuyện này thì chưa."

"Mở phòng ảnh riêng không khó, cái đáng nói là, cậu ta lại dám lấy danh nghĩa 'Học trò của Yan' để thu hút khách." Tiểu Diệp kể sát tai Cố Sương Chi nói nhỏ, giọng nói đầy vẻ khó chịu, "Người ngoài không ai biết anh ta giờ trò bần thiêu, nên đều đến vì lão đại. Còn mấy người khách lúc trước lão đại giao cho anh ta cũng bị cướp đi mất."

Cố Sương Chi không biết phải nói gì với hành vi vô liêm sỉ như thế, nhú mày, "Nếu không có tác phẩm nổi bật thì khách hàng sẽ rời đi thôi."

"Cũng đúng, nhưng cứ nhìn là bực bội!" Tiểu Diệp cười thần bí, "Tôi thấy thằng cha Phương Đào này không đơn giản đâu, phòng làm việc của anh ta còn bất chúc y chang bên này."

"..." Cố Sương Chi không muốn nói về mấy người này, "Dù sao cách xa mấy người như vậy là tốt nhất."

Tiểu Diệp lại nhắc đến, "Ôi, nghĩ lại lúc trước còn cùng làm việc với cậu ta lâu như thế, đúng là nổi cả da gà!"

Allen nghe thấy liền gia nhập vào, "Mấy cô đang nói chuyện của Phương Đào?"

Tiểu Diệp gật đầu, "Đúng đó, đúng đó."

Allen nhích lại gần, nói nhỏ, "Tôi nghe mấy người bạn trong giới nói, cái phòng làm việc mới mở của anh ta không đơn giản, có tập đoàn lớn làm chỗ dựa đó."

"Ha, người như thế mà cũng có người chống lưng hả?" Tiểu Diệp cười khinh bỉ, "Chắc chắn là hưởng sái của lão đại bọn mình..."

"Cô nói xem có phải lão đại quá ngốc nghếch không?" Allen hỏi Cố Sương Chi, "Bình thường anh ấy quá tốt với mọi người, ai ngờ lại gặp kẻ ăn cháo đá bát. Nếu mà là tôi ấy à, chắc chắn tôi sẽ công bố mọi chuyện của Phương Đào cho mọi người biết. Với địa vị trong giới của lão đại, 'đóng băng' một người là chuyện dễ dàng mà?"

Cố Sương Chi bật cười khúc khích, đây là lần thứ hai cô nghe thấy người ta dùng từ "ngốc nghếch" miêu tả Nguyễn Thanh Ngôn.

Nhưng cô không đồng ý lời Allen nói, cô hiểu thái độ làm người của Nguyễn Thanh Ngôn.

Anh không giàu lòng cảm thông thương xót cho đời, cũng không biết giả vờ khoan dung để làm màu ra dáng, anh chỉ không muốn đứng ở vị trí trên cao nhìn xuống, tùy tiện gạt bỏ cuộc đời của người khác.

**

Tiệc liên hoan của công ty không thể nào thiếu tiết mục lì xì, đặc biệt là phòng làm việc thu nhập cao nhưng nhân viên ít như thế này, sau một năm bận

rộn, mỗi người có thể nhận được một bao lì xì dày cộm.

Nguyễn Thanh Ngôn cùng vài đối tác phát lì xì cho từng người một cả ba bàn, trong phòng ăn bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên. Xung quanh có vài người đứng dậy kính rượu cấp trên, Nguyễn Thanh Ngôn nổi tiếng với tư lượng kém lại bị mời rượu nhiều nhất, Dương Hi Trạch cũng không đến chốn thay anh mà ồ ồ hòa theo.

Cố Sương Chi ngồi im lặng, nghe bọn họ nói chuyện, bất giác bị thu hút bởi không khí ồn ào như thế.

Đợi sau khi phát lì xì xong thì cô cảm giác có người kéo ghế bên cạnh ra.

Trên người anh thoang thoảng mùi rượu, Cố Sương Chi nhận ra anh đang áp sát lại đây.

Cái tay đặt trên đầu gối bị anh nhẹ nhàng nắm lấy rồi lật ngược lại.

Một vật gì đó được đặt vào tay cô.

"Của em nè." Anh nhẹ nhàng nói.

"Của em?" Cố Sương Chi kinh ngạc, ước chừng đồ vật trong tay mình, "Hơi nặng nhì..."

Nguyễn Thanh Ngôn cười, "Toàn tờ 1 tệ mà."

"..."

"Chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới."

**

Trên đường về nhà, Cố Sương Chi hỏi anh, "Phượng Đào đi rồi, có phải anh nghĩ không thông không?"

"Có gì mà nghĩ không thông chứ?" Nguyễn Thanh Ngôn cười thoải mái, "Người muốn đi thì không cách nào giữ lại được."

Cố Sương Chi nhớ đến chuyện mọi người tán gẫu, ngập ngừng nói, "Nhưng mà... bọn Tiểu Diệp nói, anh đã sắp xếp cho anh ta xong xuôi hết rồi, chia một số khách cho anh ta, còn định để anh ta lên làm nhiếp ảnh gia."

"Đó là chuyện trước đây, quá khứ qua rồi cho nó qua đi, không sao cả." Nguyễn Thanh Ngôn không giấu điều gì, giọng nói trầm xuống, hơi khàn khàn, "Có phải anh rất dễ bị lừa không? Tiểu Chi, vẫn còn em thông minh."

Hai từ "Tiểu Chi" vừa thốt ra, khiến cho Cố Sương Chi cảm thấy như có người vừa gảy lên một dây đàn với âm sắc tuyệt vời, liên tiếp vang lên trong lòng cô.

Anh nói cô giống như một dây đàn.

Cô an ủi anh, "Không phải anh dễ bị lừa, đâu ai dễ dàng nghi ngờ người được mình hết lòng đối đãi chứ."

Nhưng Nguyễn Thanh Ngôn không hề nghĩ nhiều về việc này, anh dừng bước, sau đó đột nhiên kéo tay cô.

Cố Sương Chi bị bất ngờ nên ngã nhào vào lòng anh.

Mùi rượu trên người Nguyễn Thanh Ngôn vẫn chưa tan, cô mới nhớ ra anh vừa uống rượu. Mỗi khi anh uống say thì bắt đầu nói nhiều.

Cố Sương Chi nghe thấy tiếng nói chuyện của vài người thấp thoáng đằng xa, theo bản năng giãy ra khỏi người anh nhưng lại bị anh ôm chặt không thể động đậy.

Nguyễn Thanh Ngôn thì cầm lên trán cô, hai má lạnh lạnh của cô áp vào áo khoác của anh.

Cô định nói với Nguyễn Thanh Ngôn rằng anh đã say, nhưng vừa mở miệng thì chợt nghe có tiếng nói phát ra từ phía trên.

Anh nói chuyện mang theo men say nên không được rõ ràng, nhưng lại tiến vào tai cô rất rõ.

"Anh mặc kệ bao nhiêu người rời đi, chỉ cần em ở lại là được rồi."

**

Cố Sương Chi vừa tắm xong thì nghe tiếng mẹ Cố và Cố Nhiên đang bàn bạc về chuyện tiếp đãi người nhà Lục Thiển trong phòng khách.

Bởi vì phong tục khác nhau nên khó tránh khỏi việc phải thay đổi vài chi tiết.

Cố Sương Chi vào phòng bếp hâm nóng sữa thì bị mẹ Cố chặn đường, bắt đầu lái nhai một lúc với cô.

"Con phải mua thêm đồ mới đi." Mẹ Cố nhìn cô từ trên xuống dưới, "Mấy bộ này con mặc bao năm rồi, nên thay đổi hình tượng thôi. Cuối tuần đi mua sắm với mẹ, quyết định vậy nhé."

Cố Sương Chi bắt đắ dĩ chuyển đề tài sang Cố Nhiên, "Mẹ, anh mới là nhân vật chính, mẹ mua đồ cho anh đi."

"Thôi, thôi, thôi." Cố Nhiên sợ tới mức nhảy dựng, vội né tránh, "Đồ con nhiều lắm rồi, mẹ tha cho con đi."

Hai anh em không dám gặt bừa với mắt thâm mĩ của mẹ Cố, bà không cam lòng nói thêm hai câu rồi quay về phòng.

Cố Nhiên tiến lại gần đây, mũi thỉnh ngửi ngửi, "Em uống rượu hả?"

"Không có." Cô lắc đầu phủ nhận.

"Ừ, con gái ra ngoài đừng nên uống rượu. Hơn nữa bây giờ Tết nhất tới nơi rồi, ở bên ngoài loạn lắm nên phải nhớ về nhà sớm..."

Nghe Cố Nhiên lái nhai, cô cảm thấy lòng mình ấm áp hẳn, bắt đầu có cảm giác quay về nhà đón tết.

Nhịp điệu của toàn thế giới đều chậm lại, mẹ Cố đang chọn âu phục cho ba Cố ở trong phòng.

Cố Nhiên nhắc đi nhắc lại đủ thứ chuyện, chứng rối loạn cưỡng chế lại tái phát, đến phòng bếp lấy ly sữa được hâm nóng ra. Lúc đi ra anh chỉ chỉ trỏ cô, nói cô lo là qua quýt.

Cố Sương Chi thấy mình thật hạnh phúc, tuy mắt không thể nhìn thấy, nhưng cứ mỗi một năm trôi qua, người thân bạn bè ở bên cạnh ai nếu đều không ngại phiền mà chăm sóc cho cái đứa phiền toái là cô đây.

Những điều này được phát ra từ đáy lòng, còn cảm động hơn những hình ảnh đẹp đẽ trên thế gian này.

Và cả...cái ôm vội vàng lúc ở dưới lầu kia, rõ ràng không hề phòng bị nhưng không hề khiến cô cảm thấy đột ngột.

Tiền li xì của Nguyễn Thanh Ngón được cô đặt trên đầu giường, Cố Sương Chi mở bao li xì ra, nhẹ nhàng vuốt ve mấy tờ tiền, nghi ngờ cả đêm cuối cùng cũng biến mất.

Cô đã sớm không tin lời anh nói, gì mà một xấp tiền, nghĩ thế nào cũng không giống tác phong "phá của" của anh.

Nhưng anh lại vô duyên vô cớ tặng tiền li xì cho cô khiến lòng cô không được tự nhiên.

Cố Sương Chi lấy lọ nước hoa của anh tặng ra, nhẹ nhàng xịt vào không khí.

Mùi hương dịu ngọt lan tỏa khắp phòng, hương thơm này làm cô nhớ đến hơi thở mang theo mùi rượu trước khi rơi vào cái ôm ấm áp của anh, nó khiến con tim cô trở nên loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

uổi học cuối cùng của năm, sau khi dạy xong một khúc đàn, Cố Sương Chi nói chuyện với Tiểu Y và Tiểu Nỉ một lát.

Hai đứa nhóc này từ sau khi bị Nguyễn Thanh Ngón dọa thì ngoan hơn một tí, tuy vẫn giữ dáng vẻ con nhà giàu nhưng lại không dám nói mấy câu không tìm không phối như ba mẹ cãi nhau vui ghê.

Bây giờ hai nhóc này lại có hứng với cuộc sống cá nhân của Cố Sương Chi, cứ đi theo nói với cô, "Cô Cố, bạn của cô xấu quá đi. Em hỏi mẹ em rồi, mẹ bảo anh ấy chỉ hù bọn em thôi, chứ bọn em sẽ không chết đói hay chết rét đâu!"

Tiểu Y ra về người lớn, nâng má gặt đầu, "Đúng đó, đàn ông như thế không đáng tin đâu. Cô ơi, cô phải suy nghĩ cho kỹ đó!"

"Mấy lời này bọn em nghe từ đâu hả?" Cố Sương Chi buồn cười, "Sao giống người lớn thế?"

"Trong TV đó ~" Tiểu Y đáp, "chiều lúc 8 giờ mỗi ngày cô không xem ư?"

"..." Cố Sương Chi bật cười to, liên tục lắc đầu, "Không xem."

Tiểu Ni cũng bày ra dáng vẻ y đúc, "Cô OUT* quá đi! Máy đưa bạn em ai cũng xem hết."

*OUT ở đây ý chỉ lạc hậu, lỗi thời.

Phim truyền hình nhảm nhí thế này mà phụ huynh vẫn để bọn trẻ xem ư? Đúng là kỳ lạ, Cố Sương Chi bó tay toàn tập.

Vừa buồn cười vừa khó hiểu, cô hỏi hai đứa, "Máy đưa biết ‘lỡ duyên’ nghĩa là gì không?"

"Dạ biết ~" Hai đứa nhỏ đồng thanh đáp.

Tiểu y đáp, "Là không cho người ta danh phận."

Tiểu Ni bổ sung, "Còn không nói rõ ràng cho người ta biết."

Cố Sương Chi, "..."

Sao cô lại có cảm giác chột dạ thế này...

**

Sau khi tiễn hai siêu quậy về thì có vài cô gái đến tiệm đàn.

Bọn họ giống mọi người, đều vì Nguyễn Thanh Ngôn quảng cáo mà tìm đến đây. Vu Niệm và Tiểu Mỹ đưa bọn họ đi xem vài cây đàn trong tiệm, Cố Sương Chi định quay lại phòng đàn thì có người đi phía sau vỗ vỗ vai cô, cô dừng lại, trước mặt truyền đến giọng nói hơi quen tai, "Hi ~ em biết chị, chị là bạn của anh Nguyễn."

Cô gái này là Lư San San mà Cố Sương Chi tình cờ gặp mấy bữa trước, mấy người đi cùng là bạn học ở học viện mỹ thuật.

Cố Sương Chi không quen nói chuyện với người lạ, lịch sự chào một cái rồi quay về phòng.

Lúc đóng cửa lại thì nghe mấy người bên ngoài thì thào to nhỏ.

"San San, cô ấy là ai thế? Nhìn xinh thật, có phải là bạn gái của nhiếp ảnh gia nhà cậu không?"

"Không phải đâu." Lư San San vội vã phủ nhận, "Chỉ là bạn bè bình thường thôi, mắt người ta không nhìn thấy nên anh ấy quan tâm thôi..."

"À! Anh Nguyễn nhà cậu tốt bụng quá đi ~"

Sau đó là tiếng nô đùa của mấy cô gái trẻ.

Đóng cửa phòng lại, Cố Sương Chi vươn tay nhẹ nhàng lướt lên dây đàn. Âm thanh nặng nề vang lên, giống như âm thanh mục nát của gỗ, lại giống như âm thanh rộn người giữa đêm khuya thức giấc.

Cô biết lòng mình giờ đây không được yên, theo thói quen định đàn một khúc. Nghe tiếng đàn quen thuộc cô mới lấy lại được bình tĩnh.

Thật ra cô không tin lời Lư San San nói, nhưng con gái trời sinh nhạy cảm, cứ nghĩ mọi chuyện theo hướng bi quan.

Cố Sương Chi bắt đầu lo sợ.

Một nỗi buồn không tên ập đến, cuối cùng là do cô lo được lo mất, hay là đối với Nguyễn Thanh Ngôn, cô chỉ là một người bạn bình thường?

Bạn bè bình thường.

Cô luôn treo bốn từ này trước cửa miệng, nhưng từ miệng người khác nói ra lại khiến lòng cô buồn bã một cách khó hiểu.

**

Cố Sương Chi đàn hai khúc, lần thứ hai mở cửa bước ra, mấy cô gái kia vẫn chưa rời đi, trong đó có một cô bé đang thuyết phục dì mình cho đứa em ở nhà đi học đàn.

"Con nít học thêm vài môn rất tốt." Vu Niệm đồng ý với cô gái kia, "Con gái học nghệ thuật còn có thể bồi dưỡng khí chất."

Lư San San tiếc nuối nói, "Aiz, nếu không phải cần bồi dưỡng từ nhỏ thì em cũng muốn học."

"Học học nữa học mãi, học không bao giờ là muộn cả." Đây là câu nói chào hàng luôn treo trên miệng của Tiểu Mỹ.

"Thật sao?" Đôi mắt Luru San San lại hừng hực lửa, quay lại nhìn mấy người bạn đi cùng.

Mấy cô bạn đều hiểu rõ dụng ý của cô ấy, nói hùa theo, "Cậu muốn học thì học đi ~"

"Đúng đó, đúng đó, không chừng có thể thường xuyên được gặp ai kia ~"

"..."

Tiểu Mỹ nghe thế thì hóng hót hỏi thăm, "Ai kia là ai?"

Mặt Luru San San đỏ bừng, không nói gì chỉ lắc đầu.

Cố Sương Chi biết rõ tâm tư của cô ấy nhưng không hề vạch trần, vờ như không biết gì yên lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Kết quả, gần hết năm cô lại nhận thêm một học trò 20 tuổi.

**

Cố Sương Chi đã từng dạy người lớn, nhưng lần này thân phận đối phương có hơi mờ ám.

Cô ấy học rất nhanh, chưa đến vài ngày đã có thể đàn được một khúc nhạc đơn giản.

Luru San San đã nghỉ đông nên ngày nào cũng đến học đàn, đã đến là ngồi cả ngày. Ngoại trừ học đàn cô ấy cũng không nhắc đến chuyện Nguyễn Thanh Ngôn.

Gần đến cuối năm, Lâm Kiều hay đến tiệm đàn giúp đỡ, giữa trưa mấy người ngồi lại ăn cơm với nhau, trong lúc nói chuyện vô tình nhắc đến chuyện của Nguyễn Thanh Ngôn, "Khoảng ngày mai anh ấy sẽ về Thượng Hải, hy vọng anh sẽ không bị tức chết."

"Tức chết?" Vu Niệm kinh ngạc hỏi, "Phòng làm việc bị nổ rồi hả?"

"Còn nghiêm trọng hơn nữa." Lâm Kiều chọc chọc đồ ăn trong chén, lắc đầu than nhẹ, "Còn ai ngoài Phương Đào... anh đã không truy cứu trách nhiệm còn hết lòng giúp đỡ, không ngờ anh ta còn nói với truyền thông rằng ảnh của Yan đều do anh ta chụp."

"Nhiếp ảnh gia ăn cắp ảnh của trợ lý?" Tiểu Mỹ buồn cười, "Đúng là chuyện cười của năm, ai mà tin chứ?"

"Không phải là vấn đề tin hay không." Cố Sương Chi nhẹ nhàng chỉ ra, "Liên hệ với chuyện nhiếp ảnh gia Nhật Bản Kio sẽ tạo được đề tài thôi."

"À ~ Minh hiểu rồi." Vu Niệm hiểu ra, "Chuyện ăn cắp này khó mà chứng thật, cậu ta biết rõ điểm này nên không hề kiêng nể ai."

"Vì mục tiêu của cậu ta ngay từ đầu là muốn PR cho phòng làm việc của mình." Cố Sương Chi tổng kết lại.

Chân tướng rõ ràng, lại khiến mọi người thất vọng.

Cả buổi Luru San San chỉ cắm đầu ăn cơm, không tham dự vào cuộc thảo luận, chờ sau khi bọn Lâm Kiều đi làm việc thì lặng lẽ kéo Cố Sương Chi sang một bên hỏi.

"Chị Tiểu Chi, chị có biết anh Nguyễn thích ăn gì không?"

"Hả?" Cố Sương Chi mắt tự nhiên cười cười, "Cái này chị không rõ lắm, hình như không đặc biệt thích món gì."

"À...không sao ~" Luru San San nghĩ nghĩ, rồi cười nói, "Chờ sau khi anh Nguyễn trở về tự em đi hỏi vậy."

Cố Sương Chi gật gù đầu, nghĩ rằng cô ấy sẽ làm vài món để mừng Nguyễn Thanh Ngôn quay về. Cô ngại không dám nói với cô ấy, tài nấu nướng của người ta không phải hạng thường đâu.

"Đúng rồi, chị Tiểu Chi, chị có biết tết này ở đây có hoạt động gì vui không?"

"Không biết."

"Hoặc là, không ở Thượng Hải cũng được."

"Chị không biết."

Suy nghĩ một hồi, Luru San San nói tiếp, "Không được, anh Nguyễn mới vừa về Thượng Hải, chạy tới chạy lui mệt lắm."

"Ừ." Cố Sương Chi bất an ừ một tiếng, bất cẩn nghe được mấy lời mê mẩn của cô ấy.

Bên tai bất ngờ nghe được một câu quan trọng, "Thôi chờ ngày mai hỏi anh ấy, dù gì bọn em còn cả một kỳ nghỉ Tết."

"..."

Cố Sương Chi hơi luống cuống, cảm thấy tinh thần cô gái này quá tốt, cô vẫn im lặng thì hơn.

**

Tối mai là giao thừa, hôm nay cũng là ngày làm việc cuối cùng ở tiệm đàn Viên Niệm.

Gần đến chạng vạng, trước cửa lại vang lên tiếng đing đang của chuông gió. Cố Sương Chi vừa dạy xong, đưa Lưu San San rời khỏi phòng đàn thì cô gái vừa bước ra khỏi lớp học vui mừng hô to, "Anh Nguyễn!"

Trong nháy mắt, Cố Sương Chi đứng bên cạnh bỗng chốc thần thờ.

Sau khi nghe cái tên ấy, vẻ mặt của cô mất tự nhiên, nghi ngờ nhìn về phía cửa ra vào, không biết có nên tiến lên hay không.

Vu Niệm và Tiểu Mỹ nhanh tay chạy lại nhận quà của Nguyễn Thanh Ngôn, một hộp kẹo mềm và chocolate.

Dường như anh nghĩ mọi cô gái đều hảo ngọt, mỗi lần đi về đều mang theo kẹo và đồ ăn vặt. Không ngờ rằng, đồ ăn chứa nhiều calories này mà khiến một nửa cô gái trong phòng yêu hận đan xen.

"Cái này cho em hả?" Lưu San San nhận lấy một túi kẹo từ Nguyễn Thanh Ngôn, ngượng ngùng chớp mắt.

Không lẽ Nguyễn Thanh Ngôn lại bảo không biết cô ấy ở đây, chỉ hỏi, "Em ở đây à? Khéo thật."

"Hai người quen nhau hả?" Tiểu Mỹ vừa mở túi kẹo vừa nhìn hai người, tiện tay lấy một viên kẹo màu vàng bỏ vào miệng.

Giây tiếp theo, gương mặt nhăn nhó như cái bánh bao.

"Phắc...Lông Xám...kẹo này...có độc..." Tiểu Mỹ đau khổ túm lấy cái cổ, không thể nuốt vào, cố gắng ngậm kẹo vì tâm ý của Lông Xám nhà mình, cuối cùng không chịu nổi mà nhả ra.

Vu Niệm đang định lấy một viên ăn thử thấy thế nên rút tay lại, hoảng hồn hít một hơi, "Kẹo gì đây..."

Nguyễn Thanh Ngôn bày ra vẻ mặt vô tội đáp, "Kẹo dẻo Haribo, ở Đức người ta thích ăn cái này lắm, bạn anh bảo anh mua về."

"Anh tuyệt giao với bạn anh đi Lông Xám đại đại..." Tiểu Mỹ đau khổ nhủ mày. "Này có phải kẹo dâu, là vị thì là thì đúng hơn!"

Vu Niệm nghe thấy thế thì hoảng sợ, trả túi kẹo lại cho anh, "Em nói chứ, khẩu vị nặng thế này thì anh giữ lại ăn đi."

"Đây là vị cam thảo hả? Em thích vị này lắm, cảm ơn anh Nguyễn." Lưu San San nói khiến Tiểu Mỹ tâm phục khẩu phục. Xem thế này là đủ rồi.

Hâm mộ đến mức này chắc chắn là fan trung thành rồi.

**

Nguyễn Thanh Ngôn nói mấy câu làm hòa với bọn cô, rồi đi lại chỗ Cố Sương Chi, đưa túi kẹo được để dành cho cô ra, Cố Sương Chi cảm nhận được nên vội vàng phát tay từ chối, "Đừng đưa em, em không thích vị này."

Nhưng anh không cho cô có cơ hội từ chối, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay của cô, nhét túi kẹo vào tay Cố Sương Chi.

Lúc buông tay ra, Nguyễn Thanh Ngôn cúi người nhẹ giọng thì thầm, "Đây là vị trái cây."

Cố Sương Chi nghi ngờ hỏi, "Không gạt em chứ?"

"Dĩ nhiên, gạt em thì có lợi gì?" Anh cười giúp cô mở túi kẹo ra, lấy một viên kẹo màu hồng đưa đến bên miệng cô, "Thử đi, nếu không ngon thì cho em đánh anh."

Cố Sương Chi theo bản năng né ra, nhưng sợ lồi lõm kéo kéo, người ngoài càng để ý, đành ngoan ngoãn há miệng ra, như kẻ trộm nuốt viên kẹo vào miệng. Cảm giác ngọt ngào như tan trong miệng, cô như nường mèo lười biếng, híp mắt lại nở nụ cười.

Hành động xảy ra vô cùng nhanh nên Vu Niệm và Tiểu Mỹ không nhìn thấy.

Chỉ có Lưu San San nhìn rõ cảnh này, nụ cười bên khóe môi bỗng chốc tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nguyễn Thanh Ngôn phải trở về gấp nên không ở lại ăn cơm với mọi người, chỉ ngồi nói chuyện một lát.

Cố Sương Chi hỏi anh, " 'Cục cưng' của anh sao rồi?"

"Không chữa được rồi." Anh tiếc nuối, vẻ mặt già vờ bị thương lắc đầu.

"...Nén đau thương." Cố Sương Chi nhìn cười an ủi ba chữ.

Anh lại gật đầu đáp lại, "Cám ơn em đã quan tâm."

Mọi người kinh ngạc nhìn đoạn đối thoại đầy ẩn ý của hai người, ai cũng biết ý không như mặt chữ nhưng lại không đoán ra là gì.

Một lát sau, Nguyễn Thanh Ngôn nhìn sắc trời dần tối đen bèn chào tạm biệt mọi người rồi đến nhà Hứa Trí Thịnh đón Long Xám.

Trước khi đi, thừa dịp mọi người không để ý, anh cười nói nhỏ với Cố Sương Chi, "Hai ngày sau gặp lại nhé!"

Cô biết anh đang nhắc vụ gặp nhau vào mừng 3, nhưng nhớ lại lời Luru San San nói lúc nãy, trong lòng cô lại thấy không thoải mái, nên khó chịu đáp lại, "Gặp cái gì."

Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc vì thái độ trở mặt như lật sách của cô, "Không phải đã hẹn cùng nhau ăn tết rồi sao?"

Cùng nhau ăn tết... Luru San San cũng nói như thế.

Anh không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc thì cô tự nhiên thấy bức bối, cảm thấy hươ hươ định đánh anh, "Anh hẹn bao nhiêu người ăn tết cùng rồi hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn đưa tay đỡ lấy gậy của cô, vô tội đáp, "Có ông trời làm chứng, chỉ có em thôi."

Cố Sương Chi không biết mình đang so đo cái gì, rõ ràng là mình từ chối anh, nhưng lại không dám nghĩ đến có một ngày anh cũng sẽ đối xử tốt với người khác như thế.

**

Giao thừa, ông bà nội Cố đã đến từ sớm, bà nội rảnh rỗi nên chạy xuống phòng bếp phụ mẹ Cố rửa rau thì bị ba Cố đưa lên phòng khách xem TV.

Sáng sớm Cố Nhiên đã xếp hàng đi mua đồ nướng ở khách sạn gần đó, nghe nói mỗi ngày chỗ đó bán ra 100 phần, ngày thường cung không đủ cầu, 30 tết lại càng đắt hơn. Lúc Cố Nhiên về đến nhà đã 10 giờ trưa, chào hỏi ông bà nội xong thì lên gọi đứa em gái còn đang ngủ nướng trên phòng dậy.

Không ngờ hôm nay cô lại dậy từ sớm, đang ngồi trên thăm nghe kịch truyền thanh, anh thấy tâm trạng cô có vẻ rất tốt.

"Quào, ngạc nhiên chưa, nay ngày nghỉ mà dậy trước 10 giờ luôn." Cố Nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, ngạc nhiên trêu cô vài câu,

Cố Sương Chi đang ăn kẹo dẻo vị trái cây, vẻ mặt bất lực hỏi lại anh, "Em không dậy sớm được hả?"

"Dậy sớm không nói làm gì, nhưng sao em lại xem..." Cố Nhiên kinh ngạc nhìn góc phải màn hình TV, khó tin thì thầm, "Cái gì mà..."

"Cái này mà anh cũng không xem hả, anh OUT quá đi ~" Cố Sương Chi học theo hai đứa học trò siêu quậy.

Cố Nhiên như cười như không đâm cô một nhát, "Sao, thấy mình làm lỡ duyên người ta nên có tật gậy mình đúng không?"

"..."

Cố Sương Chi không quay đầu lại... không muốn nhìn anh nhưng lại càng khẳng định suy đoán của Cố Nhiên.

Anh bật cười, "Yên tâm đi, anh ta là đàn ông, em là phụ nữ, nếu nói chậm trễ thì anh ta chậm trễ em mới đúng."

Lời của Cố Nhiên bắt công rành rành nên Cố Sương Chi không dám tin tưởng.

**

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh nắng ấm áp xuyên qua ô cửa sổ thủy tinh chiếu xuống sàn nhà phản chiếu một sắc màu vàng kim. Thời gian phút chốc trôi

chậm lại, hai anh em ngồi dưới thăm xem bộ phim máu cún đang được phát lại.

Cố Nhiên nghe thấy điện thoại báo tên người gọi, cộng thêm việc cô trả lời qua quýt liền đoán ra ngay, "Mùng ba anh ta không đến hả?"

"Dạ, trong nhà có chuyện."

Cố Nhiên cúi đầu nhanh chóng phát hiện ra sự thay đổi trong đôi mắt cô, "Thất vọng hả?"

Cố Sương Chi không trả lời, chỉ hờ hững đáp, "Có gì mà thất vọng chứ."

Cố Nhiên nhìn chăm chú vào đôi mắt đen láy của em gái, bỗng nhiên nhớ đến thời đi học bị em gái làm phiền mỗi ngày, lúc ấy con bé còn mặt dày bắt anh giúp mình theo đuổi bạn trai. Tuy đôi phương là bạn thân của Cố Nhiên, nhưng anh không đồng ý để em gái mình hạ mình như thế. Cố Nhiên nhắc khéo khuyên nhủ bao lần nhưng Cố Sương Chi vẫn cứ cứng đầu không nghe. Anh còn nhớ rất rõ mình từng dạy cô rằng, con gái phải ra dáng con gái, phải biết rụt rè nhưng cô chưa bao giờ ghi nhớ trong lòng.

Bây giờ thì ngược lại... ngoại trừ trốn tránh, từ chối thì khó mà thấy được vẻ mặt khác của em gái mình.

Cố Nhiên hơi nhớ Cố Sương Chi không sợ trời không sợ đất của trước kia.

Anh chậm rãi nói, "Nhìn em đi, đáng vẻ ngày xưa đâu rồi."

"...Thế em phải làm sao?"

Cố Nhiên mỉm cười, "Gọi lại mắng anh ta!"

Cố Sương Chi biết anh đang nói đùa, ngược mắt hỏi lại, "Mắng anh ấy?"

"Đúng vậy." Cố Nhiên đã chuẩn bị lời thoại sẵn sàng, "Em nói với anh ta, hừ, thằng khốn dám phụ lòng bà! Tại sao lại thất hứa, dám lừa gạt tình cảm của bà?"

Giọng điệu ai oán của anh quá đỉnh, Cố Sương Chi nhịn không được ôm bụng cười to.

Cười đã rồi cô lấy lại giọng, "Anh nói đang hoang lại, như thế là bất lịch sự."

"Bây giờ còn lo lịch sự hay không hả? Đúng là thay đổi rồi..." Cố Nhiên lắc đầu chế giễu, "Aiz, lớn rồi, lớn rồi."

"Lớn rồi không tốt hả?"

"Không tốt." Anh không nói vì sao không tốt, chỉ vuốt tóc cô rồi đi ra ngoài giúp đỡ mọi người.

**

Com tắt niên ăn được một nửa thì bên ngoài đã liên tiếp vang lên tiếng pháo hoa.

Trên bàn com, mẹ Cố nhắc đến Nguyễn Thanh Ngôn, Cố Sương Chi đành kể cuộc điện thoại vừa nãy cho bà nghe,

Mẹ Cố dù tiếc nuối nhưng vẫn hiểu, "Chắc trong nhà có chuyện quan trọng, con nói Tiểu Nguyễn đừng lo, khi nào rảnh thì đến cũng được."

Vừa nãy Cố Sương Chi nhớ đến lời của Lưu San San đã nói, hôm trước cô ấy hôn hờ sắp xếp lịch trình nghỉ tết, còn bảo đã hẹn anh cùng ăn tết.

Không lẽ là thật ư...

Suy nghĩ vừa lóe lên đã khiến Cố Sương Chi sợ đến nỗi vút luôn đôi đũa.

Sáng nay lúc anh gọi điện hình như có nhiều người xung quanh, không tiện nói chuyện, nói hai ba câu bảo "trong nhà có chuyện". Nhưng là chuyện gì thì anh không nói rõ.

Cố Nhiên thấy đáng vẻ hốt hoảng của em gái, đoán rằng cô đang buồn vì chuyện này nên nói với cô, "Nhà anh ta đã chuẩn bị tết này sẽ ra nước ngoài du lịch, chỉ còn có anh ta và ông nội ở nhà. Ông nội còn một người em trai sống ở Vân Nam, mấy bữa trước đi khám bệnh bác sĩ nói thân thể không được khỏe nên anh ta phải đưa ông nội đến Vân Nam thăm người thân."

Mẹ Cố bừng tỉnh, gạt đầu khen ngợi, "Hóa ra là thế...thằng nhóc này tốt thật, có hiếu còn biết chăm sóc người già."

Cố Sương Chi kinh ngạc, "Anh, sao anh biết?"

"Thấy em không vui nên anh gọi hỏi anh ta." Cố Nhiên nhẹ nhàng đáp lại.

Sắc mặt Cố Sương Chi tối sầm, nhớ đến giọng điệu oán phụ của Cố Nhiên lúc nãy, cô liền tưởng đến cảnh anh trai gọi cho Nguyễn Thanh Ngôn, "Thằng

khôn dám phụ lòng bà! Tại sao thất hứa, lừa gạt tình cảm của bà?"

Cảnh này quá đáng sợ làm cô không dám nghĩ nữa, bật cười thành tiếng.

**

Mùng ba tết, ngày quan trọng mà mọi người trong gia đình chuẩn bị từ lâu cuối cùng đã đến. Từ sáng sớm mẹ Cố đã đi đánh thức từng người dậy đánh răng rửa mặt, kiểm tra xem quần áo đã đạt chuẩn chưa. Chờ mọi người ăn mặc chỉnh chu rồi, bà mới chịu mở cửa cho họ ra khỏi nhà.

Bọn họ đặt nhà hàng ở bờ sông Hoàng Phố, là một phòng riêng có thể ngắm cảnh bờ sông.

Nhà họ Lục là dòng dõi thư hương, cha mẹ Lục Thiển đều là giáo sư, lần đầu gặp nhau hai bên đều rất khách sáo.

"Tiểu Cố là đứa ưu tú, tính tình lại tốt. Bọn tôi đã nói với Lục Thiển, phải đối xử tốt với thằng bé, đừng giận dỗi không đâu."

"Đâu có, đâu có, Thiển Thiển ngoan lắm, là Tiểu Nhiên nhà chúng tôi may mắn ~"

Hai bà mẹ lần đầu gặp đã thân, bắt đầu công việc khen ngợi lẫn nhau.

Không khí trên bàn ăn vô cùng ấm áp, phần lớn đều nói chuyện xuyng quanh Cố Nhiên và Lục Thiển, hai nhà thậm chí còn xúc động muốn đính hôn ngay tại chỗ.

Buổi chiều nhà họ Cố đưa khách quý đi tham quan vài địa danh nổi tiếng, vì đang là ngày Tết nên đường phố cũng vắng vẻ hơn nhiều.

Lúc đi dạo phố thì Nguyễn Thanh Ngôn gọi đến, anh đang lấy cảnh ở một xóm nhỏ Văn Nam, vừa quay về liền gọi cho cô.

"Hai nhà gặp mặt thuận lợi không?"

"Rất tốt."

Anh thuận miệng hỏi, "Mọi người ăn gì thế?"

"Nhà hàng hải sản."

"Ngon hơn anh nấu không?"

Cố Sương Chi cười khê, "Nhà hàng do mẹ em nghiên cứu lựa chọn, nếu không ngon thì chẳng phải sẽ chọc mẹ em tức chết ư?"

Nguyễn Thanh Ngôn chần chờ một lát rồi nói tiếp, "VẬY... lần sau đến nhà em, anh trở tài xuống bếp nhé."

"..." Cô vờ như không hiểu ý anh, chuyển chủ đề sang anh, "Bên anh đang mưa hả?"

"Ừ, nhưng vẫn ấm hơn Thượng Hải, Côn Minh 4 mùa đều xuân, em chắc chắn sẽ thích nơi đây."

Cô vừa tưởng tượng cảnh đẹp nơi anh đang ở vừa rầu rĩ đáp lại, "Ừ."

Người bên kia đột nhiên hỏi, "Mùng bảy em rảnh không?"

"Mùng bảy?" Cố Sương Chi suy nghĩ, "Chắc là có, không có bận gì."

"Vậy anh hẹn nhé." Nguyễn Thanh Ngôn chắc chắn đáp, như đó là chuyện phải làm, "Nếu không có gì bất ngờ thì tối mùng sáu anh sẽ về Thượng Hải."

"Ồ, mùng bảy làm sao?"

"...Không có gì, coi như chúng ta hẹn rồi nhé."

Giọng nói Nguyễn Thanh Ngôn mang theo ý cười dịu dàng, đến lúc cúp điện thoại, Cố Sương Chi vẫn không hiểu chuyện gì.

Lục Thiển bên cạnh vô tình nghe thấy nên lặng lẽ nói bên tai cô, "Mùng bảy là 14 tháng 2, là lễ tình nhân đó."

"..."

Cố Sương Chi chưa bao giờ đón lễ tình nhân, từ lúc Lục Thiển nhắc nhở, trong đầu cô bây giờ toàn bộ bị ba chữ đó chiếm đóng.

Lục Thiển kéo cô sang một bên, bắt đầu huyền thuyên mấy chủ đề của mấy cô gái, "Lễ tình nhân em tặng gì cho anh ấy?"

Cố Sương Chi hiểu ra, ghen đỏ mặt lắc đầu, một câu giải thích cũng không nói được.

"VẬY TẶNG CHOCOLATE ĐI." LỤC THIẾN QUYẾT ĐỊNH THAY CÔ, "LẮT NỮA CHÚNG TA LÊN ĐI MUA NHÉ?"

Cố Nhiên nghe thấy, nghi ngờ hỏi, "Hai người lên mua gì đây?"

"Không liên quan tới anh ~" Lục Thiến kéo tay Cố Sương Chi, "Đúng không Tiểu Chi."

"Đúng." Em gái chỉ nói một chữ đủ để khiến anh đây mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Hôm đó Nguyễn Thanh Ngón đứng dưới nhà Cố Sương Chi đón cô, Cố Sương Chi mặc bộ đồ mới do mẹ Cố mua cho để hẹn hò. Mái tóc dài được uốn nhẹ và áo khoác hồng phấn, mẹ Cố bảo mặc thế làm tôn lên dáng người và nước da của cô. Cô không nhìn thấy nên mẹ Cố nói sao thì cô mặc vậy, mấy năm nay đều như thế.

Sự phối màu xinh đẹp hiếm hoi lọt vào mắt Nguyễn Thanh Ngón, anh vô thức muốn lấy máy ra chụp nhưng nhớ ra cô không thích chụp ảnh đành bóp cổ tay chờ dài.

Hai người sống vai đi dạo đường tình nhân của Thượng Hải 1930 dưới quảng trường Nhân Dân, con đường với biết bao kiến trúc theo lối Pháp, Anh, Nhật, Tây Ban Nha hòa cùng phong cách truyền thống, vẽ nên một Thượng Hải xưa ngay trước mắt, mấy quán ăn kiểu cũ và xe điện tham quan ở nơi đây khiến người ta như hòa mình vào thời đại ấy.

Lúc trước Cố Sương Chi hay đến đây, nhưng sau khi mắt không còn nhìn thấy thì ít ra ngoài đi dạo hơn.

Lối vào hình như mới mở thêm mấy quán ăn vặt, cô ngửi mùi thức ăn nên hỏi anh, "Có món gì vậy anh?"

"Khoai tây chiên, thịt viên, trà sữa, em muốn ăn không?"

Cô không khách sáo gật đầu.

"Hơi nóng, để anh cầm giúp em." Anh cầm hộp giấy trên tay, ghim một miếng khoai tây chiên đưa đến miệng cô, như đang đút cho em bé ăn, "A-"

Cô ngoan ngoãn nghe theo anh, khoe miệng dính chút phô mai bị anh lấy tay nhẹ nhàng lau đi.

Cố Sương Chi ngẩng đầu nhìn về phía trước nói với anh, "Trên trần nhà dán giấy dán tường bầu trời, em nhớ là nó đã cũ rồi."

"Dán lại rồi, bây giờ nhìn như mới." Nguyễn Thanh Ngón ngược nhìn một mảng màu xanh trên trần nhà, miêu tả rõ ràng.

Anh lại nhìn vào mắt cô, đôi mắt xinh đẹp như thế mà bây giờ chỉ còn lại một màu đen.

**

Bên cạnh bỗng nhiên có người vỗ vào vai anh, Nguyễn Thanh Ngón cúi đầu thì thấy một nhóm 4 cô gái.

Người đứng đầu đưa điện thoại cho anh, "Anh ơi chụp giùm bọn em được không ạ?"

Cố Sương Chi bỗng dưng bật cười, anh biết cô đang cười cái gì.

Mấy cô bé này có mắt nhìn ghê, biết bao nhiêu người lại chọn trúng nhiếp ảnh gia.

Điện thoại cô bé đó đưa cho anh đã mở sẵn app Meitu, Nguyễn Thanh Ngón lướt màn hình một lát, kinh ngạc phát hiện đây đúng là một app thần kỳ, chụp đại một tấm đều đẹp lung linh.

Anh cảm thấy con gái thật đáng sợ,

Nguyễn Thanh Ngón giờ trái giờ phải tìm góc chụp, nhưng không hài lòng lắm.

Mấy cô bé đã tạo dáng xong xuôi thấy vậy thì khó hiểu, "Anh ơi, sao vậy ạ?"

Nguyễn Thanh Ngón biết mình kỳ lạ nhưng anh mắc bệnh nghề nghiệp, vì thế liền đề nghị, "Nếu mấy em không ngại tôi có thể lấy máy ảnh của mình chụp không?"

Bốn người kinh ngạc nhìn nhau, đến Cố Sương Chi còn thấy ngại ngần bèn chủ động giải thích, "Anh ấy là nhiếp ảnh gia Yan."

Cô cảm thấy bên cạnh một người đặc biệt luôn có những nhân vật thế này. Giống như trong phim hoạt hình Tiểu đầu bếp cung đình không bao giờ thay đồ, chỉ dùng một miếng vải che đi huy hiệu đầu bếp ở cánh tay. Bên người cậu luôn có những nhân vật A, B lúc nào cũng muốn gỡ miếng vải kia ra.

Sau đó, hào quang chiếu rọi, làm mù mắt chó. Cố Sương Chi đang sắm một vai như thế.

Một cô bé trong nhóm mừng rỡ, kích động nói với bạn đi cùng, "A!!! Mình đã bảo trông anh ấy rất quen mà!!!"

Cô gái lúc đầu cầm điện thoại đưa anh bây giờ ngại ngần chạy lại lấy điện thoại về, liên tục cảm ơn anh.

Lúc này Nguyễn Thanh Ngôn mới nhẹ nhàng thở ra, mặc dù hôm nay ra ngoài hẹn hò nhưng trong túi anh vẫn mang theo một cái máy ảnh Fuji màu đen nho nhỏ.

Anh mắc bệnh nghề nghiệp, ngồi xổm xuống chỉ các cô ấy vài động tác đơn giản.

Sau khi chụp xong thì họ đưa mail cho anh, kiểm tra tới kiểm tra lui đảm bảo không viết sai địa chỉ mail rồi mới chào tạm biệt.

Nguyễn Thanh Ngôn cúi xuống nhìn ảnh trong máy, bỗng nhiên nghe thấy Cố Sương Chi đang cầm hộp khoai chiên bên cạnh mở miệng, "Chụp cho em một tấm đi."

"..." Anh ngơ ngác tròn mắt nhìn cô, nghĩ mình nghe lầm nên hỏi lại lần nữa.

Cô mỉm cười nhắc lại, "Chụp đi, đừng xấu quá là được."

"Bảo anh chụp xấu mới là chuyện khó đó." Đối với chụp ảnh, anh luôn tự tin như thế.

**

Cố Sương Chi đặt hộp khoai chiên sang một bên, đứng chỗ anh chỉ định ở giữa con phố. Hai tay không được tự nhiên không biết nên đặt ở đâu, không học theo mấy cô người mẫu tạo dáng.

Chụp ảnh là sở trường của anh, định bảo cô đi vài bước tạo dáng nhưng lại nghĩ đến cô không nhìn thấy nên bảo cô đứng tại chỗ xoay vài vòng.

"Xoay vài vòng là được?"

"Đứng, em xoay vài vòng là được." Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô, dịu dàng và kiên nhẫn cam đoan với cô, "Tin anh, nhất định sẽ rất đẹp, em xoay đến khi anh bảo dừng mới thôi."

"..." Câu cuối không đáng tin cho lắm, Cố Sương Chi nhú mày, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng cô vẫn xoay theo ý anh, xoay đến khi đầu óc quay mòng mòng mới nghe thấy anh bảo dừng.

Nguyễn Thanh Ngôn hài lòng chọn ra một tấm ảnh ưng ý nhất. Cô gái mặc áo khoác màu hồng phấn đứng dưới bầu trời xanh mây trắng trôi bồng bềnh như vừa bước ra từ truyện cổ tích, xung quanh cô là những bóng người mờ nhạt vội vã bước qua và những cửa hàng hoài cổ phía xa xa. Vì không nhìn thấy nên cô xoay vài vòng đã mất phương hướng. Lúc cô bất chợt xoay người lại, gió thổi khiến mái tóc dài tung bay giữa không trung, ánh mắt tối đen toát ra vẻ mơ màng.

Cô như thế thật đáng yêu, dù không trang điểm nhưng vẫn có một nét đẹp riêng.

"Chụp đẹp không?"

"Đẹp lắm." Nguyễn Thanh Ngôn định đưa máy ảnh cho cô xem nhưng nhớ ra cô không nhìn thấy bèn cứng nhắc thu tay lại.

Dường như Cố Sương Chi nhận ra điều gì, cô đưa tay đòi anh đưa máy ảnh.

"Em định làm gì?" Tuy không biết cô định làm gì, nhưng Nguyễn Thanh Ngôn vẫn đưa máy ảnh cho cô.

Cố Sương Chi cẩn thận cầm cái máy ảnh, ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng ống kính, "Dạy em chụp ảnh đi."

"Hả?" Đây là lần thứ hai trong ngày anh bị giật mình vì những lời nói của cô, thậm chí anh còn nghi ngờ lỗi tai mình có vấn đề.

"Sao, anh dạy cho Tiểu Lâm mà không dạy em hả?" Cô thuận miệng trêu anh, "Không lẽ truyền nam mà không truyền nữ?"

"Truyền, truyền, truyền, không phải em thì không truyền." Nguyễn Thanh Ngôn bật cười đầu hàng, dẫn cô đi đến ven đường, "Em muốn chụp gì?"

"Chụp anh, có qua có lại mà."

"Được." Lần đầu tiên Nguyễn Thanh Ngôn được người khác mời làm mẫu, anh vui vẻ giúp cô điều chỉnh thông số, xong rồi mới đưa máy ảnh lại cho cô, "Em ấn nút này là được."

Anh nói rồi cầm ngón trỏ của cô đặt lên vị trí nút chụp hình.

Tay anh rất ấm, độ ấm từ ngón tay truyền vào lòng bàn tay cô.

Sau khi sắp xếp xong, Nguyễn Thanh Ngôn đứng trước mặt cô, ra hiệu có thể chụp rồi.

Âm thanh chụp ảnh quen thuộc vang lên, nhiếp ảnh gia Nguyễn bỗng nhiên có linh cảm chẳng lành, vội bước lên xem ảnh cô chụp.

Quả nhiên, cô bị run tay nên chưa kịp bắt nét gương mặt anh. Vì máy run nên ảnh chụp bị nhòe.

Cố Sương Chi chờ mong hỏi anh, "Chụp thế nào?"

Anh không nở lừa cô, mím môi nở nụ cười, "Đồng chí cần phải tiếp tục cố gắng."

Cố Sương Chi biết mình chụp không đẹp nên nản lòng, "Xấu thì xóa đi, em biết anh chọn lựa khắt khe. Gì mà không lọt vào mắt anh thì cũng không lọt vào ống kính của anh được."

"Nói gì thế, một câu hai nghĩa nói xấu anh đúng không?" Nguyễn Thanh Ngôn giả vờ giận dỗi, dịu dàng xoa tóc cô.

"..."

**

Vì hôm nay là lễ tình nhân, hai người mới đi được mấy chục mét đã có ba người chạy đến mời Nguyễn Thanh Ngôn mua hoa hồng.

Không chờ anh mở miệng, Cố Sương Chi đã từ chối thay anh.

Lần thứ tư bị mời mua hoa, Nguyễn Thanh Ngôn bắt đầu nghi ngờ có phải mình là người duy nhất dẫn bạn gái đi chơi mà không mua hoa hay không.

Anh quay lại hỏi cô lần nữa, "Em không thích hoa thật hả?"

Cố Sương Chi sợ anh hiểu lầm nên gật đầu giải thích, "Hoa hồng đúng là rất đẹp, nhưng nó không có ý nghĩa gì với em, cảm không khéo lại bị gai đâm."

"Được rồi." Không phải không thích là được rồi, Nguyễn Thanh Ngôn nghĩ thầm. "Chờ mắt em khỏi rồi anh sẽ tặng bù."

Cô không nói gì, chỉ âm thầm thở dài.

Công viên nhân dân cứ đến cuối tuần là đông kín chỗ. Đa số là mấy bậc phụ huynh cầm ảnh chụp của con mình đến đây để xem mắt, ảnh chụp được dán trên mặt đất hoặc dán trên tường, hấp dẫn sự chú ý của mọi người đi đường. Người thì có nhà có xe, người thì đi du học về, có mấy bà mẹ tùm lại trò chuyện rôm rả với nhau.

Lúc hai người bước ra khỏi hàng rào, Nguyễn Thanh Ngôn bị người khác đưa một tờ giấy cho anh, trên đó giới thiệu rất nhiều cô gái.

"Cậu trai năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Cậu làm ở đâu? Làm nghề gì?"

"Có nhà có xe không?"

"Đẹp trai thì không cần nhà không cần xe, con gái cô có là được!"

"Con gái tôi tự mình mở công ty, cậu rất đẹp trai, rất xứng với con gái tôi."

"..." Nguyễn Thanh Ngôn chưa kịp mở miệng đã bị bao vây.

Cố Sương Chi ở bên cạnh trêu chọc, không muốn giúp anh ngược lại còn đứng xem chuyện vui.

"Thật xin lỗi, con không cần đâu ạ." Anh trả lại tờ giấy cho bọn họ, kéo tay cô bước nhanh ra khỏi đó.

**

Cố Sương Chi vẫn còn cười, chờ đến khi không còn ai mới mở miệng trêu anh, "Không muốn được bao nuôi hả, anh đẹp trai?"

Nguyễn Thanh Ngôn hạ tầm mắt hừ một tiếng, hỏi cô, "Em nuôi anh hả?"

Cô bắt lực xòe hai tay ra, "Em cũng không có tiền."

"Vậy thì anh nuôi em." Anh thôi không cười nữa, Nguyễn Thanh Ngôn nhìn cô rồi nghiêm túc nói, "Cô Cố, năm nay anh 27 tuổi, có nhà có xe, là người Thượng Hải. Nghề nghiệp là nhiếp ảnh gia, thu nhập cũng đủ sống."

"...?"

Cô chỉ nghĩ anh đang nhập vai mà thôi, không ngờ lại nhận được một câu hỏi khiến cô choáng váng, "Em đồng ý làm bạn gái anh không?"

Hùa theo không khí mai mối lúc này, đây rõ ràng là một câu hỏi rất tự nhiên, nhưng Cố Sương Chi không thể tin lời này là từ chính miệng anh nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tối hôm lễ tình nhân, Long Xám thay đổi ảnh đại diện trên Weibo, anh để hình Long Xám mặt ngáo đã mấy năm rồi.

Ảnh chụp hơi mờ, lảng lảng có thể nhìn ra là nửa gương mặt của một người đàn ông, khóe miệng anh khẽ cong lên khiến người ta dễ dàng tưởng tượng ra đôi mắt xinh đẹp kia đang dịu dàng nhìn ống kính.

Ảnh Cố Sương Chi chụp tuy hơi mờ nhưng nhờ Nguyễn Thanh Ngôn chỉnh sửa và cắt bớt nên có một vẻ đẹp khác biệt.

Hàng trăm bình luận dưới tấm ảnh đang đoán xem người trong ảnh có phải là ảnh thật của Long Xám hay không.

"Tuy có nửa mặt nhưng đẹp trai quá đi!!!!"

"A a a a tấm hình đầu tiên của Long Xám!!!"

"Hoảng hốt! Rủi như nửa bên kia mặt bị dị dạng thì sao?"

"Không ai thắc mắc vì sao Long Xám lại đổi ảnh đại diện trong lễ tình nhân hả? Ôi, lễ tình nhân!"

"F*ck! Mị thất tình rồi."

"..."

Tin đồn nhất thời lan ra khắp nơi, mà anh đã thoát weibo từ lâu, ngồi ôm máy chụp hình ngơ ngẩn.

Bên tai không ngừng lặp lại đoạn đối thoại trước khi chào tạm biệt kia.

Anh quá rối loạn, sợ bị từ chối lần nữa cho nên không chờ Cố Sương Chi trả lời anh đã cắt ngang, "Không gấp, cho em thời gian suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi thì trả lời anh."

Cố Sương Chi định mở miệng, nghe thấy thế nên nuốt trở vào, cô gật gật đầu không nói gì.

Ngoài cửa sổ, đêm khuya tĩnh lặng, Nguyễn Thanh Ngôn bắt đầu ảo não vì hành động lui bước của mình.

**

Hôm sau là ngày đi làm lại nhưng tiệm đàn vẫn còn được nghỉ thêm mấy ngày. Hơn 10 giờ sáng, Cố Sương Chi nhận được điện thoại của Nguyễn Thanh Ngôn mời cô đi đến nhà hàng mới mở của bạn anh ăn thử.

Cố Sương Chi không ngờ gặp lại Nguyễn Thanh Ngôn nhanh như thế, tối hôm qua cô bị mất ngủ, vài lần định gọi cho anh nhưng cuối cùng cũng dẹp bỏ ý định đó.

Thật ra cô cũng không biết mình sẽ nói gì với anh, nhưng có vài câu cứ lẩn quẩn trong đầu mãi không thôi.

Còn có vài thắc mắc cô suy nghĩ mãi không ra, muốn tìm anh giúp đỡ.

Lúc cô ra ngoài trong nhà không có ai, Cố Sương Chi sờ soạng cửa để đi ra, vừa mở cửa thì nghe có tiếng kêu khê ở bên ngoài.

Tiếng “ui da” không nhẹ không nặng nhưng lại dọa cô hoảng sợ né vào trong.

Nguyễn Thanh Ngôn xoa trán nói với người sau cánh cửa, "Em mở cửa nhẹ nhàng một tí không được à?"

"..." Cô Sương Chi áy náy cười nói, "Em nghĩ anh đang chờ dưới lầu."

"Anh thấy hôm nay nhà em không có ai nên lên đây đón em." Anh nhú mày cười khở, đưa tay diu cô ra cửa, "Ai biết vừa đến trước cửa đã bị em tập kích."

"Em không cố ý mà." Cô ngượng ngừng đi theo anh, "Hôm nay đi đâu vậy?"

"Tân Thiên Địa."

Nguyễn Thanh Ngôn cúi đầu nhìn khăn quàng cổ của cô, sọc caro đen xám, là cái khăn quàng hôm trước anh đã trao.

Vì thế anh mỉm cười nói, "Khăn quàng này rất hợp với em."

Cô Sương Chi giật mình, quyết định vạch trần anh, "Ánh mắt của anh đương nhiên là tốt rồi."

Anh chưa nhận ra ý của cô, suy nghĩ một lát rồi cười, "Đây là em khen chính mình hả?"

Đôi mắt cô chứa đựng ý cười, cô im lặng, lại nghe thấy Nguyễn Thanh Ngôn than thở, "Tối qua anh không ngủ được."

"..."

"Em thì sao?"

"Em cũng vậy."

Nguyễn Thanh Ngôn lấy dũng khí hỏi dò, "Vậy... em nghĩ thế nào?"

"..."

Nguyễn Thanh Ngôn thấy cô im lặng không nói, nghĩ rằng cô còn chưa nghĩ xong nên anh mở cửa xe để cô ngồi vào rồi nhẹ nhàng nói bên tai cô, "Anh chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, đợi em nghĩ xong rồi trả lời anh cũng được."

Cô Sương Chi yên lặng, tự mình thắt dây an toàn vào, ngón tay căng thẳng vôn về cái ví trong tay, nói với Nguyễn Thanh Ngôn vừa ngồi vào ghế lái bên cạnh, "Thật ra em có chuyện muốn nói với anh."

"Hả?" Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc, theo bản năng nhìn vào kính chiếu hậu, chân chờ hỏi lại, "Cái gì?"

"Anh biết anh em Cố Nhiên chứ?"

"Biết." Anh trả lời ngắn gọn, vẫn không hiểu cô muốn nói gì.

"Anh cũng biết, anh ấy không thích em qua lại với bạn bè khác phái là vì lúc đi học em thích một người."

"Hả?" Nguyễn Thanh Ngôn không ngờ cô sẽ nhắc đến người này, trong lúc nhất thời không kịp trở tay, không biết có nên cắt ngang lời cô hay không.

Cô Sương Chi không phát hiện bầu không khí trong xe khác thường, cô nói tiếp, "Anh em từ nhỏ đã là một người trầm ổn, luôn cư xử ôn hòa với mọi người, em vẫn nghĩ trong thế giới anh ấy không hề có hi nộ ái ố, cho đến một ngày kia..."

**

Mãi cho đến một ngày.

Kì nghỉ đông năm thứ ba đại học, Cố Nhiên quay về Thượng Hải tham dự họp lớp trung học.

Tối hôm ấy trời mưa, Cố Sương Chi ở nhà một mình nên định đi đón anh trai.

Địa điểm họp lớp ở gần nhà họ Cố, lúc ấy cô đã mù hơn nửa năm, đã quen mò mẫm trong bóng tối.

Quen đường đi đến chỗ họp lớp của Cố Nhiên, vừa đến dưới lầu thì nghe có hai cô gái đang nói nhỏ với nhau.

"Cố Nhiên uống say rồi hả?"

"Chắc vậy rồi! Chưa từng thấy cậu ấy bị kích thích như thế."

"Đừng ở đây lâu."

"Mình còn muốn ở lại xem..."

"..."

Bỗng nhiên Cổ Sương Chi có linh cảm chẳng lành, cô men theo tay vịn cầu thang bước lên lầu.

Nhưng càng đi lên thì càng ồn ào, ầm ĩ.

Trong phòng bao có rất nhiều người, mọi người ăn ý đứng ngoài cửa chờ không ai dám bước vào trong, chỉ đứng đó hóng hớt.

Có một người đàn ông nhận ra Cổ Sương Chi, chạy đến nhờ cô, "Tiểu Chi, mau đi ngăn anh em lại đi, cậu ấy đánh Ngô Mặc nhưng bọn anh không can được."

"Hả??" Cổ Sương Chi bị người ta kéo đi vào trong đám đông, trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau vô cùng rõ ràng.

"Sao, lúc trước nói nghe hay lắm, chuyện của cô ấy là chuyện của tôi?"

"Không phải mày chung thủy mặn nồng lắm sao? Không phải mày chờ con bé nhiều năm, chờ con bé tốt nghiệp sẽ thổ lộ sao?"

"Nếu mày không nói ngon nói ngọt thì tao sao có thể yên tâm giao em gái cho mày mà đi học ở Bắc Kinh xa xôi như thế?"

"Tao coi mày là anh em, nhưng mày đối xử với em gái tao thế nào? Mất con bé không thể nhìn thấy, mày liền vứt bỏ nó?"

"Không phải mày sợ nó mù cả đời sẽ liên lụy mày sao?"

"..."

Trong âm thanh hỗn loạn khuyên ngăn, lôi kéo, Ngô Mặc từ đầu chưa nói gì bỗng nhiên mở miệng, "Cố Nhiên, tôi đã nói tôi sẽ chăm sóc cho Sương Chi. Tôi sẽ coi đó là trách nhiệm của mình, nhưng chuyện tình cảm..."

"Đủ rồi!" Người anh trai xưa nay lạnh lùng bỗng chốc hét lên, anh cười lạnh, "Trách nhiệm hả?"

"..."

"Mày coi em gái tao là gì? Mày nghĩ mắt nó không nhìn thấy thì sẽ dựa vào mày hả?" Cố Nhiên buông anh ta ra, giận dữ nói, "Mày nghe cho kỹ đây, Tiểu Chi nhà tao không cần ai phụ trách cả. Dù con bé có mù cả đời thì tao và ba mẹ sẽ nuôi nó cả đời, không cần mày ở đây giả vờ!"

Cổ Sương Chi vội vã tiến lên, gọi Cố Nhiên, "Anh."

Người trong phòng bỗng chốc im lặng.

Đáy mắt Cố Nhiên xẹt qua chút kinh ngạc và đau lòng, cảm xúc kích động bỗng chốc tan biến.

Anh không nói gì, dẫn Cổ Sương Chi rời đi trước mặt mọi người.

Trước đó, Cổ Sương Chi chưa bao giờ nghe anh mình nói những lời như thế.

Còn chuyện anh vô tình nhắc đến, Ngô Mặc từng nói, chờ cô tốt nghiệp sẽ ở bên nhau.

Và biết bao nhiêu câu chuyện nhỏ nhặt khác, giống như vết mực dính vào lòng bàn tay có muốn rửa thế nào cũng không sạch, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó làm bẩn tay mình.

**

"Sau hôm đó anh em tình rượu, anh nhớ rõ em đã đi đón anh ấy nhưng không nhắc lại nửa câu." Cổ Sương Chi than nhẹ, "Vì lời anh ấy mà em đã suy nghĩ thật lâu, anh ấy nói, không sợ em mù vĩnh viễn, ba mẹ và anh ấy sẽ nuôi em cả đời."

Nguyễn Thanh Ngôn nhất thời nghẹn lời, nhìn cô gái đang dâng cả tấm lòng mình ra cho anh xem, cô đang lo lắng, đôi tay nắm chắc cái ví không buông, nhưng lời nói lại vô cùng bình tĩnh.

"Nguyễn Thanh Ngôn, anh luôn nói anh tin em sẽ khỏe lại, nhưng nếu không khỏe thì sao?"

Anh nhú mày ngăn cô, "Sẽ không đâu, em đừng nói bậy."

"Anh xem, anh luôn né tránh sự thật này." Cổ Sương Chi khép đôi mắt ảm đạm lại, nắm lấy ngón tay mình, vẽ mặt không rõ, "Anh thích em, em rất vui."

Trong xe im lặng một cách kỳ lạ, Nguyễn Thanh Ngôn chớp chớp mắt, muốn nói lại thôi, chỉ "Ừ" một tiếng.

Cô lấy hết can đảm, nói tiếp, "Em không thể thuyết phục bản thân bước một bước kia, vì em không muốn làm cho gia đình em lại lo lắng... Người em cần phải giống anh em, là người đã chuẩn bị tâm lý em sẽ mù cả đời."

Hàng mi Nguyễn Thanh Ngôn khẽ run, ánh mắt chứa đầy sự ôn nhu, "Tiểu Chi, có lẽ lần trước anh nói không rõ. Anh nghĩ mọi chuyện theo hướng lạc quan nhưng không phải suy nghĩ đơn giản. Anh tin em sẽ khỏe lại không có nghĩa là anh thích em với điều kiện là em có hi vọng hồi phục. Tình cảm anh dành cho em không có liên quan gì đến việc em có nhìn thấy hay không. Chúng ta luôn ngang hàng, không hề có chuyện liên lụy hay thua thiệt."

Tìm cô đập rộn ràng, hai má ửng đỏ, "Cám ơn anh."

"Cám ơn anh cái gì, đồ ngốc." Gương mặt anh đầy ý cười, "Nếu em đồng ý, sau này chúng ta sẽ cùng nhau chuẩn bị tinh thần cho tình huống tốt nhất và xấu nhất."

Cố Sương Chi gạt đầu, buông tay ra, lấy túi chocolate từ trong giỏ ra cho anh, "Đáng lẽ tặng anh từ hôm qua."

Nguyễn Thanh Ngôn rất bất ngờ, nhận lấy túi chocolate được gói lại tỉ mỉ, cung chiều vuốt tóc cô.

**

Phía sau xe vang lên tiếng nước nổ, lúc này Cố Sương Chi căng thẳng quá nên không để ý.

Cô quay đầu lại nhử mày hỏi, "Có người hả anh?"

Vu Niệm và Hứa Trí Thịnh vẫn còn đang khiếp sợ trùng to đôi mắt, hai người còn bịt miệng Tiểu Mỹ lại.

Cô bé này xúc động đến bật khóc, có lúc mém tí là lòi đuôi nhưng bị hai người hai bên bịt kín miệng.

Sau khi bị lộ, Vu Niệm thoải mái thừa nhận, "Hi ~ Tiểu Chi."

Hứa Trí Thịnh gãi gãi đầu, giấu đầu hờ đuôi nói, "Chúng tôi... chúng tôi không nghe thấy gì hết."

Tiểu Mỹ còn đắm chìm trong khung cảnh lúc này, cuối cùng đã được nói chuyện, nhưng không biết phải nói gì, chỉ lau nước mắt rồi nghẹn ngào nói, "Chị Tiểu Chi, em cảm động quá..."

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười bất lực, "Vừa này lúc lên xe anh đã định nói với em rồi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Lúc xuống xe, hai hàng chân mày của anh đều tràn ngập ý cười, anh không nói gì, thoải mái nắm lấy tay cô đi về phía trước.

Lòng bàn tay của cô có một lớp mồ hôi mỏng, Cố Sương Chi cụp mắt, nhẹ giọng oán trách, "Nhìn em làm trò cười trước mặt mọi người như thế, anh vui lắm đúng không?"

Nguyễn Thanh Ngôn không thấy mình oan uổng, chỉ có hơi kinh ngạc một chút, anh hỏi, "Sao em lại biết anh vui?"

"Bước đi của anh lớn hơn mọi ngày, đặc ý như muốn bay lên trời luôn vậy."

"..."

Nhà hàng Dave's Kitchen nằm ở trung tâm của khu Tân Thiên Địa, vài ngày nữa sẽ chính thức khai trương. Ông chủ Dave là một người Ý đầy nhiệt tình, là bạn học đại học với Nguyễn Thanh Ngôn, học chuyên ngành luật nhưng lại không thích cuộc sống theo khuôn khổ. Sau khi tốt nghiệp đại học thì anh ta đi du lịch khắp nơi với mong ước được nếm thử tất cả các món ăn ngon, đến Trung Quốc rồi lại không nỡ rời đi, lưu luyến không rời với mỹ thực ở đây. Đạo gần đây anh ta đã kết hợp những món ăn ngon của Ý và Trung Quốc lại, thế là nhà hàng sáng tạo này được ra đời.

Lâu rồi không gặp Nguyễn Thanh Ngôn, Dave kích động ôm lấy anh, "Yan, lâu rồi không gặp, tôi mới vừa biết cậu đã trở về Thượng Hải, cậu cũng quá

thần bí rồi đó."

Dave nhìn người đứng bên cạnh anh và đôi tay đang nắm chặt nhau kia liều hiểu ra, nhưng vẫn giả vờ hỏi, "À, cô em xinh đẹp nhà ai đây?"

Tiếng phổ thông của anh ta rất tốt, thậm chí còn mang theo khẩu âm địa phương, trêu chọc khiến mọi người bật cười.

Nguyễn Thanh Ngôn không ngờ rằng, chỉ mấy năm không gặp thôi mà sinh viên xuất sắc khoa luật lại trở thành một người thích đùa, anh dờ khóc dờ mếu, bất đắc dĩ giới thiệu Cố Surong Chi với anh ta.

Trong bữa ăn, Dave thao thao bất tuyệt về văn hóa ẩm thực của Trung Quốc, anh ta là một người rất am hiểu về đất nước này, tất cả những món ăn mà anh ta đề cập đến, thậm chí mọi người chưa từng nghe qua bao giờ.

Anh ta kể về ước mơ ban đầu của mình đối với ẩm thực Trung Quốc, còn sống lại thời sinh viên.

"Cả một dãy ký túc xá chỉ có mỗi Yan là người Trung Quốc, lúc anh rảnh rỗi lại nấu vài món. Mỗi lần anh xuống bếp là y như rằng cả dãy ký túc xá đều ngửi thấy."

Nguyễn Thanh Ngôn buồn cười nói, "Có khoa trương như vậy à?"

"Có chứ!" Dave cam đoan với mọi người, "Đặc biệt là cái món gà cay ấy, lần nào cũng gây ra một trận chém giết ở ký túc xá. Mọi người đều thích ăn đồ anh ấy làm, mỗi một món bung ra đều bị cướp đi với vận tốc ánh sáng, nếu ai mà chậm một bước thì chỉ có nước liếm đĩa mà thôi."

"..." Nguyễn Thanh Ngôn hơi hơi nhíu mày, thuận thế đùa vài câu, "Bảo sao lần nào đĩa cũng sạch bong, còn nói với tôi là đã rửa rồi."

Mọi người cười to.

**

"Yan à, tôi nói thật, nếu ngày nào đó cậu không muốn làm nhiếp ảnh gia nữa thì tôi hoan nghênh cậu gia nhập nơi này."

"Không được, tôi nấu ăn chỉ để giết thời gian, tiện thể lấp đầy bụng mà thôi." Nguyễn Thanh Ngôn thẳng thắn từ chối, "Nếu không làm nhiếp ảnh gia nữa thì tôi vẫn có chuyện khác muốn làm."

"Chuyện gì?"

Ánh mắt của anh nhẹ nhàng lướt sang gương mặt ngơ ngác của Cố Surong Chi, "Du lịch vòng quanh thế giới."

"Không đúng." Hứa Trí Thịnh nghiêng ngẫm đánh giá anh, "Sao mình có cảm giác dù cậu có làm nhiếp ảnh gia hay không thì cậu vẫn đang du lịch vòng quanh thế giới mà?"

Lúc này, ngay cả fan cuồng của anh là Tiểu Mỹ cũng không nói giúp anh, "Lông Xám đúng là người chuyên đi gây thù chuốc oán."

"Cuộc sống của Yan khiến người khác hâm mộ, muốn làm gì thì làm, không hề lo lắng gì cả." Dave hoàn toàn đồng ý, "Thời đi học, khi anh ấy được học bổng đều quyên góp tiền cho học sinh nghèo trong trường, tôi luôn nghi ngờ anh ấy làm nhiếp ảnh gia rồi cuộc có kiếm được tiền hay không."

Vu Niệm kinh ngạc, "Hóa ra đây là tên phá của có tấm lòng nhân ái."

"..." Cách nói này khiến cho anh không có cách nào phản bác.

Mẹ của anh là doanh nhân nổi tiếng, cũng là nhà từ thiện nổi danh.

Anh được mẹ mưa dầm thấm lâu, đã từng cùng mẹ đi đến những vùng núi nghèo nàn. Anh ở đó quen biết vài người bạn, cũng đích thân trải nghiệm cuộc sống nghèo khó của bọn họ.

Ngày nghỉ cuối cùng cũng kết thúc, lúc cậu bé Thanh Ngôn cùng mẹ lên xe chuẩn bị khởi hành trở về, trong lòng chợt cảm thấy chua xót.

Ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, mấy đứa nhóc chạy phía sau xe đuổi theo, đến khi không chạy nổi nữa mới chịu dừng lại. Hình ảnh cả đám vẫy tay chào tạm biệt càng lúc càng khuất xa.

Mẹ vỗ vỗ vai cậu rồi nói, "Tiểu Ngôn, đóng cửa sổ lại đi con, bên ngoài gió lớn."

Chớp mắt ấy, cậu cảm thấy mình đã phản bội đám bạn của mình.

Sau khi về nhà, cả tuần Tiểu Thanh Ngôn không hề bước ra khỏi nhà, đến khi mẹ đưa cho cậu xem một tờ báo.

Dưới tiêu đề, tờ báo viết về nhà từ thiện nổi tiếng xây trường học ở một vùng núi nghèo khó, giúp đỡ học sinh nghèo, còn mang theo con trai đến trải nghiệm cuộc sống, dạy cậu lòng thương người. Tiểu Thanh Ngôn chăm chú nhìn vào tấm hình cậu và đám bạn chụp chung, trong ảnh ai nấy đều cười thật tươi.

Cậu nhớ rõ khi đó có một cậu bạn sợ hãi chỉ vào máy ảnh trong tay nhiếp ảnh gia, hỏi đó là cái gì.

Nhiếp ảnh gia giải thích, đây là máy chụp ảnh, nó có thể lưu giữ mọi hình ảnh đẹp đẽ của thế giới này.

Về sau, tính cách của cậu ngày càng độc lập, bắt đầu giữ khoảng cách với mọi người, với ai cậu cũng đều tỏ ra lịch sự nhưng lại xa cách, dần dần có hứng thú với việc chụp ảnh.

Đến kỳ nghỉ, cậu cũng không cùng mẹ đi trải nghiệm cuộc sống, làm từ thiện nữa.

Mọi người trong nhà đều nói cậu đã lớn, không còn đơn thuần như lúc nhỏ.

Nói cậu lạnh lùng cũng được, vô tình cũng không sao, mấy năm nay không có ai có thể thân thiết với cậu.

**

Trên đường về nhà, Cố Sương Chi kể với anh vài chuyện trong nhà, "Sang năm anh Cố Nhiên sẽ kết hôn."

"Nhanh vậy?"

Cô gật đầu: "Ừ. Vì muốn đặt nhà hàng trước một năm, cho nên mấy ngày nay mẹ em vẫn bận rộn xem lịch chọn ngày."

Nguyễn Thanh Ngôn lại hỏi cô, "Có chuyện gì cần anh giúp không?"

"Chọn ngày, đặt tiệc, mua đồ trang trí..." Cố Sương Chi nghiêm túc kể từng cái, "Nhiều lắm, nhưng mà hình như không có chuyện gì anh có thể giúp."

Ánh mắt trầm tĩnh của anh bỗng chốc lay chuyển, "Có lẽ có một chuyện."

"Hả?" Cô hơi sững sốt, sau đó lại hiểu ý anh, nở nụ cười tươi rói, "Chụp ảnh cưới, sao em lại không nghĩ ra nhỉ?"

Nguyễn Thanh Ngôn đang chờ được khen thì cô ngốc này lại tiếp tục nói, "Anh em mặc vest thật cả vạt chắc là đẹp trai lắm."

Bình thường Cố Nhiên đều mặc vest, nhưng cô chỉ nhớ được dáng vẻ ngây ngô khi còn đi học của anh.

Nguyễn Thanh Ngôn cup mắt, thả chậm bước chân, "Còn anh?"

"Anh sao?"

"Em thấy anh sao?"

Chuyện này Cố Sương Chi đã sớm mô tả vô số lần trong đầu, nhưng năng lực tưởng tượng chỉ có hạn, dù suy nghĩ thế nào cũng chỉ thêm buồn phiền.

Thế là cô lắc lắc đầu, "Em không muốn tưởng tượng được."

Có hơi hoang đường một chút, rõ ràng đã xác định quan hệ rồi, nhưng đáng đáp đối phương ra sao cô cũng không biết, rất giống với chuyện tình qua mạng của Tiểu Mỹ.

"Vậy thì phải làm thế nào mới được?" Nguyễn Thanh Ngôn cười khổ.

Cố Sương Chi muốn nhìn anh, nhưng lại sợ nhìn thấy anh. Suy nghĩ một hồi, cô chần chờ nói, "Hay là anh cúi người xuống đi."

Nguyễn Thanh Ngôn phối hợp cúi người xuống, để cô có thể chạm vào mình.

Đôi tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, hơi lạnh từ đầu ngón tay cẩn thận lướt qua mỗi một tắc trên gương mặt anh, cảm nhận ngũ quan của anh, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh của Nguyễn Thanh Ngôn.

Người đàn ông này, có hàng chân mày dịu dàng, bờ môi lúc nào cũng như đang mỉm cười. Môi của anh vừa ấm áp vừa đầy đặn, trong nháy mắt, mặt Cố Sương Chi bỗng chốc đỏ rực.

Trong thế giới bóng tối của cô hiện lên một hình ảnh, anh đứng trong vầng sáng ấy, đôi mắt chớp chớp, nụ cười vô cùng ấm áp và tràn ngập sức hút.

Đây, chính là anh.

**

Cuối cùng, Cố Sương Chi buông tay.

"Nhớ rõ dáng vẻ của anh rồi ư?" Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười đứng dậy.

Cô gật đầu, "Nhớ rồi."

"Ừ, vậy là tốt, sau này mắt khỏe lại thì cũng đừng nhận nhầm người đấy." Nguyễn Thanh Ngôn vừa nói vừa nắm chặt tay cô, nhét vào túi áo khoác của mình, "Khó khăn lắm mới theo đuổi được đấy."

"..."

Dưới ánh đèn mờ mờ, hai cái bóng một cao một thấp như chồng lên nhau.

"Mấy lời em nói trên xe hôm nay sao lại không sớm nói cho anh?" Giọng anh đầy thân thiện, nhưng lại có thể nhận ra anh đang tính sổ với cô.

Cố Sương Chi bỗng đứng chột da, ánh mắt có hơi e sợ, "Em sợ đáp án của anh không giống như em nghĩ."

"Vậy là em không hiểu anh rồi." Anh cố nín cười, nghiêm mặt nhìn vào mắt cô, "Gia đình em tốt với em bao nhiêu, anh đều làm được, còn có thể hơn thế nữa. Em phải hiểu rằng, từ đó tới giờ lời của anh đều không phải nói suông."

Cố Sương Chi ngoan ngoãn gật đầu, trái tim vốn dĩ vắng vẻ nhưng vì sự xuất hiện của anh được lấp đầy, tựa như khoảng thời gian u mê kia, sự chờ đợi tưởng chừng như vô vọng cuối cùng đã chờ được đáp án.

Lúc Cố Sương Chi về đến nhà thì gặp Cố Nhiên đang định ra ngoài, "Trễ vậy rồi, anh định đi đâu vậy?"

"Em còn dám nói há." Cố Nhiên không khách sáo lấy ngón trỏ ấn vào trán cô, "Không phải nói đã về tới dưới lầu rồi ư? Làm anh tưởng chuyện gì xảy ra, đang định chạy xuống tìm em."

Trong giọng điệu trách móc vẫn còn hoảng sợ chưa kịp bình tĩnh.

"Em đã lớn rồi, sao lại đi lạc được chứ?" Cô không để ý, không tìm không phớt lờ với anh.

"Đạo này bên ngoài không an toàn, con gái như em thì hạn chế ra ngoài dùm cái." Cố Nhiên đóng cửa, lại bắt đầu lèm bèm, "Đi chơi mà về trễ thì gọi cho anh."

Cô le lưỡi, giải thích một câu không rõ ràng, "Anh, em không phải về một mình mà."

"Lại là nhiếp ảnh gia kia hả?"

"Dạ." Cố Sương Chi chột dạ gật đầu, lại lo lắng Cố Nhiên sẽ vì thế mà không vui.

Nào ngờ anh lại không hề cảm can, ngược lại hỏi cô, "Khi nào cậu ta rảnh? Mẹ kêu mời cậu ta về nhà ăn cơm."

"Được, để em hỏi anh ấy."

Lần này cô lại không nhìn trái ngó phải, trong nháy mắt anh đã nhận ra sự thay đổi của em gái mình, Cố Nhiên thuận miệng ừ một tiếng, nhìn cô bước vào nhà, đáy mắt như một mặt hồ phẳng lặng.

Nguyễn Thanh Ngôn bước vào phòng làm việc thì bị Lâm Kiều gọi lại, "Anh, có một phóng viên đến muốn hẹn phỏng vấn anh, bây giờ đang đợi trong phòng khách."

"Hả? Tôi đâu có hẹn phỏng vấn." Nguyễn Thanh Ngôn ngược lên nhìn về phía trước, "Cậu đi làm việc đi."

Trong phòng tiếp khách, một cô gái mang mắt kiếng gọng to, đeo ba lô hoạt hình, trông không lớn lắm, chỉ khoảng chừng hai mươi, nhìn thế nào cũng không giống một phóng viên chuyên nghiệp.

Nguyễn Thanh Ngôn không rảnh ứng phó với mấy người kỳ lạ thế này, anh ngồi xuống đối diện cô ta, đi thẳng vào vấn đề, "Chào cô, cô tìm tôi có việc gì?"

"Chào anh, Yan, tôi là phóng viên tuần san, Kỳ Dung." Lúc nói chuyện, cô ta luôn ra vẻ già dặn, nhưng không thể nào thoát khỏi con mắt tinh tường của nhiếp ảnh gia.

Chỉ một cái chớp mắt đã khiến cho cô gái này lạnh toát sống lưng. Ánh mắt của anh rất rõ ràng, anh biết cô ta không có ý tốt, mà anh cũng không rảnh đối phó với cô ta.

Kỳ Dung âm thầm nghĩ rằng, lấy ảnh chụp từ ba lô đưa cho anh.

"Có nhớ tấm ảnh này không?" Cô ta mỉm cười, cố gắng che giấu sự hồi hộp trong giọng nói của mình, "Năm trước anh phát biểu tại 'Sắc thái nhân văn' với tác phẩm, gây sự chú ý của xã hội đối với người già neo đơn."

Nguyễn Thanh Ngôn không rảnh vòng vo với cô, "Cô Kỳ, cô muốn nói gì thì có thể nói thẳng."

"Mấy tấm ảnh này chụp rất đẹp, đánh thẳng vào lòng người." Kỳ Dung quan sát về mặt anh rồi nói tiếp, "Đáng tiếc, lại không phải do chính tay anh chụp."

Nguyễn Thanh Ngôn hờ hững đáp, "Không phải tôi chụp, không lẽ là cô chụp ư?"

"Là trợ lý cũ của anh, Phương Đào chụp, đúng không?" Kỳ Dung thấy anh không hó hê, tự tin nói tiếp, "Theo như tôi được biết thì rất nhiều tác phẩm của anh đây đều xuất phát từ tay anh ấy."

"Là cô biết hay là do cậu ta nói?" Mỗi một câu vặn lại của anh đều có thể khiến cô ta cứng họng.

Lòng bàn tay Kỳ Dung đỏ mớ hôi, về mặt vờ như không sao tiếp tục hỏi anh, "Tôi còn có ví dụ khác, trước khi Phương Đào rời khỏi phòng làm việc, anh đã từng giao cho anh ấy vài khách hàng. Xem ra, nhiếp ảnh gia yêu cầu trợ lý ra mặt giải quyết đã không phải là lần đầu tiên."

Kỳ Dung nói toàn những chuyện Nguyễn Thanh Ngôn biết rõ trong lòng, anh hiểu ngay mục đích đến đây của cô ta là gì.

Nhưng đây là lần đầu tiên anh được nghe những lời lên án nhảm chán thế này, không khỏi cảm thấy buồn cười, "Cô Kỳ, cô nói thể có chứng cứ không?"

"Đương nhiên, nếu không có chứng cứ sao tôi dám ngồi ở đây." Ý cười trong mắt cô ta thoáng biến mất, mà đối phương không hề vì sự tự tin của cô ta mà để lộ ra sự chột dạ.

Cô ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi người đàn ông ung dung và bình tĩnh đối diện này.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Ngày đầu tiên sau nghi lễ, Cố Sương Chi đã bị Tiểu Mỹ tóm lại "nghiêm hình bức cung".

Hôm đó có quá nhiều người, cô bé ngại hỏi thẳng, chỉ đành kiềm chế lòng hóng hớt mấy ngày nay.

Vu Niệm đã sớm nhận ra đầu mối giữa Nguyễn Thanh Ngôn và Cố Sương Chi, nhưng cũng luôn không vạch trần, đến khi nghe được lời thổ lộ trên xe hôm đó mới thực sự đánh thẳng vào lòng cô.

Từ lúc cấp 3, cô và Cố Sương Chi đã chơi với nhau, nhưng chưa bao giờ nghe thấy Cố Sương Chi nói những lời như thế.

Ban đầu, cô thấy mừng cho Cố Sương Chi đã bước ra khỏi quá khứ, sau đó lại cảm thấy giận vì cô ấy dám giấu mình, giận lắm luôn, nhưng sau tất cả, ngoại trừ cảm động ra thì không còn gì cả.

Gần trưa, Lâm Kiều có tạt vào một lát, cậu bảo thuận đường đi ngang đây nên vào chơi.

Vừa mới vào cửa đã nghe thấy tin tức động trời thế này, dọa cậu hoảng hốt đến nỗi suýt đứng không vững phải vịn vào tường.

Ngồi trên sofa, uống miếng nước trà an ủi của cô em pha cho cậu, Lâm Kiều mới vỡ lẽ, "Hèn gì mọi người trong phòng làm việc vừa nhắc tới chị Tiểu Chi liền không hên mà cùng cười."

"Thằng nhóc này ngơ quá, đầu óc chậm hiểu." Vu Niệm cười trêu cậu.

Lâm Kiều cái hiểu cái không gật gật đầu, chợt nhớ đến chuyện gì đó, nói với cô, "Chị Tiểu Chi, thế thì dạo này chị nhớ an ủi anh ấy nhiều vào nhé."

Cố Sương Chi không hiểu, "An ủi chuyện gì?"

"Mấy ngày trước có một phóng viên đến bảo muốn phỏng vấn Yan, sau đó không thành liền rời đi. Hôm nay cô ta lại đăng lên tạp chí lá cải của mình, nói tác phẩm của Yan là do người khác chụp."

"Ai?"

"Phương Đào đó." Lâm Kiều nhủ mảy, tựa như rất có ác cảm đối với cái tên này, "Nghe đầu đạo này chuyện làm ăn không tốt cho lắm, nhiều khách hàng biết Yan không có bên đó nên đã rời đi hết. Vì thế mà anh ta đang vắt óc nghĩ cách tuyên truyền cho phòng làm việc của mình, cách nhanh nhất chính là cố tình kéo liên hệ giữa mình và Yan vào."

"Cậu ta làm thế cũng quá buồn cười rồi, dám bảo nhiếp ảnh gia quốc tế lấy ảnh của trợ lý?" Vu Niệm nghĩ thôi đã cảm thấy không thể tưởng tượng được, "Không sợ sự nghiệp vừa mới lên của mình sẽ thân bại danh liệt à?"

"Vậy nên anh ta mới chuẩn bị sẵn sàng rồi mới dám tới." Lâm Kiều nói tới đây, không nhịn được mà than thở, "Không biết bà lão trên hình ấy có chuyện gì, tự mình nhận phòng vẫn rồi nói là ảnh là do Phương Đào chụp, còn Yan chỉ đứng bên cạnh gọi điện thoại mà thôi."

"Đồ nam hiểm." Tiểu Mỹ khó tin trừng to đôi mắt, "Lông Xám đại đại đúng là xui xẻo, đụng vào cái thứ vô lại..."

Cố Sương Chi nghe mọi người bàn tán sôi nổi thì trở nên trầm mặc. Anh gặp phiền phức như thế mà cô lại không biết gì, trong lòng khó tránh có chút mất mát.

**

Buổi tối hai người hẹn nhau đi ăn, Nguyễn Thanh Ngôn đến từ sớm để đón cô, nói đến chuyện trong phòng làm việc, anh chỉ gơ hai tay biểu thị sự bất lực.

Nguyễn Thanh Ngôn bảo chuyện này không có gì hay để giải thích, người hiểu anh đương nhiên sẽ hiểu, người không hiểu anh thì dù họ có suy đoán thế nào, anh cũng không điều khiển được suy nghĩ của người ta.

Tựa như lần thất hẹn ở đêm ca hội kia, quả thật anh đã đưa một cậu bé lạc đường đi tìm mẹ, nhưng ngay cả Hứa Trí Thịnh cũng không tin lí do này. Mọi người gọi anh là Xám leo cây, anh cũng đành chịu chứ không giải thích gì thêm.

Tuy Cố Sương Chi không nhìn thấy, nhưng cô có thể thông qua giọng nói mà cảm nhận được tâm trạng của anh. Nguyễn Thanh Ngôn nói rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu chữ lại che giấu sự thổn thức bên trong.

Cô nhẹ nhàng kéo lấy góc áo của anh, "Nếu anh không vui thì anh có thể nói với em."

Lần đầu tiên cô thử chủ động nói những lời quan tâm như thế với anh, làm anh nhất thời quên mất ban nãy mình đang rầu rĩ chuyện gì.

Anh đưa tay nắm lấy bờ vai cô, trầm giọng nói, "Anh chỉ hơi mệt một chút mà thôi, nhưng mà thật tốt khi có em bên cạnh."

Cố Sương Chi không hề bất ngờ với cách làm của Phương Đào, chuyện khiến cô khó có thể tiếp nhận chính là, bà lão từng được Nguyễn Thanh Ngôn giúp đỡ lại đứng về phía Phương Đào.

Nhân vật chính trong tám ảnh đã nói thế, người bên ngoài đương nhiên sẽ chia mũi dùi về phía Nguyễn Thanh Ngôn. Lúc này anh lại không lên tiếng giải thích lấy một câu, vẫn đi làm, ăn uống như bình thường.

Ngược lại, Dương Hi Trạch không chịu nổi, đăng văn bản của phòng luật sư lên mới tạm thời thay anh ngăn chặn miệng đời.

Trong lúc đó, có rất nhiều người mẫu, minh tinh đã từng hợp tác với anh đứng ra chứng minh giúp anh.

Những ca chụp ảnh bình thường có rất nhiều nhân viên đi theo, trước mặt bao nhiêu người, Phương Đào không dám nói bậy, chỉ dám sống chết nắm lấy chuyện hai người bọn họ ra ngoài chụp ảnh.

Nguyễn Thanh Ngôn nói anh rất thích chụp ảnh, đặc biệt là ảnh chụp người. Ảnh chụp trên đường phố hôm đó, anh còn rửa ra nhét vào bóp của mình.

Tiểu Diệp là người nhìn thấy tám ảnh kia trước nhất, chỉ nói một câu, "Ảnh đẹp, người càng đẹp hơn." khiến anh bật cười.

Mọi người trong phòng làm việc đều đứng ra kêu oan cho anh, nhưng bọn họ đều hiểu, muốn chứng minh một tám ảnh do ai chụp là một chuyện rất khó. Ảnh chụp không có dấu ấn cá nhân rõ ràng như tranh vẽ hay thư pháp. Có thể đứng ra nói chuyện chỉ có người đứng xem và người được chụp mà thôi. Nhưng hai người này bây giờ hiển nhiên đã đứng cùng một phe.

Nguyễn Thanh Ngôn chưa bao giờ trải qua cảm giác bất lực thế này, anh biết thế giới rộng lớn, không ai có thể suôn sẻ mọi chuyện, nhưng anh cũng không ngờ rằng chuyện tự dưng bị phi báng lại xảy ra với mình.

Nếu bản thân cậu ta nói thì cũng thôi, đăng này... miệng đời thật đáng sợ.

Cố gia vừa mời anh đến nhà chơi thì lại gặp ngay chuyện này. Cố Nhiên cuống em gái chưa bao giờ có ấn tượng tốt về anh, e là lần này lại sợ bóng sợ gió với anh rồi.

Chuyện anh nghĩ đều liên quan đến cô, suy nghĩ nhiều, lại phát hiện ra mình có tiềm năng lo lắng không đâu.

**

Ăn cơm xong thì chị Nguyễn Ngải Ly gọi đến, hỏi anh có phải gặp phiền phức hay không.

Chị quen biết rất nhiều người trong chuyện quan hệ xã hội, bận rộn cả ngày trời mới gọi điện hỏi thăm người trong cuộc một chút.

Chị tức giận nói, "Vì chuyện này của em mà chị phải liên lạc với truyền thông."

Nguyễn Thanh Ngôn ngược lại không lo lắng lắm, "Chị đừng lo mấy chuyện này, em không sao đâu, chuyện nhỏ mà."

"Thằng nhóc mày đương nhiên không có chuyện gì rồi, quan trọng là ba sắp bị mày làm tức chết đó biết không?"

"Sao vậy?"

"Em cũng biết lựa thời điểm gây chuyện ghê, khiến giá cổ phiếu của ông ấy rớt như thị rục."

Nguyễn Thanh Ngôn cười bắt đầu đi, "Cổ phiếu rớt giá mà cũng muốn em chịu hả?"

"Phải để em chịu chứ." Nguyễn Ngải Ly hừ lạnh, "Tuần sau là sinh nhật của ba, em biết phải làm thế nào rồi chứ?"

"Được, em biết rồi."

"Biết thì tốt, chị còn có việc, cúp đây."

"Nguyễn Ngải Ly." Anh bỗng dừng gọi tên chị.

"Hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhìn đồng hồ, "Nhớ ăn cơm tối đó."

"... Biết rồi, lát nữa ăn."

Hai chị em không cần mấy câu khách sáo dư thừa, ngay cả cách quan tâm lẫn nhau cũng rất đơn giản rõ ràng.

Cúp điện thoại, Nguyễn Thanh Ngôn giải thích với Cố Sương Chi, "Chị anh là một người vô cùng phiền phức."

Nói rồi như nghĩ đến điều gì, anh nói tiếp, "Không khác gì anh trai của em."

"Anh em rất tốt." Cố Sương Chi bênh vực Cố Nhiên, "Em thấy anh ấy đang dần tiếp nhận anh mà."

Cuối tháng 2, không khí lạnh lướt qua nhánh cây, mùa đông năm nay kéo dài hơn nhiều trong tưởng tượng.

"Gió lên rồi." Âm thanh trong trẻo tự nhiên bằng lòng vọng vào cơn gió mùa đông.

Cố Sương Chi vừa quay đầu liền nhận ngay một cái ôm trực diện, khoang mũi ngập tràn hương thơm từ quần áo của anh.

Cái ôm này khác hẳn cái ôm vào lần liên hoan cuối năm ấy, lần này anh không hề do dự, bàn tay dày rộng nhẹ nhàng đỡ sau gáy của cô, tựa như sợ cô bước đi rồi sẽ biến mất không còn bóng dáng.

Cố Sương Chi hít hít mũi trong lòng anh, giọng nói có chút chua xót, "Em sợ người khác hiểu lầm anh."

Nguyễn Thanh Ngôn chỉ hỏi một câu, "Em cũng vậy hả?"

Cô nghĩ mấy giây rồi đáp lại, "Không."

"Vậy thì anh không bị hiểu lầm." Anh cười khế, như chợt nghĩ đến điều gì, nói tiếp, "Người khác nghĩ thế nào liên quan gì đến anh?"

Cô im lặng gật đầu, không lo lắng nữa.

Dù không có Phương Đào cũng sẽ có người khác. Thế giới này vĩnh viễn không công bằng, càng đứng trên cao càng dễ bị người ta hãm hại. Nháy mắt ấy, cô lại cảm thấy may mắn vì thế giới của mình là một màu đen. Thế giới bên ngoài xấu xa dơ bẩn còn hơn cả bóng tối trước mắt cô.

**

Khó có dịp Nguyễn Thanh Ngôn ăn mặc nghiêm trang như thế, vest đen và áo sơ mi xám, nghe lời chị mình đứng ngoài cửa tiếp khách, gặp ai anh cũng lịch sự nhẹ nhàng chào hỏi, nhưng về mặt luôn không hứng thú.

Đến khi Hứa Trí Thịnh xuất hiện mới lôi anh đi ra phía sau vườn ngồi nghỉ một lát. Sinh nhật của ba Nguyễn - Nguyễn Thiên Lâm mời không ít bạn bè trong giới kinh doanh, Hứa Trí Thịnh cũng theo ba mình đến đây.

Vừa tới anh ta liền tám với Nguyễn Thanh Ngôn, "Cậu nghe gì chưa? Gần đây Tiểu Oai và Phi Ảnh hợp tác song ca đấy."

"Chưa nghe, cảm ơn đã báo mình biết." Rõ ràng Nguyễn Thanh Ngôn không hứng thú, nhưng lại giả vờ như rất quan tâm, Hứa Trí Thịnh nhìn mà muốn đập cho anh một trận.

Nhưng anh ta vẫn kiên nhẫn nói tiếp, "Sau đó đã bị mắng thối đầu."

Lúc này Nguyễn Thanh Ngôn mới có chút thay đổi sắc mặt, "Ai?"

"Tiểu Oai đó, tự dưng bị một người bình luận âm nhạc đem ra so sánh với Phi Ảnh, nói giọng cậu ấy tốt hơn Phi Ảnh. Sau đó thì xui rồi, weibo của Tiểu Oai đã bị nick ảo của fan Phi Ảnh nhấn chìm chỉ trong một đêm, bảo là người đánh giá kia là do cậu ấy thuê."

"... Nhảm nhí." Nguyễn Thanh Ngôn nhún mày, không nói thêm gì.

"Ài, cậu có thấy, dù là ai đi nữa thì chỉ cần dính đến Phi Ảnh đều bị bôi nhọ hay không?"

"Mình không biết."

"Bây giờ có rất nhiều người muốn nghe ý kiến của cậu, dù sao cậu đều đã tiếp xúc với hai người bọn họ."

"Mình không phải là dân trong nghề, chuyện phân tích giọng hát mình không có gì để nói." Nguyễn Thanh Ngôn chăm chú nhìn chất lỏng màu nâu đen trong ly, nhẹ nhàng lắc lắc, cũng không nói thêm gì về chuyện này.

Hứa Trí Thịnh vừa nhìn thấy cái ly Martini trong tay anh, nuốt chút nữa cười phun cả nước miếng, "Cậu không thấy lấy Coca làm cocktail rất giả hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn khẽ nhấp một hớp, chậm rãi đáp, "Không thấy."

Hứa Trí Thịnh hết cách với anh, cầm một ly cocktail thật lên, làm một động tác mời rượu với một cô gái xinh đẹp cách đó không xa.

Nguyễn Thanh Ngôn ghét bỏ nhìn anh ta, "Em họ mình còn nhỏ, cậu đừng nghĩ bậy bạ."

"Nghĩ bậy cái gì... Cậu nghĩ mình là ai?" Hứa Trí Thịnh hỏi ngược lại anh, "Hơn nữa, cậu có thể nhớ thương em gái nhà người ta, nhưng lại không cho mình nhớ thương em họ cậu hả?"

"..." Chỉ một câu nói đã khiến Nguyễn Thanh Ngôn nghẹn họng trân trối.

"Đúng rồi, sao hôm nay cậu không dẫn Tiểu Cố đến?"

Vừa nhắc đến Cố Sương Chi, gương mặt của anh mới chịu giãn ra, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng, "Không cần gấp, cô ấy nhát gan lắm."

Hứa Trí Thịnh buồn bực hỏi lại, "Sao vậy, nhà cậu là nhà ma hả?"

"Đối với cô ấy chắc không khác là bao đâu." Nguyễn Thanh Ngôn nhìn sang, để ý bóng người đang dần bước đến.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Mỗi lần Nguyễn Ngải Ly xuất hiện đều rất lạnh lùng, gương mặt xinh đẹp ấy chưa bao giờ xuất hiện dáng vẻ dễ thương của một cô gái nên có. Nguyễn Thanh Ngôn biết chị đến đây là vì mình, anh tiện tay đặt ly rượu xuống, hai tay nhét vào túi quần, lặng lẽ chờ "pháo" nổ.

"Mới có chút xú mà đã không thấy em đâu, không chịu được hả?" Nguyễn Ngải Ly cau mày, ánh mắt lướt qua Hứa Trí Thịnh đang quay lưng đi, giả vờ làm người qua đường, nháy mắt liền hiểu ra.

Chị và Hứa Trí Thịnh cũng quen biết nhiều năm, vừa thấy anh ấy là bắt đầu than thở, "Em nhìn em đi, lớn cả rồi mà suốt ngày cứ dính lấy Tiểu Hứa là

sao?"

Hứa Trí Thịnh bị phát hiện, đành chột dạ quay lại, "Chị à, chị nói cứ như em muốn đánh lấy cậu ta lắm..."

"Ai bảo các cậu không có bạn gái." Nguyễn Ngải Ly lại nhìn sang Nguyễn Thanh Ngôn, "Mẹ bảo, em mà không tìm bạn gái thì mẹ sẽ giúp em tìm."

"..." Hai người đồng thời im bặt.

Tổ chất tâm lý của Hứa Trí Thịnh quá yếu, không giấu diếm được, lén nhìn Nguyễn Thanh Ngôn rồi trực tiếp bán bạn thân của mình.

Nguyễn Ngải Ly là một người nhạy bén, vừa nhìn liền hiểu ra ngay, "Sao, Tiểu Ngôn, em có bạn gái rồi à?"

Nguyễn Thanh Ngôn không hề phủ nhận, chỉ mỉm cười gật đầu.

"Thật ư??" Chị trừng to đôi mắt, nhìn dáng vẻ em trai mình không có vẻ như đang nói đùa, mà anh cũng không phải là người thích nói đùa.

Trên mặt chị bấy giờ mới hiện lên ý cười, "Làm gì? Nhà ở đâu? Có hình không mau đưa chị xem xem..."

Nguyễn Thanh Ngôn không muốn nói nhiều về Cố Surong Chi, chỉ lập lờ cho qua chuyện, "Sau này chị sẽ biết."

Nguyễn Ngải Ly không hỏi nữa, dù gì anh nói có thì chắc chắn có.

Hứa Trí Thịnh nhìn bóng lưng rời đi của chị, không nhận được liên hồi, "Sao lại không nói cho chị cậu biết?"

Ánh mắt Nguyễn Thanh Ngôn thấu đáo, trầm giọng hỏi lại, "Cậu nghĩ bây giờ là lúc thích hợp ư?"

Hứa Trí Thịnh có lẽ đã đoán ra sự lo lắng của anh, than nhẹ một tiếng, thầm lo cho hai người bọn họ, "Cô gái tốt như thế, nếu mắt có thể nhìn thấy thì tốt biết bao nhiêu."

Nguyễn Thanh Ngôn chăm chú nhìn đám người tới lui trong vườn hoa, bọn họ như những con thoi băng qua băng lại trong đủ loại phạm vi xã giao xinh đẹp, trò chuyện với nhau về những vấn đề đau đầu như tài chính, chứng khoán, hoặc là spa làm đẹp.

Nếu như cô ở đây... Nguyễn Thanh Ngôn thờ dài theo Hứa Trí Thịnh, anh hiểu rõ Cố Surong Chi, cô nhất định sẽ không thể hòa nhập vào vòng tròn này.

Nguyễn Thanh Ngôn âm thầm quyết tâm.

Nếu như đôi mắt của cô vẫn không thể hồi phục, anh sẽ là đôi mắt của cô, tựa như ông lão họa sĩ Canada kia. Dù sao anh đã tính hết những khó khăn rồi, cùng lắm thì anh kiếm ít tiền một chút, dành nhiều thời gian ở bên cạnh cô hơn.

**

Một lát sau, Nguyễn Thanh Ngôn lại bị Nguyễn Thiên Lâm gọi đến giới thiệu mấy người bạn trong giới làm ăn.

Nguyễn Thanh Ngôn đi sau lưng ba, gặp ai cũng khom người mỉm cười, tuy ít nói nhưng luôn luôn giữ phép lịch sự.

Anh biết rõ ý của ba mình, ông cảm thấy làm nhiếp ảnh gia không có tiền đồ, hễ có cơ hội liền muốn đem đứa con trai "vô công rồi nghề" vào công ty thừa kế sự nghiệp của ông.

Về tình, ông nghĩ như thế là điều dễ hiểu, trong ba đứa con chỉ có mỗi mình anh là khác người nhất. Hai ba ngày lại lên báo lá cải không nói làm gì, còn xảy ra mấy vụ âm mưu chụp ảnh, khiến gia đình họ Nguyễn cảm thấy thật mất mặt. Nhưng Nguyễn Ngải Ly đã nhắc anh mấy chuyện này, nếu anh đã dám quay về dự tiệc sinh nhật của ba mình thì anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mỉm cười, kiên nhẫn chào hỏi từng vị khách, Nguyễn Thanh Ngôn ngoan ngoãn theo ba lên sân khấu, nói lời cảm ơn với mọi người.

Lúc bước xuống sân khấu, anh cảm thấy hơi mệt, Hứa Trí Thịnh còn chạy đến giằng cợt anh, "Mình hỏi thật này, cố gắng giữ cái bản mặt cười giả tạo lâu như thế mà mặt không tê ư?"

"Mình cười rất thật lòng." Nguyễn Thanh Ngôn vuốt vuốt mặt, cảm thấy thật xui xẻo.

"Vừa nãy mình mới lấy được một tin." Hứa Trí Thịnh ra vẻ thần bí kéo anh sang một bên, "Lúc nãy ba cậu vừa mới bàn bạc với người ta, muốn làm mai cho cậu và Tần Băng Nhi đó."

"Tần Băng Nhi?" Nguyễn Thanh Ngôn cố gắng lục lọi trong đầu cái tên Tần Băng Nhi này, rất nhanh đã nhớ ra.

Cô ấy là người bạn từng chơi lúc nhỏ với bọn anh, sau khi tốt nghiệp cấp 3 thì ra nước ngoài, chưa từng liên lạc. Anh nhớ, lúc nhỏ cô ấy hay buộc tóc hai chùm, lúc nào cũng chảy nước mũi, anh đi đâu cô ấy cũng đi theo, vô cùng đáng ghét.

"Minh thấy không ổn rồi." Nguyễn Thanh Ngôn cứng đờ người, đang định tìm cơ hội trốn đi thì bị kêu lại.

"Anh Nguyễn, anh Hứa." Người tới chính là Tần Băng Nhi, dù lúc lớn đã trở nên dịu dàng duyên dáng, nhưng dung mạo vẫn còn loáng thoáng bóng dáng khi còn bé.

Hứa Trí Thịnh vui vẻ chào cô, thuận tay kéo giữ lại người bên cạnh đang định trốn đi.

"Anh Nguyễn, sao gặp em mà lại trốn thế?" Tần Băng Nhi chạy đến trước mặt anh, mặt mày tươi rói nhìn anh một lượt, "Lúc này trên sân khấu mém tí là em không nhận ra anh rồi, hồi nhỏ đáng yêu ghê, sao càng lớn lại càng sa ngã thế này?"

"Sặc." Hứa Trí Thịnh không nhịn được bật cười, lần đầu tiên anh nghe thấy có người nói Nguyễn Thanh Ngôn sa ngã, cảm thấy thật hả hê trên nỗi đau của người khác.

"Uổng công em mong ngóng ngày về để gặp anh." Tần Băng Nhi thất vọng lắc đầu, "Bởi vậy mới nói, gặp nhau chi bằng hoài niệm!"

"..." Nguyễn Thanh Ngôn dờ khóc dờ mếu, thuận thế đáp lại, "Cám ơn em đã ghét bỏ."

"Không có gì." Tần Băng Nhi mỉm cười.

Hứa Trí Thịnh hỏi tiếp, "Băng Nhi, nghe nói ba em muốn tác hợp cho hai người hả?"

Tần Băng Nhi nhú mày, "Em có nghe, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, anh Nguyễn thấy đúng không?"

Nguyễn Thanh Ngôn rất đồng tình, nhẹ nhàng gật đầu.

"Thật ra em thấy anh không xấu đến ma chê quỷ hờn ~" Tần Băng Nhi nghĩ mình đang đã kích anh nên tìm vài lời an ủi, "Nhưng em chỉ thích kiểu ngốc nghếch, ảm áp thôi, anh Nguyễn trông rất thông minh, em không khống chế được."

Cái gì mà "xấu đến ma chê quỷ hờn"... Nguyễn Thanh Ngôn nhú mày, không biết cô này muốn an ủi hay đâm thọt anh nữa, Hứa Trí Thịnh bên cạnh đã cười đến đau sốc hông.

Đúng là mỗi người một gu.

Anh bắt lực vẫy tay, "Được rồi, đừng nói nữa, "ý tốt" của em anh xin nhận."

Hứa Trí Thịnh thấy trái tim của anh sắp sửa bùng nổ tới nơi liền tốt bụng lên tiếng đuối khéo, "Được rồi, cô bé, sang chỗ khác chơi đi ~"

Tần Băng Nhi hồn nhiên nhìn bọn họ, "Anh Nguyễn, em vừa về nước nên không có bạn bè gì, ba em kêu em đi theo bọn anh chơi."

"..."

Nguyễn Thanh Ngôn vào phòng gọi điện cho Cố Sương Chi nhưng cô không bắt máy.

Anh bỗng thấy hơi lo, bây giờ cô đang ở đâu, làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui, suýt nữa là anh cầm điện thoại gọi thẳng cho Cố Nhiên. Sau khi lấy lại tinh thần, anh thấy mình thật buồn cười, từ khi nào cô đã trở thành con điều của anh rồi?

Trước khi bắt đầu vũ hội, cô vẫn không nhận điện thoại. Anh đang định gọi cho Vu Niệm thì chị gái đáng ghét nhà anh đã đến lôi anh quay lại.

Hứa Trí Thịnh đứng ở cửa ngoắc ngoắc với anh, "Lúc này ba cậu tìm cậu đó."

Anh nhìn theo ánh mắt của Hứa Trí Thịnh thì thấy Nguyễn Thiên Lâm đang trò chuyện vui vẻ với một nhóm người. Ông thấy anh, ngoắc tay gọi anh đến, bảo anh nhảy một điệu với Tần Băng Nhi. Nguyễn Thanh Ngôn không vui, chỉ mỉm môi khó xử chứ không nói có đồng ý hay không.

Ngay lúc đó, cô gái này lại tinh quái nói to, "Chú Nguyễn ơi, anh Nguyễn đã có bạn gái rồi, để lần sau bọn họ nhảy cho chú xem nha?"

"..."

Cô cứ tưởng rằng mình giúp anh giải vây, lí lắc nháy mắt với anh, ngược lại, Nguyễn Thanh Ngôn chỉ muốn ném cô ra ngoài.

Trước mặt bạn bè nên Nguyễn Thiên Lâm cũng không tiện la anh, chỉ trách một câu, "Thằng nhóc này, có bạn gái cũng không nói với ba, lần này xấu hổ ghê chưa."

Mấy người khác thuận theo mà nói, "Bọn trẻ có suy nghĩ của mình, cứ tùy tiện nó."

"Đúng vậy đó."

Nguyễn Thanh Ngôn mỉm cười gật đầu lui ra, thấy ánh mắt như dao của ba mình phóng tới.

Ánh mắt đó anh không thể nào quen hơn, ông già tức rồi đây. Suýt trở thành trò cười trước mặt bạn bè thân thiết, còn bị một cô bé vừa mới về nước báo là con trai nhà mình có bạn gái, nghĩ thôi cũng đủ khiến ông tức giận.

Nhưng chuyện khiến ông càng tức hơn còn ở phía sau, sau khi bữa tiệc kết thúc, ông mở ngay cuộc họp gia đình, và kinh ngạc phát hiện vợ và con gái đã biết tin này từ sớm.

Nguyễn Thiên Lâm tức giận một hồi, lúc thì nói mình không có địa vị trong căn nhà này, lúc thì nói con trai không chịu nói là do anh quen với cô người mẫu lần trước có scandal với anh.

Bà Nguyễn ở bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, nói giúp con trai vài câu.

Nguyễn Ngải Ly cũng đứng ra lên tiếng, "Ba yên tâm đi, nếu nó thích mấy cô người mẫu thì ba đã sớm có cháu để bông rồi."

Nhưng mấy lời này không ăn nhằm gì với ông, ông chỉ thẳng vào mặt Nguyễn Thanh Ngôn đang vờ vô tội kia, "Mày nhìn lại mày đi, đã bao lớn rồi mà suốt ngày chỉ biết lo mấy chuyện vợ va vợ vãn! Ngay cả có bạn gái cũng không thèm nói với gia đình, nói không chừng còn lên sinh con luôn rồi ấy chứ!"

"..." Bầu không khí trở nên vô cùng khàn trương, Nguyễn Thanh Ngôn bật cười. Nguyễn Ngải Ly nhìn thấy, khẽ ngắt anh một cái, cảnh cáo anh nghiêm túc chút.

Nguyễn Thanh Ngôn chỉ xem đây là tiết mục của một ông già năn kinh khi say tìm kiếm cảm giác tồn tại mà thôi, vì lo nghĩ cho sức khỏe của người già, anh tự đi xuống lầu.

Bà Nguyễn đi tới bảo anh đừng để trong lòng, Nguyễn Ngải Ly dặn anh làm việc khiêm tốn một chút, đừng để ba phải ra tay dọn dẹp.

Thật ra không phải anh không biết người bên ngoài nói thế nào về mình. Lớn lên trong gia thế hiển hách, từ nhỏ đã nổi bật, nhưng anh lại lập dị, không muốn đi theo phương hướng của gia đình.

Nói dễ nghe thì là độc lập và cá tính, còn nói khó nghe chính là giống như lời nói đùa của Tần Băng Nhi – sa ngã.

**

Xuống lầu một lúc thì Nguyễn Thanh Ngôn nhận được điện thoại của Cố Sương Chi đã mất tích cả ngày nay.

Bên kia còn truyền đến tiếng nhạc ồn ào, cô che loa lại rồi nói xin lỗi, "Hôm nay em đi họp lớp cấp 3 cả ngày mà quên nói với anh... anh giận hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn không trả lời mà hỏi lại, "Em đang ở đâu vậy?"

"KTV... ở quảng trường Nhân Dân."

Anh im lặng một lát rồi nói, "Anh đi đón em nhé, nhanh lắm."

Cố Sương Chi cúp điện thoại rồi quay lại phòng hát, đúng lúc mấy người bạn chuẩn bị ra về.

Ca khúc cuối cùng vẫn giống như mọi năm "Ông hoàng tình ca", cả bài hát có 32 bài gộp lại, lúc đi học bọn họ luôn chơi như thế, micro được truyền đi theo thứ tự, mỗi người hát một bài, nếu không hát được thì bị phạt rượu.

Cố Sương Chi nhận micro lần cuối được bài: "Chỉ sợ bản thân sẽ yêu anh mất thôi, không dám để bản thân mình đến gần anh. Sợ bản thân không thể mang lại cho anh điều gì. Yêu anh cũng cần rất nhiều dũng khí."

Sau khi hát xong có bạn học nam hỏi cô, "Cố Sương Chi, cậu về bằng gì?"

"Tự mình tiện đường, mình đưa cậu về nhé?"

"Tự mình không tiện đường nhưng mình cũng có thể đưa cậu về nè."

"..." Mọi người tranh nhau đòi đưa cô về, khiến cho Cố Sương Chi cảm thấy thật ngại ngùng.

Cô gãi gãi đầu, thản nhiên khai ra, "Bạn trai mình đến đón."

Một viên đá làm nứt hồ đập sóng, mấy bạn học nữ nhao nhao hỏi tới, "Tiểu Chi có bạn trai hả? Lúc nào thế? Sao mình không nghe nói gì..."

Cố Sương Chi ngại ngùng cười cười, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng lúc có tiếng gõ cửa, Nguyễn Thanh Ngôn đứng trước cửa phòng hát, giọng nói dịu dàng bị lấn át bởi tiếng ồn ào xung quanh, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng. Anh không nói gì khác, chỉ gọi tên của cô.

Mọi người trong phòng nhìn sang, bỗng chốc thôn thức.

"Tiểu Chi, bạn trai cậu đây hả?" Cô bạn kéo tay cô nhỏ giọng hỏi.

Cố Sương Chi gật đầu, "Ừ."

Lúc tụ họp mọi người đều trò chuyện với nhau, nhưng không có ai hỏi đến Cố Sương Chi, ai ngờ sắp sửa tan cuộc lại xuất hiện chuyện hay ho thế này.

Nguyễn Thanh Ngõn mỉm cười đảo mắt khắp phòng hát, không chào hỏi làm quen, chỉ đơn giản nói, "Cám ơn các bạn hôm nay đã chăm sóc cho Tiểu Chi nhà tôi."

Lời nói tuy có hơi qua quýt nhưng người nói lại rất nghiêm túc, mấy bạn học cảm thấy được quan tâm quá nhiều mà lo sợ, khoát tay, "Chuyện nên làm mà."

Vài người đang dọn đồ dừng tay, nhìn chăm chú người đàn ông trông có vẻ quen mắt này.

Anh đi thẳng đến chỗ Cố Sương Chi, giúp cô mặc áo khoác vào, kéo dây kéo lên, rồi lại cài nút. Động tác rất có trật tự, đầy mắt mang theo sự cung chiều.

Sau khi làm xong anh còn vuốt vuốt khăng quàng cô của cô, vừa kinh ngạc vừa trách cứ, "Ngồi trong phòng mà còn quần khăn, em bị ngốc à?"

Đến khi anh nắm tay cô rồi đi thì mới có người nói nhỏ, "Mấy cậu có thấy anh ấy trông rất giống nhiếp ảnh gia tên Yan gì đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tay của Nguyễn Thanh Ngõn vừa dầy vừa ấm, lúc nắm tay Cố Sương Chi, anh không dùng nhiều sức nhưng vẫn có thể giữ chặt cô.

Lúc đi xuống lầu, anh vẫn không nói chuyện, trong thang máy có rất nhiều người, Cố Sương Chi nhìn không được gãi gãi vào lòng bàn tay anh, tới gần anh nhỏ giọng nhắc nhở, "Anh vẫn chưa trả lời kia."

"Hả?"

"Có giận em không?" Giọng cô vô cùng đáng thương, khiến mọi người xung quanh đều quay lại nhìn Nguyễn Thanh Ngõn.

Anh nhận ra sự khinh bỉ trong mắt người khác, cảm thấy có hơi bất lực. Cô bé ham chơi này chỉ dùng một câu đã biến anh trở thành một người đàn ông so đo xét nét.

Nguyễn Thanh Ngõn trầm mặt xuống, khẽ khom người tiến đến bên tai cô, âm thanh đủ để mình cô nghe, "Anh giận thì em làm sao để bù đắp cho anh?"

Cố Sương Chi tưởng thật nên suy nghĩ một lát, không nghĩ ra cách nào có thể đền bù cho anh, thế là cô phồng cái miệng nhỏ lên, cầu xin anh, "Nếu không thì lần sau anh bỏ mặc em một ngày, có được không anh?"

Cô nghĩ đây là sự trừng phạt đối với cô? Nguyễn Thanh Ngõn cúi đầu nhìn dáng vẻ vô cùng nghiêm túc của cô thì bật cười.

Cố Sương Chi đúng là thông minh, không để ý đến cô một ngày, đây rõ ràng là đang trừng phạt anh mà.

Ra thang máy, gió đêm lành lạnh thổi tới, anh đưa tay kéo cô lại, sau đó giúp cô kéo nón áo khoác đội lên, "Lạnh không?"

Cô lắc đầu, vẻ mặt như đang tập trung suy nghĩ chuyện vừa nãy.

Rẽ vào con đường nhỏ giữa hai tòa nhà, ở đây gió đã được cản đi nhiều. Hai người chậm chậm bước đi giữa màn đêm yên tĩnh, trong lòng mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Một lát sau, không thể để trong lòng mãi, anh cất giọng hỏi, "Cả ngày hôm nay em... không nhớ anh hả?"

Cố Sương Chi dừng bước, hơi ngước mắt, không trả lời mà hỏi ngược lại, "Anh nói xem, có thể không?"

"Vây là tốt." Anh cười khẽ, cảm xúc căng thẳng cả ngày nay đều tan biến.

"Trong KTV ồn quá nên em không nghe thấy tiếng chuông điện thoại." Cô giải thích, "Em tưởng là anh đang bận nên không tìm em"

"Đúng là rất bận." Nguyễn Thanh Ngôn nhớ đến mấy chuyện bực mình hôm nay, rồi lại nhìn đáng vẻ ngây thơ của cô, "Nhưng có bận mấy thì lúc nào cũng không kìm được mà nhớ em."

Lúc này Cố Sương Chi mới cong khóe môi, kéo anh đi tiếp.

"Có khiêu vũ hay không?"

"Không." Anh nói, "Không có em, anh nhảy với ai?"

"Em cũng không nhảy được..." Cố Sương Chi nhớ đến vài chuyện rồi lại cười, "Nhưng mà hồi xưa trước khi anh em tham gia lễ tốt nghiệp, anh ấy có tìm em tập luyện, mắt em không nhìn thấy, đập cho anh ấy vài cái, sau mấy lần như thế thì anh ấy từ bỏ luôn."

"Để anh dạy thì em chắc chắn sẽ học được." Tay anh hơi dùng lực, ôm cơ thể bé nhỏ ấy vào lòng.

Cố Sương Chi không kịp chuẩn bị, ngẩng đầu nhìn anh, "Bây giờ? Ở đây hả?"

"Ừm, chỗ này cũng tốt, không có ai cả."

Vừa hay không biết khách sạn bên cạnh đang tổ chức hoạt động gì, tận trong ngõ vẫn có thể nghe loáng thoáng tiếng nhạc truyền đến.

"Vậy anh cẩn thận nhé." Cố Sương Chi đưa tay cho anh, "Có giẫm lên chân anh thì em không chịu trách nhiệm đâu nha."

"Thế này đi, nếu em giẫm lên chân anh thì anh chịu trách nhiệm."

"..."

Giọng Nguyễn Thanh Ngôn vang lên trên đỉnh đầu cô vẫn dịu dàng như cũ, khiến cô có cảm giác như mất trọng lực, "Nghe theo khẩu lệnh của anh."

Cô không nhìn thấy cho nên thế giới của cô bao la rộng lớn đến độ không có giới hạn. Cô nương theo bước chân anh nhẹ nhàng nhảy múa, cảm giác như nền xi măng cũng trở thành vườn hoa, thế giới sắc màu nở rộ dưới chân cô, bùng nổ ra ngoài. Hoa cỏ sặc sỡ, trong khoang mũi tràn ngập hương thơm.

Anh tựa như một nhà ảo thuật, đánh cắp mọi ánh đèn trên thế giới, nhưng lại tặng cho cô cả một bầu trời đầy sao.

Cố Sương Chi hiểu rõ hơn ai khác, tất cả đều là một hòn đảo do cô tưởng tượng ra, nhưng tận sâu đáy lòng vẫn ấp ủ một mong chờ. Cô hy vọng anh chính là Peter Pan đưa cô bay lên bầu trời đêm kia, cô sẽ không cần phải đối mặt với cuộc sống nhộn nhịp, hỗn loạn ở thế giới bên ngoài.

**

Điệu nhảy kết thúc, Nguyễn Thanh Ngôn vẫn chưa buông tay cô ra, anh cúi người xuống lại gần cô.

Trán cô nhận được một cái chạm mềm mại, hơi thở lạnh lẽo của anh phả ra, phủ xuống thần kinh đang căng thẳng của cô.

Trước khi đi, anh nói bên tai cô một câu, "Anh cứ lo lắng cho em mãi."

Không hiểu đây là một câu phàn nàn hay chỉ là đơn giản trần thuật lại.

Cố Sương Chi đỏ mặt hỏi anh, "Lo gì chứ?"

"Lo em ăn có no không, mặc có đủ ấm không, đi ra ngoài có té ngã gì không." Anh nói rồi lại tự bật cười, "Sao anh cứ có cảm giác mình đang nuôi con nhỏ thế này?"

"Em cũng chả muốn làm con anh đâu." Cô nghiêm túc nói khiến anh bật cười.

Anh nhớ đến mấy lời của ba khi say, bảo anh không chừng đã lên sinh con ở bên ngoài, nghĩ tới là buồn cười.

Nguyễn Thanh Ngôn chưa bao giờ nhận ra mình lại là một người rộng rãi, cởi mở thế này, gặp biết bao nhiêu chuyện bực mình từ công việc đến đời sống riêng tư, nhưng cõi lòng vẫn sáng như gương, có thêm bao nhiêu chuyện nữa thì cũng chỉ biết cười trừ.

Giống như chỉ cần có cô ở bên thì chẳng có chuyện gì có thể khiến anh bận lòng.

Lúc băng qua đường, Nguyễn Thanh Ngôn nắm tay cô, nhưng lại như bị điện giật. Hai người phản xạ có điều kiện vội vàng buông ra, sau đó lại bật cười ha ha.

Bây giờ anh không do dự nữa, tiếp tục đưa tay xuống, bàn tay dày rộng bao lấy bàn tay nhỏ xinh của cô. Tay cô rất lạnh, như có ừ thể nào cũng không thể ấm nổi.

Nguyễn Thanh Ngôn đi vào cửa hàng tiện lợi mua cho cô một ly trà sữa nóng, diu cô ngồi vào ghế lái phụ.

"Thật ra anh không cần phải thế đâu, em chỉ là không nhìn thấy thôi chứ không phải bị liệt." Cố Sương Chi nói với anh.

"Đừng nói bậy bạ." Anh véo nhẹ lên mũi cô rồi xoay người đi sang ghế lái.

Radio trong xe vang lên một ca khúc của một cô ca sĩ mới, bảo là phong cách lạ, giọng hát cứ dị dị như chưa được ăn no vậy.

Nguyễn Thanh Ngôn nhìn sang người bên cạnh, "Em hát hay lắm, sao lúc trước anh lại không biết nhỉ."

"... Anh nghe thấy hả?"

"Ừm, đứng ở cửa nghe được một lúc."

Cố Sương Chi nghi ngờ hỏi lại, "Một lúc?"

"..." Anh đành phải nói thật, "Rất lâu, bài hát đó dài quá. Mai một anh mà hát bài này thì trong vòng một năm cũng không cần phải "ngoi" lên."

"Anh nghĩ hay quá ha."

Nụ cười cô vô cùng đơn thuần, ánh đèn đường khẽ lóe lên phía sau lưng cô.

Trong lòng anh bỗng xuất hiện một dòng nước ấm áp.

**

Lúc quay về nhà trời đã tối đen, căn biệt thự không còn náo nhiệt như lúc ban ngày, thay vào đó là tiếng gió thổi hắt hiu.

Nguyễn Thanh Ngôn bước lên cầu thang mà hai mắt khô khan, cảm thấy đầu nặng trĩu, tựa như bữa tiệc ca múa linh đình chưa từng xảy ra.

Nguyễn Ngải Ly vẫn chưa ngủ, sau khi nghe thấy tiếng anh về thì đi tìm anh nói chuyện.

Người phụ nữ mạnh mẽ làm việc bất kể ngày đêm ấy đang mặc áo ngủ, đắp mặt nạ, không còn dáng vẻ giã dạn của ngày thường, bước vào phòng em trai bắt đầu lèm bèm, "Em đi đâu mà về trễ vậy?"

"Đưa bạn gái về nhà." Anh nhận lấy ly sữa nóng từ tay Nguyễn Ngải Ly, khẽ hóp một hóp rồi đặt lên bệ cửa sổ.

Nguyễn Ngải Ly không ngờ anh sẽ trả lời dứt khoát như thế, nhưng anh đã thẳng thắn thì cô cũng không cần vòng vèo làm gì, "Bạn gái của em rốt cục là thế nào, em giấu ba mẹ thì thôi đi, lại còn giấu luôn cả chị hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn bất đắc dĩ bỏ tay xuống, "Em không định giấu chị, nhưng chị nhanh miệng quá, mới nói với chị xong, vừa quay đầu chị lại nói cho mẹ biết."

Nguyễn Ngải Ly chột dạ sờ sờ mặt, "Lần này chị không nói đâu, được không?"

Anh không giấu diếm nữa, nghĩ tới sớm muộn gì cũng công khai, thôi thì nói trước với chị vậy, "Đôi mắt của bạn gái em không nhìn thấy."

Nguyễn Ngải Ly cứ tưởng em mình quen mình tính nên không dám nói với người trong nhà, không ngờ chân tướng lại là thế này, cô hít một hơi, sợ hãi nói, "Em quen với người đui hả?"

"..." Sắc mặt Nguyễn Thanh Ngôn tối đen, hiển nhiên không hài lòng với cách nói của chị.

Nguyễn Ngải Ly thấy thế vội vàng đổi giọng, "Người khiếm thị, người khiếm thị."

Chị suy nghĩ một lát rồi hỏi lại, "Em nghiêm túc chứ?"

Nguyễn Thanh Ngôn nhíu chặt chân mày, vẻ mặt càng thêm nặng nề, "Ý chị là sao?"

"Ý chị là em chưa từng yêu, hiểu bao nhiêu về chuyện tình cảm..." Nguyễn Ngải Ly cố gắng tìm từ thích hợp, nhưng chị là người thẳng tính, suy nghĩ một hồi cảm thấy vẫn nên nói thẳng, "Chị hiểu, cô gái như thế sẽ khiến người ta thương tiếc, nhưng thương hại khác với tình yêu, em hiểu không?"

"Đương nhiên." Anh quyết đoán nói, "Em có còn con nít nữa đâu, dù không có kinh nghiệm thì cũng hiểu chút chút. Em hiểu rất rõ, không phải em thương hại cô ấy, trước giờ luôn không phải."

Nguyễn Ngải Ly im lặng, hô hấp chậm lại, mặc dù cách một lớp mặt nạ, Nguyễn Thanh Ngôn vẫn nhận ra ánh mắt lo lắng của chị.

**

Ánh mắt anh khẽ động, "Chị đang lo cái gì? Em thấy cô ấy không khác gì người bình thường."

Nguyễn Ngải Li than nhẹ một tiếng, hỏi anh, "Em có nghĩ đến tương lai hay chưa?"

Đáp án của anh lại nằm ngoài dự tính của chị, "Đã nghĩ đến rồi."

"Sau này thì sao?" Chị đã nghĩ thay anh rất nhiều, "Ngày nào cũng tốn thời gian chăm sóc cô ấy, cô ấy đi đâu em cũng phải đưa đón, không đi làm sao?"

Anh yên lặng nhìn chị mình, "Chị vẫn có thành kiến với cô ấy."

"Chị chỉ muốn cho em hiểu." Nguyễn Ngải Li giải thích, "Chị chưa tiếp xúc với người mù, không biết họ sinh hoạt ra sao. Em phải nói ra thì chị mới suy nghĩ giúp em được, nếu không ba mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu."

"Đừng nói chuyện của cô ấy nữa, dăm ba câu chị cũng không hiểu đâu." Nguyễn Thanh Ngôn hiểu ý chị, thu lại gai nhọn vừa xù lên, trầm giọng, "Nói chuyện của em đi."

"Được."

Anh lại uống một hộp sữa, sau đó mới nói, "Thật ra trong khoảng thời gian này, em luôn sống cuộc sống cho 2 người. Ngoại trừ sinh hoạt của bản thân mình ra, mỗi ngày em đều không thể ngừng suy nghĩ đến chuyện của cô ấy. Cô ấy ở đâu, ăn cơm chưa, có an toàn hay không. Lúc đi cùng nhau trên đường, em lại lo cô ấy sẽ va chạm đâu đó. Sự chăm sóc cô ấy không tốt, chỉ hận không thể nhét cô ấy vào túi mình."

Nguyễn Thanh Ngôn dịu lại hơi thở, mỉm cười nói tiếp, "Nhưng cảm giác này thật tốt, có một thế nào cũng thấy đáng giá. Vì em đặt cô ấy trong lòng chứ không phải xem như trời buộc."

Nguyễn Ngải Li không ngờ anh lại nói thế, mắt một lúc mới tiêu hóa hết lời anh nói, kinh ngạc nhận ra, hóa ra thằng em nhà mình không hề bất cần đời như mình tưởng tượng.

Ánh mắt dừng trên gương mặt anh thật lâu, Nguyễn Ngải Li nói, "Biết chị và ba mẹ lo lắng điều gì không?"

Anh hơi sững sốt rồi lại lắc đầu.

"Vì từ nhỏ em đã không phải là người chỉ thích thứ gì đó nhất thời." Nguyễn Ngải Li nói tiếp, "Em rất khác mấy đứa trẻ khác, em làm gì đều có thể kiên trì đến cùng. Giống như sở thích chụp ảnh, từ đầu ai cũng nghĩ là em chơi cho vui mà thôi, nên không ai can thiệp. Nhưng có ai ngờ em lại trở thành nhiếp ảnh gia. Con người em vừa lập dị vừa cố chấp nên bố mẹ luôn lo lắng, sợ em sẽ đi lầm đường, không thể quay đầu."

Chuyện này Nguyễn Thanh Ngôn không phủ nhận, chỉ yên lặng nhìn chị, chờ chị kết luận.

"Cho nên..." Nguyễn Ngải Li lật mặt nạ ra, nhìn thẳng vào mắt anh, khóe miệng cứng nhắc dần dần cong lên, không còn nhay nữa.

"Cho nên lần này em tốt nhất là kiên trì tới cùng cho chị, nếu không chị sẽ coi thường em đấy."

Anh thở phào nhẹ nhõm, mặt mày giãn ra, cười như tùy tiện, "Đương nhiên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Sáng sớm ngày cuối tuần, gia đình họ Nguyễn dùng bữa sáng với nhau, Nguyễn Thiên Lâm sau khi tỉnh rượu lại bắt đầu hỏi Nguyễn Thanh Ngôn về chuyện bạn gái của anh. Ông rất dễ bụng chuyện này, ai bảo thằng nhóc này từ nhỏ đã không đi con đường bình thường, mà mỗi một hành động của anh lại gắn bó chặt chẽ với lợi ích của tập đoàn.

Lần này Nguyễn Ngải Li lại luôn ngăn cản, khuyên ông cho anh một chút thời gian.

Bấy giờ ông mới chịu nhượng bộ, "Bây giờ con không muốn nói cũng không sao, nhưng ba muốn con đảm bảo rằng, không được tìm mấy cô gái không đứng đắn."

"Con bảo đảm." Nguyễn Thanh Ngôn trả lời đầy quyết đoán để ông nhà có thể yên tâm chút.

Cùng lúc đó, Nguyễn Ngải Li nhìn anh với ánh mắt đầy phức tạp.

Di Trương đi vào nói với Nguyễn Thanh Ngôn, "Tiểu Ngôn, ở ngoài có một cô gái đến tìm cậu đấy."

Anh cứ tưởng Cố Sương Chi đến, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không phải, anh hỏi lại, “Cô gái đó như thế nào?”

“Mang mắt kính bự chẳng, tóc buộc đuôi ngựa, trông rất trẻ.” Di Trương nhớ lại, “Cô ấy nói là bạn cậu, họ Kỳ.”

Nguyễn Thanh Ngôn có hơi sùng sốt, nhưng nhớ đến cô phóng viên kia thì hiểu ra ngay. Có lẽ do mấy ngày nay anh không đến phòng làm việc cho nên cô ta tìm đến tận cửa.

Đã biết “người tới không tốt”, Nguyễn Thanh Ngôn liền đặt nĩa xuống, “Con đến phòng khách.”

Mẹ Nguyễn phản ứng cực nhanh, “Bạn gái con hả?”

“Không phải.” Anh đứng dậy, phủ nhận ngay lập tức.

Nhìn bóng lưng rời đi của con trai, hai ông bà ăn ý trao đổi ánh mắt với nhau.

Nguyễn Ngải Li đỡ trán, không còn gì để nói, “Ba mẹ cũng đừng lo lắng, em nó có chừng mực mà.”

**

Cô gái trên sofa vui vẻ vẫy tay, “Yan, lại gặp nhau rồi.”

“Cô Kỳ có chuyện gì không?” Nguyễn Thanh Ngôn không có ý định lãng phí thời gian với cô ta, liền hỏi thẳng mục đích của cô ta.

Kỳ Dung biết mình không được chào đón ở đây, nhưng vẫn tươi cười đứng dậy, đắc ý dạo vòng quanh anh một vòng, vẻ mặt kiêu ngạo như mình đã tính kế thành công.

“Yan, anh có ngờ rằng mình sẽ có ngày hôm nay không?”

“Cô Kỳ, tôi xin nhắc lại lần nữa, tôi chưa bao giờ chấp nhận cho cô phỏng vấn, thế nên tôi không cần trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô. Cô muốn gì cứ nói thẳng.” Nguyễn Thanh Ngôn hờ hững cụp mắt nhìn cô ta.

Ánh mắt lạnh nhạt, xa cách của anh khiến Kỳ Dung không rét mà run.

“Được, vậy tôi xin nói thẳng.” Cô ta quay lại ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, “Chắc hẳn chuyện lần này đã ảnh hưởng không ít đến văn phòng của các anh? Ừm... Nhưng nếu anh nghĩ tới đây là kết thúc thì quá ngây thơ rồi, trên tay tôi còn rất nhiều chứng cứ chứng minh những ảnh chụp của anh đều là tác phẩm của Phương Đào.”

Nguyễn Thanh Ngôn đáp như lẽ đương nhiên, “À, vậy sao cô không đăng lên cùng một lúc? Nếu thế thì càng đáng tin hơn chứ?”

“...” Kỳ Dung quan sát đáng ngồi ung dung ngay ngắn của anh, không nhận ra bất kỳ sự chột dạ nào.

Cô ta hơi tức giận, nhắc nhở anh, “Nguyễn Thanh Ngôn, những thứ này có thể hủy hoại thanh danh mà anh đã tạo dựng bao nhiêu năm nay đấy.”

“Thế cô có thể hủy hoại kinh nghiệm và năng lực của tôi bao năm nay không?” Ánh mắt thấu đáo của anh khiến Kỳ Dung không dám nhìn thẳng.

Một câu nói đơn giản đã làm cô ta nghẹn lời không mở miệng được.

Cô ta vốn không giỏi đàm phán, chẳng những hết lần này tới lần khác bị anh ngó lơ mà còn bị đẩy vào thế bị động chỉ vì mấy câu của anh.

Kỳ Dung bỗng trở nên lúng túng, để lộ mục đích đến đây, “Chuyện này thật ra rất dễ giải quyết, anh cho tôi một khoản tiền, tôi sẽ giúp anh làm sáng tỏ vụ này.”

“Ồ?” Nguyễn Thanh Ngôn nở nụ cười đầy hứng thú, “ Bao nhiêu?”

Kỳ Dung há miệng chật chém, “100 vạn.”

“Nhiều thế à?” Anh nhướn mày, hơi chần chờ, “Giảm một chút được không?”

“Ặc... Vậy, bảy tám chục vạn cũng được, không thể thấp hơn!” Kỳ Dung cắn răng nói, yên lặng nhìn anh.

“Nhiều đó cũng ừ ải quá rồi.” Nguyễn Thanh Ngôn hài lòng gật đầu, “Lần đầu tiên tôi mới gặp chuyện tống tiền mà còn có thể cò kè mặc cả thế này, cô Kỳ đúng là có tâm quá.”

“...”

“Thật ra nếu cô thiếu tiền có thể tìm Phương Đào là được, cậu ta chắc sẽ rất sẵn lòng chi tiền cho cô, tôi nói có đúng không?” Nụ cười của anh rất dịu dàng, nhưng lời lẽ lại khiến người khác kinh ngạc không thôi.

Kỳ Dung lắng lặng siết chặt tay, “Anh, anh nói thế là sao?”

“Các người không phải cần tiền, mà cần chứng cứ thật sự mà thôi.” Nguyễn Thanh Ngôn nhìn thẳng vào đôi mắt đang né tránh của cô ta, “Chỉ cần tôi cho cô tiền, ngày hôm sau sẽ xuất hiện bài báo, tôi dùng tiền hối lộ khiến cô chi phối dư luận, che giấu chân tướng, mình oan cho bản thân, có đúng hay không?”

Kỳ Dung không dám nói, sợ mình vừa mở miệng sẽ bị anh nắm thóp.

Nhiếp ảnh gia này đạo hạnh quá cao, ánh mắt quá độc, nhìn người lại quá chuẩn.

Nhưng, sao anh lại nhìn ra cô ta và Phương Đào...

“Chiếc nhẫn của cô.” Nguyễn Thanh Ngôn như nhận ra suy nghĩ của cô ta, vừa ngược lên đã chỉ ngay chiếc nhẫn trên ngón út của cô ta, “Bạn gái cũ của cậu ta có một chiếc nhẫn này, sau khi chia tay thì trả lại cậu ta. Sao cậu ta lại tặng cho cô chiếc nhẫn này nhỉ? Kể ra cũng khéo thật.”

Anh nói đầy thâm ý khiến Kỳ Dung tức đến đỏ mặt, không thêm nói thêm lời nào nữa, cầm túi xách đứng dậy rời đi.

Anh hẹn Cố Sương Chi ăn trưa với nhau, Nguyễn Thanh Ngôn nói với người nhà một câu rồi rời khỏi nhà.

Gió tháng ba đã trở nên ấm áp hơn, nhưng Cố Sương Chi vẫn mặc đồ rất dày, trong mắt anh cô giống như một chú gấu trúc nhỏ.

Nguyễn Thanh Ngôn bước nhanh đến sờ sờ đầu chú gấu quốc bảo này, dường như cô đã biết anh đến, không né tránh, chỉ dịu dàng ngoan ngoãn híp mắt.

Mấy bữa nay bận rộn không kịp thở, hiếm khi anh được rảnh rỗi đi dạo mà không cần bận tâm đến thời gian và công việc như thế này với cô.

Họ đi không chủ đích, chỉ tùy tiện đi dạo giết thời gian.

Ăn trưa xong, hai người quay về nhà cho Long Xám ăn. Máy bữa nay anh bận nên không có thời gian hầu hạ boss.

Long Xám thấy sen nhà mình thì kích động nhào tới. Đây là thói quen của nó, thừa dịp người người mà len lén xoa nước mũi lên quần của sen.

Nguyễn Thanh Ngôn nhú mảy đuôi nó đi chỗ khác, Long Xám đi được vài bước, không từ bỏ ý định quay ngược trở lại. Đến khi anh cảm thấy ánh lên thì thẳng nhóc này mới chịu đầu hàng, cụp đuôi quay về ổ chó của mình.

Cố Sương Chi bị đôi boss – sen này chọc bật cười không ngừng, cô không nhịn được tò mò hỏi anh, “Sao anh lại muốn nuôi Husky vậy?”

“Chủ cửa hàng thú cưng là bạn của anh, anh giúp cậu ấy chụp mấy tấm hình thú cưng để đăng lên mạng, lúc chụp cho Long Xám, nó bị dọa đến nỗi nhảy loạn xạ cả lên.” Chuyện mấy năm về trước như vẫn còn mới đây, nhớ lại vẫn cảm thấy buồn cười, “Về sau anh có qua đó mấy lần nên thân với nó hơn. Nhưng mà nó vẫn ghì thủ anh, thường xuyên chạy tới quẹt nước mũi lên quần anh. Có lần khi anh rời đi, trong tiệm có khách muốn mua nó, hình như nó cảm nhận được, bỗng dưng trở nên ủ rũ, nằm sấp trong chuồng không thèm động đậy, nhìn anh trông tội nghiệp lắm.”

Cố Sương Chi buồn cười, “Thế là anh không đành lòng nên mang nó về nhà hả?”

“Đúng vậy, đúng là một chú chó đầy âm mưu, đúng không em?” Anh lúc nào cũng nói rất hồ hững, thật ra Cố Sương Chi hiểu rõ, trông anh như một người thoải mái tự tại, nhưng lại là người dễ bị mũi lòng nhất.

Nguyễn Thanh Ngôn vào phòng bếp làm bánh ngọt, Long Xám vẫy đuôi đi theo. Cố Sương Chi ở phòng khách nghe bản nhạc kịch dựa trên tác phẩm “Tàu Điện Ngầm” của Jimi dạo gần đây anh đang nghiên cứu.

Cố Sương Chi chưa xem bản gốc, nhưng âm nhạc và âm thanh hiệu ứng của nhạc kịch này được thể hiện rất xuất sắc, khiến người ta có cảm giác như lạc vào chốn thần tiên.

Một cô gái mù bước vào tàu điện ngầm, lần dò bước đi theo tiếng từng giọt nước rơi tí tách tí tách trong lòng đất. Một mình cô giữa toa xe chật chội, trải qua đủ các cảm giác mờ mịt mê mang, hoảng loạn khi lạc lối, mệt mỏi buồn ngủ, lướt qua vai những người xa lạ...

Khi cô bước ra khỏi tàu điện ngầm, cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, nghe được tiếng lá cây rơi, cô tưởng tượng được nơi ấy có một chiếc lá vàng đang e ấp.

Sau khi trải qua một loạt các “thám hiểm”, cô gái mù ngủ, “Sau mỗi lần vấp ngã mới nhận ra, có rất nhiều việc chúng ta không thể cưỡng cầu.”

“Thật ra, tôi không muốn đi đâu hết.”

“Nhưng có ai chờ tôi ở lối ra trạm tàu điện hay không? Người ấy sẽ che dù cho tôi, nắm chặt tay tôi, nói cho tôi biết phương hướng những vì sao, cùng tôi bước đi một quãng đường.”

“Có phải tôi đòi hỏi quá tham lam không, cuộc đời thật khó dò.”

Mỗi một câu thoại của nhân vật đều đâm thẳng vào lòng Cố Sương Chi. Cô bỗng nhiên muốn biết vì sao Nguyễn Thanh Ngôn lại nghe nhạc kịch này. Lòng Xám bị đuổi ra khỏi phòng bếp, nó chạy tới cọ cọ vào tay cô, giống như nhận ra những bối rối trong lòng cô.

Thật ra cô không cần bất cứ lí do gì, đã quyết định rồi thì sẽ không hối hận. Dù gặp ai hay chuyện gì cô đều phó thác cho trời. Nhưng cô vẫn có một chút niềm tin nhỏ nhoi, Nguyễn Thanh Ngôn nhất định là người sẽ chờ cô ở lối ra trạm tàu điện ngầm trên mặt đất.

**

Nguyễn Thanh Ngôn bung pudding mình vừa mới làm ra phòng khách, đuổi Lòng Xám đang ngồi cạnh cô đi chỗ khác, còn mình thì ngồi xuống chỗ đó.

Cố Sương Chi vô thức đưa tay ra đón lấy nhưng lại nghe thấy anh cười ngăn cản, “Em há miệng đi.”

“Để em tự ăn.”

Anh nghiêm túc nói, “Anh sợ em ăn dính lên mặt, Lòng Xám sẽ chạy tới liếm mặt em mất, nó thích ăn món này lắm.”

Cố Sương Chi toan cãi, bảo mình mù lâu năm rồi thì sao có thể ăn pudding dính mặt được. Nhưng anh đưa cái muỗng đến bên miệng cô, giống như lần đầu ăn bánh sầu riêng, chỉ chờ cô há miệng.

Thế là cô đành phải ăn một miếng, hơi ngọt, có vị béo béo của trứng gà.

Nguyễn Thanh Ngôn mong đợi hỏi, “Ngon không em?”

Cố Sương Chi gật đầu, nếm ra được một chút manh mối, “Anh không để em tự ăn là do anh làm rất xấu có đúng không?”

“...” Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc nhìn cô rồi cup mắt nhìn bánh pudding nát bét trong đĩa, hậm hực đáp, “Ừa, sao em biết?”

“Em nếm được.” Cô đắc ý cười, “Nhưng vị rất ngon, đối với em, vẻ ngoài xấu hay đẹp đều không quan trọng.”

Nguyễn Thanh Ngôn mừng tin, “Đây là lần đầu tiên anh làm, lần sau nhất định sẽ đẹp hơn.”

Nói xong anh lại múc một muỗng đưa lên miệng cô, “Nào, há miệng.”

Muỗng pudding này chứa hạt và sốt socola, hương vị ngọt ngào như đang nhảy múa trên đầu lưỡi của cô.

“Ngọt lắm.” Cố Sương Chi thỏa mãn gật đầu, hỏi anh, “Anh không ăn hả?”

“Em ăn trước đi.”

“Nhưng anh cứ dứt em như thế kỳ lắm.” Cô có cảm giác được cưng mà lo sợ, “Giống như em là con gái anh vậy.”

Nguyễn Thanh Ngôn gạt đầu vuốt tóc cô, “Sau này con giống em là tốt nhất, ngoan ngoãn ăn cơm, không khóc lóc om sòm, đỡ lo biết bao nhiêu.”

Anh nói về tương lai không chút e dè, song dễ dàng khuấy động mặt hồ đang êm ả trong cô.

Anh bỗng tiến lại gần, không để cô phản ứng kịp, cúi đầu hôn lên môi cô.

Da đầu Cố Sương Chi như tê dại, trái tim như muốn nổ tung, máu cả người xông thẳng lên đầu, cảm giác như bị khó thở.

Nhịp tim anh ở bên tai cô phóng đại lên gấp trăm lần.

Đến khi Cố Sương Chi lấy lại tinh thần, Nguyễn Thanh Ngôn vẫn chưa chịu rời khỏi môi cô, anh chỉ nhẹ buông môi cô ra, khẽ liếm vết socola bên miệng cô, hơi thở ấm áp phả lên gương mặt cô.

Người đang kề sát mặt kia bỗng nhiên lên tiếng, “Đúng là rất ngọt.”

Cố Sương Chi căng thẳng nắm chặt góc áo, nhưng đã tỉnh táo được đôi chút, cô nhỏ giọng hỏi, “Không phải anh bảo ăn dính lên mặt thì chó sẽ tới liếm sao?”

“Không phải chó, là anh.” Câu thoại kinh điển của anh lại xuất hiện, mặt càng ngày càng dày.

Lúc là người, lúc lại là chó.

Cùng một cái tên, chuyện tốt anh chiếm hết, chuyện xấu đều đổ lên đầu con ngáo kia.

“Nhắm mắt lại đi, anh thử lại nào.”

Cố Sương Chi ngẩn ra, “Em không nhìn thấy, có nhắm mắt không cũng vậy mà.”

“Vậy lúc ngủ em cũng mở to mắt hả?” Anh phản ứng rất nhanh, chỉ một câu đã khiến Cố Sương Chi nín thinh.

Nhìn dáng vẻ luống cuống của cô, lòng anh mềm nhũn, anh cất giọng đầy cung chiều, “Ngốc ạ, nghe lời anh nhắm mắt lại nào.”

Cô ngoan ngoãn nghe theo anh, trên môi một lần nữa cảm nhận được hơi thở của anh. Nụ hôn dịu dàng, có hơi mát tự nhiên nhưng lại vô cùng lưu luyến.

Rất ngọt, nhưng lại không để cô cảm thấy chán, tựa như pudding của anh.

Lúc Nguyễn Thanh Ngôn mở mắt ra, trước mặt hiện lên gương mặt đỏ bừng của cô, kèm theo một cái đầu đầy tò mò của con Husky mặt ngáo đang ghé vào bên cạnh anh.

Anh lại quên mất trong nhà còn có đứa nhiều chuyện như thế, híp mắt cười cười, anh đưa tay ngoắc ngoắc nó.

Thằng nhỏ ngửi được mùi âm mưu, chần chờ một chút, sau đó ngoan ngoãn nhảy xuống sofa quay lại ổ chó của mình ăn thức ăn cho chó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Buổi chiều, hai người dắt Long Xám ra ngoài đi dạo. Mấy ngày nay thằng nhóc này bị cấm cung cho nên vừa ra khỏi nhà là bắt đầu nhảy nhót khắp nơi.

Nguyễn Thanh Ngôn một tay nắm tay Cố Sương Chi, tay kia dắt chó, anh bỗng thấy thật thỏa mãn.

Mặt trời dần ngả về tây, sắc tà dương ấm áp tán ra trên bầu trời trong vắt, anh vừa ngẩng đầu lên là có thể thấy một chú chim không biết tên bay là đà ngang qua.

Anh bỗng nhớ đến lúc nhỏ mình và mẹ cùng đến cái xóm nhỏ kia, nơi đó không có nhà cao tầng xa hoa tráng lệ, lúc mặt trời lặn, khắp nơi trong tầm mắt đều là phong cảnh đẹp như tranh. Người dân nơi đó nói cho anh biết, hoàng hôn soi xuống đồng hoang tàn là hoàng hôn, hoàng hôn soi xuống đô thị phồn hoa vẫn là hoàng hôn. Dù người nghèo hay kẻ giàu, cảnh sắc họ nhìn thấy đều như nhau. Họ muốn truyền đạt đến anh quan niệm về sự công bằng, nhưng bây giờ nghĩ lại, nó lại khiến Nguyễn Thanh Ngôn thổn thức không thôi.

Trên đời này nào có gì công bằng, phong cảnh có đẹp thế nào đi nữa, nếu như cô không nhìn thấy thì không có ý nghĩa gì.

Một mình thưởng thức cảnh đẹp, dù ngắm thế nào cũng cảm thấy lòng âm ỉ thêm.

Nguyễn Thanh Ngôn nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, áy náy nói với cô, "Anh thấy câu quá đáng nhất anh từng nói với em chính là câu lần đầu đầu hai đứa mình gặp nhau: "Không thấy thì thôi.""

"Em không để trong lòng đâu." Cố Sương Chi thật thà đáp, "Vẫn còn tốt chán so với câu, "Ít nhất khi nói chuyện với người khác thì phải nhìn vào mắt đối phương, đây là phép lịch sự cơ bản.""

Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc tròn to mắt, "Em... em nghe thấy hả?"

Cô nở nụ cười đắc ý, không cần nghĩ cũng biết dáng vẻ xấu hổ của anh lúc này.

"Sau này anh sẽ không để người khác nói em như thế nữa đâu." Nguyễn Thanh Ngôn nghiêm túc nói.

"Yên tâm đi, trừ anh ra thì chưa có người nào dám nói vậy với em hết."

"..."

Hai người thành thoi dắt chó đi dạo, trên đường tình cờ gặp vài học sinh cấp ba vừa tan học chạy đến vây quanh đùa giỡn với Long Xám.

Long Xám thấy có người đến thì lên con, kích động nhảy lên nhảy xuống trốn tránh, không biết nó muốn làm trò gì cho người ta xem nữa.

Nguyễn Thanh Ngôn bắt lực cười cười, kéo dây xích trong tay, "Long Xám, về nhà thôi."

Lúc bấy giờ nó mới cúi đầu, lưu luyến không rời chậm rãi rời đi.

Mấy đứa học sinh cấp 3 vừa nghe thấy thế thì nhỏ giọng thì thầm với nhau vài câu, khó tin hỏi lại, "Anh gọi nó là Long Xám hả? Không lẽ anh là đại thần Long Xám ư?"

Bọn họ không hỏi thì chắc có lẽ anh đã quên mất mình còn có một thân phận như thế.

Anh chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ bị người khác nhận ra ngoài đời thật, đều là do con ngáo này cả, Nguyễn Thanh Ngôn nở nụ cười ngại ngùng, không đáp lại.

Mấy người kia tin chắc là mình đoán đúng, bọn họ chạy tới đòi anh ký tên và chụp ảnh.

Anh chưa từng gặp chuyện thế này, chỉ khoát khoát tay, "Mọi người nhận nhầm người rồi, tôi không biết ai là đại thần Long Xám cả."

"Nhưng nhìn anh giống ảnh đại diện weibo của Long Xám lắm!"

"... Cái ảnh kia chỉ có nửa mặt thôi mà."

Nguyễn Thanh Ngôn phục sát đất tài soi của bọn họ.

Ai ngờ chỉ một câu nói đã khiến mình bại lộ.

"A, anh vừa mới nói mình không biết Long Xám là ai mà!"

"..." Cố Sương Chi đứng bên cạnh không nhịn được bật cười, trong lòng thầm thấp cho trí thông minh của anh một ngón nến.

**

Khó khăn lắm mới đánh lừa được bọn họ để trốn thoát, trong lòng Nguyễn Thanh Ngôn vẫn còn rất sợ hãi. Anh không sợ mình bị nhận ra, anh chỉ sợ mất đi cuộc sống yên bình trước kia.

So với những minh tinh đầy hào quang trên màn ảnh, anh muốn làm một người bình thường hơn.

Vì thế khi anh có bài mới đều không có tuyên truyền. Lúc trước còn có người tìm anh để ký hợp đồng phát hành album nhưng đều bị anh từ chối khéo.

Cố Sương Chi vẫn còn đang cười anh, đường đường là Long Xám đại thần, nhưng vừa gặp fan hâm mộ liền chuẩn mắt, không hề có tí ti khí chất lạnh lùng cao quý của một thần tượng.

Bóng hai người một chốc cười giỡn nô đùa trong ánh hoàng hôn dần khuất, để lại cái bóng kéo dài chồng lên nhau trên nền đất.

Cố Sương Chi bỗng dừng bước, cô quay đầu, hàng mày đầy vẻ nghi hoặc.

"Sao vậy em?" Nguyễn Thanh Ngôn giữ chặt Long Xám, nhìn theo ánh mắt cô.

Cô lắc đầu, "Không biết sao mà em cứ có cảm giác có người đi theo mình."

"Đừng quấy nữa." Anh nghĩ cô đang giờ trò tỉnh quái, kể mấy câu chuyện ma quỷ để hù dọa mình, "Đằng sau không có ai cả."

"Em không hù anh đâu..." Cố Sương Chi kéo góc áo của anh, "Không có ai thì thôi."

Cô nhớ lại tiếng bước chân mờ ám vừa nãy, cảm thấy rét run cả người.

**

Trên đường đưa Cố Sương Chi về nhà, Nguyễn Thanh Ngôn bỗng đề nghị, "Đạo này kỹ năng nhắm mắt mò đường của anh tiến bộ, em muốn thử lần nữa không?"

"Anh luyện cái này làm gì hả?" Cố Sương Chi nhớ đến vở nhạc kịch anh thường nghe ở nhà, kinh ngạc hỏi.

Nguyễn Thanh Ngôn hùng hồn đáp, "Không phải em từng nói chúng ta là người của hai thế giới sao?"

Cô ngăn người, quay mặt đi nghe anh nói tiếp, "Nếu anh cũng không nhìn thấy thì hai chúng ta sẽ cùng một thế giới. Đáng tiếc là không thể mù thật, anh còn phải dựa vào đôi mắt để kiếm tiền nuôi em nữa."

Lần đầu tiên Cố Sương Chi nghe thấy có người nói bản thân là "tiếc không thể mù", thậm chí đầu ông này không giống người thường, cô chỉ biết dở cười dở mếu, "Anh bị ngốc hả? Mù không có vui đâu."

Anh khẽ cười, lấy gậy dò đường từ tay cô rồi lấy bịt mắt trong túi ra bịt mắt mình lại, "Em yên tâm, nay anh đi lùa lăm. Nào, đưa tay cho anh, anh dẫn

em đi một đoạn."

Nhưng anh vẫn chưa thích ứng được với bóng tối, lúc đưa tay không tính tới khoảng cách nên chạm phải nơi nào đó mềm mềm trên người cô...

Tiếng "bốp" vang lên lanh lảnh, tiếp theo đó là cảm giác đau rát trên mu bàn tay.

Anh bị cô đánh cực kỳ chuẩn xác.

Cố Sương Chi giận đỏ mặt, "Này, tay anh chạm vào đâu đấy hả!"

"..." Nguyễn Thanh Ngôn nhận ra vừa nãy mình đã chạm vào chỗ không nên chạm, vội vàng tháo bịt mắt xin lỗi cô không ngừng, "Lúc nãy anh đeo bịt mắt nên không thấy, không phải anh cố ý đâu, nếu anh muốn sờ thì không cần mấy chiêu trò dài dòng này đâu..."

Anh càng tỏ càng đen, nếu không phải gây bị anh cảm thì cây gậy đó sẽ vào đầu anh ngay.

Nguyễn Thanh Ngôn thấy mình không nên sàm sỡ người ta như thế, bèn cầm tay cô đặt lên bụng mình, hào phóng nói, "Anh để cho em sờ cơ bụng anh là huê nhé!"

Cách một lớp áo len dày và áo khoác, cô đâu thể sờ được gì, hơn nữa tuy đường này khá vắng nhưng vẫn có người qua lại. Cố Sương Chi không dám nghĩ, sờ tới sờ lui trước mặt bàn dân thiên hạ sẽ bị coi là dạng người gì.

Bàn tay đặt trên bụng anh đột nhiên rút về lại đập anh thêm một cái, khế trách anh, "Anh đang hoảng xú coi!"

Nguyễn Thanh Ngôn không hề nói đùa, lòng anh đã rối bời vì cái khế chạm vô tình ban nãy.

Anh cụp mắt nhìn cô, nghĩ đến biết bao lần cô té ngã và bị thương khi mò mẫm trong bóng tối, biết bao lần xảy ra những tình huống kinh hoàng chấn động. Trong thế giới vô biên vô hạn đầy tuyệt vời và phức tạp này, cô lại chỉ có một mình. Đáng người nhỏ nhắn ấy tưởng chừng như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Anh đau lòng vuốt tóc cô, nhin không được hỏi cô, "Tiểu Chi, lúc em mới bị mù, làm sao em vượt qua được?"

Cô không ngờ anh sẽ hỏi thế, khế cúi đầu che đi đôi mắt lấp lánh, cô không trả lời anh, chỉ đáp qua quýt, "Ài mà không có chỗ dựa tinh thần cho mình chứ."

Anh từng nghĩ rất nhiều lời để an ủi cô, nhưng khi đứng trước mặt cô, câu duy nhất anh có thể nghĩ ra lại là câu đơn giản nhất.

"Đừng sợ, sau này có anh rồi."

**

Vài ngày sau, Nguyễn Thanh Ngôn lại bị triệu tập về nhà gấp. Mới vừa bước chân vào cửa đã được Nguyễn Ngải Ly liếc mắt ra hiệu, ông bà nhà đã có động tĩnh. Ánh mắt này quá ư mờ ám, anh không dám đoán trong nhà rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Nguyễn Thiên Lâm ngồi trên sofa đọc báo, thấy anh về thì nghiêm mặt bảo anh ngồi xuống.

Nguyễn Thanh Ngôn khó hiểu hỏi, "Có chuyện gì vậy ba?"

Nguyễn Thiên Lâm chỉ tay xuống bàn trà, anh nhìn theo thì thấy mấy tấm ảnh đặt trên đó.

Trong ảnh, một tay Cố Sương Chi được anh nắm lấy, tay kia cầm gậy dò đường, nụ cười đầy ngọt ngào.

Nguyễn Thanh Ngôn không biết ảnh này do ai chụp, anh cầm ảnh trong tay soi mới cả buổi trời. Sau đó kết lại một câu, phóng viên này chụp Sương Chi nhà anh xấu quá. Anh không vui đặt ảnh lên bàn, hỏi, "Ba, ảnh này ở đâu vậy?"

"Hừ, con còn không biết xấu hổ mà hỏi!" Nguyễn Thiên Lâm nghiêm nghị nhìn anh, "Thằng này mày còn giấu ba bao nhiêu chuyện hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn khẽ nhìn về phía Nguyễn Ngải Ly đang bó tay đứng một bên và mẹ anh bưng cà phê mới pha đến cho anh.

Mẹ lo lắng hỏi, "Tiểu Ngôn, cô này là bạn gái của con hả?"

Anh thẳng thắn đáp, "Dạ vâng."

Mẹ lại hỏi, "Vậy... cô ấy là người mù hả?"

"Đúng."

Nguyễn Thiên Lâm hàm hừ, "Cho nên con giấu không cho cả nhà biết?"

"Bọn con mới quen nhau, con nghĩ bây giờ chưa phải lúc." Nguyễn Thanh Ngôn giải thích, "Hơn nữa, nếu nói sớm cho ba mẹ nghe, mọi người nhất định sẽ nói rằng con chỉ nổi hứng nhất thời mà thôi."

"Cái thằng này..." mẹ lắc đầu, than nhẹ một tiếng rồi lại hỏi, "Vậy mắt con bé có hồi phục được không?"

"Mẹ, con không chắc." Nguyễn Thanh Ngôn tiếc nuối cắt ngang lời bà, "Bây giờ con chỉ mong cô ấy luôn vui vẻ, mắt có khỏe lại không cũng không ảnh hưởng đến quan hệ của tụi con."

Những người còn lại của "hội nghị bàn tròn" đều im lặng. Nguyễn Thanh Ngôn đành phải nói thêm, "Cô ấy là người con đã chọn, con sẽ chăm sóc cô ấy. Nếu bây giờ mọi người vẫn chưa chấp nhận cũng không sao, thời gian còn dài, con sẽ chờ đến khi nào mọi người suy nghĩ xong."

Anh vô cùng tự tin rằng mình sẽ không bao giờ thay lòng. Người nhà họ Nguyễn cũng không mấy bất ngờ khi nghe anh nói vậy, dù sao từ nhỏ Nguyễn Thanh Ngôn đã là thằng nhóc "đầu đá".

**

"Con tưởng ba mẹ vì chuyện này mà tức giận hả?" Nguyễn Thiên Lâm khề hừ, "Ba mẹ là người lạc hậu ấy hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn ba, "VẬY..."

"Ảnh bị gửi về nhà ba mẹ mới biết chuyện, con có còn coi chúng ta là ba mẹ không hả? Lần trước ở vũ hội cũng vậy, nếu không nhờ con bé nhà họ Tần nói thì ba cũng không biết con đã có bạn gái! Con không thể nói trực tiếp với ba được sao, cứ phải để người ngoài nói lại với ba mẹ ư?"

"..." Nguyễn Thanh Ngôn khó tin nhìn chị mình, chị nhún vai bày tỏ chị không biết gì.

Anh thử hỏi dò, "Ba, ý ba là... sẽ không phải đối bọn con quen nhau hả?"

"Đương nhiên không phải!" Nguyễn Thiên Lâm khề thay đổi sắc mặt, "Ba chỉ nói là, con bé ấy có phải là người khiếm thị hay không cũng không ảnh hưởng đến đánh giá của ba. Nhưng nếu như nhân phẩm không tốt thì ba vẫn phản đối như thường."

Dù về mặt ông có hơi nghi ngờ, nhưng Nguyễn Thanh Ngôn vẫn nhận ra được sự nhượng bộ của ba qua lời ông nói.

Cuối cùng anh đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Này, bình thường em có khách sáo thế này đâu." Nguyễn Ngải Lị trêu anh, "Nay uống nhầm thuốc rồi hả?"

Mẹ cười cười, "Thằng nhóc này từ khi biết yêu là tiến bộ hẳn."

"Tiến bộ cái gì?" Nguyễn Thiên Lâm tức giận nhìn đồng ảnh chụp trên bàn, "Không biết ở ngoài gây ra bao nhiêu chuyện, còn để người ta theo dõi chụp ảnh gửi về nhà, không biết mục đích của họ là gì?"

"Còn mục đích gì nữa?" Nguyễn Thanh Ngôn cười nhẹ, lắc đầu, "Ăn no ngủ mỏi ấy mà!"

Thật ra anh đã đoán được là ai chụp ảnh, cũng đoán ra cô ta muốn tạo chút sóng gió cho nhà anh. Ngờ đâu chiều này lại vô dụng với anh, càng vô dụng với ông già nhà anh.

Không có tình huống âm ỉ, càng không giống mấy phân cảnh như "chọn cô ta thì đừng đặt chân về nhà nữa" thường thấy trên TV.

Cả gia đình hòa thuận quây quần bên nhau nói rõ mọi chuyện, ngoài ra không còn gì khác.

Nguyễn Thanh Ngôn rất cảm kích, thậm chí cảm thấy thật may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Đạo gần đây Lưu San San không đến tiệm đàn nữa, Tiểu Mỹ kể với hai người bọn cô có bữa họ đứng ngoài cửa thấy Lưu San San kéo Nguyễn Thanh Ngôn lại nói gì đó, nhưng chưa đầy vài phút, cô ta đã khóc lóc bỏ chạy.

"Mình thấy cô ta lạ lắm." Vu Niệm vỗ Cổ Sương Chi, "Nè, cậu có biết không?"

Cổ Sương Chi lắc đầu, cô không mấy hứng thú với chuyện này. Cô luôn tin tưởng Nguyễn Thanh Ngôn, anh làm việc gì cũng đều có chừng mực.

Tiểu Mỹ vội vàng nhắc cô, "Chị Tiểu Chi, chị phải giám sát Long Xám chặt vào, tình địch của chị có mặt khắp nơi từ trên mạng đến đời thực đó."

"Chị nhớ em cũng là một trong số đó nhì?" Vu Niệm trêu cô bé.

"Không dám đâu!" Tiểu Mỹ vội khoát tay giải thích, "Chị Tiểu Chi, trời đất lương tâm và nhật nguyệt đều có thể làm chứng, em chỉ hâm mộ Long Xám một cách đơn thuần mà thôi. Dù có hơi hụt hẫng, nhưng em vẫn hy vọng hai anh chị hạnh phúc."

"Được rồi, được rồi!" Cổ Sương Chi bật cười, "Chị còn không biết em ư?"

"Đây là điểm tốt khi thần tượng nhiều nam thần." Vu Niệm gật đầu nghiêm túc, "Trong thời gian ngắn sẽ không bị hụt hẫng nhiều."

Dù không rõ nhưng Cổ Sương Chi vẫn nói thật với cô bé, "Sáng nay lúc chị ra ngoài có nghe người ta nói, oppa Hàn Quốc mà em yêu nhất hình như tuyên bố kết hôn rồi đó."

"Phập! Phập!" Bị găm hai nhát không trượt nhát nào.

"A!!!" Tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp khoảng không tiệm đàn.

Buổi tối Cổ Sương Chi và gia đình cùng hẹn nhau đi ăn lẩu. Cổ Nhiên tan làm hơi muộn cho nên Lục Thiển lái xe tới đón cô.

Dọc đường hai người cười nói vui vẻ, Lục Thiển kể chuyện một bệnh nhân ở bệnh viện bác cả của chị, "Ông bác đó bị mù mười năm, bỗng nhiên lại có thể nhìn thấy ánh sáng, lúc mọi người đến bệnh viện kiểm tra đều giật mình, ai cũng hỏi ông đã xảy ra chuyện gì. Ông nói năm nào mình cũng vái Quan Âm Bồ Tát rồi một đêm ông mơ thấy Bồ Tát xuất hiện thuyết pháp cho ông nghe, sáng hôm sau tỉnh dậy thì nhìn thấy được."

"Chuyện này quá ảo." Cổ Sương Chi buồn cười, "Nếu là thật thì tất cả bệnh viện đều biến thành chùa, miếu hết."

"Chuyện này cũng khó nói." Thừa dịp đèn đỏ, Lục Thiển đưa cho cô một món đồ.

Cổ Sương Chi nắm trong tay, cảm thấy nó là một mảnh hình vuông nhỏ, cô sờ một hồi vẫn không đoán ra đây là gì.

"Tuy nói tin vào khoa học, nhưng có vài chuyện tà tin là có còn hơn không." Lục Thiển cười, "Đây là tấm bùa lúc chị về Bắc Kinh đã xin cho em đó, chỗ miếu mà ông bác ấy hay cầu."

Cổ Sương Chi ghen lời, rõ ràng là chuyện không có căn cứ, nhưng lại khiến cô cảm động.

Cô vẫn nghĩ mình cô đơn trong thế giới không có ánh sáng này, đến bây giờ cô mới biết, hóa ra những người xung quanh luôn ôm hy vọng, nỗ lực muốn kéo cô ra khỏi vực sâu.

"Cám ơn chị." Cô nhẹ giọng đáp, "Em rất muốn biết chị trông như thế nào."

Lục Thiển tràn đầy lòng tin, "Nhất định sẽ có cơ hội mà."

**

Trước tiệm lẩu, trong nhóm người đứng chờ có người gọi tên Cổ Sương Chi, là mấy cô sinh viên học viện mỹ thuật hôm trước. Cổ Sương Chi bảo mình gặp bạn nên để Lục Thiển vào trước.

Sau khi Lục Thiển đi vào thì có người lên tiếng, "Cô và nhiếp ảnh gia kia có quan hệ thế nào vậy?"

Cổ Sương Chi không thích giọng điệu đầy chất vấn kia, cô nhún mày đáp, "Chính là quan hệ mà các cô nghĩ."

Bọn họ nghi ngờ, "Ồ? Không phải anh ấy bảo cô nói thế chứ?"

Cổ Sương Chi buồn cười, "Sao anh ấy lại bảo tôi nói thế?"

"Vì để từ chối San San chứ sao, không phải lấy cớ ư?"

"..." Cô không có kiên nhẫn nói chuyện với bọn họ, "Nếu không có gì thì tôi đi đây."

"Cô chờ đã." Có người kéo cô lại, nhưng có người đứng cạnh can ngăn, bảo được rồi được rồi, nói với cô ấy nhiều thế cũng vô dụng thôi.

Chưa thảo luận xong thì đã xích mích nội bộ.

Cô gái với chất giọng gay gắt kia vẫn chưa chịu buông tay, truy hỏi Cổ Sương Chi, "San San đáng thương như thế, cô còn giành bạn trai với cô ấy hả?"

Cô kinh ngạc bật cười, "Đáng thương?"

Có ai đáng thương hơn cô ư? Mất mù, không có tương lai, mò mẫm trong bóng tối không chút hy vọng hết năm này tới năm khác.

"Xã hội này ai cũng biết ba cô ấy xảy ra chuyện, mẹ đau ốm liên miên. San San đã từ bỏ ước mơ làm họa sĩ, một mình phải gánh hai công việc ở bên ngoài để kiếm tiền, còn phải dành thời gian học đàn. Còn cô, ngoại trừ không nhìn thấy ra thì có gì khổ hơn cô ấy?"

Cả tràng dài lời chất vấn của cô ta khiến Cố Sương Chi câm nín, lời cô ta tuy hơi thiên vị nhưng câu nào cũng có lý.

Có lẽ họ mong nhìn thấy vẻ mặt tự trách của cô, nhưng không, cô hồ hững đáp, "Nói chuyện đạo đức giả thế này với tôi vô dụng thôi. Bởi vì tôi không phải là người phát lòng thông cảm như phát voucher. Hoàn cảnh của cô ấy đúng là khiến người khác cảm động, nhưng nếu đổi lại là các cô, các cô sẽ vì vậy mà chấp tay nhường bạn trai của mình cho cô ấy ư? Người khốn khổ trên thế giới này nhiều lắm, các cô sẽ quyên góp hết tài sản của mình cho họ ư?"

"..."

Cố Sương Chi bình tĩnh nói mấy câu, không nghe họ phản ứng gì, cô cũng không muốn nói nữa, "Xin lỗi, tôi đi đây."

**

Rút tay mình ra khỏi tay của cô gái kia, Cố Sương Chi xoay người rời đi.

Trong nháy mắt, gậy dò đường bị người ta giật lấy.

"Cô đi đi." Cô gái kia hung hăng hăm dọa, "Để tôi xem cô đi thế nào."

"Cậu làm gì vậy Tiểu Bình? Trả gậy lại cho cô ấy đi."

"Đừng trả, đừng trả, mình cũng muốn xem cô ta sẽ đi thế nào."

"Mấy cậu đừng quậy nữa, cô ấy là người mù, sao lại ăn hiếp cô ấy?"

"..."

Bọn họ lại xảy ra mâu thuẫn, cô gái Tiểu Bình kia cười nói, "Cô xem cô kia, không có gậy thì một bước cũng không bước được, còn có thể làm gì hả? Cô sống có ích gì, đã thế còn muốn giành bạn trai của người ta? Cho dù giành được thì sao, sớm muộn gì nhiếp ảnh gia kia cũng đá cô mà thôi!"

"Tiểu Bình, cậu quá đáng lắm rồi đấy! Dù cậu có muốn bảo vệ San San cũng đừng đối xử với người khác như thế chứ? Đâu phải cậu không nhận ra nhiếp ảnh gia kia hoàn toàn không có ý với San San, miễn cưỡng ở bên nhau thì được gì? Cậu này mình đã muốn nói từ lâu rồi. San San muốn làm gì các cậu đều ủng hộ, nhưng các cậu có từng nghĩ điều gì mới thật sự tốt cho cậu ấy hay không? Nhà cậu ấy xảy ra chuyện như thế, thử cậu ấy cần không phải là nằm mơ giữa ban ngày hay mấy lời khen sáo rỗng!" Cô gái giúp đỡ Cố Sương Chi không nhịn được nói hết những lời trong lòng bấy lâu.

Tiểu Bình bước tới, bức bối hỏi, "Mẹ nó, cậu cố tình đối nghịch với tôi hả? Sao cứ giúp cô ta thế? Rốt cục cậu là bạn cô ta hay là bạn bọn tôi hả?"

Vài ba câu, mùi thuốc súng đã nồng nặc.

Mấy cô gái khác vội vàng khuyên nhủ, giữ hai người lại, nói mấy câu huê vốn kiểu như "đừng cãi nữa", "không đáng đâu".

Cố Sương Chi kinh ngạc, vốn là người bị nhắm, không hiểu sao lại trở thành người qua đường xem kịch.

Bọn họ cãi nhau một trận khiến cho nhân viên tiệm lẩu chạy đến, cậu nhân viên ấy vẫn còn trẻ nên không biết giải quyết thế nào, chỉ nói vài câu can ngăn trọng trung, "Mấy cô đừng cãi nữa."

Đến khi quản lý đi ra, hét lên vài câu, còn hù gọi bảo vệ đến thì cuộc cãi nhau mới chấm dứt.

Cậu nhân viên rụt rè hỏi, "Mấy cô còn muốn ăn không?"

"Ăn gì nữa mà ăn!" Tiểu Bình phát tay, trừng cậu ta, "Hãy đợi đấy!"

Sau khi nói xong, cô ta nhìn sang Cố Sương Chi, có lẽ còn chưa hết giận cho nên trước khi rời đi thì quăng luôn cây gậy của cô vào thùng rác cạnh thang máy.

Mấy cô gái còn lại nghênh ngang rời đi.

Cô gái nói giúp cô đi tới nói, "Xin lỗi cô, để tôi dìu cô vào nhé?"

"Cám ơn, phiền cô rồi." Trừ câu này ra, Cố Sương Chi không nói thêm câu nào nữa, nhưng trong lòng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cô nhớ đến những lời cô Tiểu Bình kia nói, tuy chanh chua không lý lẽ nhưng có câu lại đâm thẳng vào lòng cô.

Cô ta nói, cô không có gậy thì một bước cũng không bước nổi, thế còn làm gì được?

**

Khi thức ăn được đưa lên thì Cố Nhiên mới tới, anh vừa cởi áo khoác vừa nói với người nhà, "Con nghe nhân viên nói lúc này có mấy cô gái trẻ cãi nhau ngay tại cửa ra vào, suýt nữa là bực nhau luôn."

"Mấy cô bé bây giờ hung dữ thật." Ba nói xong lại ngượng ngùng nhìn sang bên cạnh.

Mẹ thấy ông nhìn thế thì không vui, "Ý ông chê tôi dữ đấy hả?"

"Mẹ, xem mẹ nói kia." Cố Nhiên trêu bà, "Ba nói là "cô bé", mẹ có còn là cô bé nữa đâu?"

"... Con!"

Cả nhà bật cười vui vẻ, chỉ mỗi Cố Sương Chi mang vẻ mặt buồn rười rượi.

Mẹ nói, "Nhưng mà, giống Tiểu Chi và Thiển Thiển nhà ta thì tốt biết bao, hiền lành, ngoan ngoãn, không bao giờ đi gây chuyện."

Hai đứa con, một đứa con gái ruột, một đứa là con dâu tương lai, bà càng nhìn càng không giấu được nụ cười.

Sau khi Cố Nhiên ngồi xuống, nhìn Cố Sương Chi rồi lại hỏi, "Sao vậy nhóc con, ai chọc em hả?"

"Không ai hết." Mặt cô đỏ lên, giọng nói trầm trầm, tựa như không hứng thú nói chuyện.

Trong bữa ăn lại nhắc đến Nguyễn Thanh Ngôn, nhà cô bảo mời anh đến nhà ăn cơm mà vẫn chưa chọn được ngày. Đợt này cả nhà đều rảnh cho nên mẹ dứt khoát chọn cuối tuần sau, bảo Cố Sương Chi hỏi Nguyễn Thanh Ngôn xem anh có rảnh hay không.

Sau đó cả nhà lại bắt đầu thảo luận xem bữa đó sẽ làm món gì.

Từ đầu đến cuối, Cố Sương Chi vẫn giữ im lặng, vừa nhắc đến Nguyễn Thanh Ngôn cô lại có cảm giác kỳ lạ.

Tuy cô không tin mấy lời vừa rồi của bọn Tiểu Bình, nhưng không phải là không để bụng.

Vốn dĩ đã thắng thắn hết với anh, hai người ở bên nhau không nói đến chuyện liên lụy hay thua thiệt, nhưng lúc gia đình tụ họp, cô lại đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ thay anh. Nếu ba mẹ anh biết chuyện của cô thì sẽ thế nào?

Cố Sương Chi không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ càng bị quan, cảm thấy con đường phía trước của mình thêm thê lương, không nơi nương tựa.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chăng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Lúc rời khỏi quán lẩu, Cố Nhiên hỏi cô gậy dò đường đâu, cô áp úng bảo mất rồi bị mẹ mắng cho một trận.

"Mẹ chưa thấy người khiếm thị nào mà làm mất gậy như con." Mẹ chỉ vào đầu con gái, "Con bé này quá bất cần, coi chừng ngày nào đó làm mất luôn cả bản thân ấy chứ."

Cố Nhiên không tin cái có của cô, quay sang nhìn Lục Thiển, vợ chưa cưới của mình cũng không biết gì.

"Lúc này đi đón em chị thấy vẫn còn mà..." Lục Thiển như chợt nhớ ra, nói tiếp, "À đúng rồi! Lúc này em đứng ngoài cửa nói chuyện với bạn, có phải làm rơi ở đó không? Đề chị đi hỏi nhân viên phục vụ xem sao."

Lục Thiển đang định đi thì bị Cố Sương Chi gọi lại, "Không cần đâu chị, mua cây mới là được rồi."

Chuyện nhỏ này không khiến mọi người chú ý, duy chỉ có Cố Nhiên nhận ra vẻ mặt căng thẳng của Cố Sương Chi.

Em gái chỉ cần hơi khác thường thôi là anh đã biết ngay. Nhân lúc dìu cô đi ra, anh lặng lẽ kéo cô sang một bên hỏi, "Có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Cố Sương Chi không trả lời anh mà hỏi lại, "Anh, nếu không có gậy dò đường thì em sẽ đi thế nào?"

"Không thì mình nuôi một chú chó dẫn đường nhé?" Cô Nhiên nghĩ ngợi rồi lắc đầu, "Cứ dùng gậy đi, rốt cục em sao thế?"

Cô thở dài sâu xa, "Em muốn được nhìn thấy."

Cố Nhiên kinh ngạc quan sát vẻ mặt quật cường của em gái mình.

Từ lúc bị mù đến giờ, cô đã giầy dụa, đau khổ, cam chịu... nhưng chưa bao giờ bình tĩnh nói những lời không cam lòng như thế.

Anh đương nhiên biết cô muốn nhìn thấy, chính bản thân anh cũng mong muốn điều đó.

Nhưng Cố Nhiên không ngờ rằng sẽ có một ngày Cố Sương Chi lại thốt nó thành lời.

Anh khẽ thăm dò, "Sẽ có ngày đó thôi, anh cùng chờ với em."

Thật ra họ đã từng được bệnh viện thông báo, nhưng sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói với họ một tràng những thuật ngữ chuyên ngành, anh cuống lên bảo bác sĩ cứ nói huych tẹt. Bác sĩ lắc đầu tiếc nuối bảo kết quả kiểm tra cho thấy giác mạc được cung cấp không phù hợp với Cố Sương Chi.

Đã trải qua cảm giác hy vọng rồi rơi xuống vực sâu thất vọng, nhưng Cố Nhiên và ba mẹ chưa bao giờ tuyệt vọng.

Hễ nghĩ đến tương lai mờ mịt ấy là Cố Nhiên buông tiếng thở dài man mác.

Nếu được phép hiến tặng giác mạc của người sống, chắc chắn anh sẽ là người đầu tiên tặng giác mạc của mình cho em gái.

Tình cảm được tích lũy từ nhỏ sâu nặng đến nhường ấy, liệu Nguyễn Thanh Ngôn có thể thật lòng đối xử với em gái mình giống vậy không?

Cố Nhiên không dám nghĩ nữa, vuốt tóc cô, "Đừng nghĩ nhiều, chuyện gì tới sẽ tới thôi."

**

Đạo gần đây chuyện Phương Đào xôn xao trên mạng khiến đề tài bản quyền trở nên nóng hổi trong xã hội. Dù cậu ta nói năng hùng hồn đến đâu đi nữa nhưng thực lực không đủ sức thuyết phục nên từ khi thành lập studio riêng vẫn chưa có tác phẩm tiêu biểu nào.

Thế mà sóng trước chưa qua, sóng sau đã tới.

Ngoài đời thực gặp phải biết bao chuyện bực mình, thân phận trên mạng lâu ngày không ngoi lên cũng bắt đầu gặp chuyện.

Mọi chuyện bắt đầu từ Phi Ảnh và nhóm bạn thân trong giới cổ phong, anh ta đăng vài dòng ẩn ý trên tường nhà mình. Vốn chỉ là vài câu cảm khái lòng người khó dò, nhưng trí tưởng tượng của fan hâm mộ vô cùng phong phú làm chuyện này dần dần xôn xao.

Nói tới nói lui, nguyên nhân chính là Phi Ảnh nhắc đến chuyện ra album hình như đã thất bại rồi.

"Cậu ta thất bại thì thôi đi, nhưng cứ gán chuyện này lên đầu của Long Xám." Văn Hoài vừa ngồi xuống liền bắt đầu mắng người, "Từ đầu tôi đã thấy thằng cha này kỳ lạ, lúc trước Tiểu Oai bị anti tôi còn bực bội, Phi Ảnh lấy đầu ra làm fan hâm mộ thế này? Bây giờ đã rõ, mẹ nó toàn là fan ảo."

Trong nhà hàng nhỏ, Tiểu Oai đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tôi cũng không biết cậu ta lấy đầu ra sức lực thế này, trước mặt thì ra vẻ khiêm tốn ham học hỏi, sau lưng lại bày lắm trò như thế."

Hứa Trí Thịnh cười to, "Thiếu gì người ăn không ngồi rồi, ví dụ như lần này, cậu ta muốn nói Long Xám đoạt mất cơ hội của cậu ta nhưng lại không dám nói thẳng. Suốt ngày cứ đăng mấy câu soup độc cho tâm hồn để đám đầu trâu mặt ngựa kia chia sẻ, càng khơi lòng tò mò của fan hâm mộ."

"Đúng rồi Long Xám, công ty đĩa nhạc mà Phi Ảnh mời đã đến tìm anh hả?" Vu Niệm quay sang hỏi Nguyễn Thanh Ngôn.

Nhưng này giờ anh không hề nghe bọn họ nói chuyện, chỉ chăm chú đọc menu cho Cố Sương Chi, đọc đã hơn mười phút rồi mà vẫn chưa xong.

"Người ta bảo tấu hài là phải nói một hơi kể ra hết tên các món ăn mà nhỉ?" Hứa Trí Thịnh nhẹ nhàng gõ bàn nhắc anh, "Mình thấy cậu nên luyện tài lẻ này đi."

"Đúng đúng đúng, dù sao cậu cũng không sống nổi trong giới nhiếp ảnh và cổ phong nữa rồi, chi bằng dẹp nghề chuyển sang tấu hài đi, được không?" Đề nghị của Văn Hoài khiến mọi người trên bàn ăn bật cười vui vẻ.

Ai ngờ Nguyễn Thanh Ngôn lại hài lòng gật đầu, "Mình sẽ suy nghĩ."

Sau khi nói xong anh lại cúi đầu hỏi Cố Sương Chi, "Nghĩ xong chưa? Em muốn ăn gì? Hay để anh đọc lại lần nữa?"

"Vịt quay da giòn." Cô chọn một món ăn trong vô số cái tên anh đã đọc cho cô nghe.

"Được." Nguyễn Thanh Ngôn đưa menu cho Hứa Trí Thịnh, "Bọn mình gọi vịt quay da giòn, còn lại mấy cậu tự gọi đi."

"..." Hứa Trí Thịnh lờm anh, trong lòng trăm mối ngổn ngang, thực sự không biết hình dung thế nào về sự thay đổi của thằng bạn thân.

"Dù gì mình cũng đã sớm nói rồi, ai dính vào Phi Ảnh chắc chắn sẽ bị anti." Hứa Trí Thịnh lắc đầu, hỏi Nguyễn Thanh Ngôn, "Cậu định đáp lại thế nào?"

Nguyễn Thanh Ngôn khó hiểu hỏi lại, "Đáp lại ai?"

"Ai cũng được, không thể để bọn họ gây rối âm ỉ thế chứ?"

"Cậu ta không có chỉ thẳng tôi, bây giờ tôi đáp lại chẳng khác nào không đánh đã khai."

Nguyễn Thanh Ngôn không thêm phản ứng trước sự việc này, anh chỉ cầm khăn chấm chú lau muống đĩa cho Cố Sương Chi, rất ra dáng bạn trai nhị thập tứ hiếu.

"Đúng là người chỉ làm việc lớn." Tiểu Oai bật ngón cái với anh, "Nhìn cậu bình tĩnh cứ như chuyện này không có tí liên quan nào với mình ấy nhỉ."

Hứa Trí Thịnh suy nghĩ, rồi đưa ra ý tưởng tào lao, "Hay là cậu cũng bảo chị cậu thuê fan ảo đánh trả giúp cậu?"

Sau đó nhận được ánh mắt xem thường của Nguyễn Thanh Ngôn, "Cậu bệnh à!"

**

Ca hát đối với Nguyễn Thanh Ngôn chỉ là sở thích chứ không phải cuộc sống. Nhưng nói là nói thế chứ trong lòng anh vẫn quan tâm đến nó.

Anh không buồn vì bị người ta chỉ trích vô cớ, mà chỉ âm ức thay những fan hâm mộ tranh luận với người khác vì chuyện của anh.

Chỉ vì anh từng nói, anh không thích ồn ào, nên bọn họ đã cố gắng kiềm chế, cố gắng nói năng thật lịch sự khách sáo.

Cũng bởi vì thế, đám fan ảo kia lại cho rằng fan của Long Xám chột dạ, càng lúc càng quá đáng.

Có đôi khi anh thật hâm mộ Cố Sương Chi, cô có thể nhắm mắt làm ngơ với mọi dơ bẩn, hiểm ác trên đời này.

Nhưng cô lại nói, dù tốt hay xấu, bây giờ cô muốn thử.

Lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn ra, Cố Sương Chi nhận cuộc gọi của Cố Nhiên, sau khi nghe xong, cả người ngây ngẩn, tay cầm điện thoại khẽ run.

"Sao vậy em?" Bàn tay ấm áp của Nguyễn Thanh Ngôn an ủi cô, "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Về mặt cô cứng đờ, tốc độ nói rất chậm, giống như vẫn còn đang nghi ngờ nội dung cuộc điện thoại là thật hay giả. "Anh em nói vừa nhận được thông báo của bệnh viện bảo em ngày mốt đến làm kiểm tra..."

Tất cả mọi người đều hiểu ra, nhao nhao nâng ly chúc mừng sớm. Duy chỉ có Nguyễn Thanh Ngôn ngơ ngác như cô, khó tin hỏi lại, "Kiểm tra cái gì?"

"Anh gốc hả?" Vu Niệm đập cho anh một phát, "Nghĩa là mắt của Tiểu Chi có hy vọng đấy!"

Nguyễn Thanh Ngôn đơ thật, lẽ ra anh nên vui mừng giống mọi người nhưng sự thực là, anh không thốt được câu nào.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng cùng cô sống trong bóng tối cả đời này, đã tính toán hết thấy những khó khăn có thể xảy ra phải đối mặt. Nhưng đột nhiên có người nói với anh, mắt cô có cơ hội sáng lại, cô có cơ hội nhìn thấy thế giới này như bao người khác. Nguyễn Thanh Ngôn bỗng trở nên luống cuống.

Cảm giác hoang mang ấy đa phần xuất phát từ sự nghi ngờ cuộc sống hiện thực.

Tạo hóa trên người, những sắp xếp của trời cao chưa bao giờ để anh đoán được.

Thậm chí anh bắt đầu kiểm điểm bản thân, từ nhỏ đến giờ mình có từng làm chuyện gì thất đức hỗ thẹn với lương tâm hay không. Nếu không, vậy anh có thể mong rằng chuyện này sẽ thành sự thật.

Nhiếp ảnh gia Nguyễn ngây ngốc quên cả ăn cơm, cả buổi cứ lo gấp đồ ăn cho Cố Sương Chi, thỉnh thoảng lại len lén nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của cô.

Cố Sương Chi đã bình tĩnh trở lại, cười cười nói nói với người khác, tựa như không hề cảm thấy áp lực.

Ngược lại, anh lại là người lo lắng nhất, sợ kết quả kiểm tra không thích hợp thì cô sẽ thất vọng, sợ lúc phẫu thuật sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thậm chí sợ sau khi khôi phục và nhìn thấy dáng vẻ của anh... Tất cả những chờ mong vào tương lai khiến anh càng lúc càng mất tự tin.

Anh không biết một người sẽ ý lại vào âm thanh tới trình độ nào. Dù sao, từ trước đến giờ, cô chỉ nhớ được giọng nói của anh.

Trên đường về nhà, Nguyễn Thanh Ngôn chần chờ mở miệng, "Ngày mốt... anh có thể đi cùng em không?"

Cố Sương Chi nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của anh, thần nhiên nở nụ cười, "Đương nhiên, không lẽ anh muốn trốn hả?"

Dù kết quả thế nào, cô chỉ hy vọng anh ở bên. Giống như chỉ cần anh đứng đó thôi thì dù chuyện có xấu đến đâu cũng sẽ tốt lên.

"Chốt nhé, anh sẽ đến thật sớm."

"Được." Cố Sương Chi nghĩ nghĩ, không yên tâm nói, "Lông Xám đại thần, liệu anh có cho em leo cây không?"

Sắc mặt Nguyễn Thanh Ngôn kém đi, nhưng Cố Sương Chi lại không nhìn thấy. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, cúi người nói nhỏ bên tai cô, "Em lại chọc anh rồi, vậy anh ở lì trong nhà em không về, đến lúc đó sẽ không cho em leo cây, được không?"

"..."

Người nhà họ Cố cũng vì chuyện này mà vui mừng hồi lâu, khuya rồi mà không ai chịu ngủ, tụ tập mở cuộc họp nhỏ.

Mẹ bảo cả nhà ngày mai đi lạy Bò Tát, Cố Nhiên bác bỏ, "Bình thường không lạy, bây giờ lại ôm chân Phật?"

Anh luôn nghĩ sâu xa hơn mẹ nhà mình, ngoại trừ an ủi Cố Sương Chi thả lỏng tâm trạng, dặn dò cả nhà dù kết quả thế nào cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Không nói còn đỡ, anh vừa nói xong đã bị mẹ trêu, "Mẹ nhớ rồi, lần trước người kích động nhất chính là con đấy!"

"Đứng rồi! Lần trước con còn cắt ngang lời bác sĩ đấy." Ba tạt thêm một gáo nước lạnh.

Cố Nhiên hết nói, đành ngoan ngoãn đầu hàng, "Lần này con sẽ cố gắng bình tĩnh hơn."

Tiếng bàn luận ngày càng mờ hồ, Cố Sương Chi chống cằm ngăn người.

Rõ ràng cô đã chờ đợi đến ngày này thật lâu, nhưng giờ cô lại cảm thấy trống rỗng.

Mặc dù cô rất mong sẽ nhìn thấy lại, nhưng bây giờ cô càng lo người nhà của mình và Nguyễn Thanh Ngôn sẽ thất vọng.

Cô thả ở trong bóng tối quen thuộc ấy lâu hơn chứ không muốn nghe tiếng thờ dài náo nê của họ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiếu

Nguồn nhảy chương cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

"Bây giờ cô vẫn chưa thể nhìn rõ được, chỉ thấy mờ mờ mà thôi. Mấy tháng sau thị lực sẽ dần dần khôi phục, cứ từ từ, đừng gấp." Bác sĩ vừa gỡ băng vừa dặn dò, "Sau khi xuất viện phải điều dưỡng cho tốt, chú ý nghỉ ngơi nhiều, có chỗ nào không khỏe thì phải đến bệnh viện ngay."

Cố Sương Chi nắm chặt tay, nói khẽ, "Cám ơn bác sĩ."

Băng gạc càng lúc càng mỏng, ánh sáng nhạt dần hiện ra trước mắt. Đến khi băng được gỡ hết, bác sĩ cười bảo cô mở mắt. Cố Sương Chi chần chờ một lát, sau đó từ từ mở mắt.

Thế giới của cô cuối cùng đã không chỉ một màu đen u ám.

Đằng sau ánh sáng mờ nhạt ấy hình như loáng thoáng vài bóng người. Cô nhìn thấy màu sắc đã lâu không thấy, tuy loang lổ tạp nham nhưng cũng đủ khiến cô mừng rỡ.

"Sao rồi, em có nhìn thấy không?" Có một bóng người đi tới chỗ cô, giọng nói vô cùng quen thuộc.

Cô gật đầu, "Không rõ lắm, nhưng cũng tốt lắm rồi."

Mặc dù dáng vẻ của Nguyễn Thanh Ngôn vẫn còn mơ hồ, nhưng đây là lần đầu tiên cô thật sự nhìn thấy anh.

"Cứ coi như sống trong sương mù vài tháng đi." Anh thốt lên mấy câu kì quái khiến bác sĩ buồn cười.

"Sống mấy tháng trong sương mù mà còn sống được hả?"

Nguyễn Thanh Ngôn hồ hững cười cười, "Sống được chứ, bác sĩ có bàn tay nhân ái thần kỳ mà."

Bác sĩ cười to, "Được rồi, tôi cũng chỉ là bác sĩ khoa mắt mà thôi."

Bầu không khí thoải mái xuất hiện trong bệnh viện, lần đầu tiên Cố Sương Chi cảm thấy, bệnh viện lại có thể ấm áp thế này.

Thế giới đã mất đi bóng chốc được tìm thấy đúng là chuyện hiếm có đối với Cố Sương Chi. Mặc dù vẫn chưa nhìn được rõ nhưng đối với cô mọi thứ đều rất mới mẻ. Mỗi sớm mai, cô ghé vào cửa sổ ngắm mặt trời mọc, lúc trời mưa lại ngắm người ngắm thế giới mỏng lung qua làn hơi nước.

Thứ duy nhất không thay đổi trong thế giới hoàn toàn mới này chính là âm thanh. Dây đàn phát ra âm thanh cổ xưa luôn khiến cô cảm thấy an tâm. Cố Sương Chi không biết người khác vượt qua giai đoạn này thế nào, còn cô thì có rất nhiều thứ có thể từ từ hưởng thụ.

Trận chiến trên mạng của Nguyễn Thanh Ngôn kéo dài đến hơn một tháng, trên mạng bỗng nhiên xuất hiện ảnh chụp của Phi Ảnh khiến cho mọi chuyện đang lắng xuống bỗng chốc trở nên ngày càng kịch liệt.

Sau khi Hứa Trí Thịnh nhìn tấm hình kia xong thì cứ ôm laptop cười cả một buổi chiều, bao nhiêu lời muốn nói chỉ tổng kết lại một câu, "Hát hò thì rất có tâm, Mà sao trông ấy lại 'thâm' thế này."

"Anh ta trông thế nào liên quan gì tới mình." Nguyễn Thanh Ngôn nói thế nhưng vẫn không nhin được liếc mắt sang màn hình.

Rất nhiều người đổ "hành vi vô đạo đức không từ thủ đoạn hại Phi Ảnh" lên đầu Long Xám. Nhưng sau khi nhìn thấy ảnh chụp, anh nhanh chóng tha thứ họ.

Đối với mấy chuyện ồn ào trên mạng, anh chỉ cười nhạt, "Mọi người vui là được rồi."

Bây giờ anh không những không tức giận, mà còn cảm thấy rất an tâm. Mắt của Tiểu Chi dần khỏi sắc, đến nay anh vẫn thấy như không chân thực. Nếu mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió tốt đẹp viên mãn, thì ngược lại khiến người ta cảm thấy lo lắng không yên. Anh thả mình chịu khổ, chịu thiệt một chút, coi như là đánh đổi vì cô.

Trước khi quen cô, anh chưa bao giờ có tâm lý phức tạp muốn dùng mọi cách để cầu thanh thân an nhiên như thế.

**

Một tháng sau, thị lực của Cố Sương Chi đã khôi phục nhiều hơn, có thể nhìn thấy những đường nét kháis quát lờ mờ. Ngày nào Nguyễn Thanh Ngôn cũng đến đón cô tan làm như thể sợ bỏ lỡ khoảnh khắc cô có thể nhìn rõ anh.

Anh ít khi nói đến chuyện công việc của mình, nhưng Cố Sương Chi nghe Tiểu Lâm nói anh đã từ chối không ít công việc, bắt đầu nhận lời mời của vài tạp chí địa lý.

"Tháng sau anh ấy sẽ đi Bắc công tác, cụ thể đi đâu vẫn chưa rõ, khi nào về cũng chưa biết luôn." Lâm Kiều đỡ trán than thở, "Có lẽ chuyện Phương Đào khiến anh ấy rất sốc, gần đây anh ấy không còn chụp chân dung nữa."

"Thật hả?" Cố Sương Chi nửa tin nửa ngờ, nhớ đến lúc mình cùng anh hẹn hò đi ăn cơm, dạo phố, lâu lâu anh lại lấy máy ảnh ra nhắm ngay mình mà chụp thì bật cười.

"Không lẽ Long Xám đại đại 'Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng' ư?" Tiểu Mỹ cũng tham gia vào hội tám, "Mấy tháng nay anh ấy vẫn chưa ra bài mới nữa ~, về ngoài của Phi Ảnh kia y chang tội phạm bị truy nã, Long Xám đại đại sợ anh ta làm gì?"

Cố Sương Chi ít khi nào nhắc đến mấy chuyện trên mạng, cô nghe Tiểu Mỹ và Vu Niệm nói trên mạng toàn những thứ lộn xộn linh tinh. Nhiều người không được như ý ngoài đời thật nên muốn tìm cảm giác tồn tại trên mạng, vì dù nghiệp vụ vênh môi cỡ nào trên mạng thì cũng không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Cố Sương Chi nghe nhiều nên cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên sống đơn giản. Thời nay, người ta không thể rời xa điện thoại và internet, nhưng cô thì khác. Đối với cô mà nói, thế giới sắc màu nay đã tìm lại được và những người luôn bầu bạn bên mình mới là điều quan trọng nhất.

Sập tới, Nguyễn Thanh Ngõn lại tới đón Cố Sương Chi tan làm, nghe cô nhắc chuyện mình và mấy người Tiểu Lâm nói hồi sáng, anh cười bất đắc dĩ, "Chuyện trên mạng anh cũng không rõ lắm. Người ta muốn nói sao thì nói, anh không sao cả."

"Anh không giận hả?" Cô hơi kinh ngạc khi thấy anh bình tĩnh như thế.

"Có gì phải giận chứ." Nguyễn Thanh Ngõn cụp mắt, "Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh là được."

Cố Sương Chi ngơ ngác hỏi lại, "Vậy ranh giới cuối cùng của anh là gì?"

Anh không trả lời, ánh mắt trầm xuống nhìn thẳng vào hàng chân mày của cô.

Cố Sương Chi tiếp tục hỏi, "Anh không nói lỡ ngày nào đó em chạm phải ranh giới của anh thì sao?"

"Đừng giả ngốc." Nguyễn Thanh Ngõn mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Cố Sương Chi thật sự không hiểu ý anh là gì.

Trước mặt cô, Nguyễn Thanh Ngõn anh đây làm gì còn "ranh giới cuối cùng" chứ? Bây giờ anh chỉ tập trung suy nghĩ làm sao để cô vui vẻ mà thôi.

"Tháng sau anh sẽ đi công tác, chắc khoảng một tháng."

"Một tháng à..." Cố Sương Chi gật đầu, giọng buồn buồn nghe không có tinh thần. Mặc dù Tiểu Lâm đã nói cho cô biết, nhưng bây giờ nghe chính miệng anh nói vẫn làm cô mất mát. Mắt cô vẫn chưa nhìn thấy rõ, anh lại sắp đi xa.

Theo tốc độ phục hồi này, chờ đến khi anh quay về, có lẽ cô đã có thể nhìn rõ mặt anh.

Có lẽ như thế sẽ thêm nhiều hy vọng, nhưng... cô vẫn muốn anh có thể ở bên cạnh mình, muốn anh cùng cô nhìn thế giới ngày một rõ ràng hơn.

Nguyễn Thanh Ngõn nhận ra nét cô đơn trong giọng nói của cô, anh hỏi, "Em sẽ nhớ anh chứ?"

"Hả?"

"Nhớ không?" Anh hăm dọa, ép cô không còn đường lui.

Cô cúi đầu nhỏ giọng đáp, "Phải chờ anh đi rồi mới biết."

"Không thể biết sớm được hả?"

"Khó lắm."

Nguyễn Thanh Ngõn bắt lặc thờ dài, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của Cố Sương Chi, cúi xuống hôn lên trán cô.

Môi anh chưa rời đi còn không cam tâm nói thêm một câu, "Tới lúc đó thì không kịp rồi."

Ai ngờ cô gái khiến người ta giận dữ này lại thông minh bật thốt, "Thế thì không nhớ là xong."

Nguyễn Thanh Ngõn nhenh lời, lại không tiện so đo với cô, đành giả giọng đáng thương, "Vậy anh biết phải làm sao? Nếu như anh nhớ em thì phải làm thế nào?"

Có lẽ đã thật sự hăm sâu, cô chưa kịp trả lời anh đã tước vũ khí đầu hàng, "Không phải "nếu như" mà là "nhất định"."

Cố Sương Chi ngược mắt, nhìn dáng đứng thẳng tắp trong bóng đêm của anh, tuy không nhìn rõ nét mặt nhưng đôi mắt ấy lại lấp lánh như những vì sao.

Chất giọng trong trẻo như dòng suối chảy qua khe núi, róc rách, rì rầm khiến người ta cảm thấy ngọt ngào và vui vẻ.

Cô lạc lối trong tương lai anh vẽ ra, lòng buồn bã vì sắp phải chia xa.

"Tiểu Sương Chi?" Phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lúc gần đến chỗ hai người thì dừng lại, "Đúng là em rồi."

Ý cười giữa hai hàng mày Cố Sương Chi bỗng nhiên biết mất, cô nhủ mảy, vô thức nắm chặt ngón út của Nguyễn Thanh Ngõn.

Anh phát hiện hành động kỳ lạ của cô, nhìn thẳng vào mắt người mới tới. Đó là một người đàn ông xa lạ khá điển trai, nở nụ cười lịch sự nhưng lại cho người ta cảm giác như cười như không. Đặc biệt là lúm đồng tiền trên má đã quét sạch ý cười trên mặt của Nguyễn Thanh Ngõn.

"Tiểu Chi, bạn em hả?"

"Bạn học." Cô dùng hai từ "bạn học" để giới thiệu, lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

"Chào bạn học." Nguyễn Thanh Ngôn nở nụ cười xã giao, gật đầu với người đàn ông trước mặt.

"Chào anh, cứ gọi tôi là Ngô Mặc." Anh ta khá nhạy cảm với hai từ "bạn học".

Nhưng Nguyễn Thanh Ngôn đầu dễ dàng thuận theo ý anh ta, anh gật đầu nói, "Được, chào bạn học Ngô Mặc."

"..." Cô Sương Chi biết chắc anh đã biết người vừa tới là ai, cô khẽ kéo áo anh ý bảo đừng nói lung tung. Nhưng anh lại cười càng thêm tươi, bàn tay buông xuống hơi dùng sức nắm chặt cái tay không chịu yên của cô lại.

Thấy thế, bạn học Ngô Mặc vội hỏi, "Tiểu Sương Chi, bạn trai em hả?"

Cô Sương Chi gật đầu.

"Anh cứ nghĩ là Cố Nhiên nên định đến trò chuyện với cậu ấy, không ngờ đã quá rầy rỗi." Ngô Mặc lúng túng nhìn hai người, một người cúi đầu đá đá hòn sỏi nhỏ ven đường, người kia thì mỉm cười lịch sự với mình.

Tuy nụ cười ấy nhẹ nhàng lịch thiệp nhưng không hiểu sao da gà của Ngô Mặc lại nổi hết lên.

"Không quá rầy rỗi đâu." Nguyễn Thanh Ngôn nói nhẹ nhàng nhưng đầy thâm ý, "Nếu là Cố Nhiên thật mới gọi là quá rầy."

Ý là, anh muốn ôn chuyện với người ta, chưa chắc người ta muốn ôn chuyện với anh đâu.

Cô Sương Chi hiểu ý anh, không nhịn được bật cười. Từ lúc Ngô Mặc xuất hiện, cô ít nói hăng, nhưng vừa mở miệng lại nói, "Em đói rồi."

Nguyễn Thanh Ngôn hiểu ý, gật đầu cười nói, "Em muốn ăn gì? Về nhà anh nấu cho em."

Hai từ "về nhà" thực sự quá mập mờ, nói thẳng ra là đến nhà Cố Sương Chi nấu một bữa ăn nhỏ, trước đây anh cũng đã từng đến rồi.

Nhưng Ngô Mặc nghe thì cười lúng túng, anh ta cảm thấy như mình đang tự rước lấy nhục, "Vây... hôm nào gặp rồi nói chuyện tiếp nhé."

Nguyễn Thanh Ngôn nói khẽ, "Ừ, để hôm khác."

Trước khi đi, Ngô Mặc lại nói với Cố Sương Chi, "Tiểu Sương Chi, đến lúc đó nhớ mang theo bạn trai em đến uống rượu mừng nha."

Cố Sương Chi không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn Nguyễn Thanh Ngôn, ánh mắt hơi ngập ngừng như đang hỏi ý kiến của anh.

"Được, bọn tôi nhất định sẽ tới." Anh trả lời.

Sau khi Ngô Mặc rời khỏi, hai người sống vai nhau thông thả tản bộ, không ai nói chuyện.

Cuối tháng tư, trời vẫn còn se lạnh, gió đêm khẽ lướt qua khiến người ta nổi da gà. Cố Sương Chi khép chặt áo hờ cổ mỏng manh thì được người bên cạnh ôm vào lòng. Lòng ngực của anh rất dễ nhận ra, vừa ấm áp vừa vồn vương hương thơm dịu dịu trên quần áo.

Bầu không khí yên lặng bỗng chốc bị phá vỡ, "Tiểu Chi, lúc trước anh ta... có đối xử tốt với em không?"

"Trước khi em xảy ra chuyện thì rất tốt." Cố Sương Chi hồ hững đáp.

Anh hỏi tiếp, "Tốt cỡ nào?"

Tốt cỡ nào?

Cố Sương Chi nghiêm túc suy nghĩ, giúp cô chép phạt bài học có được tính không? Hay là, thường xuyên mua đồ ăn vặt và đồ uống cho cô? Luôn cùng cô luyện tập trước khi cô thi chạy 800 mét?...

Cô trầm tính, bỗng giật mình.

Hóa ra những rung động nho nhỏ thuở thiếu niên kia không là gì so với cả cuộc đời.

Hồi ức thanh xuân đẹp đến đâu chẳng nữa cũng không bằng sẵn lòng bầu bạn bên nhau trong những tháng năm dài đằng đẵng nhạt nhẽo và vô vị.

Cô bỗng dừng bước, quay người ôm lấy eo anh, "Thật ra cũng không tốt lắm."

Không bằng một góc của anh.

Nguyễn Thanh Ngôn bị sự ngọt ngào bất ngờ của cô làm cho bối rối, anh thuận thế ôm lấy cô, hỏi cô thế nào.

"Lúc trước em luôn muốn làm thế này." Cố Sương Chi thẳng thắn nói.

"Sao?"

"Bỗng nhiên ôm lấy anh, dọa anh hết hồn."

"VẬY Ờ, thế này mà đã muốn dọa anh sợ?" Mặt anh bừng sáng, khóe mắt cong cong, nhỏ giọng nói bên tai cô, "Nếu đổi thành đột ngột hôn anh một cái thì hiệu quả sẽ tốt hơn đấy."

"..."

**

Đến dưới lầu nhà họ Cố, Cố Sương Chi vừa tạm biệt anh thì bị anh kéo lại.

"Tiểu Chi."

"Dạ?"

"Đi theo anh nhé." Ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào cô.

"...Đi đâu?"

"Đi công tác, đi với anh được không?"

"..."

"Em không ở bên cạnh, anh không an tâm."

Có lẽ sự xuất hiện của Ngô Mặc ít nhiều ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, khiến anh hành động theo cảm tính, không thêm suy xét những khó khăn trở ngại. Cũng có lẽ do trong lòng anh luôn mong chờ như thế, mong chờ được dẫn cô đi ngắm nhìn thế giới này.

Nhìn cô im lặng cúi đầu, Nguyễn Thanh Ngôn hơi luống cuống, nhưng anh vẫn nói, "Bây giờ có hơi sớm, mắt em chỉ có thể thấy lơ mơ, anh cũng chưa lên kế hoạch nếu đi hai người sẽ thế nào. Và lại thời gian hơi lâu, ba mẹ và anh trai em chưa chắc đồng ý, mà chính anh cũng lo lo, sợ không chăm sóc tốt cho em, sinh hoạt có nhiều bất tiện..."

"Được." Một từ ngắn ngủi đã ngăn cản hành động phủ định bản thân của anh.

Nguyễn Thanh Ngôn kinh ngạc mở to mắt, "Em... em vừa mới đồng ý hả?"

Cô gật đầu, nói dù sao cũng không có chuyện gì làm, nhưng ý cười bên môi dần hiện rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nghe Chẳng Tiếng Đàn Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.